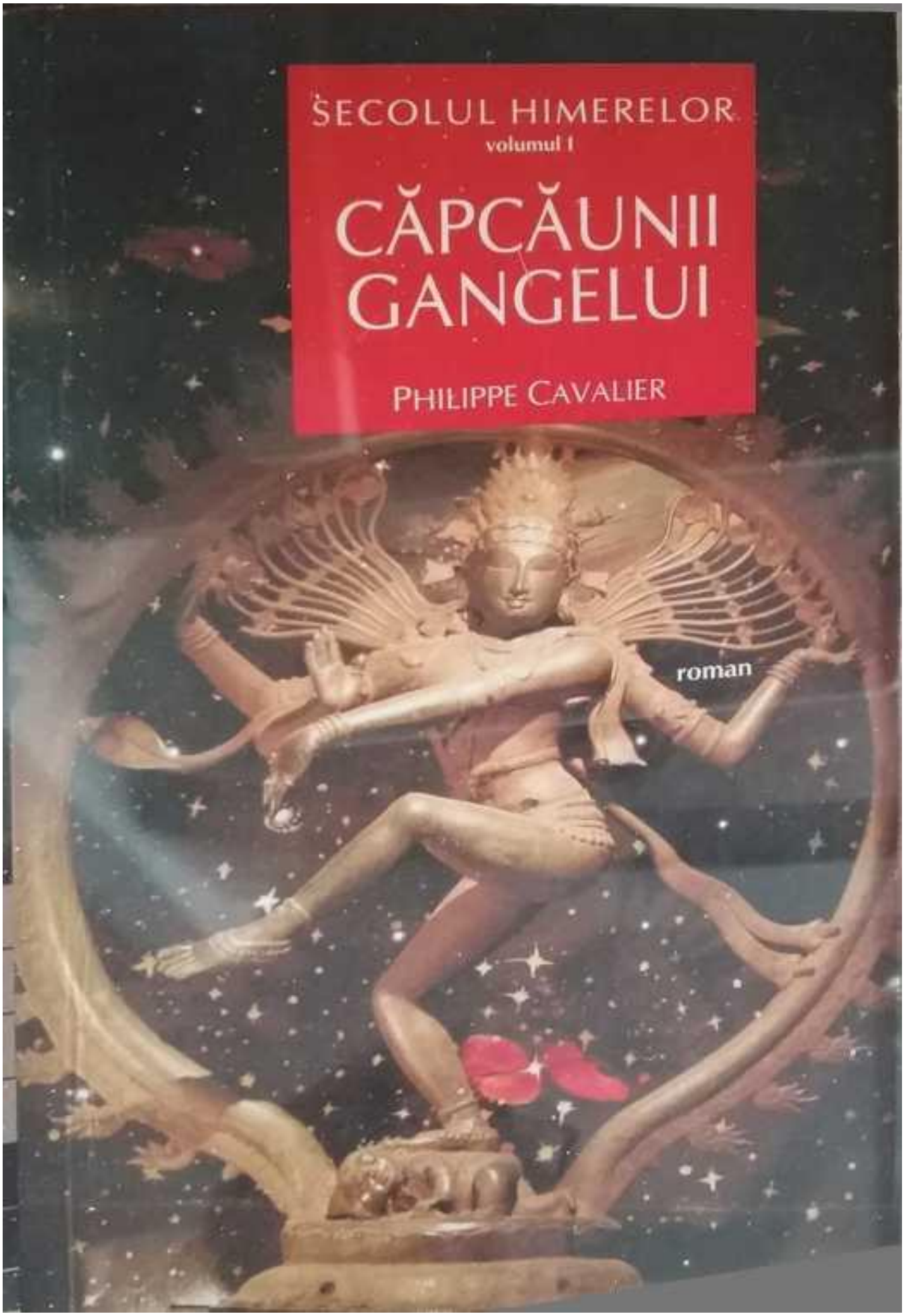
SECOLUL HIMERELOR
volumul I
CĂPCĂUNII GANGELUI
PHILIPPE CAVALIER
roman

Philippe Cavalier

CĂPCĂUNII GANGELUI

Secolul himerelor

Traducere din limba franceză:
Dorin Măran

EDITURAlEfiALLFA

La aceste cuvinte rostite de Shiva, regele, meditând cu pioşenie, făcu o plecăciune, invocând Gangele, în acele clipe, fluviul cu ape pure şi pline de frumuseţe, invocat de rege, văzu cum Shiva se scurse dintr-o dată din cer.
Uimiţi să-l vadă prăbuşindu-se, zeii, Marii Străbuni, geniile, şerpii şi căpcăunii năvăliră într-acolo.

Mahâbhârata, Ghidul Pelerinului, Cărţile I, III, IX

PRIMA CARTE
A LUI DAVID TEWP

Bine-ai venit în Indii

în ce zi să fi fost? Cred că ştampila din livretul meu militar indică data de 13 sau 14 septembrie 1936. Am ajuns în Indii în jurul acestei date. în momentul în care am pus piciorul pe acest pământ necunoscut am fost realmente marcat de un sentiment de uimire şi perplexitate. Nu părăsisem Brighton-ul decât pentru a urma studiile de drept la Londra, pe când aveam nouăsprezece ani. Până atunci nu-mi amintesc să fi petrecut vreo noapte în afara casei părinteşti. Am dus o viaţă liniştită, fără prea multe iluzii... Viaţa obişnuită a unui tânăr englez aparţinând clasei de mijloc. O viaţă fără probleme majore. Şi fără cine ştie ce ambiţii... Până în momentul în care a intervenit hazardul. Destinul a decis total. Fără voia mea.

Am cunoscut un profesor la Londra; un avocat care renunţase la cabinetul particular pentru a preda la Universitate. îi ajuta pe studenţii din provincie fără relaţii să pătrundă în mediile inaccesibile ale politicii sau afaceri

lor. Le deschidea porţile. Le facilita întâlniri. Crea oportunităţi. Era convins că Anglia se va prăbuşi în ignoranţă dacă nu-şi va reînnoi elitele. Se simţea patriot, şi pentru el patriotismul însemna să-i ajute pe aceşti coate-goale să izbândească în societate. Cel puţin aşa credeam. După câţiva ani am început să mă întreb dacă purtarea sa era rodul unui altruism veritabil sau era animat de patimi şi speranţe necunoscute. La urma urmei, ce mai conta. Un lucru e cert: datorită lui am intrat în MI 6, serviciul de informaţii britanic de dincolo de mări.

Poate părea ciudat faptul că am ajuns să colaborez cu armata şi să mă integrez în structura sa cea mai opacă, denumită în mod curent „Firma". Vedeam că la orizont se apropie nori ameninţători, dar puţini dintre noi conştientizam iminenţa unei catastrofe. în Europa, Hitler şi Mussolini erau un motiv de îngrijorare la fel de grav ca influenţa ascendentă a ruşilor. Imperiul se lăfăia pe laurii gloriei trecute, dar această impostură nu putea să dureze multă vreme. Nu mi-e uşor să spun că adevărata putere a naţiunii noastre s-a consolidat pe slăbiciunea altor naţiuni. Miracolul englez nu înseamnă nici Shakespeare, nici Adam Smith sau Disraeli. De la regina Elisabeta încoace, cheia miracolului englez s-a bazat pe lipsa de viziune şi uniune a continentalilor.

Preocuparea noastră de căpătâi la mijlocul anilor treizeci era legată de situaţia existentă în coloniile noastre. Cea mai mare problemă o constituia India. Gandhi începuse de multă vreme să atragă atenţia asupra sa, în timp ce mişcarea pe care o conducea şi Congresul câştigau zilnic în popularitate. Numeroşi oficiali britanici îl considerau pe Gandhi un oportunist, un şarlatan ambiţios care se afişa cu o zdreanţă atârnată de umeri pentru a înduioşa

inimile şi a forţa respectul. Unii susţineau că n-ar fi fost decât o marionetă manipulată de propriul nostru guvern. Cu toate astea, nu de el ne temeam cel mai mult, ci de alţi indivizi mai activi şi mai periculoşi.

Aceşti indivizi erau duşmanii noştri de temut. Detestau prezenţa noastră, legile, valorile noastre, inclusiv religia... Ba mai mult, chiar şi miturile. Nu-i interesa progresul. Sfidau bogăţia materială şi nu erau câtuşi de puţin interesaţi de onorurile, titlurile sau diplomele noastre. Respingeau binefacerile egalitarismului, umanismului nostru... Aceşti indivizi erau adevăraţi naţionalişti hinduşi. Erau duşmanii noştri. N-aş putea spune că ne doreau moartea. Nu cred că erau fanatici. Nu. Voiau pur şi simplu să ne retragem. Voiau să redea Indiei adevăratul ei chip, să o scalde în apele ei ancestrale, să o smulgă din ceea ce noi occidentalii, numim modernitate şi pe care ei o numesc Maya, iluzie. Spre deosebire de Gandhi, aceşti indivizi erau pregătiţi să recurgă la violenţă, pe de-o parte pentru a-i vâna pe britanici, iar pe de altă parte pentru a lupta împotriva separatiştilor musulmani care voiau împărţirea teritoriilor. Nu se temeau să dea piept cu duşmanii. Metodic, strategic, îşi pregăteau ofensiva.

Cu câţiva ani înainte de război, eram convinşi de toate astea. Dar ostilităţile nu s-au făcut simţite. Rana, ce-i drept, începuse să supureze fără să fie însă deschisă. Londra spera s-o cauterizeze înainte ca şefii lor să facă primul pas. Iată unul dintre motivele pentru care venisem în Indii. Oficial, trebuia să mă asigur că acţiunile MI 6 se derulau conform jurisdicţiei britanice. Moralişti şi chiţibuşari, miniştrii Tories îşi făceau un titlu de glorie din respectarea normelor, în cele mai mici detalii, pe

întreg teritoriul imperiului. Era foarte important pentru noi să oferim exemplul unei societăţi drepte, care gestionează cu mare atenţie orice problemă ce se iveşte.

Coloniştii ştiau că edificiul imperial se clatină şi că sfârşitul său va fi iminent. Armata, care se află la baza puterii noastre în Indii, se infiltrase în reţele naţionaliste. Cea mai mare parte dintre ofiţerii indigeni îşi dăduseră seama că Anglia nu va mai putea susţine încă o dată un război în Europa şi nu va reuşi să menţină pacea în coloniile sale. întreaga ţară fremăta aşteptând să vadă cum vor decurge lucrurile. Am simţit asta de îndată ce am sosit la Calcutta. în aer plutea o tensiune ca cea dinaintea furtunii, o condensare de ozon şi electricitate care aştepta doar o scânteie... Colonelul Hardens, superiorul meu direct, era şi el conştient de acest lucru.

- Evident, n-o să-ţi declar niciodată asta în mod oficial, Tewp, dar ştim cu toţii că peste zece-cinsprezece ani vom fi nevoiţi să părăsim această ţară. Hinduşii vor să devină stăpâni pe situaţie şi pentru asta nu trebuie să-i condamnăm. Hai să fim corecţi, la urma urmei, sunt la ei acasă, nu-i aşa? Dar vezi tu, misiunea noastră aici, la MI 6, nu e de a împiedica inevitabilul. Nici măcar de a-l întârzia. Trebuie să facem în aşa fel încât lucrurile să se petreacă cu blândeţe. Şi mai ales ca de retragerea noastră să nu profite altcineva, mă gândesc la o putere străină. Ştii la cine mă refer?

- La Rusia, evident! am replicat cu naivitate. Pe care am încercat mereu s-o îndepărtăm din mările calde.

- Rusia... Da, bineînţeles. Dar şi alte puteri ar putea deveni redutabile dacă se aliază cu India. Mă gândesc la Japonia... Mă gândesc, de asemenea la Germania care ar avea aici o serie de avantaje dacă ne-am retrage.

Chipul lui Hardens s-a aprins în momentul în care a evocat Germania. Nu pot uita asta. A fost prima noastră întâlnire oficială. Am asistat la câteva reuniuni în biroul său, dar n-am schimbat prea multe cuvinte; câteva, dar în jurul unor banale probleme de serviciu. Acum, după douăsprezece zile de la sosirea mea, eram pentru prima oară faţă în faţă, într-o atmosferă aparte, în care aveam sentimentul că superiorul meu încearcă să dea cărţile pe faţă.

- Ştii, Tewp, în urmă cu douăzeci de ani am luptat împotriva Germaniei, în tranşee. A fost groaznic. Soldaţii inamici erau mândri, curajoşi, luptând cu toate forţele, până la ultima picătură de energie. Ne-au creat mari probleme, dar până la urmă i-am învins. însă, trebuie să-ţi mărturisesc că nu ne-am purtat ca nişte adevăraţi învingători. Nici măcar nu ne-am dat osteneala să intrăm în Berlin. I-am lăsat pe germani pradă războiului civil, în loc să facem apel la forţă pentru a construi acolo un regim solid, compatibil cu cel al nostru. Am ales, din păcate, o altă cale. I-am umilit la Versailles. Cu noul lor cancelar vor să-şi ia revanşa. E un punct de vedere omenesc. Germanii sunt un popor care nu au nimic de pierdut şi în cazul ăsta n-au de ce să se teamă. Devine, aşadar, un duşman de moarte pentru noi şi pentru francezi, aşezaţi pe aceleaşi principii social-democrate lipsite de vlagă... Dacă va începe un război cu Germania, n-o să avem zile bune.

- Domnule colonel, asta nu se va întâmpla. Şi dacă, doamne fereşte, acest război va avea loc, îi avem pe americani de partea noastră. Germanii ştiu foarte bine că Statele Unite vor intra în război alături de noi după primul foc de armă. Nu, de data asta, nu vor îndrăzni! Am spus toate astea fără să reflectez, asemenea unui şcolar care a învăţat o poezie pe de rost.

- Dacă aşa gândeşti, Tewp, dă-mi voie să-ţi spun că eşti un naiv, ba mai rău, un imbecil, bombăni Hardens. Statele Unite au intrat în război în 1917 alături de aliaţi, în primul rând pentru a-şi proteja investiţiile pe care le-au făcut, acordând credite de război, nouă, englezilor şi francezilor. îmi amintesc bine ce s-a întâmplat atunci. Frontul rus s-a prăbuşit şi divizii întregi ale duşmanilor au ajuns pe frontul de vest. în Atlantic, U-Boats au intrat în joc scufundând toate cargourile care transportau aurul european spre băncile americane. în tranşeele soldaţilor francezi era mare dezordine... în 1917,dragul meu, germanii ar fi putut să ne facă praf şi pulbere. Ia gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă drapelul cu Crucea de Malta ar fi fluturat pe Tumul Eiffel sau chiar pe Buckingham Palace... Ar fi fost imposibil pentru Washington să-şi mai recupereze împrumuturile uriaşe acordate Londrei şi Parisului. Imaginează-ţi pentru o clipă figurile acţionarilor yankei în momentul în care nemţii i-ar fi lăsat fără dividende! Nimicirea *Lusitaniei* şi acţiunile germanilor prin care au aţâţat lovitura de stat din Mexic au constituit pretexte de netăgăduit, dar fondul problemei era altul. Cel al afacerilor curente de pe Wall Street!

- Poate aveţi dreptate, domnule colonel... Ceea ce nu înţeleg eu, e legătura dintre Germania şi India. Nu văd nici un punct comun, doar o prăpastie care le desparte. Culturile lor sunt radical diferite... Pe de altă parte, Reich-ul nu e o mare putere maritimă. Nu controlează strâmtorile. Nu are posibilitatea de a controla rutele comerciale între subcontinent şi Europa. Nu văd de ce ne-am teme.

- Te uiţi la hărţile geografice cu un ochi de englez, Tewp! încearcă să te detaşezi şi să nu te mai gândeşti că

mările constituie rute privilegiate. Aininteşte-ţi de Drumul Mătăsii. Cu o bună organizare a reţelei sale fluviale, a canalelor, a căilor ferate construite în cele mai propice locuri, este destul de uşor de construit o bună legătură între Europa continentală şi Mesopotamia şi chiar Valea Indusului. Dispunând de câteva regimente puternice care să garanteze stabilitatea de-a lungul întregului drum, căile terestre devin mai practice decât cele maritime. Un coşmar pentru noi, insularii. îţi dai seama ce-ar însemna pentru noi un continent federalizat în jurul unei noi linii de comunicaţie care să lege resursele energetice ale Orientului Mijlociu de bogăţiile Indiei? Lumea n-ar mai avea nevoie de noi. Am deveni, pentru Europa, ceea ce înseamnă Islanda pentru Scandinavia: o periferie inutilă. Nimic mai mult!

- Dar legăturile obiective între Berlin şi Delhi? am insistat eu.

- Aceste legături nu sunt foarte reale, din nefericire. Te afli printre noi de mai bine de o săptămână, cred. Numele de Subhas Chandra Bose îţi spune ceva?

- Bose? Cred că am citit dosarul lui. E un partizan al independenţei politice. Aparţine Congresului Naţional Indian al lui Gandhi, dar nu e decât un individ marginal, un teoretician izolat. în nici un caz un conducător.

- Nu! Te înşeli! Nu-ţi dai seama de adevărata importanţă a lui Bose. Influenţa sa nu încetează să crească. E un discipol al lui Tilak. Ceea ce înseamnă că, spre deosebire de Gandhi, Nehru sau Patel nu e un adept al nonvio- lenţei, ba dimpotrivă.

- Tilak? l-am întrebat, acceptând ţigara pe care mi-o oferise.

- Un erudit. Specialist în Vede, mort prin anii ’20. Prestigiul său e încă foarte mare printre intelectualii naţionalişti. Bose se inspiră din doctrina sa politică şi din gustul său pentru acţiuni violente. Pe el trebuie să-l supraveghem îndeaproape. Dar şi pe locotenenţii şi pe străinii din anturajul său. Nu vorbesc de falşii diplomaţi ai Consulatului General al Germaniei din Calcutta, care nu sunt altceva decât simpli informatori. Nu! Cei care ne interesează cu adevărat sunt cei care nu pot fi clasaţi, în pofida originii tale civile, ai rang de ofiţer în acest serviciu, în care îmi lipseşte personalul activ. O să te trimit aşadar pe teren. O să supravegheri contactele străine ale lui Bose. Să afli cine sunt şi pentru cine lucrează. Asta vreau să aflu. Căpitanul Gillespie îţi va da toate detaliile chiar mâine dimineaţă. L-am anunţat deja. O să lucrezi cu el. E inteligent. Va fi, pentru tine, un excelent debut...

Am rămas mut câteva clipe. Niciodată nu mă gândisem la perspectiva de a ajunge în prima linie. Uluit şi resemnat, mi-am stins ţigara fără să rostesc un cuvânt, după care am luat poziţia de drepţi regulamentară în faţa superiorului meu, cu un nod în stomac. După ce i-am întors spatele, i-am aurit vocea puternică.

- Tewp, şi încă ceva!
- Domnule colonel?
- Nu cred că am avut ocazia să-ţi spun: Bine-ai venit în Indii, locotenente!

Un superior, doi subordonaţi

Noaptea era pe sfârşite. Cu greu am reuşit să adorm în puţinul timp care îmi mai rămăsese. Conversaţia pe care o purtasem cu Hardens şi, mai cu seamă, vestea numirii mele ca ofiţer de teren mă adusese într-o stare de surescitare. Eram atât de nervos, încât uram întreaga planetă. Ca să mă dezvinovăţesc, ar trebui poate să mărturisesc faptul că din ziua în care am pătruns în cartierul „Firmei", la Londra, n-am avut decât foarte puţin timp pentru mine. Asta a fost - îmi amintesc chiar mai bine decât data sosirii mele în Indii - pe 19 ianuarie 1936, ziua în care ziarele au anunţat moartea lui Rudyard Kipling.

După scurte formalităţi, am fost plasat într-un birou în care nu puteai avansa decât cu preţul unor compromisuri. Timp de câteva luni, mi-am făcut datoria, fără să am însă vreo satisfacţie. Dar, m-am simţit liniştit, împăcat cu mine însumi. Eram convins că voi rămâne în acest post o perioadă lungă, aşa încât am început să mă ocup de viaţa personală, aşa cum o vedeam eu: simplă şi discretă, instalat într-un mic apartament închiriat de o văduvă care mi-a dăruit căldura de care aveam nevoie, fără să-mi iscodească viaţa. Am profitat de această viaţă liniştită până în ziua în care am fost desemnat pentru plecarea în Indii. în pofida tuturor reticenţelor mele, am fost nevoit să mă îmbarchez pe *Altal'r,* un pachebot civil care asigura legătura până la Calcutta.

Căldura $i umiditatea de pe vas, prin Mediterană, Suez, Marea Roşie, marea Oman, golful Bengal... jilăveala, atmosfera înăbuşitoare mi-au dereglat organismul obligându-l să se adapteze durerii, ritmurilor şi presiunilor cu care nu eram obişnuit. Eram victima unei dezordini psihice şi fiziologice cu totul dezagreabile care în-a obligat să stau ţintuit în pat cea mai mare parte din timp. îmi omoram timpul citind cărţile împrumutate de la biblioteca pachebotului: Scott, Wordsworth, Maturin şi Saki ...

Nu m-a încercat nici o nefericire. Uneori mai scoteam capul afară, scrutând orizontul, contemplând mişcarea valurilor... însă fără tragere de inimă. Aş putea spune că toate astea mă plictiseau. Spre deosebire de o mare parte dintre englezi, n-am simţit niciodată o atracţie pentru ocean. Lungit în cuşeta mea, m-am lăsat în voia lecturii, singurul lucru agreabil, îndepărtându-mă, fără să mă sinchisesc să le văd, de ţărmurile yemenite ale *Arabiei Felix* sau de umbrele albăstrui ale falezelor din Ceylon...

în sfârşit, într-o seară de septembrie, chiar la sfârşitul sezonului ploios, am intrat în portul din Calcutta. Pe chei, mă aştepta ofiţerul cartograf John Hume Ross. întoarcerea pachebotului *Altaîr* spre insulele britanice urma să-i asigure revenirea în metropolă după patru ani petrecuţi în Indii, şi această perspectivă îl înfierbânta precum apropierea Crăciunului pe un copil. Mi-a arătat cartierele, după care am urcat la etajul al cincilea al unei cazarme rezervate ofiţerilor celibatari, atrăgându-mi atenţia asupra unor amănunte specifice serviciului colonial şi a condiţiilor de trai:

- Să nu te aştepţi la nimic bun aici, Tewp. De căldură, de pildă, nu scapi nici vara şi nici iama. Toţi păianjenii sunt veninoşi, cât despre lilieci te asigur că te vor încolţi. Or să sfâşie plasa de protecţie ca să-ţi sugă sângele. Noapte de noapte! în localuri n-o să te simţi bine şi nici în compania colegilor. Pe piaţa neagră găseşti alcool, ţigări şi prostituate de calitate, dar la ce preţ! în schimb, opiumul nu-ţi goleşte buzunarele şi, cu siguranţă, îţi va provoca clipe de neuitat. îţi doresc petrecere bună, Tewp.

Cam ăsta a fost discursul lui de întâmpinare. N-aş putea spune că a fost ca o cataplasmă pe suflet... Cu toate astea, primele mele zile de colonialist au decurs fără probleme. Mi s-au încredinţat sarcini de birou asemănătoare cu cele din Londra şi, la un moment dat, a început să mă amuze gândul că am traversat o jumătate dm globul pământesc pentru a face aproape acelaşi lucru, într-un birou, ca un funcţionar disciplinat şi anonim. Până în momentul în care Hardens m-a remarcat, anun- ţându-mă că voi lucra într-un serviciu activ. Bineînţeles că am fost foarte surprins să aud asta. Am fost chiar bulversat. Aşezat pe seară în pat, am adormit în cele din urmă spre dimineaţă, cu mâinile pline de sudoare şi cu o senzaţie de greaţă...

*

După cele din Londra, birourile MI 6 din Calcutta erau cele mai importante din Imperiu. Aici funcţionau o mulţime de servicii care semănau unele cu altele, dar care nu aveau prea multă legătură unele cu altele. Erau asemenea unui corp cu mai multe capete, fără o gândire coerentă. Se spunea că starea asta de lucruri s-ar fi datorat

actualului director general al serviciilor secrete, amiralul Hugh Quex Sinclair, care nu avea calităţile predecesorului său „C", mult regretatul sir Mansfield Cumming. Cele câteva departamente ce compuneau armătura serviciului nostru erau împrăştiate într-o imensă cetate aflată la marginea oraşului care, în afară de marele spital militar al subcontinentului, adăpostea un regiment de artilerie, un altul de infanterie indigenă, diverse detaşamente aduse din colonii şi câteva mici corpuri izolate, cum ar fi poliţia militară sau unităţi de transport şi.geniu. în depărtare, lângă un câmp, se aflau hangare monstruoase cu arme, muniţie şi carburanţi. în schimbul resturilor de alimente de la cantină, o mulţime de puşti pe jumătate goi veneau în fiecare zi la amiază ca să arunce câte o găleată de apă pe pereţii din tablă încinsă de soare, coborând cu câteva grade simbolice temperatura arsenalelor. Cele trei edificii administrative care dominau zona erau plasate la mare distanţă unele de altele, în mod aberant, având în vedere faptul că unele servicii nu aveau toate birourile în aceeaşi clădire. Din nefericire, nici, firma" nu făcea excepţie în acest sens. Hardens şi secretariatul său erau instalaţi într-un mare edificiu cu cinci etaje numite familiar „Marile Apartamente", în care se aflau toate Statele Majore. Arhivele se aflau însă într-un alt imobil, foarte îndepărtat, la „Dunette", în timp ce ofiţerii subalterni, ca mine, aveam birourile într-o a treia cazarmă numită „Butoiul lui Nelson", şi asta pentru că a fost construită după o arhitectură vag circulară, amintind de o anecdotă legată de corpul amiralului expediat la Londra după ce primise în plin un glonţ francez la Trafalgar. Pentru a conserva cadavrul amiralului, ofiţerii îl scufun-

daseră într-un butoi cu rom... O poveste care făcuse furori în epocă.

în această clădire îşi avea reşedinţa căpitanul Odet Gillespie - la primul etaj al fostului palat al unui prinţ indian. Gillespie ocupa împreună cu primii doi subordonaţi ai săi, adjutanţii Francis Edmonds şi Marcus Mog, o încăpere imensă în care ar fi putut lucra în condiţii confortabile încă cinci-şase persoane. O încăpere care emana linişte, cu pereţi înalţi decoraţi cu fresce arăbeşti. Pe cele patru ferestre largi erau fixate panouri găurite din lemn care cerneau lumina crudă ce asedia palatul. Priveliştea dădea spre un mic parc amenajat în stil englezesc, cu arbori şi tufe întreţinute de grădinari indigeni coordonaţi de un bătrân angajat al serelor regale. Un decor care emana o atmosferă mănăstirească, în care plutea parcă un aer grav, de căinţă şi puritate, în contrast cu atmosfera generală a taberei, cu înfăţişarea ei crudă şi aspră. Gillespie n-avea câtuşi de puţin aerul unui călugăr. Era un tip lipsit de maniere, rece, căruia îi plăcea să poruncească. Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine, nu cred că avea mai mult de treizeci şi cinci - treizeci şi opt de ani. Avea însă trăsături fine. Un nas subţire şi cam lung, pometi înalţi, o dantură superbă. Era înalt şi îi plăcea să stea drept, aproape rigid, arborând un aer de superioritate. Ochii căprui-închis, cu priviri tăioase şi barbişonul tăiat perie îi accentuau aerul sobru şi aspru. îmi era imposibil să mi-l imaginez, chiar şi în faţa unui pahar, pus pe şotii.

- Serviciul nostru, îmi zise, nu e o afacere a oamenilor civilizaţi. Şi nicidecum un lucru plăcut. Dar trebuie făcut. Ştii ce aştept de la dumneata? Să ai personalitate, iniţiativă, putere de renunţare şi mai ales să fii pe fază

în orice împrejurare, fără să-ţi pierzi capul. M-am făcut înţeles? Sper că nu eşti greu de cap.

- Nu. Cred că am înţeles bine. domnule căpitan.

- Crezi? Asta e bine, pentru că nu suport să mă repet. O să te prezint imediat adjutanţilor Mog şi Edmonds. O să lucrezi cu ei şi, având în vedere faptul că eşti mai înalt în grad, îţi vor fi, parţial, subordonaţi. Ţin să te previn de faptul că sunt la curent cu sosirea dumitale şi că asta nu e în măsură să le facă plăcere. Dacă-mi ceri părerea, află că-i înţeleg şi le-am dat dreptate. E o reacţie cât se poate de normală. Va trebui să câştigi respectul subordonaţilor, asta e foarte important într-o colaborare în care nu trebuie să existe nici o fisură. Ţi-a spus colonelul Hardens care este personajul ţintă în acest moment?

- Chandra Bose, domnule căpitan, i-am răspuns încet, de parcă mi-ar fi fost teamă ca nu cumva pereţii să fie căptuşiţi cu urechi...

- Aşa e, Bose... E o figură tipul ăsta... Şiret şi deosebit de inteligent. Ştie foarte bine ce vrea şi puţin îi pasă de duşmani. Nu-i prevăd o moarte senină! în nici un caz! Dar e prematur să vorbim de asta. Câţiva dintre colegii noştri sunt cu ochii pe el. Deocamdată nu e cazul să-i cunoşti. Operează incognito...

- Ah, da, bineînţeles, i-am zis pe un ton înţelegător, de funcţionar versat al „Intelligence Service", cu toate că eram deranjat de neîncrederea afişată.

- Aici nu ne ocupăm direct de Bose, ci doar de persoanele din anturajul său. Printre ele se află un personaj marginal, dar nu lipsit de importanţă. Interesant chiar... Cred că ţi-a spus Hardens că, în jurul lui bântuie câţiva străini.

- Aşa e, domnule căpitan. Mi-a atras atenţia asupra unei grecoaice şi a unui italian.

- Avem dosarele lor. Ne lipsesc însă câteva elemente importante. Dar ştim cu ce se ocupă, cine îi finanţează... Grecoaica e o exaltată, cât despre italian, e mai degrabă pe jumătate senil. Nu ne temem de ei. Mai degrabă de un alt personaj, o austriacă tânără, care vorbeşte o engleză cu un puternic accent american, ceea ce mi se pare curios. Ca şi prenumele ei... Tot ce ştim despre ea se află în acest dosar.

Gillespie scoase dintr-un sertar dosarul şi mi-l puse în mână. L-am deschis şi m-am uitat prin el. Am recunoscut formulare de eliberare a vizei şi un permis de şedere temporară precum şi o fişă de intrare pe teritoriu din 25 august a. c. Tânăra sosise la Calcutta cu o lună înainte să ajung eu aici.

- Ostara Keller, recită Gillespie în timp ce parcurgeam dosarul. Născută la Grătz, în Styria austriacă, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, jurnalist fotograf la cotidianul *DerAngriff,* lansat cu mare pompă de Goebbels în urmă cu nouă ani, care ar putea fi un *Times* dacă cei care îl conduc şi o parte din ziarişti n-ar fi naţionalişti... Nu ştim dacă este şi cazul personajului nostru, domnişoara Keller. Am putea presupune că da, cu toate că nu e de naţionalitate germană. Dar şi Hitler e austriac. Asta nu l-a împiedicat să fie ales de nemţi. Toate actele fetei sunt însă în regulă. Locuieşte la hotelul Hamett şi se întâlneşte în mod regulat cu Bose, o dată pe săptămână, şi asta imediat de când a ajuns aici. Sunt discuţii oficiale. Am verificat asta. *Der Angriff* publică sub numele ei o serie de cronici consacrate Indiei şi principalelor personaje politice indigene. Dar articolele ei sunt curate. Asta înseamnă că redactarea lor nu-i ia mult timp. Ce face oare în afară de asta, ăsta e misterul! Un mister pe

care va trebui să-l dezlegi, Tewp! Vreau să o urmăreşti pe această fată zi şi noapte. Să nu o slăbeşti din ochi până nu afli tot! Comentarii?

Luat din scurt, nu mi-a venit în minte nici o replică, nici o întrebare. Am bâiguit doar un „nu" lipsit de fermitate, pe care Gillespie l-a taxat cu o privire întunecată, exprimându-şi parcă neîncrederea în capacităţile mele profesionale. A încercat totuşi să-şi croiască o mină liniştitoare.

- Bine. în cazul ăsta poţi începe să studiezi dosarul. Ai un birou în care sper că te vei simţi confortabil, în spatele acestui paravan. Vom mai discuta după ce vor sosi Edmonds şi Mog.

Am întors capul spre paravanul de care mi-a pomenit. O piesă veche, acoperită cu un lac negru pe care erau încrustate în aur câteva figuri japoneze. În spatele paravanului se afla o masă din fier ca vai de ea, un scaun rudimentar şi un dosar cu hârtii îngălbenite, pline de praf. M-am aşezat pe scaun, după ce am şters totul de praf şi am început să studiez cazul Keller.

Aşa cum mă avertizase Gillespie, cele câteva elemente erau nesatisfăcătoare. în general, copii după acte administrative ce proveneau din serviciile de imigraţie. Am recitit, cu mare atenţie de astă dată, fişa de intrare în India: Ostara Keller, austriacă, născută pe 25 octombrie 1913, din soţii Althus Keller şi Sabrina, născută Ginter. Profesia: jurnalist fotograf. Un metru şaptezeci, păr blond, ochi verzi. Semne particulare: nu are. Garant de moralitate: M. von Salzmann, consul al Germaniei la Calcutta... Copia fotografiei era întunecată, aşa încât n-am putut să-mi închipui decât vag cum arată misteriosul personaj. Eram foarte curios să ştiu, pentru

că fizicul oferea o imagine a personalităţii. Cum erau oare vocea, privirile ei, coafura? Mersul ei... Şi multe altele. întrebări care nu-mi dădeau pace. Toate astea erau cu mult mai importante decât data ei de naştere sau prenumele părinţilor. Reflecţiile mele au fost întrerupte de apariţia celor doi, Francis Edmonds şi Marcus Mog, care mi-au făcut o impresie mai bună decât Gillespie.

Edmonds era un colos plin de grăsime care se mişca greoi. Respira anevoie, cu gura deschisă. Pe lângă el, Mog părea o foaie de hârtie. Subţire şi alb. Probabil că se ferea de soare, cine ştie din ce motiv, sau, poate că era vorba de o deficienţă a pielii. Arăta groaznic, ce mai încolo şi încoace. Ca un cadavru. După ce s-au făcut prezentările, reduse la gesturi mimetice, ne-am tras trei scaune în jurul biroului căpitanului, pregătit pentru o şedinţă de informare.

- Domnilor, n-o să mă încurc cu introduceri. Din moment ce colonelul Hardens şi-a exprimat clar hotărârea, dumneata locotenente Tewp te vei ocupa de dosarul Keller. Mog şi Edmonds te vor însoţi pe teren. O veţi urmări pe tânără, pas cu pas, în următoarele zile. Vom analiza datele pe care ni le veţi furniza şi pe urmă vom vedea ce e de făcut. Nu e nevoie de ordine speciale pentru că operaţiunea e departe de a fi complicată. Nu mă aştept la surprize neplăcute. E rândul vostru acum. Cum credeţi că vă veţi descurca?

Toate privirile s-au întors spre mine. Trei perechi de ochi militari care aşteptau o reacţie inteligentă. Am bâiguit:

- Cum adică, să ne descurcăm?

-Mog şi Edmonds aşteaptă ordinul dumitale, bătrâne! Sunt convins că ştii exact ce servicii au de îndeplinit, nu-i aşa?

în acest moment, mi-am dat seama perfect de situaţia absurdă în care mă aflam: ofiţer prin convenţie şi încălcare a legii, agent MI 6 prin manipulări şi decrete, colonist din întâmplare şi nu din necesitate, marionetă manipulată de un păpuşar stângaci, forţată să facă mişcări pe care morfologia ei nu i le permitea. Eram în situaţia de a executa numere pentru care nu eram câtuşi de puţin pregătit, să îndeplinesc misiuni despre care nu ştiam nimic, şi mai ales să dau ordine unor oameni care nu numai că aveau mai multă experienţă decât mine, dar care îşi câştigaseră prestigiul cu sudoarea frunţii. Ar fi trebuit să joc cinstit cu Gillespie şi să-i mărturisesc că nu eram la înălţimea misiunii încredinţate. Preţ de câteva clipe, m-am luptat cu mine însumi. N-a fost o încleştare între bine şi rău, dintre un înger şi un demon, ci între două tentaţii condamnabile - între doi demoni care întruchipau tentaţia renunţării la luptă şi cea a provocării, îi priveam cum se zbat. La un moment dat, unul dintre ei îl luă cu asalt pe celălalt, dominându-l. Am făcut un pas îndrăzneţ, renunţând la tăcere în favoarea unui discurs convingător.

- Da, domnule căpitan. Ştiu ce avem de făcut, i-am spus plin de însufleţire. Iată ce propun. în primul rând, o urmărire simplă, cu concursul intermediarilor locali, pe care o vom organiza sistematic începând de mâine. Cât priveşte cel de-al doilea plan... Ei bine, cel de-al doilea plan constă în... în...

Am rămas însă fără inspiraţie. Nici cea mai mică idee legată de un al doilea plan nu-mi trecea prin cap. Eram foarte agitat, mi se citea cu siguranţă asta în priviri şi în frământarea mâinilor. Gillespie şi-a dat imediat seama că încerc să improvizez, fără succes. îmi replică enervat:

- Am înţeles foarte bine că era vorba de un al doilea plan. Tewp. Aşteptăm să vedem despre ce e vorba... Ne mai fierbi mult?

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji. Eram total blocat. Dar, dintr-o dată, câteva cuvinte mi-au ieşit din gură fără să le controlez:

- Ei bine, cel de-al doilea plan presupune, evident... o percheziţie în camera suspectei. Am putea să ne concentrăm încă de pe acum asupra acestei probleme.

Eram încântat de această mică tiradă care a ţâşnit din plămânii mei comprimaţi de nervozitate. Am făcut un pas în spate, cu mâinile încrucişate, aruncând priviri pline de satisfacţie în jur. Aveam sentimentul deplin că răspunsul meu a fost pe măsura aşteptărilor lor, în primul rând ale lui Gillespie. Dar, vai, cât m-am înşelat! În loc să se destindă, cele trei feţe din jurul meu s-au întunecat. După câteva clipe care păreau că nu se mai sfârşesc, Gillespie rupse tăcerea.

- Ai pomenit de intermediari locali care să intervină în cursul primei axe. La cine te-ai gândit?

întrebarea m-a luat prin surprindere.

- Avem oameni de încredere în rândurile populaţiei, nu? Aşa cum are şi poliţia... în sfârşit... Presupun că...

Cei trei bărbaţi au făcut un schimb de priviri nedumerite. Mog plecă apoi ochii, mâhnit, în timp ce Edmonds era pe punctul de a pufni în râs. Giilepsie răbufni:

- Presupui greşit. De multă vreme nu mai lucrăm cu indigenii. Sau, mai degrabă, ei nu mai lucrează cu noi. Meşteşugarii, copiii de pe stradă, slugile, ţăranii, băieţii cu ricşa, toţi, cu mic cu mare, preferă să-şi ofere serviciile, pentru câteva rupii, oricui, dar nicidecum nouă, englezilor. Toţi aceşti adoratori de vaci nu aşteaptă altceva

decât să ne înfigă pumnalul în spate... Chiar aici, în mijlocul armatei. Eşti nou venit şi nu ai fost încă avertizat că aşa stau lucrurile. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, Tewp: orice s-ar întâmpla, oricare ar fi circumstanţele, să nu ai încredere într-un localnic. Poţi să le ceri să-ţi lustruiască pantofii. Dar să nu stai de vorbă cu ei. Să nu-ţi pierzi niciodată timpul cu porcii ăştia.

Un discurs care m-a pus pe gânduri. Ce-aş fi putut să-i răspund? Nu-mi venea nici un cuvânt în minte. Văzându-mă în încurcătură, Mog, cu vocea sa tărăgănată, îmi dădu explicaţii:

- Să ştiţi, domnule locotenent, că predecesorii noştri au încercat să colaboreze cu aceşti oameni, dar şi-au dat seama imediat că nu pot avea încredere în ei. Furnizau informaţii false sau se arătau reticenţi. S-ar fi descurcat mai bine cu maimuţele care sunt mai docile şi mai eficace.

Ceilalţi doi l-au aprobat râzând.

- Da... Poate, am spus jenat. Aşadar, vrei să spui că n-aţi lucrat niciodată cu informatori? în cazul ăsta, cum procedaţi când aveţi nevoie de informaţii?

- Ne descurcăm singuri, Tewp. Aşa cum o să faci şi dumneata. Deocamdată, ar fi bine ca Mog şi Edmonds să-şi vadă de treburile lor. Mai au câte ceva de făcut înainte de a lucra exclusiv pentru dumneata.

Cei doi adjutanţi ne-au salutat şi s-au retras, lăsându-mă singur cu Gillespie. Ca să nu stau degeaba, am început să caut în arhive eventualele exemplare din jurnalul *Der Angriff*. Un funcţionar îmi adusese aproape întreaga colecţie din ultimul trimestru, bine aranjată într-o cutie de carton. Am răsfoit-o şi, în scurt timp, am dat de articolele semnate de domnişoara Keller.

în numerele de la începutul lui august am găsit articole legate de Jocurile Olimpice din Berlin, cu fotografii semnate de Ostara Keller. Fotografii de o calitate excepţională. Unghiuri bine alese, compoziţia mereu inspirată, lumina favorabilă, toate astea recomandau un artist talentat şi sensibil. Pe baza acestor fotografii, urma să redactez introducerea la raportul pe care-l aştepta Gillespie. Un lucru era cert: fata asta, care probabil venise aici ca să facă agitaţie politică, era o profesionistă în activitatea ei de presă. într-un număr mai recent am dat şi de primul ei reportaj din Indii, Din puţinele mele cunoştinţe de limbă germană, am înţeles că evenimentul era prezentat cititorilor cu o anumită solemnitate. în primul rând, pentru că era vorba de unul dintre primele reportaje de cursă lungă comandate de *Der Angriff*, pentru că reporterul era o tânără femeie şi, în ultimul rând, pentru că avea în dotare un aparat care-i permitea să facă fotografii color, ceea ce constituia o noutate în presa cotidiană de mare tiraj. Printre fotografiile din această pagină, patru erau color. în tonuri pale, ce-i drept, lipsite de contrastul şi strălucirea fotografiilor care ilustrau evenimente importante din presa londoneză de doi şilingi. Subiectele fotografiilor nu prezentau decât un interes relativ, mai degrabă de ordin turistic. Fiecare dintre ele purta însă amprenta unui talent evident, a unei sensibilităţi artistice de excepţie.

Un ceai la Hamett

în ciuda tuturor eforturilor, n-am reuşit să mă acomodez cu prezenţa subalternilor mei, Mog şi Edmonds. Pe de-o parte, nu suportam nici silueta scheletică şi muţenia lui Mog şi nici rotunjimile de butoi ale lui Edmonds. Pe de altă parte, mă enerva neîncrederea şi dispreţul din privirile lor. încercam să înţeleg ce e în capul lor, cum îl priveau pe cel care le dădea ordine, care era mai tânăr decât ei, fără experienţă, fără să fi urmat cursurile Şcolii militare din Sandhurst; un civil care, în mod paradoxal, era mai înalt în grad decât ei. Nu m-aş fi simţit bine în pielea lor. Să primesc ordine de la un novice? Ce puteam face în situaţia asta? Cred că cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să-mi întăresc autoritatea. Cu mult tact, însă.

Prima după-amiază a colaborării noastre s-a scurs fără probleme. Am stabilit planul de supraveghere din jurul hotelului Hamett, una dintre cele trei sau patru clădiri importante ale oraşului. Ne-am aruncat din când în când priviri surâzătoare, am făcut şi schimburi de politeţe, asemenea unor bătrâne doamne reunite la o ceaşcă de ceai. Am încercat să intru în viaţa lor personală, aşa încât i-am întrebat dacă au o viaţă de familie, dacă au tot ce le trebuie sau dacă au probleme de sănătate. Bineînţeles că ar fi fost o imensă gafă să amestec însă viaţa lor privată cu problemele din serviciu. Ştiam asta, dar nu mă puteam debarasa de credinţa naivă că aş putea câştiga simpatia celor doi subofiţeri şi pe această cale.

Trebuia să ţin cont de o regulă elementară menţionată de Odet Gillespie: în nici o împrejurare, cu nici un chip, să nu încerci să cumperi respectul cuiva. Respectul trebuie impus. Dacă nu reuşeşti să faci asta înseamnă că nu eşti făcut să comanzi.

În sfârşit, după câteva zâmbete amabile de circumstanţă, am reuşit să punem la punct un plan de supraveghere. aproape coerent, care urma să debuteze a doua zi. M-am gândit să-l însoţesc pe adjutantul Edmonds, primul pe listă în acest demers. în cea de-a doua fază, intram singur în acţiune după care îi venea rândul lui Mog.

- O să trec să vă iau mâine dimineaţă la ora 6, domnule locotenent. O să fac rost de o maşină civilă şi o să trecem la pândă. Să vă luaţi o sticlă cu apă. Căldura o să ne deshidrateze.

Cum era încă devreme şi nu aveam chef de somn, m-am dus să iau masa, după care m-am gândit să văd un film la cinematograful din cazarmă. Traversând un teren de instrucţie care despărţea cele două clădiri, am dat nas în nas cu un detaşament de gurkha' care revenea dintr-un marş forţat. Nepalezii erau plini de noroi din creştete până-n cap, aveau feţele Livide şi ochii lipiţi, semn că nu dormiseră de cine ştie când. Cu toate că erau dărâmaţi, au executat ordinele impecabil, mergând în cadenţă, cântând cu voce tare *My Bonnie*, imnul pe care ofiţerul superiorii alesese pentru compania lor. I-am privit câteva clipe pe aceşti oameni cu feţele tăbăcite de soarele Indiei Orientale, cu trupurile chinuite de manevrele cotidiene prin terenuri pline de noroi. Cine ar fi putut să spună,

' populaţie indiană de origine nepaleză specialistă în artele marţiale.

privindu-i, că această ţară era o grădină pe care nu puteam s-o îngrijim? Am început să mă îndoiesc de opiniile fataliste ale colonelului Hardens, aparent convins de faptul că generaţia noastră ar fi trebuit să submineze moştenirea colonială pentru că eram incapabili să o transmitem intactă generaţiilor viitoare. în ceea ce mă privea, situaţia nu era chiar aşa de neagră. Că eram capabili să stăpânim aceste teritorii. Am abandonat aceste gânduri în drum spre cinema. Rula un film, *Londra după miezul nopţii.* Mi s-a părut atât de neverosimil şi insuportabil, încât am ieşit din sală după mai puţin de un ceas şi am pornit glonţ spre camera mea. M-am culcat, scufun- dându-mă într-un somn fără vise.

*

A doua zi la ora 6, l-am găsit pe Edmonds la volanul unui ditamai Chevrolet negru, parcat în faţa cazărmii mele. Nu ştiu de ce, dar am simţit dintr-o dată că era ceva ciudat cu el, că era parcă altul decât cel pe care îl văzusem cu o zi înainte. M-am uitat lung la el. Ţinea în mână o ţigară care se consuma, fără să o ducă la gură. O mână care atârna prin geamul deschis al portierei. Când mă zări, îl apucă sughiţul. Se ridică din maşină, salu- tându-mă cu un aer pierdut.

- E ceva în neregulă, Edmonds?

- Domnule locotenent, cu tot respectul, permiteţi-mi să vă spun că nu e prudent să mergeţi îmbrăcat aşa.

- Cum sunt îmbrăcat? Ce vrei să spui?

Mi-am aplecat privirea spre uniforma mea impecabilă, crezând că-mi lipseşte vreun nasture sau că mi s-a desfăcut vreo cusătură.

- Domnule locotenent, un filaj presupune discreţie. Cea mai bună ţinută e în civil. Aşa, ca mine.

Edmonds purta un costum de în alb. Cred că asta îi transforma alura, dându-i un aer atât de diferit, de ciudat. Un puternic sentiment de ruşine puse stăpânire pe mine. Cum am putut fi atât de idiot? Cum am putut să-mi pun pe cap cascheta de ofiţer, vizibilă la o sută de yarzi? Am încropit câteva scuze, după care am urcat în camera mea în fugă ca să mă schimb. Am pus pe mine unul din puţinele costume pe care le aveam şi am coborât. Maşina demara, lăsând în urmă un nor de praf.

în acea vreme, existau două oraşe Calcutta.

Mai întâi, un oraş al populaţiei de rând, cu străduţe strâmte, cu cartierele meşteşugarilor, cu mahalale... Un oraş mare şi bătrân, în vârstă de vreo trei sute de ani, în care veneau zilnic zeci de mii de ţărani ca să-şi vândă grâul, orătăniile, legumele, lâna sau mai ştiu eu ce... o cetate care avea un suflet şi o personalitate unică.

Mai apoi, era celălalt oraş, al europenilor. Bineînţeles că englezii formau aici majoritatea, cu familii de colonişti, unele dintre ele ajunse la a cincea sau a şasea generaţie. Erau şi negustori italieni sau greci, industriaşi belgieni sau francezi, cultivatori olandezi, portughezi, exportatori americani... Câţi să fi fost cu toţii? Nu ştiu exact. Vreo cincisprezece mii, poate. în nici un caz mai mult de douăzeci de mii. Colonişti occidentali, bărbaţi activi, femei, copii, bătrâni, pierduţi într-un ocean de indigeni. Calcutta europenilor, cu liniile ei de tramvai, cu reţeaua de canalizare, cablurile electrice şi centrala telefonică, nu era în linii mari asemenea celorlalte oraşe coloniale ale Imperiului. Un călător neatent ar fi putut să o confunde cu cartierele bogate din Cap sau Singapore.

Nu era decât o succesiune de bulevarde cu clădiri înalte în care locuiau familii bogate, cu bănci, teatre, companii de asigurare, cabinete de negocieri internaţionale, de notari, avocaţi, cu edificii consulare ale unui număr de vreo treizeci de naţiuni... Această Calcutta nu aparţinea Indiei decât într-o foarte mică măsură. Aici nu găseai urmă de cerşetori sau de câini vagabonzi. Câte un şobolan doar... Singurii indigeni acceptaţi erau servitorii, îmbrăcaţi în stil occidental, care se descurcau în engleză mai bine decât cei din mahalaua londoneză.

Hotelul Harnett era situat într-o zonă foarte bună, între două bulevarde rezidenţiale. Am parcat maşina pe o alee laterală cu o vedere bună spre intrarea hotelului. Câţiva măturători se pregăteau să cureţe treptele clădirii în timp ce distribuitorii de ziare şi pachete urcau şi coborau în grabă. Un portar îmbrăcat în costum indian - cu zorzoane, ceaprazuri şi turban - stătea pironit lângă uşă, uitându-se atent prin împrejurimi. La un moment dat, privirile i s-au oprit asupra noastră.

- Măgarul ăsta ne-a reperat, îmi spuse Edmonds, scoţând un pachet de ţigări din buzunar.

- E vreo problemă?

- Nu neapărat. Oricum asta nu ne va împiedica să ne facem treaba. Mă îndoiesc că fata i-ar fi cumpărat pe funcţionarii hotelului pentru a o pune în gardă în faţa unor eventuale mişcări suspecte. La urma urmei, chiar dacă lucrurile stau aşa, o să ne descurcăm. Aş îndrăzni să spun că misiunea noastră ar deveni mai palpitantă. Mai sportivă!

- Văd că te ţii tare, i-am zis, fără să fiu prea entuziasmat de „optimismul" său.

- Ei, nu chiar aşa. Oricum, dacă lucrurile merg prost, contez pe dumneavoastră. Eu mă mişc greu. Sunt bătrân şi corpolent, după cum se vede...

N-am înţeles exact ce voia să spună şi n-am făcut nici un fel de comentariu. Aşadar, primul nostru filaj începuse. într-o atmosferă sufocantă. Nici unul dintre noi n-a mai scos nici un cuvânt. Soarele urca lent pe cer. Într-o frumoasă zi de început de toamnă. Până la ora 9, n-am observat nimic suspect. Nici un client nu-şi făcu prezenţa. Nici la intrare, nici la ieşire. Măturătorii îşi terminaseră de mult treaba pe peronul şi scările din marmură ale hotelului. Cei câţiva grădinari îşi aranjau foarfecele de tuns boschetii, în timp ce curierii făceau serviciul de rutină. La ora 9, au început să iasă din hotel primii clienţi.

- Dacă fata şi-a petrecut toată noaptea în hotel şi acum binevoieşte să iasă, vom avea de lucru, domnule locotenent.

- Şi dacă lucrurile nu stau aşa?

- Ei bine, în cazul ăsta s-ar putea să ne pierdem vremea, ceea ce nu va fi deloc pe placul lui Gillespie. N-ar fi prima oară când se întâmplă una ca asta, îmi zise Edmonds, care părea să-şi amintească unul din evenimentele de genul ăsta.

N-am fost curios să-l descos. Se mai scursese o jumătate de oră fără să mai scoatem o vorbă. Ne aflam într-un loc bun de pândă, dar nu foarte aproape de hotel. Aveam însă vederea bună şi, nu fără efort însă, puteam distinge trăsăturile celor care ieşeau din hotel. Eram foarte concentrat asupra intrării, aşteptând febril să o recunosc pe domnişoara Kelier. M-am gândit că n-ar fi rău ca Ia următorul filaj să ne dotăm cu un binoclu ca să putem

distinge mai bine feţele suspecţilor. Tocmai voiam să-i spun asta lui Edmonds când i-am simţit braţul atingându-mi pieptul.

- Pentru Dumnezeu! îmi zise tremurând uşor şi zgâlţâind scaunul maşinii.

- Ei, ce s-a întâmplat? l-am întrebat, în timp ce inima începuse să-mi bată cu putere.

- îl vedeţi pe tipul ăla care urcă treptele? îl cunosc.

- Cine e?

- Kiineck. Un neamţ din Delhi. Oficial, un industriaş expatriat. în mod neoficial, şeful SD Ausland, responsabil de tot subcontinentul indian şi Cochinchina franceză.

- SD Ausland? am întrebat, mărturisindu-mi astfel naivitatea.

Se pare că această lacună din bagajul meu de informaţii avea dimensiuni monumentale. Continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Da, da, SD, serviciile de informaţii ale partidului lor, care se află la putere. Nu cele ale armatei. De ce credeţi că a venit aici acest neamţ? Ar trebui să aflaţi asta, domnule locotenent. Am dat nas în nas cu el. Dacă m-ar vedea, m-ar recunoaşte şi asta ar strica totul.

Ideea de a urmări un spion german nu mă încânta câtuşi de puţin, dar n-aveam încotro, trebuia să-mi pun la bătaie abilităţile profesionale în munca de teren. Mi-am amintit cuvintele lui Gillespie: „Va trebui să câştigi respectul subordonaţilor, şi asta ar fi o garanţie importantă a succesului misiunilor dumitale". Mă simţeam terminat, dar n-aveam ce face, trebuia să intru în joc. Fără să rostesc un cuvânt, am deschis portiera maşinii, mi-am aranjat puţin costumul şifonat şi am traversat strada, cu

un aer cât mai natural posibil. După câţiva paşi, am ajuns pe treptele hotelului şi am împins nonşalant uşa rotativă de la intrare, ca un client obişnuit. Hamett nu era cel mai bun hotel al oraşului. Pentru cei din „clasa a doua" era însă un hotel de lux. Un lux, o eleganţă, un rafinament care m-a izbit din prima clipă în care am intrat în clădirea cu lambriuri lăcuite, cu decoraţiuni din alamă strălucitoare şi covoare groase care absorbeau zgomotele paşilor. M-am uitat după Ktineck, dar nici urmă de el. Am intrat într-o sală de restaurant în care se aflau câţiva clienţi în faţa micului dejun. Kiineck se afla la o masă şi tocmai *făcea* comanda. Am căutat un loc discret care să-mi permită să-l observ. Am luat loc la o masă, undeva în spatele lui, am desfăcut un ziar şi m-am prefăcut că citesc cu interes un articol. Când mi-am ridicat ochii, am zărit o femeie care s-a aşezat la masa neamţului. Faţă în faţă cu el. O femeie, am spus? O tânără femeie, cu un aer de adolescentă... înaltă, blondă, trăsături fine. Era, neîndoielnic, Ostara Keller. Lucrurile începuseră să devină clare pentru mine: fata asta făcea parte dintr-o agenţie de informaţii ale unei puteri rivale.

Cei doi nu aveau vedere directă spre mine. Şi nici nu au încercat să-şi orienteze privirile în direcţia mea. Ocupam o poziţie discretă, ce-i drept, dar care nu-mi era de mare folos, din moment ce mi-era imposibil să disting vreun cuvânt din conversaţia lor. Chiar dacă aş fi reuşit să le citesc cuvintele pe buze, tot nu mi-ar fi folosit la nimic, pentru că nu ştiam o boabă germană. M-am uitat cu atenţie la domnişoara Keller, aşa cum am spus, foarte tânără. Nu-i dădeai mai mult de şaptesprezece-optsprezece ani. Purta însă veşminte mai degrabă sobre, care-i dădeau câţiva ani în plus. La asta

se adăugau şi gesturile reţinute. Avea însă un aer de prospeţime amestecată cu inocenţă şi, în ciuda oricăror eforturi de imaginaţie, era aproape imposibil să crezi că fata asta era o spioană. Privind-o, ţi-ai fi putut închipui că-şi petrece zilele ocupându-se de garderoba ei, de spectacole, de muzică, de o serie de lucruri plăcute de care se preocupa o domnişoară de familie bună după terminarea colegiului. După ce mi-am întipărit bine în minte trăsăturile celor doi, m-am gândit că ar fi potrivit să părăsesc restaurantul înainte ca ei să dispară. Am ieşit discret din hotel şi m-am întors la maşină. Edmonds mă aştepta oarecum neliniştit. Pe jos, lângă maşină era o grămadă de mucuri de ţigară, semn că se plictisise de moarte. Când m-a văzut, a avut o tresărire şi, cu un gest neîndemânatic, a ascuns în buzunar o sticluţă cu alcool.

- Aşadar, domnule locotenent? Aţi stat ceva timp, nu glumă! Aţi aflat ceva interesant? mă întrebă adjutantul.

- Kiineck al tău a luat micul dejun cu domnişoara Keller, dacă asta vrei să auzi de la mine. Şi mai află că şi-au spus multe lucruri. Au rămas în continuare în restaurant să discute.

- Sunteţi sigur că era domnişoara Keller şi că nu era altcineva?

- Ea era. Sunt sigur de asta. Dacă nu cumva are o soră geamănă. Din păcate, n-am putut să aud ce-şi spuneau. Eram prea departe. Unde mai pui că vorbeau şi în germană... Edmonds, nu vrei să-mi vorbeşti despre Kiineck, pentru că pari să-l cunoşti.

Subofiţerul ridică din umeri.

- Nu ştiu prea multe despre el. E corespondentul şef al Serviciilor Secrete ale Partidului Naţional-Socialist.

Nu în cadrul armatei, ci în cadrul SD Ausland, agenţia externă a lui Heydrich...

- Da. desigur, ştiu foarte bine că e vorba de SD Ausland, l-am minţit, încercând în acelaşi timp să înţeleg despre ce e vorba.

- Bun. Heydrich ăsta pretinde că are o mică fabrică de hârtie la Delhi. Acolo e şi reşedinţa lui. Nu se deplasează decât rareori şi acolo îi primeşte şi pe agenţii săi care vin să-i dea raportul. Cât despre...

Edmonds se opri brusc şi începu să se foiască, aruncând priviri curioase în jurul nostru. Mişcările lui neliniştite au forţat suspensiile Chevroletului.

- Ei bine? am reacţionat eu extrem de nerăbdător.

- Ei bine, acest tip se află sub supravegherea constantă a băieţilor noştri din Delhi. Dacă în momentul ăsta e liber, ori a reuşit să le înşele vigilenţa, ori băieţii sunt bine ascunşi pe undeva pe aproape. încerc să-i reperez... dar nu văd nimic.

- Poate sunt în hotel.

- Da, e posibil. Dar nu asta e important pentru moment. Oricum o să le trimitem o copie a raportului nostru. Partea bună e că am dat de Kiineck şi am văzut cu cine se întâlneşte... Nu-x aşa că domnişoara Keller are o misiune foarte importantă, din moment ce acest grangur al SD Ausland a catadicsit să iasă din bârlogul lui?

- Nu te ambala. Deocamdată nu avem informaţii concrete. Sunt sigur că nemţii pun ceva la cale. Dar atâta vreme cât nu ştim exact despre ce e vorba, mi se pare inutil să ne batem capul anticipându-le mişcările.

- Lucrurile se vor schimba după ce veţi pune în aplicare al doilea plan de acţiune, domnule locotenent! îmi spuse Edmonds cu un surâs complice.

Voia să spună, evident, că asta se va întâmpla din momentul în care voi avea curajul să intru prin efracţie în camera domnişoarei Keller...

- Şi, acum ce facem domniile locotenent? mă întrebă, aprinzându-şi o altă ţigară şi ascunzând sticla sub scaun.

- Deocamdată, hai să ne facem treaba- Aşteptăm ca miss Keller să iasă din hotel şi s-o urmărim... De Kiineck nu ne mai ocupăm pentru că, aşa cum mi-ai spus, se află în atenţia unei alte echipe.

- Exact, domnule locotenent. Aşadar, să ne înarmăm cu răbdare din nou şi să aşteptăm...

Şi-am tot aşteptat. A trecut o oră. Apoi două... Până s-a făcut ora prânzului. A sosit şi timpul în care, aşa cum era prevăzut, Edmonds urma să-şi părăsească postul, iar eu să continui filajul.

- Ar fi bine să vă las maşina, domnule locotenent, îmi spuse adjutantul, în timp ce scotea cheile maşinii din buzunar. Mi le înmână, atrăgându-mi atenţia să am mare grijă de ele.

- Ei, nu-ţi face griji! Chiar aşa de distrat mă crezi? i-am răspuns jovial.

Partea proastă a lucrurilor era că nu condusesem în viaţa mea o maşină. Nu ştiam nici măcar cum se porneşte o drăcovenie ca asta. Edmonds n-avea de unde să ştie, iar mie îmi lipsea curajul să-i mărturisesc una ca asta.

- Şi cu ce o să te întorci? l-am întrebat. Cred că nu-i făcea nici o plăcere să se deplaseze pe jos pe căldura asta, după ce golise aproape o sticlă de alcool.

- Cu ricşa, îmi spuse, luând-o şchiopătând spre periferie, acolo unde erau adunaţi indigenii slăbănogi, cu „taxiurile" lor pe două roţi.

Parcă mi se făcea milă de cel care avea să transporte acest colos pentru câteva rupii, până în cartierul militar.

Iată-mă singur. Cât timp am aşteptat împreună, nu l-am văzut ieşind pe Kiineck din hotel. încă mai discuta cu domnişoara Keller, agentul său. N-aveam nimic altceva de făcut decât să stau cu ochii pe uşa hotelului, transpirând în acest Chevrolet negru care absorbea tot soarele după-amiezii. La un moment dat, am simţit cum mă ia toropeala. Am întins o mână tremurătoare spre sticla cu apă pe care am golit-o toată, păstrând doar câteva picături ca să-mi spăl faţa şi ceafa. La un moment dat, am văzut o siluetă feminină care cobora treptele hotelului. Era aproape 3 p.m. Keller se hotărâse, în sfârşit, să iasă!

Pe malul morţilor

Să urmăreşti pe cineva pe străzile unui oraş necunoscut nu e deloc o treabă uşoară. Trebuia s-o fac însă cât mai bine cu putinţă. Din fericire, Keller mergea încet, aşa încât am putut s-o urmez liniştit. Ora asta îmi era pe cât de nefavorabilă, pe atât de benefică. Ca în orice oraş cu o climă tropicală, după amiaza, lumea se închide în casă pentru a evita căldurile toride. Străzile sunt aproape goale şi în condiţiile astea e foarte greu să treci fără să fii observat. Am înaintat, oprindu-mă din când în când în intrândurile porţilor. Nu cred că fata m-a remarcat. Nu mai era îmbrăcată în taiorul elegant de în ci într-o ţinută sportivă: pantaloni de călărie, o cămaşă largă, botine şi un fular de mătase. Pe umăr, legat cu o bandulieră, îi atârna tocul din piele al aparatului fotografic. Keller nu părea interesată de peisajul stradal. Ţinea ochii aplecaţi, urmând un itinerar pe care părea să-l fi parcurs de mai multe ori. Era foarte sigură pe ea ori de câte ori trecea de pe o stradă pe alta sau traversa o alee. Ştia bine locurile, nu era nici o urmă de îndoială. Silueta ei suplă degaja un aer de prospeţime care i se citea şi pe faţă, ale cărei trăsături fine şi regulate le-am remarcat în restaurantul hotelului. Mă gândeam dacă e într-adevăr frumoasă. Nu ştiu dacă e cuvântul cel mai potrivit. Avea ceva atrăgător. Corpul, trăsăturile fine... Dar, dincolo de toate astea, exista un farmec aparte, irezistibil, al unei copile sălbatice. Aici puteai regăsi esenţa caracterului ei.

Promenada a durat cam un ceas, chinuitor pentru mine, întrucât am fost nevoit să fiu atent să nu grăbesc pasul şi să păstrez distanţa optimă pentru un fila] profesionist. Mă rugam clipă de clipă ca nu cumva să se întoarcă şi să mă zărească, zădărnicindu-mi toate eforturile. Din fericire, nu s-a întâmplat un astfel de eveniment. Am traversat partea de est a cartierului colonial fără să ne oprim în faţa frumoaselor magazine din Townshend Road sau pe terasele din Moore Avenue, apoi am traversat un bulevard care părea să marcheze un fel de frontieră, o linie de fractură, o demarcaţie între clădirile înalte în stil european şi cele ale vechiului cartier al Companiei Indiilor. După ce au fost părăsite timp de opt decenii, acestea şi-au păstrat perfect vizibile urmele războiului cipailor. în urma răzmeriţelor şi a jafului. Compania a hotărât să intervină în forţă. După ce a asigurat stabilitatea, India a intrat sub autoritatea acesteia. Din această zonă, plină de mine, începea adevărata Calcutta-cea a templelor dedicate zeului şobolanilor, cea a cămătarilor, a traficanţilor de opium, a fabricanţilor de vopsele, a puştilor care căutau în rigole resturi de mâncare sau ierburi pe care le mestecau pentru a-şi potoli foamea; o lume mizerabilă, care supravieţuia în aceleaşi condiţii sub guvernul britanic ca şi strămoşii ei, cu secole în urmă, sub dominaţia mongolă.

Nici în locurile astea, Keller nu s-a oprit pentru a observa figurile jalnice ale indigenilor, clădirile aflate în paragină cu balcoane gata să cadă. invadate de o vegetaţie sălbatică care îşi fixa rădăcinile în cea mai mică crăpătură din zid. Hotărât lucru, nimic din acest pitoresc sălbatic şi sordid nu-i atrăgea atenţia. Aparatul ei de fotografiat n-a imortalizat nici un cadru. Dacă aş fi fost

în posesia unui astfel de aparat cu peliculă color aş fi făcut fotografii la tot pasul, atras de peisajul jalnic, dar pitoresc, de culoarea cafeniu-aurie a copacilor, de contrastele violente ale sariurilor purtate de femei... Keller era cu totul insensibilă la acest spectacol stradal, mergând cu ochii plecaţi, concentrată asupra misterioaselor ei probleme. Era mai multă lume aici decât în sectorul european, o lume care pe măsură ce înaintam, devenea tot mai densă, mai compactă, asemenea unui lichid care începe să se solidifice. Misiunea mea, în aceste condiţii, devenea mai dificilă, mai ales pe străzile strâmte. N-am fost oprit de nici un individ. Nimeni nu m-a deranjat, nu mi-a cerut să-l ajut în vreun fel, nimeni nu mi-a cerut de pomană. Nici un gest inoportun, nici o chemare sau o atingere uşoară, nici o şoaptă... Keller era la fel de liberă ca şi mine. Nimeni nu ne băga în seamă.

La un moment dat, pe o străduţă care se îngusta, am avut senzaţia că mi-am pierdut ţinta care a dispărut în spatele unor baloţi de paie pe care-şi făcuseră culcuşul nişte pui Din fericire, am regăsit-o după dâlîwă $arzi. Mergea în aceeaşi direcţie, cu acelaşi pas uşor. p aşa am ajuns până pe mâlul râului Hoogly care traversa oraşul de la nord la sud. Am spus râu, dar cred că nu e cuvântul cel mai potrivit. E vorba, de fapt, de unul dintre numeroasele braţe ale Gangelui care formează o deltă înainte de a se pierde în ocean.

Deasupra malurilor se înălţau nori de fum. Nu mi-am dat seama de la început despre ce e vorba. M-am gândit că se ardeau gunoaie pentru că răspândeau un miros greu, picant şi dulce, în acelaşi timp, care se intensifica pe măsură ce mă apropiam. Am ridicat ochii spre cer. Soarele era strălucitor. Semăna cu un disc cenuşiu, incon-

stant într-o boltă înceţoşată. M-am uitat cu atenţie spre locurile din care ieşea fumul, dar nu mi-am putut da seama ce ardea. Keller nu era departe de mine. Cobora treptele din piatră care duceau spre apă. Am înaintat spre un fel de parapet din piatră de care m-am sprijinit câteva clipe. Palmele mele erau aşezate pe un pat de pulbere grasă care acoperea suprafaţa pietrei. Am stat aşa preţ de câteva clipe fără să mă mişc, fără să respir, fără să vreau să înţeleg ceea ce vedeam la doar câţiva yarzi de mine. Aveam senzaţia că dacă aş fi întins mâna, degetele mele ar fi atins rugurile aprinse care se înşirau pe ambele maluri. Mi-era imposibil să le număr. Erau cu sutele. Ruguri funerare care scuipau flăcări peste trupurile întinse, carbonizate, prăbuşite în ele însele, amestecate cu jăratecul roşiatic, care s-ar fi spulberat la prima rafală de vânt. Şi, dincolo de asta, resimţeai o linişte strivitoare, teribilă, o linişte de doliu şi în acelaşi timp de indiferenţă, o linişte de durere, de mizerie şi de resemnare care îmi strângea inima, mă bulversa, oprindu-mi şuvoiul gândurilor, subjugându-rni raţiunea şi capacitatea de acţiune.

Era pentru prima oară în viaţă când spectrul morţii se desfăşura înaintea mea într-un mod atât de crud, atât de puternic, de impozant şi masiv. O singură dată am văzut un cadavru, cel al mamei mele, când aveam şaptesprezece ani. În momentele în care mi s-a permis s-o văd, am fost cu totul bulversat. Avea faţa suptă, de o paloare terifiantă care amintea vag de fiinţa care mi-a fost mereu alături. Aici, în acest lăcaş mortuar, totul părea firesc şi sălbatic. Nici o urmă din atmosfera care bântuie camerele în care morţii sunt aşezaţi în sicriu cu mâinile pe piept, fardaţi, ca să atenueze spaima celor

apropiaţi. Aici, pe această plajă de la capătul lumii, moartea părea la ea acasă, într-o atitudine liberă, eta- lându-şi cu neruşinare opera. Corpurile umane se calcinau, deformându-se şi prăbuşindu-se, răspândind mirosuri insuportabile. Dacă erai atent, puteai vedea ţesuturile care explodau, lăsând să curgă lichide înspăimântătoare, transformate în gaze... Fumul rugurilor se aduna în nori cenuşii care acopereau cerul, scurgându-se pe alocuri în fuioare uleioase.

Keller mergea indiferentă printre ruguri. Nu puteam înţelege nonşalanţa, detaşarea ei de tot ce se întâmpla în jur, de trupurile incinerate, mai vechi sau mai recente, de mormanele de oase înnegrite şi de cartilagii vitrificate care aşteptau să fie aruncate în fluviu. Nu înainte însă ca rămăşiţele pământeşti să fie lăsate un timp la cheremul vântului şi al insectelor. Keller venise, desigur, să imortalizeze acest coşmar, această morgă sub cer deschis. Era la vreo treizeci de yarzi de locul în care mă aflam. Se îndrepta nepăsătoare spre o grămadă de trupuri mutilate, arse ca nişte animale la proţap. Deasupra, un stol de păsări se îndrepta spre acest morman de rămăşiţe hidoase.

Keller îşi pregăti aparatul de fotografiat. O vedeam cum se apleacă, se ghemuieşte, căutând cel mai bun unghi pentru a lua imagini cât mai plastice, cât mai surprinzătoare. Se apropia netemătoare de flăcări, împingea cu piciorul cenuşa pentru a dezveli resturi umane îngropate pe jumătate în sol; câţiva metri mai încolo rămânea minute în şir nemişcată, uitându-se după animale care se hrănesc cu stârvuri, în speranţa că unul se va apropia de locul în care se afla... Nu ştiam ce să fac. Trebuia să plec şi s-o las să-şi vadă de pasiunile ei morbide? Sau să

rămân continuând s-o supraveghez, suportând acest spectacol înfiorător? Trebuia să strâng din dinţi sau să mă sacrific şi să-mi fac datoria, oricât de mult ar fi durat. Keller îşi continua drumul, încet, apăsând din când în când butonul aparatului de fotografiat, schimbând de trei ori filmul. Soarele se pregătea de asfinţit. Luminozitatea, mai slabă în aceste locuri decât în oraş, era asemănătoare cu cea a unei zile de eclipsă. Nu vedeai mai departe de o sută de paşi. Keller îşi aranja aparatul în tocul de piele, apoi se îndreptă spre un grup de bărbaţi slăbănogi, îmbrăcaţi în zdrenţe, aflaţi lângă o veche palisadă din scânduri, înfiptă într-un teren mocirlos. Văzându-i, am ghicit că aveau sarcina de a strânge resturile carbonizate din jar şi de a le pune grămadă pe malul fluviului. Probabil că erau aceeaşi care dăduseră foc rugurilor. Keller scoase dintr-un buzunar al pantalonului o mână de rupii, pe care le oferi unui băr bat înalt, numai piele şi os, cu plete încărcate de cenuşă. Brr! Avea înfăţişarea unui diavol! După ce şi-a luat banii, groparul o conduse pe fată spre o grămadă mai veche de oseminte aflată lângă un rambleu. Se aplecă şi începu să scormonească în grămada de oase. Scoase de acolo un obiect rotund, puţin mai mare decât un pumn. Era craniul unui copilaş. înnegrit de flăcări şi plin de mizerii de la resturile de came descompusă. Austriaca luă în mână acest obiect atroce, fără nici cea mai mică reţinere, împachetându-l în fularul pe care îl purtase în jurul gâtului, după care o luă din loc tară să se uite în urmă. Avea ochii fixaţi în pământ, o privire de miel încăpăţânat şi arţăgos, dar nu lipsită de o urmă de tandreţe. M-am adăpostit în spatele unei clădiri ruinate din apropiere şi am lăsat-o să ia un avans de vreo treizeci-patruzeci de yarzi, după care am

început s-o urmăresc. O dată cu venirea nopţii am încercat pentru câteva clipe un sentiment de teamă că misiunea mea se complică, dar după ce am părăsit cartierul morţilor m-am liniştit. Eram fericit că m-am smuls din acest infern şi că am revenit în lumea celor vii, că pot revedea chipuri însufleţite, culori, sunete, strigăte, râsete, că pot respira un aer curat lăsând în urmă mirosurile infecte care se răspândeau în tot cartierul Hoogly.

Keller nu se întoarse pe drumul cartierului colonial aşa cum speram. Mergea calmă, aşa cum venise, îndrep- tându-se spre est, spre zona hindusă a oraşului. Nu era nici o linie de tramvai aici. Nici măcar asfalt pe drum. Nici iluminat public. Doar câţiva stâlpi electrici, din trunchiuri de copaci tăiaţi grosier cu maceta, care legau câteva fire ce şuierau în bătaia vântului şi din care săreau, din când în când, scântei în capul trecătorilor indiferenţi. Nu existau hoteluri luxoase pentru turiştii Ţării Mamă, ci doar case murdare în care mişunau insectele şi în care trăgeau ţăranii din provincie aducând cu ei germeni de holeră, malarie sau ciumă... Nici biserici nu existau; doar temple în care erau adoraţi zei străini. în locul teatrelor şi al operelor, mici estrade construite din scânduri roase de carii în care se adunau asceţi care-şi înfigeau în came cârlige din oţel şi recitau în timp ce sângele şiroia pe trupul lor drept, nenumărate versuri din *Mahâbhărata.*

Keller a pătruns pe străduţele din aceste locuri, sub arcade şi prin galerii întunecate, cu acelaşi pas sigur de parcă le-ar fi cunoscut din copilărie. Mi-a fost greu s-o urmez. Era înaltă, ce-i drept, şi în pofida părului blond, luminos, care se amesteca printre cefele negre ale trecătorilor din aceste locuri întunecoase, îmi era din ce în ce mai greu s-o disting. Aşa încât am mărit pasul ca

să mă apropii de ea, izbindu-mă de un bărbat ce purta un coş cu fructe, şi care venea drept spre mine. Nu voiam cu nici un preţ s-o pierd din ochi.

Fata se opri la un moment dat într-o piaţetă, la răscrucea unor străzi. încercă, parcă, să desluşească un semn, o glifă, un reper anume pe zidul unei case. înaintă şi bătu la poarta unei clădiri cu trei etaje, cu faţada aproape oarbă, străpunsă doar de câteva ferestre închise. Era dată cu var, a cărui culoare, un albastru puternic, viu, reflecta exact culoarea cerului crepuscular. Nu era pic de agitaţie prin preajmă. Cinci sau şase copii se jucau liniştiţi în nisip lângă o tufa înflorită. Un adult bărbos aşezat în genunchi, cu un turban roşu care-i cădea peste ochi, părea să-i supravegheze. Se amuza ascuţind o nuia cu un cuţit lung cu două tăişuri care avea cu totul alte rosturi. Nimeni altcineva. N-am făcut nici un pas, rămânând undeva într-un con de umbră. Nu mi-a folosit cu nimic acest lucru, pentru că fata dispăru fără ezitare în clădire, ca un client care intră într-un magazin oarecare. Am fost luat prin surprindere, deşi trebuia să-mi imaginez că aşa se va întâmpla. Nu aveam cum să-mi dau seama din exterior ce destinaţie avea clădirea. M-ain uitat cu atenţie, dar n-am observat nimic deosebit. Din dosul ferestrelor închise nu răzbătea nici o urmă de lumină. Nici un punct. Totul era scufundat în linişte. Agitaţia străduţelor din împrejurimi, zgomotele, vocile trecătorilor, ca să nu mai amintesc de infernul de pe malurile fluviului, totul devenise o amintire cu părţile ei urâte, hidoase. M-am apropiat de casa cu faţada albastră. Fără să-mi dau seama prea bine ce fac, am bătut cu putere în uşă de trei ori, după care am intrat în panică. De ce oare n-am aşteptat liniştit ca domnişoara Keller să iasă, în

loc să fac acest gest disperat şi riscant? M-am gândit să bat în retragere, să-mi iau picioarele la spinare şi să mă ascund undeva pe aproape. Era însă prea târziu. Poarta se deschise şi o mică făptură - nu ştiu dacă era mascul sau femelă, întrucât trăsăturile sale erau dizgraţioase şi contrastau cu formele corpului - mă invită să intru, fără să lase impresia că prezenţa mea ar fi surprins-o câtuşi de puţin. Aş fi putut găsi un pretext ca să mă justific, că am greşit adresa, de pildă, dar m-am abţinut pentru că eram foarte curios să ştiu ce se întâmplă înăuntru. M-am aplecat ca să nu dau cu capul de tocul uşii, construită parcă pentru copii şi nu pentru adulţi. M-am trezit într-un fel de coridor întunecos, cu pereţii umezi. Era o atmosferă sufocantă care îţi dădea sentimentul că te afli într-o grotă din inima unui munte. Un portar închise uşa cu un zăvor după care dădu la o parte o draperie. în faţa mea se deschise un alt coridor, lung, al cărui capăt nu-i puteam vedea. Fiinţa aceea minionă mergea în faţa mea fără să grăbească pasul, liniştită ca şi cum prezenţa mea era mai mult decât firească. Mi-am dat seama că solul era înclinat. Am mers vreo treizeci de yarzi prin acest coridor din care nu apărea nici o uşă şi care avea pereţii lipsiţi de decoraţiuni. La un moment dat, ghidul se opri în faţa unei alte draperii pe care o trase la o parte. Am pătruns într-o sală mare şi întunecată asemenea unui naos de biserică cu plafonul jos în care era un miros neplăcut. Podeaua era plină de rogojini pe care erau întinse mai multe persoane; adolescenţi îmbrăcaţi în tunici de cânepă se ocupau cu câţiva bărbaţi, ştergându-le cu un burete transpiraţia care le curgea pe faţă sau ventilau aeml deasupra vasului cu jăratec, folosind evantaie din hârtie. Din când în când, se mai auzea câte un strigăt înfundat

sau un reproş care spărgea pentru câteva clipe liniştea din acest loc. Pentru scurt timp, am crezut că mă aflu într-un fel de dispensar sau spital de cartier, în care fiinţe inimoase se ocupau de bolnavi. în momentul în care m-am obişnuit cu lumina palidă de acolo mi-am dat seama că „pacienţii" duceau la gură pipe lungi şi că de fapt mă aflam într-un loc în care se fuma opium.

Scârbit de mirosul dulceag al otrăvii, dar mai ales că mă aflam împotriva voinţei mele în acest mediu decadent, m-am gândit să părăsesc aceste locuri în care mă simţeam mai rău decât pe malul Gangelui unde se ardeau morţii. Deodată, am simţit o mână care mă apucă de haine şi mă trase înainte în timp ce ghidul meu dădea din cap făcându-mă să înţeleg că trebuie să traversez sala pentru a ajunge la destinaţia care îmi era rezervată. Am traversat un hol, apoi am trecut pe sub o arcadă, după care am ajuns într-o sală la fel de mare şi întunecată ca cea dinainte; goală în centru, dar având săpate de jur împrejur mici alcovuri. Unele dintre ele erau închise cu câte un paravan lăcuit. Micul monstru mă instală într-una din aceste nişe, îmi scoase pantofii, aşeză nişte perne şi mă invită să mă întind. N-am îndrăznit să protestez, în primul rând pentru că nu voiam să atrag atenţia. în tot acest timp eram preocupat de domnişoara Keller. Era foarte aproape, nu mă îndoiam de asta. Dar unde anume? Am bătut la aceeaşi poartă ca şi ea, am străbătut acelaşi coridor fără uşi laterale, am intrat în prima sală şi n-am văzut decât indigeni, apoi această încăpere cu alcovuri. O fundătură. Aşadar, unde putea fi Keller? Unde altundeva decât într-una din aceste nişe? Ca s-o urmăresc după ce ieşea de aici, cea mai bună soluţie era jf! pândesc momentul prielnic din locul în care mă aflam. Micul

meu ghid acoperi nişa în care mă aflam cu un paravan, după care dispăru. După câteva minute de linişte am auzit pe cineva tuşind, undeva în dreapta mea, iar puţin mai departe o uşoară agitaţie a consumatorilor de opiu care, deşi erau în stare de semiconştienţă, înţelegeau să respecte liniştea care se impunea într-un astfel de loc. Creatura reveni, aducându-mi un platou rotund pe care se aflau diverse obiecte, după care aprinse o mică lampă pe un trepied de fontă. Deschise, în sfârşit, gura, cerându-mi cinci lire englezeşti. După ce i-am plătit, am rămas singur în acest loc în care nu mă simţeam confortabil, în faţa unor eşantioane de substanţe şi instrumente de care, în mod cert, nu aveam să mă folosesc. Nu puteam să-l înşel pentru că, mai mult ca sigur, urma să se întoarcă şi să mă întrebe dacă aveam nevoie de ceva. M-am prefăcut că mă ocup de obiectele de pe platou, deşi nu mă vedea nimeni, după care m-am întors cu faţa la perete, păstrând în mână pipa. Aşa a trecut un ceas întreg fără să aud vreo mişcare. Dintr-o dată s-au făcut simţite urmele paşilor creaturii care se apropie şi intră în alcovul meu. Am rămas nemişcat, cu ochii închişi, ca să-i dau impresia că dorm. Am auzit zornăitul fin al unor metale, semn că amfitrionul meu a adus noi obiecte aşezate pe un platou. După ce plecă, corpul meu tensionat se destinse. Mi-am întors uşurat faţa de la perete. Pe noul platou din aramă cositorită se aflau un ceainic, o ceaşcă, un bol cu marmeladă şi o farfurie adâncă în care se aflau cocoloaşe de pâine albă. Eram încântat de această gustare, cu atât mai mult cu cât nu înghiţisem nimic de la micul dejun luat la Hamett. Eram obosit, înfometat şi însetat după atâta drum şi, iată, o mică răsplată. Am încercat să-mi controlez mişcările ca să nu atrag atenţia asupra mea în timp ce

mă ocupam de platou. Am golit aproape tot ceainicul, după care am simţit un gol imens în stomac. Am trecut imediat la dulceaţa care avea un gust greu de identificat. M-am gândit că e vorba de smochine, dar am simţit arome de mosc mai puternice decât gustul smochinei, aşa că nu m-am putut dumiri. Am luat câteva linguri şi am dat gata şi restul de ceai. Liniştea domnea în jurul meu. Nimeni nu s-a mai instalat în vreun alcov. Nimeni nu părăsi sala. Ca să nu-mi pierd timpul, am încercat să refac mental traseul străbătut în cursul zilei şi să sistematizez lucrurile, dar mi-am dat seama că nu eram în stare să-mi ordonez gândurile. Creierul meu era în derivă, asemenea unei nave duse în larg de curenţi puternici. Nu-mi dădeam însă seama care era motivul. Să fi fost oboseala? Tensiunea nervoasă? Am simţit cum îmi cad dintr-o dată pleoapele. Parcă mă aflam închis într-o ladă. Nu mai aveam percepţia lumii exterioare. Am rătăcit o vreme între viziuni şi coşmaruri, fără putinţă de a-mi regăsi conştienţa. Vag, fără să ştiu dacă delirez sau dacă percepţiile mele erau reale, am simţit dintr-o dată cum orizontul meu se răstoarnă.

Am fost înhăţat şi ridicat pe braţe de parcă eram un copil. M-am zbătut câteva clipe, din câte mi-am dat seama, dar zadarnic. Am auzit o uşă deschizându-se. Un curent rece îmi atinse obrajii. N-am putut să deschid ochii. Nici picioarele nu mă ascultau. Eram paralizat, un cadavru... Spiritul însă părea să-şi revină. Credeam că n-o să-mi mai recuperez niciodată facultăţile fizice. Că eram un mănunchi de gânduri pierdute într-un corp mort. Obsesia asta a durat parcă o veşnicie. încetul cu încetul, mi-am revenit. Primul lucru pe care l-am auzit a fost o ploaie de râsete. Glasuri de copii piţigăiate. Mi-am

simţit apoi obrajii şi fruntea atinse de palme... Am deschis anevoie ochii. În sfârşit, după nu ştiu câte ore de confuzie, mi-am revenit. Un chip de copilă îmi surâdea. Ea mă mângâiase. Când a văzut că prind viaţă, izbucni în râs. Râsul ei stârnise larma unor puşti care ieşiseră din umbră. Cred că i-am recunoscut. Erau aceiaşi care se jucaseră, la căderea nopţii, în piaţeta din faţa imobilului.

Fata care mă privea nu avea mai mult de zece ani. Destul de drăguţă şi chiar bine îmbrăcată. Avea ochii mari şi adânci, ce îi dădeau un aer aparte. După felul în care se comporta, părea şefa grupului de copii. Era foarte vioaie şi autoritară. Am vrut să mă ridic, şi în momentul în care a văzut că muşchii mei răspundeau anevoie comenzilor, faţa i se încruntă şi în următoarea secundă îmi aplică o pereche de palme zdravene după care se năpusti asupra mea, în timp ce puştii mă apucară de umeri şi de glezne punându-mă la podea cu faţa în sus. Eram total zăpăcit de violenţa neaşteptată a acestui grup de puştani care mă striveau cu greutatea lor, profitând de slăbiciunea mea pentru a mă jefui. Mâinile lor mi-au întors buzunarele pe dos. Am fost deposedat de toate obiectele pe care le aveam asupra mea: monede, batistă, portofel, acte de identitate, chei... Mi-au scos cureaua, ceasul de pe mână, mi-au smuls butonii de la mânecile cămăşii... în final, nemulţumiţi de pradă, m-au lovit cu o violenţă şi cu o cruzime inimaginabile pentru nişte copii. Pumnii lor se revărsau asupra mea, lovindu-mă în maxilare, tâmple, pe unde apucau, unghiile îmi intrau în piele, iar degetele se înfigeau în părul meu încercând să-l smulgă. M-au călcat în picioare, punând total stăpânire asupra mea fără să pot riposta. La un moment

dat. în urma unui semnal misterios, atacul încetă şi hoarda se împrăştie urlând. Deasupra mea atârna un cer întunecat plin de stele. Cu greu am reuşit să-mi mişc mâinile şi picioarele. Contuziile cauzate de tratamentul dur la care am fost supus mi-au provocat dureri puternice. În timpul tratamentului administrat de aceştia mi-am muşcat limba sub efectul unui pumn zdravăn în maxilar. Din nas îmi curgea sânge... Eram într-un hal fără de hal. În sfârşit, am reuşit să prind puteri şi să mă ridic. Eram bucuros că nu mi-au frânt nici un os. în situaţia în care mă aflam, nu se mai punea problema s-o aştept şi s-o mai urmăresc pe Keller. De altfel, n-aveam cum să ştiu dacă nu părăsise locul în care se afla în timp ce eram întins la podea. Cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să plec din acest loc blestemat şi să ajung cât mai repede în cartierul colonial.

Mi-a luat ceva timp ca să mă pot orienta prin labirintul străduţelor. Pe de altă parte, nu era deloc confortabil să merg desculţ. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu pantofii mei. I-am uitat în locul în care se fuma opiu, mi-au fost furaţi de puşti... nu puteam să-mi dau seama. Din fericire, la această oră târzie din noapte, oraşul era pustiu şi puteam circula fără să atrag atenţia. Am ajuns mai repede decât mi-aş fi închipuit, în Hoogly şi. în sfârşit pe Moore Avenue unde am întâlnit o patrulă care m-a însotit până la cel mai apropiat centru de poliţie. Umilinţele au continuat. Am fost nevoit să-i conving de faptul că nu eram un simplu civil care a avut probleme în cartierul indigen, ci un ofiţer al MI 6 aflat în misiune. Am fost apoi condus la cazarmă, unde căpitanul Gillespie a confirmat faptul că făceam parte din echipa sa, spulberând astfel bănuielile ofiţerilor de poliţie. Asta

n-a fost decât o introducere la umilinţele care mă aşteptau. Am fost nevoit să dau socoteală superiorului meu de felul în care am acţionat de-a lungul întregii zile. Când i-am povestit cum am intrat în acea clădire fără să ştiu ce se întâmplă acolo, cum am gustat încrezător din dulceaţa cu opiacee, Gillespie explodă.

- Ţi-am cerut să fii vigilent, Tewp. Şi cooperant. Nu trebuia să faci pasul ăsta fără să-i anunţi pe ofiţerii din spatele tău. Cu atât mai mult cu cât, din câte mi-a povestit Edmonds, fata şi-a petrecut dimineaţa discutând cu Kiineck! Ceea ce schimbă situaţia. Dacă tipul s-a deplasat ca s-o întâlnească în hotel înseamnă că fata e un personaj important! în acest caz, Tewp, mai multă prudenţă! Iar când eşti singur, nu prelua iniţiative fără să te asiguri că ţi le poţi asuma până la capăt. Şi mai ţine seama de încă un lucru: încearcă să nu intri în rahat. Am fost clar?

- Foarte clar, domnule căpitan, i-am răspuns cu o voce cleioasă şi nesigură, apăsat şi contrariat de evenimentele în care fusesem implicat.

După un timp, Gillespie se mai calmă. Era 4 dimineaţa. Gillespie nu era un tip agresiv pe termen lung. Un soldat ne-a adus cafea proaspătă. Am băut amândoi în semn de pace, aşezaţi pe marginea uneia din ferestrele înalte care dădeau spre parc, pentru a profita de aerul răcoros şi de liniştea matinală. Sorbeam cafeaua şi priveam soarele care mijea la linia orizontului. I-am povestit despre Keller şi despre comportamentul ei pe malul fluviului. Gillespie a rămas total perplex. N-a întrebat ce gândeam despre interesul fetei pentru morbiditate. Era un subiect care mă acaparase din primul moment în care am aflat că fetei îi plăcea să fotografieze morţii.

Cum era posibil ca o tânără să-şi mânjească ochii şi sufletul contemplând peisaje lugubre? Mi-era imposibil să înţeleg.

- E tare ciudat... Dar, dincolo de asta, trebuie să admit faptul că suntem în posesia unor informaţii importante.

- Importante?

- După o zi de observaţie, ştim că această fată se află în contact cu un membru important al unei reţele străine, că-i place să se plimbe prin cimitire şi să culeagă eşantioane şi că e opiomană. în final, toate astea ne deschid perspective generoase. Am putea chiar s-o manipulam

- Cum aşa?

- Să mai aşteptăm puţin. Am putea profita de pruna ocazie în care ar da semne de slăbiciune. Keller nu sc pare o fată slabă. Foarte slabă...

Camera 511

în miezul celei de-a doua zile de filaj, am părăsit cazarma pentru a-mi face rondul. în ajunul zilei, adjutantul Mog a găsit Chevrolet-ul abandonat. Spre miezul nopţii, a avut impresia că o vede pe Keller întorcându-se la Hamett. După ce a fost înlocuit de Edmonds, Mog a intrat în biroul lui Gillespie ca să-l anunţe că am dispărut, dar n-a apucat să-l facă pe Gillespie să se enerveze, că tocmai mi-am făcut apariţia în mijlocul a două escuade de poliţişti... Mog mă privi cu ochii lui de peşte, fără să lase impresia că ar vrea să ştie ce mi s-a întâmplat. Rănile superficiale erau curăţate şi pansate, iar starea mea era mai mult decât satisfăcătoare. Eram gata să reintru în rol. Voiam să ştiu ce face domnişoara Keller şi cum avea de gând să-şi petreacă ziua. Am încercat chiar un sentiment de fericire când am ajuns în faţa hotelului Hamett unde am început să rememorez evenimentele din ajun. Fără îndoială, făcusem o gravă eroare şi dracii de copii au profitat din plin de asta pentru a mă prăda. Am pierdut puţini bani. Cât despre actele furate, am cerut să mi se facă duplicate. Nu era nimic grav în fond. Atât eu, cât şi Gillespie eram concentraţi asupra fetei.

Dependenţa ei faţă de opium ar fi putut fi exploatată, în Indii, ca şi în celelalte colonii engleze, opiumul era un drog autorizat, vânzările fiind strict controlate. Bineînţeles că nu era încurajat consumul, nu însă şi producţia, întrucât reprezenta o marfă de preţ care susţinea o bună

parte din economia subcontinentului. Faptul că domnişoara Keller îşi otrăvea corpul şi sufletul cu acest drog mă întrista într-o oarecare măsură, dar reprezenta un teren propice pentru un eventual şantaj, ceea ce schimba datele problemei în favoarea noastră.

În Chevrolet era o căldură de nedescris, iar aerul, impregnat cu vaporii de sudoare în care îşi puseseră amprenta sticlele de bere golite şi fumul ţigărilor, era insuportabil. Un miros infect, care-mi întorcea maţele pe dos. Edmonds şi Mog udau de zor trunchiul unui copac din apropiere, uşurându-se ca nişte câini. Am căutat o poziţie cât mai comodă, pregătindu-mă să petrec câteva ore în acest mic iad în care transpiram ca un ocnaş. Lucrurile au luat dintr-o dată o turnură surprinzătoare. Keller tocmai ieşea din hotel. Urcă în singurul taxi ce se afla în apropiere, care demară sub privirile mele uluite. Am sărit din maşină fugind în urma taxiului pentru a vedea încotro o apucă. Eram surexcitat, iar inima îmi bătea cu putere. Din nefericire, n-am apucat să-l urmăresc prea mult. Am căutat un taxi, dar şi de data asta am fost urmărit de ghinion. La ora aceea străzile erau goale. Cu pumnii strânşi, priveam turbat de furie împrejur. Dintr-o dată am înţeles că pot transforma acest eşec într-un triumf! Plecarea ei îmi oferea ocazia ideală de a pătrunde în camera sa. Am simţit cum mi se ambalează inima. Bineînţeles că riscul era real: eram singur, fără sprijin pentru a-ini asigura acoperirea, iar pe de altă parte Keller putea reveni dintr-o clipă în alta. Dacă aş fi fost surprins scormonind prin bagajele ei, operaţiunile noastre discrete de filaj ar fi fost compromise, dar dacă totul mergea bine, câştigul era imens. N-am rezistat tentaţiei. Am dat

râu liber instinctului fără să evaluez cât mai raţional situaţia.

Am intrat în holul hotelului fără să ştiu care va fi următorul pas, întrucât nu ştiam nici etajul şi nici numărul camerei lui Keller. Trebuia, în cel mai scurt timp, să recurg la un vicleşug pentru a afla asta fără să trezesc vreo bănuială în rândurile personalului hotelier. M-am apropiat de recepţie. Am scos un carnet, am smuls o filă şi m-am prefăcut că scriu câteva cuvinte. Am cerut recepţionerei un plic, am vârât hârtia înăuntru şi, cu un scris caligrafic, am menţionat numele de Keller. Lucrurile s-au derulat aşa cum m-am aşteptat. Recepţionera n-a dat nici cel mai mic semn de neîncredere, depunând mesajul alb în nişa în care era agăţată cheia de la camera Iii Satisfăcut, m-am prefăcut că părăsesc hotelul dar, după ce am dat ocol unei coloane de marmură, m-am apropiat de lift, care tocmai oprise la parter, cu un grup de turişti englezi. Lacheul în livrea închise în urma mea grilajul metalic şi dădu drumul liftului. În timp ce cabina aluneca pe cablurile unse, mi-am permis luxul unui surâs pe care l-am savurat în oglindă. Eram mulţumit de mine. începeam să prind gustul meseriei de spion care, în acea vreme nu avea nimic romantic. La cinema nu puteai vedea filme cu spioni, iar literatura, în ciuda succesului aventurilor lui Ashenden, eroul lui Somerset Maugham, nu explorase toate subtilităţile acestei meserii. în ochii celor mai mulţi ofiţeri, informaţiile ţineau mai mult de sarcinile poliţiei decât de autentica strategie militară. Cei din cadrul MI 6 erau dispreţuiţi de artilerişti, cavalerişti, marinari, infanterişti sau genişti. Pentru mine era mai puţin important prestigiul mmim pe care ceilalţi îl acordau activităţii noastre. Şi asta pentru că începusem

să prind gustul spionajului. Era ca un joc. Un joc pentru oameni mari, fără îndoială; un joc periculos, dar excitant, cu surprize, ciudăţenii...

După ce am ajuns la etajul al V-lea, am străbătut coridoarele lungi, lambrisate, pentru a mă acomoda cu geografia locului. Hotelul era construit după un plan general în formă de L, cu faţada principală care dădea în locul în care se afla parcat Chevroletul, pe când aripa cealaltă dădea spre o stradă foarte strâmtă şi puţin frecventată. Intrarea în camera 511 se afla în această parte. Am pus mâna pe clanţa uşii care, evident, era închisă cu cheia. Inima îmi bătea cu putere în timp ce mă uitam atent să nu apară cineva pe coridor. Am bătut în uşa camerei vecine ca să văd dacă era cineva înăuntru. Nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am încercat norocul şi am apăsat pe clanţă. Uşa era deschisă. Camera era liberă, personalul o lăsase descuiată. Am mers în vârful degetelor ca să fac cât mai puţin zgomot posibil, m-am apropiat de fereastră, am deschis-o şi am aruncat un ochi afară. De-a lungul faţadei se întindea o cornişă pe care aş fi putut ajunge până în dreptul camerei lui Keller. Asta în cazul în care aş fi avut curajul să trec dincolo de balcon. M-am decis s-o fac. Eram gata să merg până-ntr-acolo, să sparg un geam ca să pătrund în cameră şi să simulez un furt, plecând de acolo cu câteva mici obiecte preţioase pentru ca totul să pară autentic. Am respirat însă uşurat după ce m-am aplecat şi am văzut fereastra deschisă. Hotărât lucru, în această dimineaţă norocul era de partea mea. N-am ezitat să trec peste balustrada din Fier şi să pun piciorul pe cornişă. Am avut grijă să nu privesc în jos şi să nu fiu preocupat de prezenţa vreunei priviri indiscrete, dar pentru asta am parcurs cât mai repede cei

câţiva yarzi care mă separau de fereastra deschisă, apoi am sărit pe balcon, am trecut mâna prin deschizătura ferestrei şi am tras de clanţă. Eram în al nouălea cer! Aveam asul în mânecă. Norocul începătorului, ar spune invidioşii. Poate. Cert e că am reuşit prin propria mea iniţiativă şi prin calităţile personale într-o situaţie în care căpitanul Gillespie ar fi eşuat probabil, în care Edmonds n-ar fi avut şansa să ajungă până la capăt şi în care lui Mog, sunt sigur de asta, nici nu i-ar fi trecut prin cap că o să izbândească. Eram mândru de aceste perspective.

Era absolut necesar ca la întoarcere, Keller să găsească obiectele personale, cel mai mic bibelou la locul lui, aşa cum le-a lăsat. Am hotărât aşadar să renunţ la ideea de jaf. Aveam să examinez fiecare corp de mobilă, rând pe rând, să ţin minte locul exact unde se aflau lucrurile pe care urma să le examinez. Minuţia şi ordinea te ajută să câştigi timp atunci când îţi lipseşte. Pe de altă parte, graba nu e la urma urmei decât luxul unui leneş. Pe jos se aflau împrăştiate discuri, în apropierea unei mari coli de hârtie aflată pe o comodă pe care erau desenate semne grafice reprezentând un grup de puncte. Am văzut şi nişte fotografii cu Zita Hollander, o vedetă din Germania care îi făcea concurenţă Marlenei Dietrich; Carolina Jis şi Harold Beauchamp, pe care nu-l ştiam. Am deschis apoi şifonierul cel mare şi am verificat conştiincios toate buzunarele hainelor, fără să găsesc nimic semnificativ. M-am uitat şi în cele două valize aflate pe o etajeră. Nu erau decât lucruri obişnuite. Am inspectat şi cel de-al doilea şifonier care nu conţinea decât lenjerie. Nu mai era mare lucru de examinat. M-am îndreptat spre secretair-ul din anticameră. Pe o tavă se aflau pilule Pervitin şi o maşină de scris înconjurată de foi de hârtie

pline de notiţe în germană. în timp ce le parcurgeam în grabă, mi-au sărit în ochi câteva nume indigene şi engleze - Bose şi Gandhi, bineînţeles, lordul Linlithgrow, vice-regele Indiilor, sau chiar Eduard al VlII-lea... Toate sertarele biroului erau lăsate deschise. Era clar, fata nu se aştepta la o astfel de vizită. Credea poate că toate astea nu prezentau nici o însemnătate ca eventuale probe? Sau pur şi simplu nu se sinchisea să ascundă ceva, pentru simplul fapt că nu avea nimic de ascuns? Am observat un dosar într-unul din sertare. L-am deschis. Conţinea pagini de format mare, împăturite în două, pe care erau desenate cercuri de diverse mărimi, adnotate cu simboluri bizare ale căror semnificaţii nu le cunoşteam foarte bine şi care îmi păreau asemănătoare cu cele folosite altădată în chimie pentru a desemna elementele înainte de clasificarea periodică a lui Mendeleev: un cerc cu un punct în mijloc pentru aur, un corn de lună pentru argint, un cerc străpuns de o săgeată pentru fier... Linii oblice de culoare roşie, verde şi albastră acopereau aceste diagrame, creând impresia unui năvod cu ochiuri neregulate, unei pânze de păianjen lăbărţate... în partea de sus a fiecărei foi erau însemnate nume, date şi locuri, Mi-am scos carneţelul şi am notat la întâmplare, cât am putut de repede, o mulţime de date, dar erau multe, mult prea multe ca să le copiez pe toate, întrucât trebuia să-mi continui observaţiile în cel mai scurt timp.

Am descoperit pe noptieră un carnet extrem de interesant ce conţine desene şi note scrise în engleză şi în germană. Un volum gros în care se aflau mai multe caiete diferite într-o varietate de texturi şi culori. Unele pagini erau lipite, altele erau roase sau rupte. Stilul scriiturii şi al desenelor varia de la o pagină la alta.

Devenea tot mai precis, mai împlinit. Părea un jurnal de călătorie sau un jurnal intim. Al lui Keller, fără îndoială. Am avut impresia că-l începuse cu mulţi ani în urmă, cu cinci, zece ani, când era un copil. Erau adunate vreo trei sute de pagini, cu un scris firav, lizibil, însă nu lipsit de eleganţă. Un cititor bilingv ar fi avut nevoie de două sau trei zile pentru a-l parcurge cu atenţie. Dacă m-aş fi limitat doar la lectura notelor scrise în engleză, cred că mi-ar fi trebuit cel puţin douăsprezece ore. Evident, nu aveam atât timp la dispoziţie. M-am decis să arunc o privire asupra desenelor, cu speranţa că acestea ar putea rezuma sensurile generale ale textelor.

Primele desene erau simple peisaje campestre. Nu mi-am pierdut timpul cu ele. Urmau schiţele unor oraşe moderne cu turnuri ascuţite şi ameninţătoare, netede precum silexul. Degajau un stil, o energie, o personalitate ieşite din comun, dincolo de timpuri şi mode. Iată şi primele portrete. Ale unor trecători anonimi, obişnuiţi. O tânără mamă care ducea în spate un copil, un coşar lipit de un perete, un negru care lustruia pantofii, funcţionari care ieşeau dintr-o gură de metrou... Toţi aceşti oameni păreau marcaţi de destin. Liniile desenelor scoteau în evidenţă suferinţa lor, zăpăceala, umilinţa. Nici o urmă de bunătate, de compasiune, de speranţă, nu se citea pe chipurile lor. Artista vădea o evidentă desconsiderare faţă de aceşti oameni, accentuând până la dezgust detaliile morfologice şi liniile hainelor. Această tendinţă de a sugera mizeria umană nu se regăsea şi în crochiurile următoare consacrate faimoaselor Jocuri Olimpice din ’36, care se derulaseră numai cu câteva săptămâni înainte la Berlin. Keller nu se mulţumise să fotografieze evenimentele pentru jurnalul său, ea le

desenase de asemenea cu un talent rar întâlnit. Desene care erau până la un punct mai bune decât clişeele apărute în *DerAngriff*. în mod vizibil, nu repulsia era cea afişată în aceste opere, ci, dimpotrivă, o mare fascinaţie pentru corpurile umane care se înfruntau în exerciţii de luptă, de scrimă, de călărie, de aruncare cu suliţa...

Neuitând că timpul meu era calculat, am întors rapid aceste pagini pentru a descoperi, în sfârşit, o duzină de portrete consacrate demnitarilor din Partidul Naţional-Socialist. I-am recunoscut pe grasul Goering şi pe Goebbels sfrijitul... Pe cancelar însuşi, dar nu am putut descoperi care sunt numele celorlalţi. Erau prea mulţi. După un pasaj lung în proză, un text realizat într-un stil care te făcea să te gândeşti la Callot sau la Diirer, cam douăzeci de ilustraţii, realizate din puncte disparate se succedau, putând fi inspirate din poveştile pentru copii. Puteai vedea cavaleri, monştri sau fiinţe fabuloase, rătăcind de colo-colo în amurg în jurul unor simple colibe ţărăneşti cu acoperiş de paie sau ţinând aprinsă o candelă palidă în faţa unei ferestre. După câteva pagini, inima mea începu să bată mai tare când am recunoscut India şi străzile din Calcutta. Erau mai întâi câteva vederi generale, aproape turistice: priveliştea clasică de la Victoria Memorial, un templu şi încă unul şi chiar faţada de la Hamett... Pagina următoare era acoperită de crochiuri reprezentând diverse notabilităţi hinduse şi apoi întorcând încă o foaie am descoperit un portret clasic, bine lucrat, fără nici un dubiu, cel mai frumos, cel mai impresionant din cele pe care Keller le făcuse până în prezent. Era bustul unui om de vârstă mijlocie. Nici prea tânăr, nici prea bătrân. Obrazul său era nobil fără morgă, grav fără tristeţe, superior fără dispreţ; o siluetă sălbatică lipsită

de brutalitate, magnetică, fără vulgaritate... în mod bizar, nu ştiu de ce acest om, ca model, mă făcu sa mă gândesc la eleganta unei săbii făurită de un maestru. Bustul şi portretele în picioare din paginile următoare întăreau şi mai mult calităţile evidenţiate în primul desen. Peste tot se regăseau aceleaşi plete lungi, negre, umeri largi, ochii mari, de migdală, umbriţi de gene groase, perfectul clasicism al trăsăturilor... Poziţiile şi veşmintele se schimbau, bineînţeles. Academice şi puţin împietrite, atitudinile se îmblânzeau, se apropiau de cele din viaţa obişnuită, arătând omul aşezat la piciorul unui arbore, conversând cu alte siluete toate abia schiţate, sau mergând singur pe o potecă... Şi apoi veneau nudurile. Zece, poate cincisprezece. .. Crude. Indecente. Revoltătoare. Bărbatul era reprezentat în plină glorie, priapic în exces, arzător până la caricatură într-un mod care mă îngreţoşa. Mă gândeam la acele gravuri abjecte ale marchizului von Bayros sau ale lui Aubrey Beardsley, pe care, la universitate, studenţii deşucheaţi, amuzându-se, le făceau să circule în timpul cursurilor, şi care, dintr-o întâmplare, într-o zi îmi căzuseră sub ochi. Am întors repede aceste pagini obscene până când începea o nouă serie. Bărbatul nu mai era singur de data asta. îşi câştigase o însoţitoare asemenea lui. Ce vârstă putea avea? Ca şi el, în jur de treizeci sau treizeci şi cinci de ani. Şi cu toate că trăsăturile lor erau diferite, totul evoca între ei o tulburătoare înrudire. Un frate şi o soră? Cu siguranţă nu, pentru că existau prea multe deosebiri, dar puteau fi veri îndepărtaţi, sau poate... Femeia era la început reprezentată într-un portret. Apoi, ca şi tovarăşul ei, în poze mai naturale, cum sunt instantaneele... Avea întotdeauna un aer rece, distant, aproape ca de şerpoaică, aer care mă înspăimânta.

Paginile următoare mi-o arătau goala. Am trecut repede peste câteva desene, revenind însă la ele împotriva dorinţei mele.

Câteva lucruri, un detaliu mai ales, mă îngrijoraseră. Nu dorisem să văd detaliile corpului desenat, dar ochiul meu prinse un lucru neplăcut, o anomalie care mă tulbura. Calm, am început să examinez urmele, una câte una. Fără îndoială, echilibrul compoziţiei era perfect. Corpul amplu şi fin, fragil şi musculos, atrăgea... Era executat cu o mare exactitate, fără stilizări, cu o evidentă preocupare pentru precizie şi realism. Un desen ce mi se părea atât de straniu, atât de special, atât de inuman. Şi asta, la urma urmei datorită unui detaliu neînsemnat: a unei minuscule umbre care să sugereze ombilicul şi care lipsea. Căci de fiecare dată modelul feminin era reprezentat cu abdomenul neted şi lucios, lipsit de ombilic. Am verificat minuţios. Nu era un lucru uitat întâmplător. Greşeala se repeta în mod constant în toate pozele nudului. Nici o excepţie... Perplex, am cercetat din nou modelul masculin fără să găsesc aceeaşi marcă distinctivă. Bărbatul era frumos şi bine înzestrat cu o cavitate ombilicală. Inima mea s-a oprit dintr-o dată.

O fotografie mare acoperea una dintre ultimele foi ale carnetului. O fotografie în alb şi negru, scoasă pe hârtie lucioasă şi prinsă în pagină în patru colţuri de carton. O fotografie care le reprezenta pe cele două modele, nu mai puţin impresionant decât în desenele precedente. Am recunoscut stilul fotografic al lui Keller, jocurile sale de umbre şi maniera caracteristică în care folosise acel contre-jour. Cele două personaje erau goale, îmbrăţişate în faţa unei ferestre mari, care se deschidea spre şirurile de arbori dintr-un parc. Amândoi erau cu

faţa spre obiectiv, bărbatul ţinea femeia în braţe şi-şi ascundea jumătate din obraz în pletele desfăcute ale tovarăşei sale, amestecându-şi meşele de păr negru cu cele blonde ale iubitei sale. Lumina cădea din plin pe coapsele şi pântecul acesteia. Desenele nu minţiseră. Nici o scobitură nu marca abdomenul feminin, clar, mai lustruit decât o piatră de râu. Am închis caietul, cu siguranţă mai tulburat decât voiam să-mi mărturisesc, şi am rămas o clipă în suspans, ca şi cum aş fi avut tot timpul din lume pentru a mă întreba ce trebuia să cred despre această descoperire. Aproape împotriva voinţei mele, am pus carnetul acolo unde îl găsisem şi mi-am reluat percheziţia. Exista o valiză din metal care nu fusese încă deschisă. Un cufăr mare, zgâriat pe feţe, cu câteva umflături care demonstrau că fata voiajase mult. Nu era închis cu cheia. Conţinea material fotografic profesional: cutiuţe, lămpi de mare putere pentru luminat în interior, un trepied, bidoane cu produse inflamabile care serveau ca revelator... Şi apoi, chiar în mijlocul acestor materiale şi trecând aproape neobservată printre instrumente optice, un fel de lunetă lungă, de genul celor care se ataşează la o ramă de foc. Am luat instrumentul în mână şi l-am analizat un moment. Am putut citi numele fabricantului german Männlicher, o reputată uzină de armament. Am dus vârful de metal la ochi. Era reglat pentru vederea la distanţă, aşa încât nu am putut observa nimic în spaţiul străMt al camerei. Am mers la fereastră şi am efectuat vreme de câteva clipe câteva reglaje grosolane care îmi permiteau să apreciez mai bine eficacitatea aparatului. După estimările mele, acesta era prevăzut pentru a atinge ţinte la foarte mare distanţă, o jumătate de milă, sau, poate mai mult. Şi în nici un caz

nu era un instrument de amator. Cu spiritul total înfierbântat de această descoperire, am pus luneta la loc şi am început să scormonesc şi să scutur cufărul de metal, convins că acesta ascunde un fund dublu, unde aveam să găsesc desigur componentele unei arme de ucigaş profesionist. Dar toate eforturile mele au fost în van; nimic nu părea să fie ascuns în acest cufăr.

Sala de baie era acum singurul loc pe care nu-l vizitasem încă. M-am îndreptat spre ea. Aici se păstrase încă un miros chimic puternic. Resturi de revelator pluteau pe suprafaţa unei comode şi un fir de oţel inoxidabil fusese întins deasupra cadei. Un bec roşu era înşurubat în plafon. Era evident, Keller se servea de acest loc pentru a-şi developa fotografiile. Pe un platou de email fuseseră îngrămădite vreo cincizeci de clişee. Primul îmi atrase atenţia. Era unul dintre măcelarii de pe malul fluviului Hoogly, Am luat maşinal restul grămezii, curios să aflu rapid ce socotise Keller bun, pentru a-l prinde precis în obiectiv. Fără a fi surprins, am văzut gros-planuri ale unor corpuri răsucite, fumegânde, vederi generale ale unor şiruri de ruguri, o întreagă serie de viziuni horror pe care n-aş fi avut îndrăzneala să le arăt copiilor. Am deschis de asemenea ultimele dulapuri din sala de baie, fără să găsesc nimic deosebit. Mă pregăteam să plec, când mi-am amintit că nu văzusem craniul pe care-l adusese în seara din ajun. Ce făcuse cu el? Se debarasase de el? îl uitase în salonul de fumat opium? îl adusese astăzi cu ea sau îl ascunsese bine aici într-un loc pe care încă nu-l explorasem. Am trecut în revistă mobilele pe care le examinasem, sertarele pe care le deschisesem, dulapurile pe care le scormonisem. Nu-mi aminteam să fi uitat ceva. Dacă era încă aici trebuie să fi fost bine

ascuns. Dar unde? Şi pentru ce? Febril, am revenit în camera mare încercând să ghicesc unde putea fi mascată o nişă; zadarnic! M-am aşezat pe vine pentru a verifica plintele, rândurile de parchet şi am început să pipăi mobilele pe dedesubt. Am revenit în sala de baie, am scrutat fiecare colţişor, fiecare plăcuţă de email şi apoi, în disperare de cauză, am deschis trapa de acces la ţevărie. Fără să văd nimic, am împins mâna la întâmplare în această gaură întunecată. Degetele mele au întâlnit un obiect alunecos, cu colţuri dure, pe care unghiile mele scârţâiră. Răsucindu-mă un pic, am reuşit să aduc obiectul la suprafaţă. Era un fel de cutie de carton dur cu capac, fără culoare deosebită sau ornamente. Nu era închisă. Am pus-o pe genunchi şi am deschis-o. Aparent un singur obiect fusese depus. Am recunoscut craniul de copil pe care Keller îl adusese de pe plaja cu ruguri. L-am luat în palmă ca pe un fruct tare, căzut la pământ. Voiam să-I examinez, să încerc să înţeleg pentru ce femeia dorea să păstreze acest fetiş atroce şi pentru ce se găsea acum acolo, ascuns sub ţevăria din sala de baie. Aşa cum putusem să constat în ajun, această structură din os avea foarte puţin de-a face cu ideea legată în general de un craniu. Nu era genul alb şi lucios de pe care carnea este înlăturată după lungi tratamente şi apoi folosite de generaţii întregi de studenţi din facultăţile de medicină. Nu. Dimpotrivă, era înnegrit, acoperit cu o crustă de funingine groasă, rezultată atât din trecerea sa prin flacără, cât şi prin afumarea sa în timpul carnajului. Lipsea de asemenea maxilarul inferior, cu siguranţă dezmembrat la primul foc, prin topirea nervilor şi cartilajelor. Din momentul în care l-am luat în mână. am simţit că este mai greu decât ar fi trebuit să fie în mod

noi nul. Evident. nu avusesem obiceiul să cântăresc scheletele, dar acesta era un lucru pe care-l ştiam din instinct. Am avut ideea, sau mai presus de toate presentimentul că aici cavitatea cervicală fusese umplută cu nu ştiu ce materie densă. Am pipăit craniul în toate direcţiile ca şi cum aş fi avut de-a face cu o casetă misterioasă a cărei cheie fusese pierdută. Nu mi-a luat totuşi foarte mult timp să cercetez această relicvă umană pentru a găsi sistemul de deschidere. Era o simplă tăietură orizontală de ferăstrău care efectiv separa calota de restul craniului. Nu avea nici un sistem de cepuri şi piuliţe, nici balamale, nici fire pentru a lega cele două părţi, doar un mic cilindru de ceară care fusese întins în şanţul tăieturii.

Nu m-am înşelat. Acest craniu fusese transformat într-un recipient. Pentru că am găsit vreo câteva obiecte aruncate în interior. Obiecte foarte simple. Dar care au făcut să-mi slăbească şi chiar să-mi oprească bătăile inimii cum nu mi se mai întâmplase niciodată. La început părea că aici n-ar fi existat mai nimic. Două bucăţele rectangulare dintr-un fel de pergament, rulate într-un mic inel de argint, pe care erau schiţate, pe una un cuvânt în scriere hindi, pe alta în cerneală maro, un fel de desen, sau, mai bine zis o pictogramă. O linie, uneori întreruptă, uneori ondulată, care făcea bucle şi întoarceri sub ea însăşi şi care se întindea de-a lungul laturilor întregii suprafeţe, ea însăşi împărţită în căsuţe. Am găsit în sfârşit o fiolă transparentă, conţinând un lichid galben care avea consistenţa şi opacitatea unui ulei, pe fundul căreia se aflau o multitudine de particule, unele dintre ele plutind în suspensie. Dar nu toate astea au făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Inima mi s-a oprit când am desfăcut un

pătrat de hârtie lucioasă, împăturită grosolan în patru. Acest pătrat era o fotografie. Bine făcută. Clară. Ca un portret de studio fotografic. Reprezenta un bărbat în costum civil, rezemat de un parapet deasupra unui fluviu încărcat de morţi... Şi acest bărbat eram eu! M-am clătinat din cauza şocului. Cred că n-aş fi fost mai şocat dacă aş fi avut în faţa ochilor fotografia propriului meu cadavru. Nu doar pentru faptul că această fotografie era dovada că, în ciuda tuturor eforturilor mele, Keller mă recunoscuse şi mă reperase bine atunci când o urmărisem, ci pentru că mai era ceva, mai grav, mai tulburător. În cele patru colţuri ale portretului meu erau lipite adaosuri. În colţul superior din dreapta am recunoscut mai întâi o bucată din paşaportul meu. Numele meu complet, data şi locul naşterii erau notate dedesubt. La acelaşi nivel, în stânga, era o meşă de păr pe care austriaca o lipise pe hârtie cu câteva picături de ceară neagră. Dedesubt am crezut că recunosc o bucată ruptă din una dintre batistele mele. în ultimul colţ se afla o mică cheie din legătura mea, furată ieri seara şi fixată cu un adeziv închis la culoare. Toate detaliile neplăcutei mele aventuri din acel loc nefericit mi se desfăşurară dintr-o dată în minte. Nimic nu fusese gratuit. Nimic nu se petrecuse la întâmplare. Keller mă condusese acolo cu bună ştiinţă, căutând un mijloc de a mă face să-mi pierd cunoştinţa, angajând cu siguranţă creatura androgină să mă facă să înghit un narcotic, pe urmă plătise copiii ca să mă atace, să mă dezbrace şi să-mi smulgă părul. Şi aceasta nu era tot. Umerii, coapsele, gâtul siluetei mele erau pătrunse oribil de ace fine atât de ruginite şi corodate, că cea mai uşoară atingere era suficientă pentru a le sfărâma. Nu văzusem nimic asemănător. Această descoperire mă umplu de un

dezgust imediat, instinctiv şi care aproape mă făcu să comit ireparabilul. Am avut intenţia să ard aceste murdării, să le fac să dispară pentru a le şterge din memoria mea şi din întreaga mea existenţă. Ceea ce bineînţeles m-ar fi trădat. Or, dacă prin greşeala mea Keller ştia deja că noi o ţinem sub supraveghere, trebuia cu orice preţ să evităm ca ea să ne simtă ghearele prea aproape, hăituită ca un vânat. Bunul simţ impunea ca noi să-i lăsăm un oarecare câmp de manevră, fără să-şi închipuie că vreunul dintre noi a pătruns aici şi ar fi aflat micile ei secrete murdare. Am încercat deci să mă calmez, frecându-mi obrazul cu apă rece apoi am făcut o copie după cuvântul hindi şi circuitul bizar de linii frânte care semănau cu urmele lăsate de un şarpe în cuşca lui. Anii aranjat în cele din urmă în interiorul craniului toate obiectele găsite, inclusiv fotografia, am reaşezat capacul de os punând cutia acolo de unde o luasem. După ce m-am asigurat că nu lăsasem nici o urmă, am părăsit camera 511 şi am pornit pe drumul comişei. întoarcerea Se făcu fără dificultăţi deosebite, atât doar că mintea mea era deja preocupată să privească în faţă consecinţele descoperirilor mele. Pentru căi chiar dacă, în mod evident, nu cunoşteam nimic din „modus operandi" pe care ea îl folosea, era clar că mă învârtisem în jurul a ceea ce Keller era în curs de a practica prin intermediul acelei fotografii, acelor obiecte personale şi a acelor ruginite. Chiar dacă toate acestea mi se păreau groteşti, lipsite de orice raţiune şi trădând un spirit pueril superstiţios, trebuia să recunosc evidenţa: Keller încerca să practice asupra mea un act de pură magie neagră. Coboram treptele de la Hamett în timp ce, pentru prima oară în viaţa mea, am exprimat acest termen în mod conştient.

Faptul că această fată şi-ar fi băgat în cap să mă vrăjească m-ar fi făcut, desigur, să râd, dacă n-aş fi tinut în mâini acel craniu infect şi dacă n-aş fi văzut, cu propriii mei ochi, imaginea corpului meu, împănat cu ace murdare. Adevărul asupra intenţiilor ei şi absoluta răceală a sufletului, cu care ea părea să conducă totul, mă înfricoşau. Era evident că aveam înaintea noastră un agent extrem de periculos, fără nici un dubiu, deranjat mintal, dar metodic, organizat şi teribil de eficace în punerea în practică a delirului său.

Revenit în hol, am recuperat sub un pretext oarecare mesajul pe care îl lăsasem în căsuţa cu numărul Sil. Aşezat în maşină, am petrecut încă două sau trei ore de aşteptare şi de torturare a minţii. Ideea de a-i mărturisi lui Gillespie că fata se jucase cu mine mă făcu să-mi fie ruşine ca unui copil care făcuse o năzbâtie. în sfârşit când Mog îşi făcu apariţia, a fost nevoie să-mi înfrânez gândurile, pentru a mă întoarce să dau raportul căpitanului.

Noaptea în strada Shapur

Nimic nu s-a petrecut cum fusese prevăzut. Nici măcar nu-l găsisem pe GiUespie în biroul său, şi nimeni din serviciu nu părea să ştie unde se află. Nici la popota ofiţerilor, ticsită totuşi la această oră, nu era nimeni care să mă informeze. înciudat, obosit, m-am aşezat o clipă într-un colţ de umbră aproape de masa, unde cu trei seri în urmă, Hardens îmi făcuse cunoscută misiunea mea de teren.

Multă vreme, cu sufletul golit şi corpul sfârşit de oboseală, mi-am lăsat privirea să alunece pe feţele celor care mă înconjurau. Cine erau ei cu adevărat, aceşti oameni pe care Coroana îi însărcinase să păzească cea mai frumoasă parte a Imperiului ei? Erau de tipul gentilomilor, ca în timpul lui sir Clive şi luptelor sale împotriva dezmăţaţilor din junglă conduşi de Franţais Lally-Tollendal? Sau mai degrabă omuleţi trişti care-şi plasau toată metafizica şi toate invidiile în spatele unui simplu pahar cu bere? Prea ocupat cu propriile mele probleme, nu voiam să mă pedepsesc căutând să-mi dau un răspuns şi am preferat să părăsesc locul şi să mă închid în cămăruţa mea învârtind cheia de două ori şi să încerc să analizez elementele după-amiezii în lumina unei singure raţiuni. Unul după altul, am trecut în revistă obiectele găsite în camera 511.

Mai întâi luneta de tir. De ce o păstra Keller, dacă eu nu găsisem alte piese ale unei arme cu bătaie lungă? S-ar fi putut oare ca ea să nu o folosească decât ca in

strument de mărit? Dar atunci de ce să nu prefere acestui aparat fragil şi delicat, un binoclu serios? Iar dacă era vorba efectiv despre partea optică a unei arme cu lunetă, cui îi erau destinate gloanţele acesteia? Acelor indivizi pe care ea îi desenase atât de frumoşi şi de goi în carnetul său? Cine erau aceştia, de fapt? Şi apoi, enigma femeii care nu părea să-şi arate buricul. Era vorba despre o anomalie fizică benignă sau asta ascundea cu totul altceva? Dar, în primul rând, ce însemna acea întreagă bucătărie infectă de magie neagră prin intermediul căreia Keller părea convinsă că m-ar putea lovi? Că ar fi reuşit să mă ucidă cu ajutorul unui asemenea calabalâc? Ori avea în cap alte intenţii? Nu puteam să ştiu nimic. Oboseala, tensiunea zilelor din urmă le simţeam drept în creier, mă zăpăceau. Am vrut să mă destind, să închid ochii şi pentru o clipă să evoc o amintire plăcută, în care să regăsesc puţină linişte. Mi-am amintit micile restaurante „Pimiico" şi „Marylebone", în care, pe vremea când studiam la Londra, mă duceam să iau cina vinerea seara, împreună cu câţiva buni colegi. Oare unde se aflau aceştia, acum? Cea mai mare parte a tinerilor de familie bună nu avea nevoie să se lupte pentru supravieţuire, ci se instalaseră probabil confortabil în cabinetele lor de avocaţi, care străluceau de noi ce erau, cumpărate cu banii părinţilor, ori îşi dădeau importanţă prin comodele birouri ale conducerilor de la Lioyds sau de la Banca „Rothschild". Dar ăsta nu era grupul meu. Am tras aer adânc în piept, apoi l-am eliminat încet din plămâni, până la capăt, ca pentru a mă curăţa şi de gândurile rele.

M-am ridicat, am luat un scaun şi, aşezat la masa de lucru, am compus o scrisoare lungă destinată tatălui meu, pentru prima dată de la venirea în India. El singur

reprezenta întreaga mea familie. Părinţii mei nu avuseseră alţi copii şi mama murise tocmai când eram pe punctul să-mi încep studiile. Tata suferea din cauza absenţei ei. Cred că şi din cauza absenţei mele. I-am scris cuvinte liniştitoare şi i-am promis că-mi voi aranja o reîntoarcere în Anglia, neîntârziat. încă nu ştiam că nu aveam să-l mai văd, pentru că venise războiul şi că eu însumi eram prins în vârtejul aventurii mele, ca o frunză aruncată într-o tornadă monstruoasă. Era aproape de miezul nopţii şi nu mai aveam decât câteva ore până să-mi vină rândul în gardă, la Harnett. Am stins toate luminile, mi-am scos hainele, apoi am deschis fereastra larg, ridicând plasa împotriva ţânţarilor, m-am întins pe pat ca să pot privi cerul negru, care anunţa o furtună. Am închis ochii şi am respirat adânc. Un miros ascuţit mi-a umplut nările. Umezeală, căldură, descompunerea pământului cu care se încărca ozonul coborât din aer... Furtuna lansa numeroase ameninţări, însă nu şi-a pus în practică nici una. A trecut pe deasupra Calcuttei, fără să se fi hotărât s-o atace. Am adormit.

*

Nu era nimic deosebit. Doar o mică pată de prurit la baza gâtului, căreia în mod sigur nu-i acordasem atenţie la momentul potrivit. Am văzut-o de dimineaţă, atunci când mă bărbieream. Nu mă durea. Sau mă deranja atât de puţin, încât nu-mi dădeam seama precis dacă ea era cauza sau poate atenţia subită pe care i-o acordam. Era situată exact în locul unde Keller înfipsese unul dintre acele ruginite în portretul meu. Cu multă atenţie, mi-am cercetat întregul corp, să verific dacă nu cumva apăruseră

şi alte pete, în alte locuri pe care ea le înţepase, dar n-am văzut nimic, n-am simţit nimic, nici măcar la pal- pare. M-am liniştit - dar numai pe jumătate - şi am încercat din nou să-l întâlnesc pe Gillespie. Biroul lui era însă tot gol. Nemulţumit că nu-mi puteam face raportul vorbind cu voce tare, am încercat să schiţez câteva idei, povestind împrejurările care mă determinaseră să fac percheziţia de la camera 511 şi descriind obiectele principale pe care le găsisem acolo. Totuşi, am fost în mod voit mai puţin clar când m-am referit la fetişul ascuns în sala de baie şi încă şi mai confuz când m-am referit la faptul că propria mea fotografie servea drept obiect al vrăjitoriilor pe care Keller părea să le practice. O dată treaba mea încheiată şi neavând nimic altceva de făcut, m-am hotărât să grăbesc puţin ora de înlocuire pentru Edmonds. Scoţându-şi trupul cu mare greutate din maşină, adjutantul a fost încântat să ciugulească vreo câteva ore de libertate în plus.

- Keller e acolo. Mog a văzut-o întorcându-se către miezul nopţii şi sunt sigur că nu a mai ieşit. Parcă o pierduseră ieri după-amiază, nu?

Cu o voce pLictisită, i-am repetat lui Edmonds explicaţiile neplăcute pe care i le servisem şi lui Mog în ajun. Nu părea convins, dar nu a riscat să facă vreun comentariu. M-am aşezat pe scaunul şoferului.

- De fapt, domnule locotenent, mi-a spus adjutantul în timp ce trăgeam portiera după mine, cred că va fi timp pentru a muta maşina. E multă vreme de când se află în acelaşi loc şi asta poate să dea de bănuit. Faceţi deci treaba acum, e o piaţă mică ceva mai departe, unde o putem lăsa, o să vă arăt eu...

M-am albit la faţă. Era imposibil pentru mine să pornesc această maşină, câtă vreme eram incapabil chiar şi să fac deosebirea dintre pedala de frână şi cea de acceleraţie. într-o fracţiune de secundă, toate pretextele posibile pentru a-mi argumenta un refuz s-au pierdut prin capul meu, dar nu, categoric, nimic rezonabil nu-mi venea în minte. Tot ce-aş fi putut spune ca să dreg situaţia ar fi fost grotesc, neadevărat, ridicol... Pentru a treia oară, urma să fiu băgat într-o nouă şedinţă de umilire publică. Cu-atât mai rău pentru mine! înghiţindu-mi orice urmă de mândrie, am mărturisit spăşit:

- îmi pare rău, Edmonds, dar cred că va trebui să procedăm altfel. Eu voi fi acela care te va ghida. E idiot din partea mea, dar n-am îndrăznit să te avertizez mai devreme că... n-am găsit timp niciodată să învăţ să conduc maşina!

- Ah! a venit comentariul sobru al adjutantului, ca şi cum ar fi fost deja plictisit de incoerenţa mea. în cazul ăsta... Bine...

Coborându-mi privirea, am părăsit vehiculul şi-am pornit să identific locul pe care-l găsise Edmonds. Nu se afla decât la vreo douăzeci de yarzi depărtare şi deplasarea era până la urmă simbolică pentru un observator atent, chiar şi dacă, rămânând acolo, ar fi evaluat cu mai multă prudenţă staţionările noastre, de la un moment la altul. Operaţiunea n-a luat mult timp, dar eu mă grăbeam, ca să se termine mai repede şi pentru ca Edmonds să lase locul liber cât mai curând. îi simţeam privirea deopotrivă consternată şi batjocoritoare fixată asupra mea, în timp ce mă agitam ca un semafor, să-l dirijez cât mai bine. Treaba o dată terminată, în sfârşit, subofiţerul a plecat, cu o privire parcă galbenă, clătinând

din cap, bombănind printre dinţi şi condamnându-l pe noui încurcă-lume care îl obligase să-şi deplaseze gabaritul impresionant până undeva, la marginea oraşului.

Era a treia zi de supraveghere şi ne aflam chiar pe la jumătatea dimineţii. Valuri de căldură se ridicau din pământ. încă înecat de apa căzută în sezonul ploilor, solul supraîncălzit reflecta din plin razele unui soare care-şi făcea de cap. Decorul nu era compus decât din aburi şi nori. Cu capul plecat şi mâinile la spate, ara făcut câţiva paşi de-a lungul trotuarului, obsedat de relicva care putrezea la numai câţiva yarzi de mine, într-uu colţ întunecos al camerei 511.

Nu cunoşteam nimic despre magie. Sau prea puţin, îmi aminteam doar de o bătrână şi excentrică rudă, care-şi câştigase viaţa ţinând o dugheană de ghicit în cărţi şi umblând de-a lungul plajei din Brighton. împreună cu tata o vizitam câteodată, pe vremea când eram un puşti, îmi plăcea acolo. Nu pentru vorbele ciudate pe care le stăpânea sărmana bătrână, ci pentru decorul de bazar adunat în jurul ei: o sferă de cristal, jocuri de tarot cu imagini amuzante, hărţi ale cerului colorate, cu figuri fantastice, cărţi vechi, cu titluri misterioase... Tot acel decor mă amuza poate şi pentru faptul că tata îmi spusese că lucrurile respective n-ar fi trebuit să fie luate în serios. La fel ca toţi englezii obişnuiţi, fusesem crescut şi educat în cultul protestant. Fără nici un fel de exagerări, fără rigiditate. Credeam în Bine. Credeam în Rău. Dar într-un mod ponderat. Ceea ce mă făcea să cred în special în indivizi corecţi şi înţelepţi, a căror existenţă trebuia protejată, şi în nebunii pe care trebuia să-i protejezi de ei înşişi, cât era posibil. Credinţa mea se îndrepta aşadar

către această universală Mediocritate, care mi se părea singurul punct comun pe care şi-l împart oamenii adevăraţi, iar întreaga mea metafizică se oprea aici.

Fără să-mi dau seama, ajunsesem în vecinătatea hotelului, acolo unde ziua parcau câteva taxiuri, în aşteptarea clienţilor. Am remarcat că a treia maşină semăna cu cea pe care văzusem că o transportase pe Keller. M-am apropiat la noroc, am ciocănit în parbriz şi l-am întrebat pe şofer dacă el era cel care luase o tânără blondă, ieri, pe la primele ore ale după-amiezii. Tipul, un englez şmecher, s-a prefăcut mirat la întrebarea mea şi s-a lansat într-o tiradă despre obligativitatea discreţiei pe care o implica meseria lui. A fost nevoie de opt livre, aproape tot ce aveam la mine, ca să-i storc, în sfârşit, informaţia. Da, îşi amintea bine de o tânără pe care o luase chiar de aici şi o adusese de la o anumită distanţă, a doua zi.

- Nu ţi-am dat opt livre pentru un simplu da sau pentru un simplu nu. Vreau adresa unde fata asta a cerut să fie dusă. Sunt sigur că ţi-o aminteşti.

- Bineînţeles că mi-o amintesc! E o stradă de la marginea cartierului modem. Am lăsat-o pe strada Shapur, la numărul 19. Şi e tot ce ştiu, fiindcă nu a vrut s-o aştept...

Strada Shapur, numărul 19... Mi-am notat adresa şi apoi m-am întors să mă sui în Chevrolet, pentru a mă gândi la acest nou element şi să încerc să-l asociez cu altele. Numai că îmi era greu să gândesc. îmi era capul greu, iar tâmplele îmi pulsau din cauza unei dureri din ce în ce mai puternice, care îmi cuprindea întreaga faţă şi îmi înfigea ace în ochi. Am petrecut în acest fel ultimele ore ale după-amiezii într-un fel de febră dintre cele mai supărătoare. Din fericire, Keller nu a părăsit

Hamett în ziua aceea. Pe seară, folosindu-mă de avantajul răcorii date de umbră şi cum rezervele mele financiare se apropiau de sfârşit, am ieşit să-mi relaxez trupul tensionat şi să mă reîmprospătez sub briza care începea să se facă simţită. Mi-am desfăcut puţin gulerul cămăşii şi m-am îndepărtat de maşină, cu intenţia de a face câţiva paşi. Era aproape ora 19^{00}. Pe treptele de la Hamett se perindau perechi în ţinută de seară, care intrau în sala de concert ca să danseze pe melodiile unei mari orchestre de alămuri, a cărei reputaţie extraordinară ajunsese până în Bomeo. Încet-încet, cu sufletul gol şi cu creierul încă torturat de un ciocănit febril, mi-am îndreptat paşii până spre aripa laterală a hotelului, acolo unde era situat apartamentul lui Keller. Strada era foarte puţin luminată şi goală. Mi-am ridicat privirea către etajul cinci, pentru a repera fereastra camerei 511. Contemplând faţada din exterior, am rămas perplex dându-mi seama de ceea ce fusesem cât p-aci să fac cu o zi înainte. Văzută de jos. cornişa nu era altceva decât un firişor de piatră plasat de-a lungul unui zid neted, fără vreo priză pentru mâini, de care să te agăţi în caz că te dezechilibrai. Un frison mi-a trecut pe şira spinării. Mi-am imaginat ce s-ar fi ales de mine, dacă printr-un ghinion mi-ar fi alunecat un picior sau m-ar fi cuprins ameţeala: o căzătură spectaculoasă şi mortală! Trebuie să fi fost nebun... Draperiile şi perdelele erau trase, totuşi se putea vedea puţină lumină pătrunzând printre ele. Deci fata se afla încă acolo. Cu paşi şovăitori, m-am întors la maşină, unde mi-am văzut răbdător de starea mea de rău, aşteptându-l pe Mog, care avea să vină cu cel puţin o jumătate de oră mai târziu faţă de orar, ceea ce-mi cădea ca naiba şi mă arunca într-o furie oarbă. Probabil iritat

de această migrenă care nu voia să-mi dea pace şi-mi strângea tâmplele ca într-o menghină, m-am înfuriat cumplit pe adjutant, lucru ce nu-mi stătea în fire. După criza de furie, am vrut să mă întorc cât mai repede în cazarmă.

Mai aveam câţiva bani în buzunar şi m-am hotărât să iau un taxi. în momentul în care îi spuneam şoferului unde vreau să ajung mi-a venit ideea că aş face mai bine dacă m-aş folosi de cursă pentru alt scop. Aşa încât, am rectificat:

- Strada Shapur, numărul 19.

Drumul nu a durat prea mult timp, cincisprezece sau poate douăzeci de minute. Nu a trebuit să părăsim cartierul colonial. Am lunecat pe lângă clădirile luminoase, toate pline de prospeţime şi înconjurate de grădini închise. Apoi, pe o stradă care nu se deosebea cu nimic de celelalte, şoferul a încetinit şi a oprit maşina. I-am lăsat ultimele mele bancnote bărbatului, care a demarat, în timp ce eu mă îndreptam, singur, spre clădirea necunoscută. Din câte reuşeam să observ - fiindcă un şir de ziduri înalte formau o incintă protectoare care acopereau aproape cu totul ansamblul - construcţia principală era o vilă enormă plasată la capătul unui parc ce părea el însuşi uriaş, plin de boscheţi şi de arbori deşi. Albă, curată, poarta de fier dublă de la intrare era masivă, sprijinită pe enormi stâlpi de piatră care dădeau ansamblului un aspect de fortăreaţă. Pe o placă de bronz strălucitoare se aflau gravate numele proprietarilor, Dalibor şi Laiime Galjero, nume străine a căror origine îmi era imposibil să o identific. La înălţimea unui stat de om, montate într-un bronz întunecat, două şiruri de câte trei medalioane de piatră urcau pe zid, de o parte şi de cealaltă

a intrării principale. Gravate foarte fin pe ele erau reprezentate imagini de monştri, demoni, fiinţe hibride cu trăsături respingătoare. Am ezitat să apăs pe butonul soneriei care apărea în josul plăcii de bronz. Dar am considerat că era mai înţelept să aflu câte ceva despre aceşti oameni, înainte să mă prezint fără un motiv veridic la poarta lor. în schimb, am dorit s-o iau de-a lungul zidului de incintă, pentru a estima măcar mărimea proprietăţii şi a verifica existenţa altor eventuale intrări. Am făcut cel mult o sută cincizeci de yarzi, până să găsesc cotitura unei noi străzi. Am urcat pe unicul trotuar pentru a-mi continua periplul şi pentru a-mi da silinţa să fac turul complet al incintei. La prima vedere, vila şi terenul din jur trebuie să fi ocupat o suprafaţă pătrată, cu latura de circa trei-patru sute de yarzi, ceea ce era enorm; o proprietate situată în cea mai frumoasă zonă a cartierului rezidenţial din Calcutta. Aşa cum mă aşteptam, am ajuns să descopăr o intrare de serviciu, care dădea în partea din spate a domeniului. Zăvorâtă, intrarea era flancată de aceleaşi stranii medalioane de piatră care împodobeau şi intrarea principală. Strada pe care mă aflam era îngustă, întunecoasă, luminată ici-colo de felinare cu becuri electrice, dar şi de câteva lămpi cu gaz care răspândeau un gen de lumină pâlpâitoare şi totalmente insuficientă. Probabil din această cauză nu mi-am dat seama imediat de ceea ce se petrecea în realitate.

Exista o bornă de piatră destul de înaltă care, nu departe de portal, folosea la susţinerea din exterior a zidului. M-am urcat pe ea şi, de la acea înălţime, am încercat să mă agăţ de câteva ieşinduri, ca să ajung până în vârful zidului. Tot căutând, cam neîndemânatic recunosc, am găsit o crăpătură între două pietre, m-am prins cu mâinile şi m-am

săltat suficient pentru a arunca o privire spre interiorul parcului. în ciuda obscurităţii dense, am ghicit ceva printre arbori. în stânga mea se distingea o masă compactă, imobilă. Forţându-mă să observ mai bine, am distins un fel de turn construit în stil oriental, pe jumătate stupă, pe jumătate pagodă, o clădire excentrică, din care nu vedeam bine decât acoperişul ascuţit, format din piese plane încastrate, parcă decupate pe cerul întunecat. în clipa aceea, fără vreo explicaţie, m-am simţit prins de o ameţeală teribilă, amplificată de o greaţă violentă. Mâinile mi s-au desprins de piatră şi tălpile încălţărilor au alunecat pe suprafaţa de sprijin. Am căzut greoi la pământ, lovindu-mă cu fruntea de solul tare. Şocul a fost atât de puternic, încât pentru o clipă m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa. Ameţit, cu echilibrul tulburat în aşa fel încât îmi era imposibil să mă ridic şi să mă deplasez, am rămas sprijinit pe palme şi pe genunchi, tremurând din tot corpul. Sângele a început să-mi curgă pe jos, întinzându-se într-o mică maree roşie, chiar sub privirile mele. Mi se spărsese arcada unui ochi. Şi nu că rana ar fi fost profundă sau gravă, dar am resimţit o durere exagerat de mare, care a ajuns să-mi întoarcă stomacul pe dos. M-au apucat nişte crampe infernale şi nu mi-a rămas de făcut altceva decât să mă golesc, scuipând, icnind, gemând şi tremurând lamentabil câteva timp, care mi se părea că nu se va termina niciodată.

în fine, criza a trecut. M-am ridicat pe jumătate din murdăria - sânge, bilă, salivă, secreţii ale stomacului - în care mă scăldam şi am încercat să mă întorc până în faţa clădirii, acolo unde poate că aş fi găsit un ajutor. Penibil, torturat şi umilit, cu tâmplele prinse ca într-o menghină, am reuşit să mă stabilizez pe picioare şi apoi, după câţiva paşi, nu ştiu de ce, m-am reîntors şi am

privit fără nici un motiv clar medalioanele de bronz încastrate în zid. O transpiraţie rece ca gheaţa mi-a acoperit brusc corpul. Fără mei un fel de îndoială, privirile demonilor mă fixau! Sau, cel puţin acesta era efectul pe care l-am sesizat eu, atunci... Era ca şi cum ochii lor se deschiseseră şi mă sfredeleau, ca şi cum gurile îşi îndreptau către mine colţii lor strălucitori, ca şi cum, dintr-o dată, cineva le dăduse viaţă şi ei se amuzau copios să mă vadă astfel aproape mort, dezmembrat, debusolat... Am avut acea viziune, am trăit acea spaimă... Şi am leşinat.

*

Pe pielea spatelui meu, simţeam răceala discului metalic al stetoscopului şi asta mă deranja. Mi-am scuturat muşchii umerilor şi am strănutat ca un cal nervos.

- Las-o baltă, locotenente Tewp! N-am avut niciodată un pacient atât de... impacientat şi dezagreabil ca dumneata. Mai degrabă respiră adânc, decât să te prosteşti!

Resemnat, mi-am umplut plămânii cu aerul saturat de izul mixturilor medicamentoase care pluteau prin cabinetul medical în care mă examina unul dintre cei douăzeci şi opt de ofiţeri sanitari autorizaţi, cu diplomă, care activau la spitalul militar din Calcutta.

- Deci: migrene, dureri de stomac, ameţeli, leşin... Şi în plus, o mică rană deschisă deasupra ochiului, produsă printr-o cădere. E corect!

Am scos printre dinţi un „da” mârâit şi plin de iritare.

- Şi ce-mi poţi spune despre asta? m-a întrebat el, arătând spre baza gâtului meu.

- Nu ştiu... Pot să spun doar că am observat-o ieri de dimineaţă. Dar nu era atât de mare şi nu mă ardea...

Căpitanul-medic Nicoi era un vechi colonist ce se apropia de şaizeci de ani, bărbat frumos, zvelt, cu barbă argintie aranjată ireproşabil şi cu părul sur tuns zero. Nu bea, nu înjura şi fără îndoială mi-ar fi fost simpatic imediat ce l-aş fi văzut, dacă m-aş fi aflat într-o dispoziţie bună.

- N-am de făcut vreun comentariu special referitor la arcada spartă. Rana s-a închis singură, dar totuşi trebuie să fac câteva puncte de sutură, ca să fiu sigur că îţi rămâne doar o cicatrice neînsemnată. Cât despre crampele la stomac şi râgâieli, ei bine... să zicem că pur şi simplu ai mâncat ceva sărat pe care stomacul dumitale nu-l digeră, sper că îţi voi prescrie ceea ce trebuie... însă iritaţia asta de pe gât mă îngrijorează mult. Mai ales că există încă două în formare pe spate. Una spre ceafă şi cealaltă în zona lombară. A doua începe chiar să supureze...

- Ce-ar putea să fie? am întrebat, gândindu-mă din nou cu nelinişte la acele pe care Keller le înfipse în portretul meu.

Nicoi a ridicat din umeri, semn că nu ştia ce să-mi răspundă.

- Deocamdată, o să dezinfectez locul şi o să-l pansez.

Poate că nu e decât o alergie trecătoare. Dar vei veni mâine din nou la mine, pentru că vreau neapărat să ţin sub observaţie strictă problema asta.

Îndopat cu medicamente pentru a lupta împotriva migrenei şi a senzaţiei de greaţă care nu-mi dădea pace din ziua precedentă* hm ieşit de la Nicoi, ca să mă confrunt cu altă problemă: aceea a întâlnirii cu Gillespie. Promitea să fie o treabă delicată, fiindcă aveam destule

explicaţii de dat despre percheziţia de la Hamett, ca şi despre neplăcuta aventură de pe strada Shapur.

în prezenţa lui Edmonds, care se legăna tare mândru pe scaun, Gillespie m-a ascultat fără să spună nimic, închis în el, dar aparent curios să audă explicaţiile pe care aveam să i le ofer. După ce am terminat rezumatul evenimentelor care mă conduseseră de la camera 511 pe strada Shapur, Gillespie a oftat, a luat rigla de lemn aflată pe birou şi a început să se distreze agitând aerul din jurul lui, ca şi cum tot ce spusesem eu până atunci nu îl contrariase, nici măcar nu-l înfuriase, ci pur şi simplu îl plictisise cumplit,

- Tewp, a început el să vorbească, într-un târziu. Tewp, cred că eşti un incompetent! Acţionezi în mod necugetat, fără ca vreodată să te gândeşti, măcar o secundă, că nu eşti decât unul dintre membrii unei echipe. Mai întâi, ar fi trebuit să-mi spui că eşti incapabil să faci o supraveghere în mod corect. Pe urmă, niciodată, nici în ruptul capului, n-ar fi trebuit să te aventurezi de unul singur în percheziţia apartamentelor lui Keller, la întâmplare. Cât despre ceea ce ai găsit acolo... nu ştiu dacă asta are mare importanţă, dar...

Şi-a privit ceasul şi a început să bată cu rigla uşor în carcasa acestuia.

- ...Dar, peste exact douăzeci de minute, asta nu va mai fi problema noastră!

- Nu va mai fi problema noastră, domnule căpitan? Ce vreţi să spuneţi?

- Dacă nu m-ai găsit ieri la birou, Tewp, asta a fost din cauză că tocmai atunci am fost anunţat că dosarul Keller este pregătit să fie preluat de altă echipă.

Vestea mi-a dat fiori.

- Cum așa, domnule căpitan? Noi nu făceam altceva decât să începem supravegherea fetei... Cine a dat ordinul ăsta stupid?

- Nu te ambala, Tewp! Ordinul a venit de la un superior, bineînțeles. Superior dumitale, ca și mie... Și în nici un caz nu o să-i judeci competența... E din cauza lui Kuneck, dacă vrei să știi...

- Kuneck, șeful SD Ausland? am sărit eu, complet năucit.

- Chiar el. Când noi le-am transmis oamenilor noștri din Delhi că Kuneck se deplasase aici la începutul săptămânii ca s-o vadă pe Keller, asta a părut să-i înnebunească. Ei l-au avertizat pe unul dintre șefii lor, care ne-a făcut să oprim întreaga acțiune. Operațiunea de supraveghere se încheie pentru noi exact la sfârșitul acestei ore. Ei sunt cei care se vor ocupa de caz, de-acum înainte. Și pe urmă eu cred că...

Gillespie s-a oprit brusc și și-a mușcat buzele, ca și cum ar fi regretat că începuse să facă o mărturisire.

- Și pe urmă, domnule căpitan? l-am întrebai.

- Hmm... Pe urmă, cred că se pregătește ceva neobișnuit. Și nu-mi dau seama ce anume, dar există o agitație în ultimele zile... S-ar zice că, dintr-odată, India a devenit interesantă pentru numeroase servicii din metropolă. Nu știu despre ce e vorba exact... în fine, oricum vom vedea. Orice ar fi, locotenente, ordinele sunt formale pentru noi: oprirea operațiunii Keller. Ne reluăm patrularea obișnuită... Cu alte cuvinte, ne petrecem zilele ca să-i facem pe superiorii noștri să uite că existăm. E clar, Tewp?

- Dar, dacă-mi pot permite, domnule căpitan, ce-a spus despre asta colonelul Hardens?

- Nu spune nimic, câtă vreme se află în Delhi doar pentru zece zile. în mod sigur, la întoarcere va lua hotărârea să te detaşeze în altă parte. Ceva mai bine pentru dumneata. Aşadar, până atunci încetează să te frământi şi profită de norocul ăsta ca să te odihneşti şi să-ţi iei puţin timp liber. Arăţi groaznic!

întâlniri. O luptă

Ce-ar fi putut să însemne în India anilor ’30, expresia „a face o treabă bună” în gura unui căpitan al armatei coloniale? Prezentând în mod grosier ideea, aş zice că însemna să te îmbeţi până să cazi lat, să frecventezi casele de toleranţă, să-ţi joci solda la cărţi sau la cursele de ogari, ori mai degrabă să încerci să profiţi de spiritul expansiv al unei occidentale oarecare, neglijată de un soţ căruia afacerile sau amantele indigene îi ocupau prea mult timp. Iată la ce se rezumau aproape toate discuţiile obişnuite ale europenilor din Calcutta acelor vremuri, ceea ce părea a cuprinde întreaga lume. în ce mă priveşte, nu mă pasionau nici una dintre aceste aşa-zise plăceri. Hotărât lucru, nu: dorinţa nu mă îndemnase niciodată să mă las pradă unor asemenea comportamente. Pe de altă parte, mă simţeam teribil de jignit, chiar umilit, iar asta îmi tăia orice poftă de a-mi dedica timpul şi gândurile altor probleme decât afacerii Keller.

Că acţionasem prosteşte în cursul ultimelor zile era evident, dar în mod cert nu meritam privirile grele şi dispreţul pe care Gillespie şi Edmonds nu încetaseră să mi le arunce, în timp ce îmi făceam raportul. Nu mai voiam deloc să fiu trimis într-un colţ obscur al nu ştiu cărui departament administrativ. în mod confuz şi în ciuda puternicelor mele temeri de la început, simţeam că aveam - în sfârşit - unele predispoziţii către acţiune. Cu ceva practică, aş fi fost sigur că puteam să-ıı$ fac bine treaba. Şi pe urmă, mai ales, mai era şi Keller cu practicile sale diabolice îndreptate împotriva mea. Nu-i

vorbisem clar despre asta lui Gillespie, preferând în schimb să-i povestesc că austriaca pur şi simplu îşi adunase în cameră o grămadă de accesorii vrăjitoreşti, fără sa fi precizat ceva legat de implicarea mea în toate acele pregătiri. De fapt, asta nu-l privea pe el. Era o afacere personală, o chestiune de reglat urgent între austriacă şi mine. Totuşi, cum s-o fac, cum s-o rezolv? Să mă duc să-i bat la uşă, apoi s-o somez să-mi explice cam ce soartă îmi pregătise? Era o soluţie simplă şi tentantă. N-aş fi fost însă sigur că, după ce aş fi făcut zece paşi la Hamett, unul dintre noii spioni însărcinaţi cu supravegherea ei nu m-ar fi arestat. Fiindcă nu mă îmbătăm cu apă rece: biroul din Delhi beneficia de agenţi eficace. Uneori chiar mult mai bine pregătiţi şi mai bine organizaţi decât cei din Bengal. Se dovediseră superiori renunţând la filarea lui Kiineck şi a miza în acest context pe incompetenţa lor n-ar fi însemnat altceva decât o mai mare idioţenie. Şi-atunci? Neştiind prea bine cum să procedez, am luat hotărârea să aflu informaţii despre aceşti Galjero de pe strada Shapur, la reţedinţa cărora - acum ştiam - se afla Keller atunci când îi scotocisem prin cameră. Dacă erau străini, în mod clar trebuia să existe informaţii despre ei undeva.

Un zâmbet subţire, care se întindea pe toată faţa plină de acnee a unui tânăr subofiţer, mă condusese fără probleme pe calea cea bună, punându-miîn braţe dosarul gros al românilor. Fiindcă era un întreg volum cu documente, deschis pe numele Galjero, nu doar o simplă fişă de carton. Amploarea verificărilor pe care le aveam de efectuat m-a făcut să oftez atât de tare, încât un arhivist s-a întors către mine zâmbindu-mi larg, încântat să fi găsit pretextul pentru o conversaţie.

- Soţii Galjero ne furnizează unul dintre cele mai consistente dosare ale noastre, a rostit el, cu o voce subţire. Pot să vă ajut să selectaţi toate astea...

în mod evident, perspectiva propusă îmi făcea plăcere. Prin urmare, am acceptat, după ce mi-a spus că se numeşte Eric Arthur Blair, documentarist de primă clasă detaşat la MI 6 din Calcutta de doi ani şi patru luni. Apoi, ne-am aşezat unul lângă altul la masa de lucru, ca doi şcolari în bancă, având înşirate în faţa noastră vreo sută de documente.

- Ştiţi ce anume căutaţi sau mai întâi aveţi nevoie de o introducere generală?

Am optat pentru introducerea generală, cu multă plăcere.

- Buun, a comentat ca pentru sine micul arhivist, cu un aer pofticios, să începem atunci cu biografia domnului!

Degetele lui lungi au împuns fără ezitare un portret aflat într-un adevărat joc de fotografii. Mi l-a întins. Era o imagine bine realizată, luată în picioare, semnată de un fotograf londonez. Imediat, am recunoscut trăsăturile regulate, privirea sigură şi atitudinea sălbatică a bărbatului care poza. Era de altfel o treabă uşoară, deoarece Ostara Keller îi desenase portretul pe toate paginile de final ale carnetului său.

- Domnul Dalibor Galjero cu titlul de *esquire*', zis Blair, ca să folosim o formulă mai corectă. Născut pe 25 octombrie 1899 la Bucureşti, România... Familie de mari proprietari de terenuri. Nu are profesie, trăieşte din rente. Căsătorit cu...

' *Esquire* sau *squire* = titlu onorific utilizat în Marea Britanie, în special ca formă de adresare în scrisori.

O altă fotografie a apărut între degetele documentaristului.

- ...doamna Laiime Galjero, şi ea tot de cetăţenie română. Născută în februarie 1902, laTulcea, oraş situat la gurile Dunării. Fără profesie... Fiica unor mari proprietari de terenuri...

înainte de a lua fotografia pe care mi-o întindea, ştiam pe cine aveam să văd. Da, era chiar acea femeie ciudată pe care, de asemenea, Keller o desenase şi o fotografiase; frumoasa Venus cu trupul zvelt, ale cărei plete blonde se amestecau cu cele atât de negre ale soţului său. în mod evident, arăta mult mai nevinovată în acest portret oficial, decât în cel realizat de austriacă, însă amănuntul respectiv nu-i anula cu nimic magnetismul aparte. Fără nici un fel de îndoială, femeia era o frumuseţe. Am aşezat cele două fotografii în faţa mea.

- Perechea asta nu cred că nu a trecut neobservată, am spus eu, mai mult pentru mine însumi, decât pentru a-I încuraja pe arhivist să facă alte precizări.

- Aveţi dreptate, domnule locotenent! Domnul şi doamna Galjero se numără printre vedetele întrunirilor mondene de pe cel puţin trei continente. Pol fi văzuţi la Paris, la Londra, la Berlin, dar şi la New York, Chicago. Buenos Aires sau chiar la Hong-Kong, Singapore şi... la Calcutta, unde se află în posesia unei mari vile.

- Pe strada Shapur 19... am adăugat eu.

- Exact! Prin urmare, îi cunoaşteţi un pic... I-aţi întâlnit până acum?

Mi s-a părut că percep în această întrebare provocatoare, un fel de aviditate şi chiar o nuanţă de invidie.

- Nu, am răspuns eu. Dar cred că în acest moment ei se află chiar în Bengal. Nu aveţi cumva permisul lor de intrare în zonă?

Individul a răsfoit şi a extras documentul pe care i-l cerusem: copia formularului oficial pe care românii îl completaseră, conform uzanţelor la debarcare. Ştampila indica 23 august, ca dată de sosire. în mod excepţional, ei au călătorit cu avionul, nu cu vaporul, la bordul unuia dintre cele patru aparate Boeing 247 pe care le poseda la vremea respectivă Deutsche Lufthansa. Pentru că aceşti indivizi - care nu se ascundeau *m* veneau direct de la Berlin. Am şuierat uşor printre dinţi.

- Vă preocupă ceva anume, domnule locotenent?

Nu am răspuns, preferând să obţin eu informaţii, decât să le ofer.

- Acum, intraţi în amănunte, vă rog. De fapt, cine sunt aceşti oameni?

- V-am spus: sunt persoane care aparţin lumii mondene. Averea lor e una dintre cele mai mari din Europa şi îşi petrec viaţa umblând de colo-colo...

- Au vreun angajament politic?

- Aparent, da... Dacă ne luăm după diversele rapoarte care circulă, ei cultivă unele simpatii pentru adepţii metodelor forte... Soţii Galjero se află în relaţii foarte apropiate cu cuplul Mosley, capii Uniunii britanice fasciste şi nu fac un secret din faptul că sunt unii dintre marii finanţatori ai Gărzii de Fier, mişcare naţionalistă din România. Sunt conservatori, evident. în egală măsură, reacţionari. Dar orice individ are opiniile lui, nu-i aşa? Şi pe urmă, acum e o modă în Europa, ştiţi şi dumneavoastră: nemţii mai întâi, se-nţelege, dar sunt şi Cămăşile Negre din Italia, Cagula în Franţa, Falanga în Spania... în fond, toate astea nu sunt grave. Important e faptul că soţii Galjero sunt indivizi încântători, ale căror conversaţii şi prezenţe sunt apreciate pretutindeni... Iată,

domnule locotenent, aruncaţi o privire acestei fotografii!.,.

O nouă imagine s-a strecurat sub privirile mele. Pe treptele care urcau către o terasă lungă, vreo douăzeci de persoane pozau cu armele în mâini. Unele feţe îmi erau vag familiare, dar arhivistul m-a scutit de grija căutării numelor lor.

- Această fotografie a fost făcută în iama anului ‘26, în timpul unei partide de vânătoare la Balmoral. îl recunoaşteţi, desigur, aici, pe cel care la vremea respectivă nu era altul decât prinţul de Galles, actualul nostru suveran, Eduard al VUI-lea şi, în stânga sa, mai înalt decât toţi ceilalţi, pe Dalibor Galjero, bineînţeles. Puţin ascuns în dreapta se află scriitorul anglo-german Hous- ton Steward Chamberlain, care pe-atunci se stabilise la Bayreuth şi care a murit, câteva luni mai târziu. Aici îl aveam pe John Maynard Keynes, un economist care face să se vorbească mult despre el în momentul prezent şi care a demisionat din cadrul Conferinţei pentru pace din 1919, fiindcă critica enormele cereri de despăgubiri formulate de Aliaţi către Germania. Pe urmă, iată-l şi pe celălalt, cu un aer totuşi ceva mai simplu: ei, bine, n-ai zice, dar e unul dintre nepoţii preşedintelui Roosevelt... Toţi ceilalţi aparţin aceluiaşi mediu, se-nţelege...

- E impresionant! am replicat eu pentru a-l încuraja pe Blair să vorbească, în aşa fel, încât parcă aş fi fost cu totul absorbit de compania selectă a domnului Galjero.

Cu o mişcare scurtă a mâinii, am dat deoparte cea mai mare parte a fotografiilor din faţa mea şi le-am observat una câte una, suficient de rapid ca să-mi pun întrebări în legătură cu importanţa rolului dosarului

prezentat. întrebarea mea a părut să-l stingherească foarte mult pe Blair.

- Motivul este... vedeţi dumneavoastră, domnule locotenent, soţii Galjero au enorm de multe legături cu o anume parte din populaţia care în general este foarte protejată politic... Ca să vă mărturisesc totul, până la capăt... sunt faimoşi pentru liberele lor moravuri şi cum frumuseţea lor îi face foarte populari... Ei, bine, nu au nici un fel de problemă să-şi diversifice cuceririle în acest gen de mediu, ştiţi...

Nu, nu ştiam atât de bine unde voia Blair să ajungă, înţelegeam, desigur, că soţii Galjero erau personaje mondene ale căror averi şi frumuseţi ar fi justificat orice exces, dar nu vedeam în ce măsură toate astea argumentau şi o asemenea documentaţie despre ei.

- Ei, bine... Existau câteva poveşti neplăcute legate de ei, în acest timp... în timpul ultimului lor sejur în Bengal, anumiţi răuvoitori i-au acuzat că ar fi corupt mulţi tineri din înalta societate. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact, dar în grădina lor au fost găsite cadavrele lui Frederic şi Sybil, cei doi copii ai lordului şi ai lui lady Bentham... Ancheta a dus la concluzia că fusese vorba despre o sinucidere cauzată de o dublă pasiune adolescentină, dar aceasta nu a făcut altceva decât să încingă spiritele, desigur...

- Să încingă spiritele, Blair? Despre ce e vorba?

- Reputaţia lor, mai degrabă... Dacă vreţi, impunerea imaginii lor... Un fel de don Juan bărbat şi femeie. Atrăgând şi în acelaşi timp eliberându-se de morala comună. Ceva în genul personajelor create în romane.

- Dar convingerea dumneavoastră intimă, legată de ei, care ar fi?

- Din nefericire, nu i-am întâlnit niciodată personal... Aş fi totuşi tentat să spun că e vorba despre indivizi interesanţi. Partea proastă ar 0 că, în ceea ce vă priveşte, i-aţi cunoscut forţat de împrejurări, nu-i aşa?

- Cam aşa e, am plusat eu, fără a fi convins cu-adevărat de asta.

- Şi, pe urmă, ar mai fi o problemă. Toate aceste detalii mondene nu rezumă, ele singure, personalitatea cuplului Galjero. Priviţi! ...

Afişând un zâmbet de pastor care prezintă câteva imagini sfinte pentru a-şi convinge auditoriul, Blair a împins spre mine o fotografie de format mare, în culori sepia, cu marginile zimţate la fel cum sunt cele ale timbrelor poştale. Am luat-o pentru a putea s-o văd mai bine. Dalibor şi Laiime Galjero se aflau în prim-plan, în mijlocul unui grup de câteva zeci de copii indigeni - treizeci, poate patruzeci... toţi, îmbrăcaţi în uniforme şcolare englezeşti. Mi-am ridicat privirea întrebătoare către arhivist.

- Fotografia aceasta a fost făcută în primăvara anului 1933, în timpul ultimei vizite a soţilor Galjero la Calcutta. Românii se află acolo, împreună cu protejaţii lor, copii dotaţi din familii bengaleze modeste, pe care i-au trimis să-şi facă studiile în Europa. Ei sunt cei ce au plătit totul: dramul, şcolarizarea, cheltuielile curente... Toţi copiii au plecat pentru patru sau cinci ani. Se pare că în prezent se află în curs de selecţie o nouă promoţie... Prin urmare, domnule locotenent, vedeţi că în ciuda faptului că oamenii noştri au categoric simpatii fasciste, ei nu sunt fiinţe cu inimi de piatră, insensibile la soarta celorlalţi. Cred că sunt oameni de bine...

Am mormăit aşa. formal, un fel de aprobare, care până la urmă ar fi condus totuşi la convingerea mea

intimă. Nu-mi dădeam seama de ce, şi totuşi pe undeva mi-i închipuiam pe Galjero într-o postură nepotrivită unor mecena dezinteresaţi. Un presentiment pe care nu-l puteam explica mă invada şi îmi dădea fiori.

- Există veşti despre aceşti copii trimişi în Europa? am întrebat, cu o voce inexpresivă.

Arhivistul a părut surprins.

- Presupun că da. În orice caz, nimeni nu a spus nimic rău despre asta. Familiile copiilor erau foarte fericite să-şi trimită progeniturile la Berlin. Era o ocazie nesperată, câtă vreme Londra neglijase din ce în ce mai mult oferirea unor oportunităţi pentru copiii din propriul imperiu...

- Aşadar, nu aveţi dovezile vreunei plângeri în legătură cu acest subiect? Nici măcar un gen de nemulţumire?

- Nici cea mai mică nemulţumire. Totuşi, dacă doriţi chiar lămuriri complete, ar trebui să mergeţi la Misiunea Thomson 284, Durham Lane. Acolo este locul de selecţie a copiilor...

M-am gândit că aflasem destul. Sigur că Blair a încercat să mă reţină, oferindu-mi o ceaşcă de ceai, dar era deja obosit de aerul pasional pe care-l arăta atunci când vorbea despre soţii Galjero. O tânără croitoreasă n-ar fi putut să afişeze atâtea maniere vorbind despre vedetele sale favorite şi asta mă agasa. L-am „plantat" aşadar acolo pe tânărul acneic şi m-am întors la mine, pentru a putea să mă gândesc în tihnă la cele aflate, singur şi liniştit. De fapt, un alt motiv mă îndemna să revin în bârlogul meu. O durere. Sau, mai exact, nişte dureri din ce în ce mai puternice, pe care le simţeam cuprin- zându-mă în josul spinării şi la ceafă, şi care mă neliniş

teau. Mica oglindă aflată deasupra lavaboului meu nu-mi oferea prea multe posibilităţi ca să mă examinez, dar nu aveam nevoie să văd aspectul pruritului, pentru a-mi da seama că acesta nu se vindecă, ba dimpotrivă. Palmele mi se acopereau cu o sudoare sângerie, ca şi cum ţesutul pielii ar fi fost viu. Nu-mi doream decât să treacă noaptea cât mai repede şi să mă revăd cu căpitanul-medic Nicol, la prima oră a programului său de consultaţii. în momentul acela, aflat în stare febrilă şi foarte neliniştit în legătură cu sănătatea mea, nu mai exista nimic de care să-mi fi putut păsa cu-adevărat.

*

- N-am văzut asta decât de două ori înainte de dumneata, Tewp. Nu îţi voi ascunde că s-a terminat rău pentru acei doi sărmani oameni... Sunt dezolat să îţi spun...

Nicol era sincer. Ochii săi. obrazul, mărturiseau o imensă compasiune privitoare la starea mea. Dar aceasta n-a îndulcit cu nimic şocul provocat de cuvintele lui.

- Vreţi să spuneţi că am contactat o boală mortală, doctore? am bâlbâit eu, uluit.

Nicol se asigură că uşa cabinetului este bine închisă şi, revenind, se aşeză în spatele biroului său în timp ce eu îmi puneam cămaşa tremurând.

- Ceea ce mă uimeşte în cazul dumitale este că tocmai ai venit de la Londra fără să fi avut vreodată un serviciu peste mări. Asta nu se potriveşte deloc cu schema. Şi apoi... Eu nu te cunosc bine, desigur, dai' ceva îmi spune că nu eşti genul de bărbat care să-şi ia o metresă indigenă. Mă înşel?

Nu vedeam deloc unde voia Nicol să ajungă. Ce legătură putea să existe între boala care începuse să-mi

roadă carnea, venirea mea de ia Londra şi viaţa mea intimă?

- Dacă te întreb asta, Tewp, este pentru că cei doi flăcăi de care ţi-am vorbit erau soldaţi veniţi de mult în colonii şi poveştile lor sunt similare. Dumneata nu semeni cu ei.

- Ce poveste, domnule căpitan? Dacă mi-aţi spune puţin mai mult ar fi mai uşor pentru mine.

Nicol a inspirat adânc şi a început:

- Unul dintre aceşti flăcăi a venit la mine şi l-am îngrijit la Cairo unde am avut un post din 1923 până în 1929. El rămăsese mult timp în Egipt fără să se întoarcă acasă şi îşi luase două sau trei fete localnice pentru companie. Şi apoi, într-o zi, a solicitat o permisie de patru luni pentru a se întoarce în ţară. Voia să se căsătorească cu o femeie respectabilă. Concubinele n-au apreciat acest lucru. Ele l-au pus să aleagă: fie abandonează proiectele matrimoniale, fie lansează o vrajă asupra lui. O vrajă de moarte. Tipul n-a luat asta în serios, normal. El a plecat făcând haz de necaz, a găsit o fată drăguţă şi a adus-o cu el la Cairo în sezonul următor. La trei zile după întoarcerea lui, a venit să mă vadă. Prezenta aceleaşi simptome ca dumneata. Am încercat să-l îngrijesc. Am făcut tot ce am putut. Dar după două săptămâni, cioclii erau cei care se ocupau de el.

M-am aşezat în faţa lui Nicol. Povestea lui mă făcea să mă simt fără de speranţă. I-am cerut totuşi să mi-o povestească şi pe a doua.

- Celălalt caz? Ei bine, a fost aici la Calcutta. Aproape aceeaşi schemă. Un ofiţer care avea o metresă din rândurile populaţiei locale a vrut să se întoarcă în metropolă pentru a-şi găsi o soţie de la noi. Aceeaşi cauză,

acelaşi efect. Omul a murit în trei săptămâni. Nimeni din acest serviciu n-a ştiut să-l îngrijească... Vezi, Tewp, prefer să fiu franc faţă de dumneata şi să nu îţi dau speranţe false. Chiar dacă aş încerca să acţionez altfel cu dumneata... Mai întâi, va trebui să-mi spui dacă ai chefuit cu fete dubioase recent. Şi lasă-ţi pudoarea la vestiar, nu este momentul să minţi...

Am surâs fără voia mea. Nu, nu întreţinusem nici un raport vinovat cu vreo femeie, de asta Nicol putea să fie sigur. I-am explicat în schimb căpitanului că activităţile mele mă conduseseră la urmărirea unei femei şi că aceasta se jucase cu mine, reuşise să-şi procure portretul meu, obiectele personale, meşe din părul meu, reuşise să-mi afle numele şi data naşterii şi că găsisem eu însumi în interiorul unui craniu toate aceste elemente străpunse de ace oxidate. Ascultând povestea mea, ochii lui Nicol se deschiseseră mari peste măsură, dar, în momentul în care am temiinat, a rămas mult timp tăcut. Când reuşi să-şi găsească din nou glasul, vocea era gravă. Chiar solemnă.

- Crezi în magie, locotenente Tewp?

- Sunt un om raţional, domnule căpitan. Totuşi nu sunt gata să refuz ferm unele principii străine de raţiune dacă le constat eficacitatea... ca să spun adevărul, nu-mi pun problema convingerii în a crede în ceva sau nu. Sunt un pragmatic. Unele lucruri folosesc sau nu folosesc. Asta e tot.

- Deci eşti gata să adiniţi că dumneata ai fost...

- Vrăjit?... Cu condiţia ca aceasta să mă elibereze, da, sunt gata să admit. Eventual.

- Atunci haide să facem primii paşi pe drumul vindecării!

*

Nicol mi-a vorbit de o franţuzoaică, o femeie de vârstă medie care călătorise mult şi care locuia la Calcutta. Garance de Reault a trăit mereu în aşa fel încât să nu se abată niciodată de la romantismul numelui ei. Parizianã, îşi petrecuse prima tinereţe fără să părăsească imobilele bogate din bulevardul Saint-Germain - orizontul sub care i se făcuse cunoscută lumea se găsea bineînţeles între Piaţa Odeon şi malul Senei. Apoi la 1 ianuarie 1900, fix la 12 noaptea, s-a căsătorit cu mare pompă cu un bătrân diplomat din Quai d'Orsay, paralizat din cauza unui reumatism, pe care, în pofida funcţiilor sale, l-a expus ca pe un trofeu în Africa, în China, în Australia şi chiar în Rusia ţaristă. Acolo, bătrânul a sfârşit prin a muri de frig, vrând copilăreşte să-i imite pe boierii care se bălăceau ca urşii în râul Moscova. Liberă, tânără şi suficient de bogată, văduva refuzase să se întoarcă în Franţa, aşa cum îi cerea familia. În ciuda tuturor evenimentelor - nu se ştia exact de ce - şi-a tras pe ea o pereche de pantaloni îmblăniţi înainte de a dispărea luni de zile în Siberia, de unde s-a întors cu pielea tăbăcită ca un pirat, o frumoasă cicatrice lăsată de o armă albă pe tâmplă, pletele răvăşite şi ochii mai limpezi ca niciodată, hotărâtă ferm să nu mai pună vreodată piciorul în Europa.

- Această femeie, mi-a spus Nicol, a văzut multe lucruri ciudate. Cred că a mers acolo unde nici un alt om alb nu a reuşit să ajungă. Povesteşte-i istoria dumitale. Ea va şti poate ce să facă...

Căpitanul-medic îmi scrise în grabă adresa ei pe un carton lucios şi apoi, strecurându-mi două pachete de sulfamide în mână, mă părăsi pentru a se ocupa de

pacienţii obişnuiţi. într-un birou de la Dunette am dat de un planton aţipit care m-a depus în faţa locuinţei doamnei de Reault, doar la câteva străzi de Haraett. Când a auzit că m-a recomandat căpitanul Nicol, aceasta m-a primit fără rezerve. Casa în care locuia nu-i aparţinea. Ea nu stătea acolo decât provizoriu, la nişte prieteni. Pentru că doamna de Răault era o nomadă, întotdeauna pe picior de plecare, dispărând uneori luni întregi fără ca nimeni să ştie unde se găseşte înainte de a-şi face brusc reapariţia, fără explicaţii, dar cu carnetele pline de însemnări şi cu sacul burduşit de plante uscate, eşantioane de minerale şi obiecte indigene necunoscute, pe care le revindea la cele mai cunoscute muzee de etnologie din întreaga lume... Această viaţă aventuroasă o dotase cu un fizic remarcabil. Nu vreau să spun prin asta că era frumoasă, nu. Nici în tinereţea ei nu cred că fusese frumoasă în sensul obişnuit al termenului. Dar prezenţa sa radia un fel de lumină solară în jur. în viaţa mea nu mai întâlnisem o persoană care să emane o asemenea energie. Am vorbit timp îndelungat într-un mic salon la parter departe de acel du-te vino al servitorilor.

în mintea mea era un haos total. Am încercat să-i spun totul despre ceea ce mă condusese la ea. I-am povestit despre aventura mea şi despre faptul că eram victima unui soi de vrăjitorie ale cărei efecte asupra mea nu le mai puteam ignora. A cerut să vadă pruritul, bineînţeles, şi a trebuit să desfac un bandaj pe care mi-l făcuse Nicol, pentru a-i arăta stadiul de purulenţă care se întindea acum de la gât pe piept şi pe umeri, şi pe tot spatele. Pansamentul era deja plin de sânge.

- Spuneţi că aţi făcut o copie după acele două pergamente pe care le-aţi descoperit în cavitatea craniului? Pot să le văd, locotenente?

Am deschis paginile carnetului meu şj l-am arătat cele doulîlpiisir

- Cuvântaihindi wfeiifflmele zeiţei Dfirga. Dfldl veţi «Hi f|, ea eşti una Al,tu personificările jmlll în panteonul vfafc* cred t|„ nu vdţ| 9 surprins, ,

Evident, nu «ffi fost inpl^ dar *m* am emis #1:1 în comentariu.

- **Cealaltă linie este gprpriixriftaflii,.. Mai al£££ JKffid trasată de o fată atât de tânără. Ce vârstă spuneţi uă are?**

- Este ii tânără ii âfSlMl şi Ktf de mă. Aşa IwiliS paşaportul ţi* Ch&£ dacă iste fals, xg cred ⸗se diŞfc- teză prea mult de adevăr. Am văzut-o trecând foarte aproape de un PipU,^

-Atunci trebuie să existe ceva în spatele său... PâBtn că ceea ci făli ea acum nu oft misiune iwţiil întâm plării. Asta cere ani lungi de practică. Cel puţin dacă fata nu este excepţional dotată...

- Dar ce încearcă ea să facă de fapt?

- Evîdent să vă ucidă!

&EH deReault părească eifloaisi: perfect'JRpfiSita de vrăjitorie obişnuite practicate, dipă cum pijiMi ea, pe e#îe cinci continente. Cu fr?ate că mă asigurase că nu era un specialist, ştiinţa sa în materie era impresionantă.

- Vrăjitei* e veche de când lumea, ea există peste tot şi va exista întotdeauna, locotenente. Se pot l$âj$e bine se poate Stan electricitate gS telefon în capătul Tibetului, se pot inventa tot felul de mecanisme inutile, dar nu se pot şterge din mintea oamenilor amintirile şi nevoia de această practică, stea este ţi nu şi poate face Ideal e şi ştii pu^n mai devreme la ce să te aştepţi pentru a nu fi prins în capcană. Ghiciţi de ce se plânge cel ■Ijnlil vtlfptei, domnule Tevp?

- De faptul că vraja este ignorată de cel asupra căruia a fost aruncată, presupun... Principiul acţiunii acestor lucruri trebuie să fie autosugestia... Ceva ca un fel de condiţionare generată de inconştient...

- Nu, nu, nu! Aţi raţionat ca un occidental modem. Când un vrăjitor din jungla africană sau dintr-un sat francez atacă o turmă, vacile nu au conştiinţa faptului că au fost vrăjite. Asta nu le împiedică să dea lapte şi să nască viţei morţi înainte de a crăpa ele însele. Vraja solicită forţe independente care sunt frumos şi bine îndreptate către om, ofiţer Tewp. Şi fiţi convins de asta din start. Lucrul de care se plânge un vrăjitor este „şocul întoarcerii". Pentru a simplifica, să spunem că vraja este ca un glonţ de energie aruncat de un trăgător în direcţia unei ţinte. Dacă ţinta este atinsă, energia se difuzează şi sfârşeşte prin a dispărea cu moartea subiectului. Dacă, dimpotrivă, ţinta nu este atinsă glonţul revine direct spre vrăjitor care, în general nu-l poate evita.

- Bumerang?

- Exact.

- Dar domnişoara Keller - în acest stadiu nu mai credeam că este necesar să-i ascund numele - domnişoara Keller şi-a atins deja ţinta. Ea nu are nimic de care să se plângă...

- Atâta timp cât lucrarea nu este terminată, vrăjitorul este în pericol. Forţele pe care le foloseşte sunt volatile, versatile... Mai ales fragile. Un fleac e suficient să le altereze. Avantajul pe care îl avem asupra acestei fete este că ea nu ştie că i-aţi găsit efigia.

- Efigia?

- Suportul de vrajă pe care îl foloseşte. Craniul şi obiectele pe care le conţine, dacă preferaţi să o spun

altfel. Vă simţiţi capabil să vă întoarceţi în camera ei pentru a-l recupera?

Am prevenit-o pe doamna de Riault că lucrul nu va fi uşor, mai ales dacă starea mea fizică se înrăutăţea. Creierul meu suferea de teribile migrene care mă aruncau într-o stare de ameţeală aproape conştientă, dar, dacă trebuia s-o fac, atunci, ei bine voi încerca...

- Bine, spuse ea. Noi vom încerca să întoarcem încărcătura îndreptată spre dumneavoastră. Acesta este primul lucru. în sfârşit vă vom repune pe picioare. Durga este o zeiţă nocturnă. Mi-aţi spus că aţi găsit cele două pergamente prinse într-un inel de argint?

- Da.

- Atunci trebuie să presupunem că ea şi-a organizat ritul după fazele lunii. Actualmente suntem într-o perioadă ascendentă. Ceea ce explică rapiditatea cu care acţionează vraja... Dar progresia va trebui să încetinească atunci când vom intra în faza descendentă.

- Să încetinească? Şi pe urmă să dispară?

- Nu. Doar să încetinească. Dar, la sfârşitul ciclului lunar de 28 de zile, dumneavoastră veţi fi rrirbrt, bineînţeles. Trebuie să găsim efigia înainte ca această perioadă să se împlinească.

în teorie, să furi craniul din camera 511 de la Hamett era destul de simplu. în practică, aceasta impunea o prezenţă constantă în hotel pentru a observa plecările şi ieşirile austriecei şi pentru a acţiona la momentul potrivit. Or, eu nu mă puteam bizui pe nimeni ca să mă ajute la supravegherea tinerei. Mog, Edmonds şi Gillespie erau prea bucuroşi că am fost descărcaţi de sarcinile anchetei pentru a accepta să mă ajute în această sarcină de necrezut. Şi apoi era o altă problemă: Keller mă cunoştea acum.

Eram sigur că din capul locului ea va repera prezenţa mea în apropiere de Hamett. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât constatam toate dificultăţile pe care le întâmpina proiectul. După doamna de Reault, totuşi, aceasta era condiţia *sine qua non* a vindecării mele. Ce să fac atunci? Să găsesc, evident, un partener. Dar pe cine? Nicol era prea bătrân ca să rişte. îmi trebuia cineva tânăr, suplu, pe care Keller să nu-l fi văzut niciodată, care să nu rişte să fie remarcat de oamenii din MI 6 din Delhi şi care ar putea să circule pe culoarele hotelului Hamett fără să pară suspect. îmi trebuia o umbră. îmi trebuia o fantomă...

Am părăsit casa doamnei de Reault foarte uşurat pentru că descoperisem o persoană atentă la problemele mele - chiar dacă ea dăduse viaţă în acelaşi timp şi celor mai înspăimântătoare temeri - şi nerăbdător să intru într-un univers care îmblânzea răul. Când o întrebasem pe franţuzoaică care era semnificaţia celorlalte senine de pe pergament, acel desen făcut din linii întrerupte, ea mi-a răspuns simplu că e un fel de schiţă mnemotehnică pentru vrăjitorie, fiecare dintre căsuţe corespunzând unui stadiu diferit al concentrării ei.

- Contrar a tot ceea ce se credea, nu este un ritual precis pentru stabilirea unei vrăji. Aceasta nu funcţionează ca o reţetă de bucătărie sau o formulă de laborator. Vrăjitorul este cel care montează întotdeauna propriul său mecanism, în funcţie de personalitatea victimei, munca pe care o necesită în acest scop şi, mai ales propria sa sensibilitate şi propriile predispoziţii. Această linie care formează pătrate este un fel de şotron al operatorului. Seamănă cu un cod, dar este de fapt destinat

un#| persoane unice: fii..pista! oare au fost trasate. Ar fi o pierdere de timp¦il‘îif#f« §•# diilifiiii.....

Nu sesizasem exact ce vrea să spună doamna de Răault. Dar puţin îmi pisa pentru moment de tehnicile pe care li folosea Keiier pentru i mă «Simţeam din plin lor în MM mea gl suficient ca să accepf al ei erau o-realitate fără să mai caut să ştiu, nAiAs altceva.

în stradă, pllttMn»| nu mă aşteptase, aşa încât am fost constrâns să merg pe jos. Plouase în timp ce îmi petrecusem, conversând cu doamna d‘f Reault. îâs^**fl^*BpâeiEi^|i^®^Eşi lucea aproape ®3Liiifâ€upă furtună. A® mea #p-a lungul cIlKfl străzi; pielea gâtului meu şi spatele îmi făceau la fel de rău p le simţeam coşurile: cumplite. în. sfârşit, am găsit o şosea străbătută de două linii de metal. Puţin mai departe, o staţie de tramvai adăpostea câţiva călători grăbiţi şi ie întoarcă acasă. Din jMMsii ltoi. mergea jMI li. apreptEit. cartierului aSEta#, Am M într-un vagon, am plătit fl am început să fiu foarte atent la împrejurimi pentru a nu rata staţia de coborâre. Un soldat care stătea jos, flMXHllli şi a vrut să-mi locul imediat cum m-a văzut, dar i-am făcut semn să rămână pe locul său fi am curăţat o fereastră mică pentru o oarecare viziMlitate în praful care se acumulase pe geamurile vehiculului. Contururile norilor înalţi şi negri păreau aurite îs art Spectacolul era su perb. Şi apoi a avut ide un st» imaffeişaBL *l!bpwa»iii1 a frânat brute, cu ug scrâşnet teribil scos de şinele sale şi ne-a scuturat ca şi cum SfefRjgjQ; rostogolit pe ftăjffi pietre. Au fost câteva strigăte de surpriză. O tânără femeie şi-a

pierdut echilibrul şi-a căzut cu un zgomot lung de stofa sfâşiată. în sfârşit, tramvaiul s-a oprit din cursă înainte ca noi să reuşim să ne venim în fire, vatmanul a sărit pe pământ, a evaluat situaţia şi ne-a cerut să părăsim vagonul cât mai calm posibil. Ne-am conformat liniştiţi. Tânăra care căzuse a fost susţinută de concetăţenii ei, în timp ce domnii, întotdeauna avizi de detalii tehnice, s-au înghesuit în jurul maşinăriei încercând să înţeleagă cauzele accidentului. Garnitura de vagoane fusese smulsă din locul ei, iar cablurile rupte alunecaseră pe şosea pe o lungime mai mare de treizeci de yarzi, înainte ca forţa de inerţie să împiedice oprirea convoiului. N-am mai întârziat întrebându-mă împreună cu ceilalţi pasageri despre cauzele şi rezultatele accidentului. Noaptea se lăsa. După aprecierea mea, cazarma trebuia să nu fie departe. Am traversat piaţa în diagonală şi am apucat-o pe o stradă despre care credeam că mă va duce direct acolo. Nu ştiu dacă a fost de vină obscuritatea sau intenţiile mele, dar a trebuit să nu ţin cont de o bifurcaţie pentru că, aşa mi se părea, cu cât avansam mai mult, cu atât mai puţin cunoscut devenea cartierul. Pe măsură ce înaintam, am văzut case rărindu-se, asfaltul străzilor se ridica, scările se contorsionau, desfundate pe dedesubt de creşterea buruienilor pe care nimeni nu mai avea grijă să le taie. Faţadele trădau lipsa proprietarilor. Băşici de umiditate dădeau un aspect marmorat pereţilor, obloanele spânzurau în afara nişelor, adevărate osuare, şi vrejuri groase de iederă se înfăşurau fără graţie în jurul grilajelor incintelor. Am luat-o pe o stradă laterală ca să fac turul aglomerării de case dar, revenind pe acelaşi drum, totul nu a fost decât o pierdere de timp în plus. Lumea din jurul

meu părea golită deorice prezenţă. Ifu era nimeni pe care să-l întreb care este bun, nici o indicaţie, nici măcar o lumină nu era vizibilă în jur. Pătrunsesem din greşeală într-un cartier abandonat, un Mturj obscur şi sinistru, compus din case părăsite şi terenuri abandonate.

Am mers astfel cincisprezece sau poate douăzeci de minute, fără să întâlnesc pe nimeni şi fără să-mi încrucişez drumul decât cu pisicile căţărate Mft care pândeau şobolanii ăhmiţi în canale de ploile torenţiale A ultimei furtuni. Dezorientat, m-am strecurat pe o sftMuţă noroioasă care părea să ducă în direcţia bună, dar nu era decât o fundătură. Atunci m-am oprit în faţa unui perete aBfifre se r|faiJi#apă^iBMma bătând, tâmplele prinsă într-o menghină de foc, tfî vreme ce în şpafnle meu a răsunat un zgomot care m-a făcut să tresar. Hftk iii fel de răsuflare amestecată cu un horcăit. lfn plânset, mai mult decât o ameninţare. M-am întors repede ducând instinctiv mâna la înălţimea coapstC acolo unde atârna umbră ieşi dintr-o scobitură aflată în zid. O umbră umană, Hi picioare goale, îmbrăca!! într-un sari spălăcit şi îh tinzând către mine o mână eaae nu avea degete... Era o localnică, o leproasă £&$ îmi cerea milostenie. Obrazul, pe care nu şi-l ascunsese, 'Sl.ansrt:ie boală, distrus de cratere formate în carne, care se întinseseră pe obrajii săi, pe fruntea sa, deasupra catt unul aţi mai era, jignit fi pată albă, fără iris, fără pupilă. în spatele ei alte siluete apăruseră, tăiiud peic®rele^.^itmzJtedcăt|i(ş mine mâini roase, jpSM care semănau cu nişte gheare ascuţite. Am fost înconjurat, ftiifptllă mă retrag până la perete şi să mă sprijin să nu cad sub presiunea care creştea în jurul meu. Am

int

tentat să folosesc forţa pentru a mă elibera, nu utilizând arma, desigur, ci doar jucându-mă cu pumnii şi coatele pentru a-mi croi un pasaj de trecere în mijlocul acestor nefericiţi care mă sufocau şi al căror număr mă înghiţea la fel de nemilos ca valurile marine. Febril, am băgat mâna în buzunarul pantalonului şi am găsit câteva monede pe care le-am aruncat la nimereală prin mulţime, asemenea unui semănător care îşi aruncă sămânţa în brazdă. Imediat, presiunea a slăbit în jurul meu. Găsind încă forţa să mă salvez, am împins încet cerşetorii, i-am lăsat să exploreze solul spongios în căutarea monedelor de aramă sau argint şi am început să fug cât de repede puteam de-a lungul aleeii strâmbe, fără să caut să evit bălţoacele de noroi din care ridicam jerbe de apă murdară care îmi loveau gleznele.

La capătul puterilor, am ieşit din acest spaţiu strâmt, oribil şi mi-am continuat la întâmplare cursa pe străzi, până la epuizare. La un moment dat, am fost obligat să încetinesc. Privirea îmi era aburită; inima îmi bătea nebuneşte, mâinile şi picioarele îmi tremurau. M-am aşezat o clipă pe vine, cu mâinile în şolduri, apoi mi-am scos cascheta ca să-mi şterg părul presărat de enorme picături de sudoare. Am privit în jurul meu. Eram din nou în oraş. Lumina strălucea ia ferestrele caselor şi un magazin era încă deschis. O serie de gură-cască se învârteau pe trotuar în faţa sa. Un om mă privi cu un aer mirat, apoi se opri politicos să mă întrebe dacă aveam nevoie de ajutor. M-am sculat, încercând să arăt prezentabil şi l-am rugat să-mi indice drumul spre cartierul militar. Cu ajutorul său am luat-o în direcţia bună, dar iarăşi am pierdut timp pentru că m-am rătăcit din nou.

Rătăcind la întâmplare pentru a descoperi puncte de reper, întoarcerile mele m-au condus în cele din urmă spre o latură a câmpului, acolo unde se întindea pârloaga terenului de exerciţii. Ar fi trebuit să merg încă preţ de câteva minute lungi ca să ajung la intrarea principală. Eram epuizat, înfometat, scăldat în apă şi sudoare şi simţeam că pansamentele erau toate încărcate de sânge. Gândul că aş fi fost obligat să traversez tot cartierul pentru a urca la mine, la etajul cinci, mă exaspera. Intuitiv, oarecum neîncrezător, am început să analizez grilajul care închidea terenul de exerciţii, sperând să descopăr o gaură, un spaţiu prin care puteam să mă strecor şi să o iau pe scurtătură. Am descoperit repede un orificiu destul de mare pentru a permite unui om să treacă, o ieşire clandestină folosită de unii pentru a părăsi incinta militară fără permis. O grămadă de tufişuri o acopereau. Dar erau puse prost acolo sau poate erau pur şi simplu aduse de furtună. Aşa cum arătau tufişurile, aici nu prea ascundeau mare lucru din ceea ce trebuia ascuns. Eram obosit şi doream să-mi economisesc timpul şi forţele. Făcând o gaură în tufiş m-am strecurat prin orificiu şi am traversat pe lateral terenul de exerciţii, chiar în direcţia cantonamentului meu, fericit să descopăr o potecă goală.

în timp ce treceam pe lângă un hangar pentru armament, am auzit zgomote surde. M-am apropiat discret. Se auzeau gâfâituri, gemete şi de asemenea, o voce joasă care îmi părea cunoscută. Am avansat puţin... într-un colţ, într-o baracă de tablă, două siluete erau încleştate într-o luptă. Una enormă, soioasă, o încălecase pe cealaltă, fragilă, mică. răsucită pe pământ. Am văzut o lovitură de picior, apoi alta, amândouă direct în stomac.

Am recunoscut matahala imediat, era adjutantul Edmonds. Ţinea o sticlă în mâini şi lovea un soldat indigen ghemuit pe sol. Printre dinţi şuiera înjurături îngrozitoare. Puteam merge mai departe şi să mă amestec în această poveste, puteam să mă prefac că n-am văzut nimic... Dar scena m-a îngrozit. Fără să mă gândesc, fără să ştiu ce se petrece cu adevărat, m-am aruncat asupra lui Edmonds şi l-am tras deoparte de omuleţul de care se agăţase. Surprins, subofiţerul s-a clătinat pe picioare, dar nu a căzut. Nu m-a recunoscut. Aburit de alcool, avea ochii lucind într-un galben răutăcios şi obrazul, congestionat de efort, era scăldat de picături mari de sudoare. Gura se strâmbase într-un rictus.

- Tewp! Plecaţi de aici ca să termin să-l învăţ pe acest shudra ce înseamnă respectul. Povestea asta nu vă priveşte, domnule locotenent.

Am încercat bineînţeles să-l fac pe Edmonds să raţioneze, dar nimic nu a fost de folos. A încercat să revină asupra victimei sale şi l-am împins din nou, ceea ce l-a înfuriat. Între noi tonul era cam ridicat. A spart sticla de perete şi a vrut să se servească de ea ca de o armă, dar alcoolul şi corpolenţa i-au împiedicat mişcările făcându-le încete şi îndreptate greşit. Prima lovitură a fost spre gâtul meu, lovitură pe care am parat-o fără greutate. Eram mult mai tânăr decât el, infinit mai rapid, şi, de asemenea mai uşor şi mai suplu. îl auzeam respirând ca o vită la orice mişcare. Intenţia mea nu era să lupt, nu era să lovesc. Voiam pur şi simplu să înceteze lupta epuizându-se singur. O altă lovitură, un semicerc destinat pântecului meu, pomi spre mine, dar am sărit înapoi şi m-am pus la adăpost fără probleme. Vedeam bine că

Edmonds nu înceta să mă atace. Era foarte băr *u* atacurile sale erau destinate rănirii mele, poate chiar uciderii... Aşa era şi noi ştiam de când ne-am încrucişat privirile că clipa fatală trebuia să sosească. Nu voiam să fiu luat prin surprindere. Poate de aceea mă simţeam, într-un fel, în siguranţă. Prea în siguranţă... Şi atunci, în timp ce făceam o eschivă pentru a evita al treilea atac, piciorul meu a alunecat pe o piatră, aproape mi-am scrântit glezna şi am căzut cât eram de lung. La pământ fiind, n-am avut timp să mă scol că Edmonds s-a lăsat cu toată greutatea lui deasupra mea. Paralizat, nu puteam lupta pentru a mă apăra. Plămânii îmi erau apăsaţi, blocaţi şi aerul nu mai ajungea la ei prin gâtul sufocat; nu puteam nici măcar să strig după ajutor. Edmonds mă privi drept în ochi, după care mă lovi în obraz şi ridică braţul deasupra capului dorind să mă lovească chiar în jugulară, cu sticla spartă. Mâinile mele începură să bată frenetic pietrişul din jur şi, din instinct, am adunat un pumn de pietricele ude pe care, copleşit de disperare, am reuşit să i le arunc în obraz. Surprins, şi-a deplasat centrul de gravitaţie, vrând să evite pietricelele. în mod providenţial, am putut duce mâna la coapsă. Am strecurat-o în tocul revolverului meu de serviciu, l-am scos repede de la locul său, am îndepărtat piedica şi, cum Edmonds îşi ridicase braţul pentru a-mi da lovitura fatală, am tras un foc rapid în trupul negru, de adevărat căpcăun, al celui care mă sufoca.

în tăcerea nopţii, detunătura a răsunat cu o putere de necrezut. Corpul adversarului meu a basculat încet şi s-a prăbuşit în noroi. Eliberat şi ignorând durerea care îmi străbatea corpul, am respirat adânc aerul care îmi

lipsise nişte secunde atât de lungi. M-am ridicat şi am aruncat restul de sticlă care alunecase din pumnul lui Edmonds, şi apoi m-am aplecat asupra grăsanului. îşi pierduse cunoştinţa. Un fir de lichid verzuliu mustea în colţul gurii sale şi o pată mare roşie, creştea pe bluzonul său în mijlocul abdomenului. Am îndepărtat cum am putut poalele vestei sale, i-am rupt cămaşa şi am apăsat cu toată palma pe gaura deschisă, o fântână de sânge, pe care glonţul meu o făcuse în regiunea splinei. Ştiam că acest tip de rană putea fi mortal. Dacă nu i se dădeau imediat îngrijirile necesare, Edmonds putea să moară. Am aruncat o privire în jur. Micul hindus era încă întins de-a lungul peretelui de tablă. Gemea încet, dar ştiam bine că şi el îşi pierduse cunoştinţa şi nu putea face nimic. Am luat din nou arma şi am descărcat regulat în aer cartuşele rămase în ea.

în curând am auzite ţipete, chemări şi am văzut torţe spărgând întunericul. Am strigat. O patrulă ne-a găsit, în sfârşit. A fost chemat un doctor şi trupul lui Edmonds a fost luat de o ambulanţă. Din fericire, barăcile spitalului erau foarte aproape. Cu o intervenţie rapidă, un om normal putea să scape. Dar Edmonds nu avea nimic dintr-un om normal. Ştiam că bea, fuma şi mânca prea mult. Organismul său urma să suporte greu traumatismele, să se cicatrizeze şi să se vindece... Cum va rezista? Atâta timp cât plutea între viaţă şi moarte eu nu eram încă un ucigaş. Dar va depăşi momentul? Ce se va întâmpla cu mine? Aş fi putut foarte bine să declar că acţionasem în legitimă apărare, ceea ce era adevărat, dar nu mă simţeam mai puţin responsabil de crimă. Şi cum aş face acum să recuperez efigia de la Keller? Toate planurile mele

căzuseră. Un căp^atn dţn poliţia miJBlifl f-ft apropiat şi IMlV întins fflWStemi iieu Webley. îi|. ceglfeaaaBfr jurat de gărzi, urcam în vetisultil de agrwlriă, am văzut că soldatul hindus ifcAIîfeâp clătinându-se, susţinut şi încurajat numai de un camarad indigen» Mei un iniH£i nici nfp infirmier #1 părea să, fg iiffiiiii de «J* I# simţeam invadat deun puternic rtul compasiune pentnliâ^^noiilel Fără iiipBi nimic, confuz şi plin de o imensă tristeţe, m-am lăsat condus până la biroul PfQţfcjftJBeretele Roşii", poliţia militară care se diferenţia sil toate celelalte corpuri de armată prin faptul dl purtau fl bandă roș|| ca sângele pe beretele lor.

Arestarea de rigoare

Ce să spun despre restul acelei nopţi? Puţine lucruri, pentru că arestarea şi amănuntele procedurii administrative la care am fost supus nu au adus nimic nou faţă de povestea mea. Am relatat, bineînţeles, evenimentele care mă conduseseră la a trage cu arma asupra adjutantului Edmonds: întoarcerea la cazarmă după o seară petrecută în oraş, descoperirea spărturii în grilajul din jurul câmpului de manevre şi apoi scena pe care o sur- prinsesem în zona hangarelor, Edmonds beat şi furios, apăsând aparent fără motiv deasupra trupului unui soldat indigen, lupta mea cu colosul, încleştarea sălbatică aproape, cu acesta. Nu am făcut uz de armă decât în ultimă instanţă, ca să mă apăr, să mă salvez de o moarte sigură. Asta era tot. Nu mai aveam nimic de adăugat. Ofiţerul respectiv m-a ascultat grav, a transcris cuvintele mele într-un raport preliminar, apoi a semnat trimiterea mea provizorie în arest, cel puţin atât cât dura ancheta care, doar ea, trebuia să hotărască dacă fusesem sau nu în legitimă apărare când folosisem arma. Abia spre miezul nopţii m-am trezit sub zăvoare, într-o celulă din zona penitenciară a cazărmii din Calcutta. Mi s-a dat o încăpere în care să stau singur. Gradul meu de ofiţer îmi oferea acest drept. Confortul era rudimentar: un pat strâmb de fier, o saltea de paie, învelită cu un cearşaf găurit, o cuvertură imprimată de un miros înfiorător, o gaură drept latrină şi un robinet de apă rece. Lumina venea printr-o răsuflătoare astupată cu vergele strâmbe

care nu puteau fi date Ia o parte. Decorui, de fapt, nu era surprinzător.

Mult timp am rămas trist, aşezat pe acel pat mizerabil fără să ţin cont de rănile care îmi pătau cămaşa cu sânge. Totul era deci pierdut. Condamnat să rămân aici, nu mai puteam acţiona asupra lui Kelier. Când voi ieşi de aici în urma pronunţării juriului, va fi prea târziu. Vraja îşi va fi terminat opera de un anume timp şi nimeni nu va mai putea face nimic. Cu toate astea m-am forţat, deşi trist, să mă spăl cu apă rece. Am îndepărtat pansamentul din dreptul rinichilor. Cum se întărise sub sângele uscat, aceasta m-a făcut, în ciuda voinţei mele, să scot un strigăt de durere... Fusesem închis puţin înaintea zorilor şi acum am avut repede dreptul la prima vizită: un gardian indigen care mi-a adus aşa-zisul „Adam şi Eva pe o plută", adică micul dejun obişnuit al prizonierului, două ouă puse pe o bucată de pâine neagră. Nu l-am dispreţuit. Fiziologia umană este atât de diversă! Stomacul meu ar fi trebuit să rămână gol şi spiritul meu să rămână detaşat de toate problemele materiale, dar nu era aşa. Mi-era foame. Datorită revelaţiilor ^dramatice făcute de Garance de Reault, evenimentele nopţii mă umpluseră de o energie nouă, de un fel de bucurie copilărească. Poate că era pur şi simplu inconştienţă, dar mă simţeam bine dispus şi, în final destul de mândru că îndrăznisem să găuresc pielea groasă a acelui subofiţer. Ştiam că acţionasem drept şi conştiinţa mea era transportată de bucurie. Desigur, starea lui Edmonds mă neliniştea şi mă rugam în forul meu interior ca omul sa se facă bine, dar asta nu m-a împiedicat - atât cât era posibil - să merg în lungul şi în latul celulei mele, frecându-mi mâinile şi vorbind tare, felicitându-mă că

nu am avut nici o clipă de ezitare pentru a interveni când îl surprinsesem pe monstruosul adjutant în timp ce îl tăbăcea pe sărmanul om. Intorcându-mă să mă aşez pe marginea patului, am mâncat tot ce îmi adusese plantonul. La întoarcerea sa, când a văzut farfuria goală, soldatul a surâs şi m-a salutat într-un mod aparte:

- Dumneavoastră sunteţi locotenentul Tewp? m-a întrebat în timp ce-mi punea alături un nou „Adam" şi o nouă „Evă". Dumneavoastră aţi intervenit de îndată în favoarea caporalului Swamy, nu-i aşa?

- Nu ştiu cum se numeşte omul căruia i-am luat apărarea, am răspuns eu. Şi nu am avut timp nici să-i observ gradul. Am văzut doar că era un soldat indigen... De ce îmi pui asemenea întrebări?

- Fără nici un scop, domnule locotenent. Nu voiam să vă ofensez. Voiam numai să vă spun că a fost foarte curajos din partea dumneavoastră. Ştirea despre intervenţia dumneavoastră s-a răspândit repede... Eu sunt sergentul Panksha, şeful gărzii de noapte. Dacă aveţi nevoie de ceva nu trebuie decât să-mi cereţi. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă procur.

Nu ştiam până la ce punct putea fi Panksha credincios cuvântului său. în minutele următoare mi-a adus, fără să-i cer nimic, o masă, un scaun, a schimbat salteaua de paie, a înlocuit cuvertura rău mirositoare cu o alta, curată, mi-a adus săpun şi lenjerie de corp să mă schimb. Mi-am făcut toaleta completă şi apoi, de bine de rău am frecat petele de sânge şi noroi care îmi murdăreau uniforma. în jurul orei 10 dimineaţa, am primit vizita unui ofiţer, însărcinat să conducă ancheta în cazul meu şi am fost în măsură să-i fac faţă decent. Mă simţeam puţin mai proaspăt şi mai prezentabil şi mai bine înarmat

pentru a-i răspunde, la întrebările dezonorase legate ie urmările încăierării mele cu Edmonds.

Întrevederea M#iiJl|llif rel a t i v bine. meu m-a informat că adjutantul părea să supravieţuiască soiMilnl |@ desfăţurase bkte, Din fericii®,
glonţul nu atinsese nici un organ vital. El va suferi, diîljic, mult timp. Dar Mul lăsa fi $9 întrevadă că nu va rămâne cu sechele serioase. în sfârşit, fiind rupt de terminologia şi procedurile juridice, anchetatorul mi«a IfUlit sarcina de a-mi prezenta versiunea dintr-un unghi iii Ol favorabil paiîill "în plus, ISfaiPliAl era pMflil. pentru beţiile sale §I,alM§,dS violenţă repetate, întrebările pe care mi le punea erau clare, concise, de bună credinţă şi nu se îndepărtau deloc de la subiectul principal, reflectând practica unui bun profesionist. Le-aş fi p» cu rigpaatfB şi A dacă iş j{ Aii li locul J§§,, Desigur nu ne simpatizam, dar un oarecare respect se instalase între noi. Bineînţeles, elmwautorizat să facă nici un HSMIlăMiîil "pllitof ia soarta mea. Nu acesta eifLip^teâ 1^8—o ştiam foarte bine şi mă, gjblÎBMgSK în a-i provoca să se depăşească - aşa încât nu mi-a spus când voi părăsi închisoarea. M-a JiitME va jamaaiJli ziua următoare să mă informeze asupra situaţiei. Din nou singur în celulă, am fost obligat petrec necazul cu răbdare. Nu aveam nimic de Scut decât să mă gândesc şi să dorm. M^atn întins deci pe patul meu amărât, copleşit în cele din urmă de o masă oboseală şi de tensiuni pe cam le acumulasem dirt ajun. *MM* Ia demisol, încăperile unde erau ţinuţi prizonierii ewt răcoroase. Aveau acest avantaj în raport cu alte părţi ale garnizoanei, şi se menţineau astfel în timpul awrifer coluri ale după-amiezii. Am găsit deci atei un .oarecarg

confort. Am avut un somn de plumb până spre ora 18, când am fost trezit de zgomotul unui mic grup care se întorcea în clădire. Erau prizonierii obişnuiţi, care, însărcinaţi cu anumite treburi în timpul zilei, îşi reocupau celulele pentru noapte. A fost un apel scurt, o aliniere pe culoar, după care au fost duşi în încăperile lor, unde împărţeau, câte trei sau patru, un spaţiu nu mai mare decât acela pe care îl ocupam eu singur. Cea mai mare parte dintre aceşti tip nu aveau să-şi reproşeze decât flecuri: întârzieri înregistrate la întoarcerea dintr-o permisie, mici pungăşii comise la antrepozite, refuzând de a asculta un ordin, încăierări... nimic altceva decât lucruri obişnuite pentru justiţia militară în timp de pace. O clipă totul a devenit calm, apoi am auzit zgomotul unui cărucior de cantină ale cărui roţi se rostogoleau pe dalele culoarului. Zgomot de broaşte care se deschideau şi se închideau, voci ridicate, ordine şi replici în hindi. Nu prinsesem nici un singur cuvânt în engleză. Am conchis că începuse serviciul de noapte. Dacă ziua garda era asigurată de soldaţi britanici, paza nocturnă era condusă de subofiţeri şi soldaţi indigeni. Şi apoi, după părerea mea, toţi prizonierii erau hinduşi, aşa că folosirea limbii locale devenise absolut utilă. Uşa s-a deschis la rândul ei. Ca şi de dimineaţă, a apărut Panksha care ducea acum două farfurii în echilibru pe mâinile sale larg deschise.

- «Zepelin în nori», domnule locotenent! Poftă bună!

Am aruncat o privire spre mixtură. Era un câmat mare foarte gros - «Zepelinul» - înotând într-un piure de cartofi fainoşi - «norii». Dorinţa, sau poate, mai bine spus, foamea mea de dimineaţă dispăruse. Vederea unui asemenea cantităţi de mâncare mă dobora. Printr-un gest

hotărât am împins farfuriile şi m-am.fcJtan.il mă întind pe burtă în pat. Mă simţeam abătut, aproape prăbuşit. JftihiŞit: pentru #t trăsesem asupra Ml om, pentru că aveam de suportat umilinţafaffMsflrift* .ftftfigll pentru că, în atât de puţine zile eşuasem pe toată linia. Prăbuşit mai ales că eram dezarmat, redus la neputinţă, în i^A aceluia care îmi voia pââttM, Mi-am îngropat ilsMil Îı ;pB8a4l MA li mare, am&slfe rfW- $1 am încercat să uit cum puteam această zi murdară. Provenind din celulele vecine, din afară, am auzit zgomot de veselă, tacâmuri de aluminiu care scârţâiau pe farfuriile de zinc, râsete, chemări, schimburi de cuvinte vii, sonore, aproape frăţeşti între prizonieri şi gărzi. Toţi englezii fiind plecaţi până în aurii .zilei următoare, închisoarea devenise o enclavă a Indiei libere,eăci era uşor de ghicit, prizonierii erau în cea mai mare parte dintre aceia care erau numiţi M, dispreţ „mici englezi" şi care puneau în prim-planUl preocupărilor lor nu gloria imperiului, ci respectul faţă de legi. Noaptea cădea. Gardienii au aprins lumina electrică. O lumină crudă, vie, dureroasă mi-a pătruns printre pleoapele închise şi mi-a sfredelit creierul ca un cui de HfpL Mu ştiam ifgl se iSMA vrăjii, daf ochii *wxá* nu mai iiŞHiflfi acum iHE penumbra, faffafcri eram gate să ml fifjif j»esets|j ca Alipii Mii bec blamat pe care nu-l mai văzusem până acum. De pe poziţia mea, la înălţime am văzut întâi un vârtej de ţesături pestriţe, un fel de hulii mic de pânză compacta, învelind, *w* bondoc, WL fiind prost asamblat, dizgraţios- la drept vorbind. Coborând de pe scara mea intjWPffâtă, am 'v&ztit o faţă sumhfă, Cu toate dl ta flBŞ# efc ge părea, avea MtHIffiri amuzante, dar acum era umflată în unele locuri, tumefiată, învineţită... Obrazul omului;era

unul care frapa. Sub o mustaţa scurtă, tăiată bizar, cu părul ţepos, buza superioară era grosolan despicată descoperind desigur mai mult decât faptul că nu-i căzuseră dinţii mari, neregulaţi. Pe o arhitectură corporală construită aparent din economie, fără came, fără grăsime, Iară materie de prisos, dar toată alcătuită dintr-o armătură de muşchi vii care îi dădeau o mare forţă, purta uniforma de serviciu a unui caporal indigen dintr-un regiment de geniu.

- Cine eşti dumneata, am întrebat eu pe un ton dur, iritat că fusesem surprins în plină activitate domestică.

- Domnule locotenent, sunt caporalul Habid Swamy. Omul pe care l-aţi ajutat ieri seară. Aş vrea pur şi simplu să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut pentru mine, domnule locotenent. Nu ştiu dacă alţi ofiţeri englezi ar fi riscat să intervină... A fost foarte curajos din partea dumneavoastră... Vă mulţumesc...

Vocea era frumoasă, engleza ireproşabilă. Exista la acest caporal un amestec straniu de dulceaţă şi energie care mi l-a făcut imediat simpatic. Cu echimozele care îl însemnau brutal, avea aerul unui ştrengar ieşit dintr-o încăierare în curte, în timpul unei recreaţii. Fără să fi avut nici o intenţie răutăcioasă - doar o anumită tandreţe apărută brusc - am început să râd un pic prosteşte.

- Scuză-mă, caporale, eu nu-mi băteam joc de dumneata... Doar că... venirea dumitale aici este puţin surprinzătoare ... Dar îmi face plăcere. Mare plăcere chiar... Sunt bucuros că ai reuşit să ieşi din această poveste fără prea multe probleme. Cred că adjutantul Edmonds avea intenţia clară să te lichideze.

- Hmm... da... E posibil. Nu era pentru prima oară când adjutantul şi cu mine am avut un schimb de cuvinte...

Dar nu s-a mers niciodată până atât de departe. Nu ştiu ce l-a apucat... Este regretabil pentru toată lumea. Şi mai ales pentru dumneavoastră, domnule locotenent, pentru că sunteţi închis aici din cauza mea...

în câteva fraze l-am asigurat pe Swamy, l-am făcut să înţeleagă bine că preferam să zac într-o celulă decât să fi rămas pasiv şi să am de suportat gândul morţii sau paraliziei lui... Discursul meu părea să-l arunce pe om într-un abis de reflecţii. Cred că nu se aşteptase să dea peste un tip ca mine, atât de detaşat de realităţile obişnuite ale vieţii militare, cum părea să fiu. Evident, el nu putea şti că fiinţa mea întreagă era detaşată de lume. Acum o oarecare apariţie fatală şi rapidă a unui rău care mă devora mă făcea să-mi bat joc de tot. în sfârşit, Swamy îşi luă rămas bun, promiţând că va mai reveni să mă vadă cât de repede putea şi rugându-mă să-l informez de ce aveam nevoie după acea aventură. Nu s-au scurs nici cinci minute după plecarea lui şi uşa s-a deschis din nou şi a apărut faţa radioasă a lui Panksha. O mică aglomerare de oameni, compactă, se îndesa în spatele lui.

- Pot veni aceşti oameni să vă salute' domnule locotenent?

- Oameni? Să vină să mă salute? Dar de ce?

înainte de a putea să-mi dea un răspuns, Panksha a fost răsturnat, împins în celula mea de zece sau cincisprezece persoane în ţinută lejeră, care imediat m-au înconjurat, mi-au strâns mâinile făcând semne caraghioase din cap, aşa cum fac credincioşii în faţa unui sfânt sau a unui preot... în mijlocul harababurii nu auzeam decât „Mulţumesc*^ „Felicitări, domnule locotenent"; „Aţi făcut bine Uitându-se complet protocolul, am primit bătăi pe umăr şi un ghiont zdravăn

în spate. Aceşti oameni erau în majoritatea lor prizonieri hinduşi care îşi executau pedepsele în celulele vecine. Dar gărzile erau de asemenea acolo, printre ei, şi mă felicitau în acelaşi timp. Am simţit dintr-o dată cum mi se deschide mâna cu forţa şi mi se îndeasă o brichetă, un pachet de ţigări, câteva batoane de ciocolată, o pastă de fructe... Panksha mă privea surâzând.

- Vedeţi, domnule locotenent... Vestea s-a răspândit. Se întâmplă rar ca un britanic să intervină pentru cineva de ici. Toată lumea vă este recunoscătoare...

A trebuit din nou să strâng mâini, să mulţumesc pentru ceea ce mi s-a oferit, să asigur pe toată lumea că acţionasem spontan, fără să mă gândesc, şi că aş face acelaşi lucru pentru nu contează cine, până când ei au consimţit în sfârşit să evacueze locul, să mă lase să-mi găsesc un pic de odihnă... Panksha a fost ultimul care a plecat, nu fără să-mi şoptească la ureche că, dacă arestarea mea se prelungea, se vor găsi mijloace să mă facă să mă simt mai bine în timpul şederii mele forţate în închisoare. Şi mi-a făcut cu ochiul în timp ce flutura cu zgomot sub nasul meu impresionanta legătură de chei pe care, în mod obişnuit o purta agăţată de centură. în sfârşit, am rămas singur. Cum locul era foarte strâmt, acum se instalase o cumplită dezordine. Scaunul fusese răsturnat, masa împinsă într-un colţ de năvala micii maree umane, şi am observat chiar urme de paşi care îmi murdăriseră cearşaful. Unul dintre acei ţipi se suise pe pat şi trecuse peste cuverturi fără ca eu să-l observ. Mi-a luat zece minute bune să fac puţină ordine în cameră şi apoi am reuşit să scot acel bec a cărui lumină prea albă îmi sfredelea ochii. în sfârşit, în tăcere şi în binecuvântata

m-am întind ţjift KfBDI de lung; fi am adormit...

*

Ziua următoare a trecut fără ca irffcpwi j^Mg şă revină. Contrar celor promise, nu a apărut şi am aşteptat zadarnic vizita lui Am fostscos din H|M. meu pentru *m*plimbare de o ora, singur, p§w Oilsa pi grafii, care se iiftadau într-o tute fără j^gşscMI* Doi gardieni dilgîtei mă supraveghea# fcriliiiifcni privire răutăcioasă. L-am auzit pe unul ce-mi reproşează.

-Este un tip care a tras într-unui dintre care nu făcea totuşi nimic altceva decât să-l burduşească pe un shudra, cel jMfift aşa |&$&

Acesta a scuipat la pământ şi mi-a aruncat o privire plină de ură care voia să spună clar spre cine mergea simpatia lui, de la englezii torţionari la victimele hinduse.

Apoi, când tocmai mă întorsesem din această plimbare! căpitanul-medic Nicol a intrat, 1X9 din hiMfip l&L celula mea. N

- Te est de două zile, locotenente! De ce nu m-ai anunţat de situaţia dumitale?

Aş fi putut să-i răspund că totul mi se părea inutil şi că simţeam clar că partida era pierdută. Ca nu mai aveam Uliii! speranţă săiiSfilfesc această §k|p$ zi)Jf săpa mai ţrâiBS şanţuri ii carnea că fctdLlKfl! era egal. Dar n-am avut forţă. M-am mulţumit să ridic din umeri. Nicol m-a făcut să mă dezbrac şi a scos un mormăit uimi i starea % gira* aflau «Masivi purulente. Le-a dezinfectat, & schimbat bandaje şi

m-a întrebat dacă aş dori să mă transfere la spital, dar i-am răspuns că prefer să rămân aici cât va fi posibil. Cel puţin în puşcărie eram mereu printre oameni vii. Intrarea în spital, din contră, reprezenta ultima linie dreaptă înainte de groapă. Desigur eram bolnav, dar simţeam într-un mod confuz că pentru mine nu venise încă momentul să mă angajez pe acest drum. I-am mulţumit, însă i-am refuzat ferm oferta.

- Ai văzut-o pe doamna de Reault? m-a întrebat el.

- Doamna de Reault este sigură că sunt victima unei vrăjitorii şi că doar obţinerea obiectului pe care a lucrat vrăjitoarea ar putea să mă salveze. Ceea ce este absurd este că o cred! Dar acum nu am nici o posibilitate de a acţiona în lumea exterioară... Mi s-a spus că nu voi ieşi viu de aici înainte de cel puţin zece zile. Unde va fi Keller în zece zile? Nu ştiu nici măcar dacă mai este în Calcutta.

Ofiţer din corpul de sănătate, neaparţinând de MI 6, Nicol nu era în măsură să-mi furnizeze asemenea informaţii,

- Ce-aş putea face pentru dumneata, fiule? mă întrebă cu tristeţe.

- Reveniţi să-mi schimbaţi pansamentele şi ţineţi această poveste pentru dumneavoastră... Cred că asta-i acum.

Cu regret, Bartholomew Nicol şi-a aranjat instrumentele în cufăraşul de piele şi a părăsit celula. Era târziu. Ca şi în seara precedentă, grupul de soldaţi trimis la muncă s-a întors şi echipa de gărzi de noapte şi-a luat în primire serviciul. Mi s-a adus să mănânc şi apoi Panksha a venit să mă vadă împreună cu Swamy.

- Domnule locotenent, am auzit spunându-se că nu veţi fi eliberat înainte de întoarcerea colonelului Hardens. Va trebui să vă îngrijiţi suferinţa cu răbdare încă vreo câteva zile. Puţin mai mult de o săptămână, de fapt... Nimeni altcineva nu poate semna punerea dumneavoastră în libertate... Aşa că, Swamy şi cu mine avem să vă propunem ceva, dacă aţi dori...

Era evident că acel „ceva" era cam delicat de explicat. Aş fi putut să-i incit să vorbească, dar n-am făcut nimic, aşteptând să văd cine îşi găseşte curajul să se arunce în apă. Cel care a riscat a fost Habid Swamy.

- De fapt, domnule locotenent, se crede că vă plictisiţi aici... Atunci, pentru că garda de noapte este în întregime indigenă, s-ar putea spune că... aţi dori poate să profitaţi de câteva exerciţii afară... Noi am putea chiar să vă înlesnim să ieşiţi din cazarmă în fiecare noapte şi să vă întoarceţi dimineaţa înainte ca „briţii", vreau să spun englezii, să-şi ia în primire postul... Timpul nu vi s-ar mai părea atât de lung.

- îmi propui o evadare, caporale? Este destul de... imoral, nu crezi?

- Fireşte că este contrar regulamentului^, domnule locotenent, interveni Panksha surâzând. Dar nu imoral. Asta nu... Chiar deloc imoral. Faptul că sunteţi aici, plictisindu-vă în această gaură, când n-aţi făcut nimic altceva decât bine, asta este imoral. Asta da...

Am reflectat o clipă. Era diavoleşte de tentant,.. Cu atât mai mult cu cât ştiam perfect la ce mi-ar putea folosi aceste ore de libertate providenţială clandestină care îmi erau dintr-o dată oferite, ca printr-o minune: să-mi reiau supravegherea de la Hamett şi să pun mâna pe efigia lui Keller! în sfârşit mi se prezenta o ocazie de contraba

lansare a lipsei de şansă de care sufeream cronic din momentul în care părăsisem pachebotul *Altăir.* Am acceptat cu entuziasm.

- Dar, în acelaşi timp, există o condiţie, mă avertiză Panksha.

- Care? Banii?

- Nu, domnule locotenent... va trebui să acceptaţi un însoţitor... Asta nu pentru că ne-am gândi că n-aţi vrea să vă întoarceţi... Este just în cazul dumneavoastră, dar... în sfârşit, trebuie să fim siguri că vă veţi întoarce în perfectă stare în celula dumneavoastră dimineaţa.

Am acceptat imediat această condiţie.

- Şi cine mă va întovărăşi în ieşirile mele nocturne? am întrebat eu.

- Eu, domnule locotenent. Evident dacă vreţi, mi-a răspuns Swamy.

*

L-am simpatizat repede pe Swamy. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, el m-a condus spre ieşire la căderea nopţii, pe poarta mare a închisorii pe care Panksha o deschisese regeşte pentru noi. Singura parte aventuroasă a parcursului era acolo. în faţa construcţiei care adăpostea celulele, se afla un teren vast, curăţat, bine luminat şi erau vreo patruzeci de yarzi de traversat fără posibilitatea de a intra într-un con de umbră. Din fericire nici un incident nu s-a produs şi, fără complicaţiile pe care le presupuneam, seară după seară, am părăsit cartierul militar pentru a ne înfunda în Calcutta civililor. Prima mea escapadă cu caporalul a avut scopul de a ne apropia. Evident nu aveam nici o idee în cap, făceam filajul la

Harnett pentru a verifica dacă Keller avea încă reşedinţa acolo. Dar intuiţia mea fnfi bpunea c3 ORU întâi trebuia să-i ofer informaţii lui Swamy. Poate ajutorul său avea să-mi fie preţiftUta fecuîierarea^d&gM'dincimMl IU- Cu orice preţ trebuie să fac din omul acesta un aliat.

- Apf^, oi *m* să facem acum, dogianlt

m-a întrebat prima oară când am cfaplştt iiclmtl cartierului. Există un loc unde vreţi să mergeţi?

—Iii prea cunosc MflâCafeSB». ftH.,. Nit şAusoil de Jten tonP# facem latre apusul şi răsăritul soarelui, Mai alte că nu sunt decât un semi-evadat puţin suferind. Ai vreo sugestie, caporale?

Swamy surâse. Da, avea o sugestie. De fapt era o invitaţie simplă pe care a formulat-o fără jenă şi care m-a încântat.

—H bine... poate că aţi accepta invitaţia mea la cină, ,ăâ£â@Bl£ locotenent? Soţia mea are întotdeauna ceva pregătit şi ar fi încântată să vă mulţumească personal că ffil-âţî sărit în ajutor în seara aceea. Sunt sigur că vizita dumneavoastră i-ar face mare plăcere. Dar să nu luaţi asta ca pe o ofensă, domnule locotenent!

MMsfttAgwfc nu vedeam dl ii ofensă! Dimpotri vă, propu nerea mi- a pl ăcu t mult. M i - am potrivitdeci pasul după cel al caporalului care m-a condus pe nişte străduţe înguste, nu departe de cazarmă, până la un cartier de căsuţe joase de lemn, iillp, bine întreţinute, dar modeste, fără etaj.

- Acestea sunt locuinţele familiilor soldaţilor indigeni aîMajeiiăţii Sale Eduard al Vin-lea. domnule Jppgfcral* Administraţia militară a avut bunătatea să ni le ofere la

mici. JLM este iii Ui apropiată de Kill masiv cu bambus...

Era destul de târziu în noaptea aceea când am pătruns pentru prima oară în casa lui Swamy. Totul era ordonat, bine aranjat. Mobilele erau lustruite cu ceară şi luceau dulce în lumina împrăştiată de câteva lămpi cu gaz. Un miros de curăţenie plutea în aer, amestecându-se cu parfumul mirodeniilor. Era casa unui cuplu cuminte, fără poveşti... Swamy a mers să-şi caute soţia, o femeie mărunţică, având trăsături fine, dulci şi netede şi un păr frumos negru împletit într-o coadă groasă care îi cădea pe spate până jos.

- Ea e soţia mea, Lajwanti, mi-a spus Swamy. Nu vorbeşte aproape deloc engleza... Scuzaţi-o.

Lajwanti m-a primit cu un surâs blând de prinţesă bengaleză şi o mică plecăciune de credincioasă protestantă. A dispărut apoi în bucătărie şi a revenit cu o simplă cupă cu apă proaspătă pe care mi-a întins-o cu ochii pe jumătate închişi.

- Aceasta este *arghya,* apa omagială, domnule locotenent, mi-a explicat Swamy. Prima şi cea mai importantă dintre ofrandele ospitalităţii.

Ceremonios, am luat două înghiţituri de apă înainte de a ne aşeza la masă, unde mi-a fost servită o cină foarte simplă. Pentru prima oară am descoperit ce înseamnă curry, paprika, piperul roşu, seminţele de un anumit soi de mărar. Mă încerca o anumită tulburare, un fel de ameţeală, ca şi cum aş fi băut un vin dulce. Dar era agreabil, nou şi totuşi plăcut... La sfârşitul mesei, Lajwanti a dispărut şi ne-a lăsat singuri pe Swamy şi pe mine. De afară, prin fereastra deschisă, se auzeau ştrengarii care râdeau şi se jucau în întuneric, în ciuda orei târzii din noapte... Nu ştiu dacă aceste zgomote de joacă au fost cele care m-au pus pe gânduri, dar o întrebare

ImiteStl U fpKflp ssUL înainte ei> HI pot opri, ea mi-a ţâşnit de pe buze, împotriva dorinţei mele:

- Nu aveţi -copii, dumneata fi LţŞwamff, nu-i aşa, Swamy?

Obrazul hindusului s-a întunecat dintr-o dată, ci |i cu® iş fi evocat o nenorocire, Aş fi vrut să nu fi îndrăznit să pun o întrebare atât de intimă.

- Nu. Din nefericire nu putem... E un lucru care ne apasă greu... Doctorii pi tjŞ^. £â Itt «sfii ÎSHSB ife- filai* Ne-ar fi plăcut foarte mult, 'jar este b^pnltfL. -

- Sunt mâhnit de nepriceperea mea, Swamy. Nu voiam să trezesc o durere. Scuză-mă...

domnule locotenent, nu face nimic... Şi apoi noi suntem înconjuraţi mereu de copii. De fapt ei vin atât de des, încât casa este aproape întotdeauna plină. Ei ne relaxează...

P Swamy mi-a explicat că soţia sa şi el luaseră sub aripa lor câţiva copii care avuseseră neşansa să aibă drept tată un englez şi o mamă hindusă, ţygz frecvent în marile ~~anqf~~ coloniale, |(chiar li avanposturile cele nai îndepărtate, britanicii îşi luau ca metrese temporare femei din partea locului, şi le părăseau când cinateşi nu uimi avorteze. BfHâ&fetâ iijâtu zadarnic reparaţie morali #i asiMmţă, dar nimic nu era prevăzut pentru efe. în final, repudiate de întreaga comunitate, trebuiau să se descurce singure pentru a creşte o progenitură purtând două feluri de fiiifPi şi p care nimeni nu voia să o vadă. De asemenea e un grup de copii ci vârste între aproximativ cinci ,f cincisprezece mi, de ca® iuB^p^ljjpajsiîse oeilpaude la m timp, strângând pentru ei haine, ceva hrană şi încercând să le ofere o fărâmă ii educaţie._

- La prânz ei vin sub comanda mea şi manevrează ţevile de stropit, unelte pentru răcirea tablei. Am primit permisiunea să-i las să-şi bage nasul în bucătăria cantinei ca să-şi potolească foamea mâncând cel puţin o dată pe zi. Şi apoi există unul sau doi cu adevărat descurcăreţi, încerc să-i învăţ să citească şi să socotească. Poate vor reuşi să iasă la lumină într-o zi. Dar orice ar face ei rămân aceeaşi „daliţi" sau „paria"...

în momentul acela nu ştiam decât foarte puţin despre regimul castelor care caracteriza India. Ştiam de existenţa unei ierarhii între caste, dar nimic din ceea ce reprezentau ele şi condiţiile în care un individ făcea parte din una anume. Asupra acestui subiect ca şi asupra multor altora, Swamy era cel care mi-a furnizat informaţiile cele mai precise:

- Poporul hindus este împărţit în trei diviziuni majore, domnule locotenent. Prima este aceea a dravidienilor, primii locuitori ai continentului, împreună cu arienii, invadatorii veniţi din nord. Apoi este diviziunea castelor. La originea acesteia nu erau decât patru: brahmanii adică preoţii, kshatryas - războinicii, echivalentul cavalerilor voştri din Occident, vaysas - comercianţii şi meşteşugarii şi, în sfârşit, shudra care cuprinde ţăranii şi muncitorii...

- Shudra, am intervenit eu. Este un termen pe care l-am auzit deja. Este pronunţat cu mult dispreţ, cred...

-De către ignoranţi, da... posibil... Este casta căreia îi aparţin. Este adevărat că astăzi este dispreţuită, dar este o perversitate a timpurilor pentru că, la origine nici o castă nu se bucura de anumite privilegii, toate erau necesare, unele altora. Brahmanii garantau justeţea cultului, a ritualului pentru a asigura echilibrul, războinicii apărau graniţele, comercianţii asigurau prosperitatea

şi ţăranii furnizau hrana. Castele erau ca inelele unui lanţ. $| destul d# "bine. Dar natura şiinimile oamenilor s*au pervertit. Casate s-au feag^anf&E |& sub-caste din ce în *m* mai numeroase şlJSBitatttaiib putere, şi preoţii au crezut că erau superiori războinicilor, războinicii că sunt mai importanţi decât comercianţii, comercianţii mai onorabili decât ţăranii şi aceştia infinit KBijSirftWşi decât daliţii, paria, care sunt drojdia societăţii pentru *A* practică meseriile cele mai maiiiaap. Şi iată unde am şjţffliiftlît Fiecare W%£ipi despre WitHlil său cu tfispteţ şi ranchiuna. Ăsta nu e bine...

- Şi a ftliâîilâWiJ^lETOe^liwamy?
- *hfgaldSM* mai recentă. Poate şioftaiii HSOT-

Site aceea cari separă hinduşii de musulmani- Aceea care *m* va arunca Într-o foarte apropiată *tâaS4* civil. Această sfâşiere este rnnft«Bfl. natoiiS- Ea este ireparabilă.

Despre acest război civil pe care toţi păreau să-l creadă inevitabil am discutat mult, tot restul acelei nopţi. Pentru prima oară ascultamun hindus vorbind despre India fără ruşine, fără fard, fără precauţii diplomatice şan fafee păreri. Pentru Şwamy, ca pentru cei mal mulţi dintre concetăţenii şitt* situaţia era destul de simplă, singura Sfii. onorabilă fiind aceea a naţionaliştilor hinduşi care se opuneau din toate puterile musulmanilor răsfăţaţi de Gandhi şi de englezi. Căci fiecare hindus ştia că britanicii opţ®stri deja pentru plecare, şi Că interesul for era §1 lase taralBtiaoi.!ft^f pnlridLM^. sfâşiată de luptele între clanuri şi războaiele religioase, deci impracticabilă timp îndelungat, altui cjolonlal?sm.« Orice acum, fie că & Europa *m* deelanseazâ sau nu războiul, soarta Indiei era reglată pentru douăzeci

de ani, de acum înainte. De când avuseseră loc primele masacre între musulmani şi hinduşi, zarurile fuseseră aruncate: nimic şi nimeni nu putea face ceva pentru India...

- Dar Gandhi? Ce crezi? Nu poate fi o creaţie a englezilor, cum pretind unii! Milioane de hinduşi îl urmează... Toate aceste mulţimi nu pot fi cumpărate!

- Cumpărate, nu, poate că nu... Dar înşelate da, cu siguranţă. Gandhi este susţinut de castele inferioare, cele mai numeroase, cele mai uşor de flatat şi de păcălit. El nu acţionează pentru adevărata grandoare a Indiei.

- Atunci cine? Bose?

Swamy rămase mut o clipă. Evident el se hotăra greu să vorbească. Mai ales despre Bose...

- Port uniformă britanică, domnule locotenent. îmi primesc solda de la Coroana Imperială. Nu pot nutri sentimente prea favorabile pentru un om care vrea să doboare Imperiul cu armele. Chiar dacă în forul meu interior... nu pot decât să-l aprob. Dar, vedeţi dumneavoastră, domnule locotenent, m-am angajat cu douăzeci de ani în urmă în armata Majestăţii Sale. La vremea aceea lucrurile erau mult mai simple, cum nu mai sunt astăzi. Noi aceştia, poporul, nu aveam obiceiul să ne gândim la politică. Astăzi totul s-a schimbat: fără să fi avut cu adevărat conştiinţă, am fost gata să jur credinţă unei puteri care mi-a ocupat pământul natal... în felul meu şi eu şi toţi soldaţii indigeni am devenit paria, ultima, cea mai dispreţuită dintre toate castele Indiei şi a cărei simplă menţionare este ca o impuritate în gură...

Swamy şi-a întors capul şi a aruncat o privire spre ceasul său.

-Trebuie să ne întoarcem, domnule locotenent. Zorii se vor ivi curând.

Mi-am luat rămas bun de la Lajwanti; i-am mulţumit cât de călduros am putut pentru ospitalitate, apoi am părăsit casa de lemn pentru a regăsi cazarma. Cum mergeam în tăcere în noaptea neagră şi proaspătă şi cum treceam pe lângă hangarele cu muniţii, o idee ciudată mi-a ţâşnit din minte ca un foc de artificii.

- Câţi copii spuneai ca ai la dispoziţie, Swamy?

Casa cu ierburi înalte

Ideea încă era simplă. Am reflectat la ea o zi întreagă cântărind riscurile, gândindu-mă chiar la lucrurile imprevizibile... Am căutat şi argumentele care să mă facă să renunţ, dar nimic nu m-a convins că ideea mea ar fi fost rea. îndrăzneaţă doar, nu însă şi absurdă. Cu condiţia ca Swamy să-mi dea undă verde. Pentru că, ia urma urmei, totul depindea de el. De judecata şi aprobarea sa.

- Nu pot spune că sunt foarte sedus de această perspectivă, domnule locotenent, îmi spuse în timp ce treceam pentru a doua oară dincolo de sârma ghimpată a cazărmii, plimbându-ne ca doi colegi plini de chef pe o alee goală. Să te uşurezi pe ziduri ca puştii, e normal, dar să faci asta pentru a trece neobservat în timp ce urmăreşti suspecţi, şi mai ales suspecţi periculoşi, iată o idee notabilă. Realitatea însă te poate decepţiona...

N-am insistat. M-am prefăcut că sunt de acord cu el, agăţându-mă însă cu furie de speranţa că germenele pe care l-am sădit în mintea caporalului va încolţi şi se va preschimba într-o floare minunată...

- Da, Swamy, ai perfectă dreptate. Ar fi prea periculos... Păcat. Să nu ne mai gândim la asta.

Timpul şi-a spus cuvântul. După câţiva zeci de paşi, Swamy şi-a schimbat părerea.

- Poate...

- Nu, nu, Swamy, te rog. Să uităm această poveste, e o nebunie.

- Am putea încerca totuşi...

"§fc Swamy, nu trebui# să ca să A aşa. ţi, la ummtCT®f..lK nu uităm: suof doar â^Si silfii N-as vrea să...

- Mai bip#.:fl4 întrebăm pe ei, Cili #| e nţftl Dacă sunt de af«şi o săi facem încercare. Hi spuneţi?

Am spus da, bineînţeles* după care i-am prezentat un plan de bătaie. în cele din urmă, Swamy mi-a cerut un mic răgaz ca să poată intra în joc, timp în care schimburile noastre de politeţuri au încetat. I-am povestit pe scurt evenimentele din zilele precedente. Eram încrezător în el, aşa încât n-am omis nimic din tot ceeace s-a întâmplat. Chestia asta, presupun, l-a impresionat foarte tare.

« H nu mai idEbo^m, Obiectul «iii murdar ia® vă fta iii negre trebuie recuperai cât jad HUPliBi

.jfcBJSLnpIt de vorbă pe marginea unuiplan Simplu şi lipsit de pericol pentru copii. Era absolut necesar să profităm de absenţa lui Keller, să acţionăm aşadar în plină zi, ceea ce excludea prezenţa mea. Şi apoi, pătrunderea în camera fetei erao problemă. Forţarea hBfafjKn şperaclu qp era o treabă djgsraiL Aşadjffl^ nffii intra într-o cameră a unui mare hotel fără să trezim bănuieli?

- Să profităm de situaţia în care fata va c#re să i se ilarii Iii. bagaje! spuse diiii^ dată Swamy, pocnind lîs degete.

L-am privit pe micul caporal hindus cu un aer îndoielnic. Băiatul ăsta
irtU Îmi dădea de înţeles că avea deja răspunsurile pregătite pentru orice întrebare.

■» Să ne imaginăm, că Keller iWMil! A primească îijpj^ Cufărul qfn|p la hotel în momentul în care ea e plecată. în această situaţie, ce va face portarul?

- Va duce cufărul în camera ei...

- Exact! răsună vocea lui Swamy. Dar în cufăr nu se va afla lenjerie, să zicem, ci unul dintre micuţi. Khamuijee, de pildă. în momentul în care îşi dă seama că se află în camera fetei va sări din cufăr, va lua obiectul şi...

- Şi?

- Şi va ieşi cum va putea, spuse Swamy încurcat, însă, ultima parte a planului nu e cea mai inspirată. Dar, în general, e bine pus la punct. Ce spuneţi de asta?

Pendulând între entuziasm şi scepticism, am recapitulat toate fazele acestui proiect bizar, punându-i tot felul de întrebări, la care Swamy îmi răspunse prompt.

- Puştiul va încăpea într-un cufăr? Şi nu se va asfixia?

- Voi avea grijă de asta.

- Cine îl va trimite?

-Eu!

- Şi dacă Keller va intra pe neaşteptate şi va da de copil?

- O să stau în faţa hotelului cu un fluier. Dacă apare fata, o să dau semnalul!

- Şi cum o să ne dăm seama că Keller e sigură că nu a fost filată? Şi încă ceva. Unde va ascunde puştiul cufărul în care a fost transportat?

- Nu e nevoie să-l ascundă, domnule locotenent! Femeia v-a declarat război! Aşadar, o să vă apăraţi! Cui îi pasă ce gândeşte? O să-i dau lui Khamurjee o şurubelniţă ca să forţeze broasca din interior. Imediat după ce va recupera craniul va ieşi pur şi simplu din hotel. Şi jocul va lua sfârşit!

Planul era destul de simplu la prima vedere şi destul de nebunesc pentru a reuşi. Tipul era amuzat. M-am arătat neîncrezător.

- Nu-i aşa, domnule locotenent. Khamuijee e un copil dotat. Ştiu bine asta. L-am învăţat o mulţime de lucruri. I-am antrenat şi memoria antrenându-l în jocul lui Kim.

De acest joc îmi aduceam vag aminte. Am făcut eforturi pentru a-mi reaminti acest roman al lui Kipling în care un tânăr hindus e iniţiat în metodele serviciilor de informaţii coloniale:, jocul" consta în exersarea unor artificii mnemotehnice în scopul de a nu uita nici un detaliu dintr-o scenă, dintr-un loc, dintr-o grămadă de lucruri diverse. Într-o vreme în care nu existau microfilme, memoria era extrem de importantă la un agent. M-am mirat că Swamy a pregătit un puşti pentru acest gen de activitate ca şi cum ar fi ştiut că într-o bună zi ar fi fost utilă pentru cineva.

- Simplă intuiţie, îmi spuse laconic, aruncându-şi modest privirea în pământ.

Asta e tot ce-am aflat despre acest subiect.

- Mâine când o să reveniţi aici, o să vi-l prezint pe puşti. Vom discuta detaliile şi vom lua o hotărâre. Ce spuneţi?

Mi s-a părut o soluţie bună. îi eram profund recunoscător lui Swamy că se ocupă de problemele mele cu compasiune, dar şi cu entuziasm. Am încercat să-mi exprim mulţumirea, dar mi-o reteză scurt, în timp ce-şi lovea ceasul cu degetele.

Cred că am face bine să ne întoarcem, domnule locotenent. De-acuma se va lumina de ziuă foarte repede.

Ne-am întors în cazarmă şi Panksha a închis în urma mea uşa celulei, cu un aer de regret. Am dormit puţin, înainte ca Nicol să sosească pentru a-mi face vizita zilnică. în pofida sentimentului de simpatie pe care mi-l inspira acest om cumsecade, nu am considerat de cuviinţă

să-l informez în legătură cu micile aranjamente de care beneficiam în penitenciar. Asta ar fi făcut ca asupra lui Panksha şi Swamy să planeze grave bănuieli şi nu voiam să compromit în vreun fel cea mai mică şansă ce mi s-ar fi oferit, de a pune mâna pe efigie. Medicul mi-a schimbat pansamentele, mi-a dat o cantitate zdravănă de aspirină şi a vrut să-mi lase ziarul.

- Ai văzut şi dumneata, Tewp, s-a anunţat oficial pe prima pagină! a rostit el iritat, deschizând cotidianul în faţă şi bătând peste foile acestuia cu dosul palmei.

- Despre ce este vorba, domnule căpitan?

Neaflându-mă într-un moment în care să fi dat dovadă de simţul umorului, abia am aruncat o privire scurtă către fotografia pe care o împungea cu degetul şi care părea să-i fi declanşat furia. Nu am observat decât portretul suveranului nostru, Eduard al VUI-lea.

- Regele! Vizită oficială în India peste cincisprezece zile.

- Şi ce e anormal în asta? El este acum împăratul, am replicat eu pe un ton plictisit, agasat de lipsa de consistenţă a sugestiilor lui Nicol.

Într-adevăr, nu vedeam nimic nefiresc în faptul că regele, urcat pe tron în ianuarie trecut, urma să efectueze un turneu în dominioane, în timpul primului său an de conducere.

- Nu va veni la Calcutta, din câte se pare. Nici Bengalul nu-l interesează. Delhi, Lahore, Bombay... dar nu Calcutta. Cu-atât mai bine! Nu vom avea de suportat nici o umilinţă!

- Despre ce umilinţă vorbiţi, domnule căpitan?

- Despre ce umilinţă? Dar... în fine, ştii şi dumneata foarte bine. Toată povestea asta cu americanca. Ştii că o

portă după el pretutindeni. Ai văzut şi dumneata acea fotografie dezgustătoare publicată într-unul dintre ziare, li «gust!

Nu, eu Iu văzusem ilarit, în august mă aflam în cupsui pregătirilor de plecare fî nu iwawft iap» lâ mai citesc şi bârfele di® presă. N-aveam nici cea mai Stil Idee la ce făcea aluzie Nicol.

- E de-a dreptul extraordinar! Trebuie să jti singurul Wtwic care ignoră MjlfRi PS *m* aura® itefnmi Wallis Simpson! O femeie divorţată, din Lumea Nouă!

- O divorţată? am făcu eu, cu un real dezgust. Oh, *a* fetei

- ft nu-i numai IH, darii spune că vrea să MNIGN rească cu ea! A dus-o într-o croazieră pe Mediterana, în luna august, şi a făcut pe şmecherul, fotografiindu-se împreună ap ea pe phlp, îşi ptMf şi im prosop Jh jurul capului! Imaginează-ţi un pic scena! Acest rege mărunţel şi plăpând, cu turban pe cap, gângurind vorbedijclpnei divorţate, eu ochelari negri la ortii, pe o plajă din Dalmaţia! îţi imaginezi ridicolul acestei posturi!

Eram de-â dreptul şocat, p, nu pentru că un rege celibatar îşi permitea să umblecumetreie, daf lspht«tl se expusese alături de o femeie divorţată era pur şi simplu

- în mod sigur, n-a fost decât o ieşire trecătoare. Nu pag || ţe gândeşti serios că femeia asta o să itjree pe tron!

- Ah, nu aşa ceva! Imaginează-ţi faţa eftespflBi de Canterbury! Ar fi un scandal cumplit!

Nicol a plecat, după aceste vorbe deloc politicoase la adresa suveranului, dar care traduceau exact ceea ce simţeam. Dacă Eduard punea în practică ideea căsătoriei respective, în mod corect asta n-ar fi dus decât la abdicarea sa. Dar aşa ceva, oricâtă importanţă ar fi avut, nu intra deloc în preocupările mele de moment. Mi-am petrecut restul zilei cum am putut mai agreabil, întorcându-mă la patul meu şi dormind aşezat pe o parte, pentru a nu-mi odihni corpul nici pe spate, nici pe abdomen, fiindcă aşa mi s-ar fi putut irita rănile care se tot întindeau. Din mâncarea ce mi s-a adus nu am mâncat aproape nimic, de parcă stomacul meu ar fi refuzat cu totul să se hrănească. Trăiam încă din rezervele acumulate, însă ştiam bine că aveam să mă simt slăbit, continuând cu acel regim. în curând, aveam să nu mai fiu capabil nici măcar să părăsesc închisoarea, pentru escapadele mele nocturne. Oricare ar fi fost planul adoptat de Swamy şi de mine, trebuia să acţionăm rapid.

în a treia seară, caporalul a venit din nou să mă caute şi ne-am îndreptat iarăşi, împreună, către reşedinţa lui. în încăperea spaţioasă, frumos aranjată, care servea deopotrivă drept bucătărie şi cămară, un copil drăguţ, de vreo doisprezece ani, se ocupa de curăţatul cojii unui fruct, dar, în loc să-l înghită bucată cu bucată, îşi băga mâna sub masă, de unde se iţea un căpşor viu, subţiratic, mătăsos, cu ochii negri luminând ca două bucăţi de jar.

- Khamurjee are grijă de Ulitivi, mi-a explicat Swamy, de parcă prezenţa acolo a micului animal era cât se poate de firească. Ah, deci n-aţi mai văzut niciodată o mangustă, domnule locotenent? m-a întrebat caporalul, în timp ce mă apropiam, să văd mai bine această vietate, cu toată blăniţa lui, cu toţi nervii şi muşchii, în întreaga sa

lungime... Este un excelent vânător de şerpi. Foarte util, de altfel, când trăieşti în vecinătatea ierburilor înalte. . .

Din momentul intrării mele în câmpul său vizual, creatura a fugit să se ascundă s A masă, de unde n-a mai fost chip să iasă, ceea ce l-a făcut să râdă pe Khamurjee, a căni &ţă, în mod evident, trăda amestecuri de sânge. Pielea lui era destul de întoecată, însă trăsăturile fine nu păstrau pici o trăsătură spuMtei rotu«pfarffcr famame, întâlnite deseori la cei născuţi în Bengal. Băiatul se legăna de pe un picior pe altul, îmbrăcat sărăcăcios cu o cămaşă veche plină de murdărie ţţfd jurul coapselor având înfăşurată o pânză de în albicioasă. Biă descuff. Ochii lui ardeau mocnit.

—Sttfţful e un fel de negustor» l comentai *wwsss* Adună bucăţi de fhitâi şi |s revinde UsjgUfe topitorii ifeilVtiaUKL Asta mi aduce jfiBB ştie ce dar cel puţin nu fură. Iar când B e foame, ştie că poate să vină aici, oricând. Vorbeşte şi scrie în engleză foarte Mafii Este iii mai ii& elev al meu. Aii- şi HBnlll calităţi. .. Arată-ne Khamurjee!

Caporalul a scos dintr-un buzunar două creioane mfeuţe, i le-a întins băiatului, apoi i-a aşezat în faţă două M, de hâdi® rupte dintr-un carnet. Cu braţele înBRieipitj, a aşteptat ca puştiul să fie pregătit, cu un creion în mâna Aes^jf§. şi PfiJUf li s t ân g a, înainte s ă-l anunţe:

- Povestea celor patru fraţi. Un tigru şi un tânăr care cari apă. M^BKUhîEoajie şapte sute optzeeifi două de mii cinci sute şaizeci şi trei le vei împărţi la nouăzeci şi fipaCAml trei sute şaizeci şi unu!

în acel moment, Khamutjpe a realizat un tm extraordinar. Cest® iŞfi. jurat până atunci ca eimposibil, MLtt n-am mai văzut pe urmă, jMrfdL AffflWW fără vreun efort, băiatul a început să deseneze cu mâna

dreapta, să înşire cifre şi să rezolve operaţia matematică folosindu-se de mâna stângă, în timp ce, cu ochii fixaţi în ai mei. depăna povestea!

- Cu multă vreme în urmă, în regatul Patalîputra trăiau patru fraţi orfani şi săraci. Cel mai mare dintre ei le-a spus celorlalţi: „Haideţi să căutăm în lume ceva de învăţat, o meserie anume şi să ne dăm întâlnire tot în locul ăsta. peste un an". Fraţii s-au despărţit şi s-au apucat să caute timp de un an de zile, după care s-au reîntâlnit şi s-au întrebat unii pe alţii despre ceea ce reuşiseră să înveţe. „Eu am deprins arta care permite să creez came în jurul oaselor", a spus primul. „Eu am învăţat arta de a face să crească piele şi păr deasupra cărnii", a continuat al doilea. „Eu, cu ajutorul oaselor, cu came, piele şi păr, pot să creez membre şi o faţă", a continuat al treilea. „Iar eu pot să dau viaţă unei făpturi neînsufleţite, care are oase, came, piele, păr, membre şi chip", a încheiat al patrulea. Atunci, au pătruns împreună în desişul junglei, pentru a căuta un os. Pe cel dintâi găsit, primul dintre fraţi a creat muşchi, al doilea a aşezat piele şi păr. al treilea membre şi un chip, înainte ca al patrulea să sufle viaţă asupra întregului. Dar se întâmplase ca osul pe care-l găsiseră fraţii să fie al unui leu. Readusă la viaţă, fiara s-a năpustit asupra celor patru oameni care îl creaseră. I-a devorat pe toţi, apoi s-a întors liniştit în junglă. Şi în felul acesta au pierit cei patru brahmani orfani...

Când şi-a încheiat povestea, Khamurjee a împins către noi cele două foi de hârtie. Pe una, desenase silueta unui tigru apropiindu-se de o tânără îmbrăcată în sari, care cufunda urciorul în apa unui râu. Pe cealaltă foaie.

împărţirea ce i-o dictase Swamy era scrisă ordonat şi părea să fi fost rezolvată.

- Rezultatul operaţiei este o sută cincizeci şi cinci virgulă zero, unu, şase, opt, şase..., a rostit copilul.

Swamy şi-a îndreptat statura sa impunătoare. Era mândru de acest puşti, se vedea clar. Cât despre mine, eram şi eu, la rândul meu, extrem de impresionat de performanţa lui Khamurjee. Ceea ce tocmai realizase dovedea o organizare cerebrală cu totul ieşită din comun, caracteristică unui adevărat geniu. Mut de admiraţie, i-am întins mâna. I-am simţit strânsoarea palmei fermă şi demonstrând o voinţă puternică şi totodată nesupusă.

- Khamurjee, caporalul Swamy te-a pus la curent cu ceea ce plănuim să facem?

- Da, domnule. Ştiu că trebuie furat un obiect aflat în camera unei femei, de la hotelul Hamett. Mă simt în stare s-o fac.

- Chiar dacă e ceva periculos?

- Ce-aş putea să risc? Să fiu bătut de angajaţii hotelului? Ştiu ce-nseamnă să primeşti lovituri, domnule...

Privindu-l, am avut atunci convingerea că băiatul nu se bucurase de o viaţă uşoară. Gândul a făcut să mi se strângă inima.

- Aş vrea să fii răsplătit pentru ceea ce vei face. De fapt, eu te voi plăti.

în mod cert, era o manieră neinspirată de a-i mulţumi puştiului pentru riscurile pe care şi le asuma în locul meu, însă chiar nu vedeam o altă variantă.

Swamy a început să se agite, spunând că nu era cazul să mă gândesc la aşa ceva, dar eu am insistat şi am pus pe masă cele câteva livre pe care le aveam asupra mea.

- O să vă dau mai mult, după ce-o să ies din închisoare. Până atunci vreau să luaţi amândoi banii ăştia. Va trebui să vă faceţi rost de bagaje, să găsiţi un camion... N-o să coste puţin...

- Dar deja avem pregătite bagajele şi camionul! m-a înştiinţat caporalul, cu un zâmbet larg. Totul e gata!

Swamy nu-şi pierduse timpul. în timp ce eu, lipsit de puteri, încercam să mă odihnesc în celula mea, el găsise o valiză suficient de mare pentru ca puştiul să se poată ghemui în ea şi recuperase un vechi vehicul al armatei, un Bedford cu prelată scos din circulaţie de către mecanicii Majestăţii sale, pe care îl reparase şi-ntr-o după-amiază îl repusese în stare de funcţionare.

- Cum vei şti că Keller nu e la hotel, Swamy? Totuşi, nu-ţi vei putea petrece timpul în faţa hotelului, aşteptând ca ea să iasă. Şi pe urmă nici nu poţi măcar s-o recunoşti!

- Foarte simplu, domnule locotenent... Spuneaţi că lipseşte, practic, în toate după-amiezele. Nu am altceva de făcut, decât să telefonez la recepţie şi să cer să vorbesc cu ea. Dacă telefonul din camera ei nu răspunde... atunci, ne repezim!

Simplitatea cu care Swamy rezolva problemele mă dezarma. Cel puţin în aparenţă, situaţia fusese înţeleasă şi eu nu mai aveam nimic de adăugat.

- Totul va merge bine, domnule locotenent, a continuat Swamy. Dacă obiectul se află încă la acea femeie rea, va ajunge la noi, într-un fel sau altul...

Khamurjee mi-a făcut un semn din ochi, pentru a mă asigura că încrederea în reuşită a caporalului era şi a sa. Spectacolul oferit de feţele lor la fel de încrezătoare, la fel de radioase, m-a făcut să izbucnesc în râs. Cu mutrele de piraţi şi cu zâmbetele lor convingătoare, cei doi m-au făcut dintr-odată să-mi recapăt încrederea totală în viitor.

*

în celula mea, mă simţeam ca un general de armată refugiat în buncărul său, în timp ce trupele pornesc la atac asupra unei poziţii imposibil de cucerit. Doream ca operaţiunea să reuşească, bineînţeles, dar în plus voiam să nu i se întâmple nimic lui Khamurjee. Poate că uitasem puţin cam repede un amănunt: Keller era agent al serviciilor de informaţii naziste, ceea ce însemna că era bine antrenată, bănuitoare şi, chiar şi faţă de un copil nu ar fi arătat nici un pic de milă. Creat de însuşi Himmler - şi MI 6 cunoştea asta - SD era condus de un anume Reinhardt Heydrich, un uriaş blond, maestru în scrimă şi în echitaţie, cu o gândire rece, care adunase în jurul său o echipă de intelectuali excepţionali şi de literaţi, ale căror rezultate excelente le depăşeau de departe pe cele ale spionilor tradiţionali ai Abwehr-ului ştersului amiral Canaris. Heydrich şi ai săi erau gata să facă orice, pentru a-şi atinge scopurile: şantaj, manipulări de toate felurile, chiar şi asasinate, dacă i se impunea... Iar dacă şi Keller făcea parte din această echipă, nu mă îndoiam nici o clipă că ea împărtăşea din plin fanatismul celorlalţi şi gustul nestăpânit pentru violenţă.

Chiar în momentul când mă gândeam din nou la ea, privirea mi-a căzut iarăşi pe articolul care anunţa sosirea în India a lui Eduard al VlII-lea. O intuiţie subită m-a făcut să recitesc programul detailat al deplasărilor regelui. Nicol avea dreptate: Delhi, Lahore, Bombay erau menţionate în cadrul turneului regal. Nu şi Bengal. Nu şi Calcutta. M-am liniştit. Pentru o clipă, crezusem că de fapt Keller venise aici ca să-l asasineze pe regele nostru. Totuşi, de ce venise cu două luni înaintea vizitei

acestuia? Şi de ce alesese să se instaleze într-o vilă aflată departe de circuitul oficial? în sfârşit, de ce Germania ar fi avut interesul să-l elimine pe Eduard, tocmai pe el, care - un lucru de notorietate publică - era „foarte" germanofil? Nu, în mod cert, temerile mele erau absurde! Am făcut ghem ziarul şi l-am aruncat cu dispreţ într-un colţ al celulei, apoi m-am întins pe patul mizerabil, aşteptând cu nerăbdare să treacă orele. Schimbarea de tură s-a efectuat ca de obicei, pe la orele şase seara. Soldaţii britanici îşi terminaseră serviciul şi plecau să profite de timpul lor liber, bucuroşi că hinduşii îi scuteau de corvoada schimbului de noapte. Am devenit neliniştit. Nici Panksha, nici Swamy nu veniseră să-mi deschidă uşa, ca de obicei. în sfârşit, comandantul gărzii a apărut aducându-mi ceva de mâncare. Nu era la curent cu ceea ce caporalul şi cu mine puseserăm la cale, dar îşi dădea seama bine că tocmai se petrecea ceva anormal.

- Panksha, l-ai văzut cumva pe Swamy? l-am întrebat imediat.

- încă nu, domnule locotenent! E ceva în neregulă?

Am făcut un gest vag. Nu voiam să-l pun la curent cu efracţia pe care o plănuisem la Hamett, însă ardeam de nerăbdare să discut cu cineva. M-am abţinut cât am putut să-i povestesc totul. Văzându-mă atât de agitat, am crezut că va părăsi celula, înţelegând că seara promitea să nu fie una obişnuită. Şi nu a fost.

O oră mai târziu, Swamy încă nu apăruse în închisoare, întârzierea lui aruncându-mă într-o stare de disperare şi de nervi, de nedescris. în sfârşit, şi-a făcut apariţia îmbrăcat într-un costum civil, palid la faţă, cu ochii roşii şi cu şuviţe de păr lipite între ele de sudoarea care-i şiroia de sub turban.

- Băiatul n-a ieşit încă din Haraett, domnule locotenent. Se află acolo de aproape cinci ore! E mult prea mult!...

Într-o clipită, mi-am aruncat haina pe mine şi am plecatîn trombă, Swamy explicându-mi ce se întâmplase, în timp ce traversam curtea închisorii în pas alergător, fără să ne pese că am fi putut fi zăriţi de cineva.

- La început, totul a mers aşa cum am plănuit. Telefonul nu răspundea în camera domnişoarei Keller, iar portarul hotelului n-a avut probleme să accepte trimiterea bagajelor. Apoi, eu am aşteptat în stradă, ca să supraveghez zona şi să-l pot preveni pe Khamurjee, prin două fluierături scurte, dacă aş fi văzut-o pe fată întorcându-se. Dar nu s-a întâmplat nimic. Băiatul nu a mai ieşit... Şi-atunci, am alergat să vă previn ...

- Vrei să spui că acum nimeni nu mai supraveghează intrarea în hotel?

- Ba da, e acolo Anânda, care a mers cu mine şi pe care l-am lăsat în loc. E celălalt băiat despre care v-am vorbit. Dar el n-o să poată face mare lucru...

Am ieşit din incinta cazărmii prin locul nostru cunoscut. Camionul lui Swamy se afla parcat în apropiere. Ne-am urcat în el, ca să ne întoarcem la Hamett cât mai repede posibil, dar în timp ce străbăteam în viteză străzile puţin animate din cartierul colonial, i-am cerut brusc caporalului să schimbe direcţia, dându-i adresa doamnei Garance de Reault.

- Dar de ce, domnule locotenent? m-a întrebat Swamy, răsucind volanul împotriva voinţei sale.

- Pentru că, dacă băiatul nu a ieşit, vom avea nevoie să intrăm în hotel şi dumneata nu o să te poţi strecura, fără să fii reperat. în ce mă priveşte, eu nu pot să pătrund acolo

mele boţite şi murdare, după atâtea zile petrecute în celulă, spre uniforma fără cravată şi centură, pantofii fără şireturi, toate obiectele fiind lăsate la intrarea în cazarmă, conform regulamentului.

Swamy a ridicat din umeri, a bombănit ceva, dar a apăsat pe accelerator. Câteva minute mai târziu, sunam fia doi drăcuşori la poarta doamnei de Reault, făcând să latre toţi câinii din cartier. în legătură cu asta, fusese un gest nebunesc din partea mea, pentru că pur şi simplu ignorasem posibilitatea ca franţuzoaica să se fi aflat în seara aceea la prietenii săi. Totuşi, trebuia făcut ceva, neapărat, iar această femeie era singura persoană la care puteam să apelez. Mulţumită lui Dumnezeu, ea ne-a primit fără nici un fel de reţinere. în două fraze i-am spus situaţia şi ea a acceptat să ni se alăture, în acţiunea noastră de salvare. Din fericire pentru noi, firea sa era atrasă în mod implacabil de pericole, la fel ca o bucăţică de fier, de magnet.

- Ar trebui să vă înarmaţi cu o valiză, i-am spus eu, în timp ce se pregătea, în cea mai mare grabă.

- O valiză, locotenente? Dar pentru ce?

- Pentru că metoda cea mai bună să intri într-un hotel şi să te plimbi prin el este să arăţi a client! O să închiriaţi o cameră, dacă este posibil la etajul cinci. O să găsiţi un motiv oarecare... Acela va fi cartierul nostru general. După ce veţi ajunge acolo, voi încerca să vă contactez. Apoi vom acţiona!

- Foarte bine, o să iau şi o valiză, dar în primul rând îmi iau Lepage-ul! a precizat ea scoţând dintr-un sertar un revolver pentru femei, căruia i-a dat drumul în buzunar, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o banală cutie cu pastile.

Am urcat din nou în Bedford-ul pe care Swamy l-a făcut să demareze în trombă. Un trio insolit, pornit pe urmele unui copil dispărut, eram concentraţi, dar şi îngrijoraţi, indiferenţi la riscurile evidente pe care ni le asumam. Şi până la urmă, toate astea erau pentru a mă salva pe mine. Aproape că-mi era ruşine de situaţie. Am oprit camionul vizavi de aleea unde Edmonds avea obiceiul să parcheze Chevroletul, pe vremea când efectuam primele noastre filaje, apoi doamna de Reault a coborât şi s-a îndreptat spre hotel, ducându-şi valiza, ca o făptură plăpândă.

Swamy a sărit şi el jos din maşină, pentru a încerca să-l găsească pe Anânda. Cât despre mine, căzusem de acord să aştept cincisprezece minute, înainte să mă prezint la recepţie pentru a mă întâlni cu doamna de Reault. în halul în care arătam, personalul nu m-ar fi împiedicat să urc într-o cameră deja plătită şi ocupată de o femeie respectabilă. în ce priveşte observaţia dacă cei din MI 6 se aflau la posturi în hotel şi dacă m-ar fi recunoscut, ei bine... ăsta era un risc în plus care plana asupra mea, nici mai mult, nici mai puţin...

Swamy l-a găsit pe Anânda înainte ca eu să fi părăsit camionul. De când rămăsese în postul său de observaţie, nu văzuse luminile aprinzându-se la camera 511, ceea ce părea să însemne că încă nu se întorsese jCeller. Dar trebuia totuşi s-o facă, în curând. Niciodată - pe vremea când se afla sub supravegherea noastră - Keller nu petrecuse o noapte întreagă în afara hotelului. Era aproape ora nouă şi jumătate. în mod evident, timpul se scurgea în defavoarea noastră. Atât cât am putut mai bine. mi-a pus o oarecare ordine în îmbrăcăminte. Swamy mi-a pus cravata lui în jurul gâtului, apoi mi-a dat centura şi

şireturile sale. Puteam să mă prezint în holul de primire, fără să risc ca un angajat plin de zel să mă arunce afară. Forţându-mă să merg cât mai drept şi cât mai calm posibil - în pofida îngrijorării, dar şi a durerilor pricinuite de iritaţiiie de pe spate şi de pe piept - am pătruns pentru a treia oară în holul impunător al acelui hotel şi am cerul să fiu primit de doamna de Reault, o clientă sosită de foarte puţin timp.

- Tocmai am înregistrat această persoană, domnule: camera 434, m-a informat recepţionerul, pe un ton glacial, probabil impresionat de nuanţa cenuşie a pielii mele şi de oboseala care-mi brăzda faţa.

Din nefericire, doamna de Reault nu reuşise să închirieze decât la etajul patru. Am luat ascensorul şi am bătut de trei ori, rar, Ia uşa ei. Mi-a deschis, ţinând în mână bătrânul său Lepage.

- Nu vă uitaţi strâmb la jucăria asta, a zis ea. Dacă aţi şti de câte ori mi-a fost de folos! Şi nu numai ca să trag în şobolani!

Percepând tonul cu care vorbea despre arma sa, mi-am dat seama că. fără îndoială, nu glumea deloc. Am discutat rapid despre ceea ce urma să facem. Am propus să convingem un băiat de pe etajul cinci să ne deschidă uşa camerei 511, dar doamna de Reault a venit cu o idee şi mai aventuroasă decât a mea.

- Eu am o variantă mai simplă şi mai sigură: dumnea-voastră veţi sta de pază şi eu voi forţa încuietoarea!

- Dar asta o să ia ceva timp... Şi dacă între timp Keller se-ntoarce?

- Ei. bine, vom vedea atunci cine dintre noi va trage mai întâi: ea sau eu!

Am vrut să mă opun unei alegeri atât de radicale, dar franţuzoaica deja se strecurase pe culoar, îndreptându-se

către scara care ducea la etajul superior. Plantat acolo ca un caraghios, nu aveam altceva de făcut decât să mă iau după ea sau să bat în retragere. Am urmat-o evident... Doamna de Reault era o femeie plină de energie şi de idei. Şi-a sacrificat o agrafă lungă din părul său şi a meşterit la încuietoarea camerei lui Keller cu o incredibilă pricepere şi remarcabilă eficacitate. în zece secunde uşa zăvorâtă era deschisă!

- Nu aprindeţi lumina! m-a atenţionat ea, când m-a văzut întinzând braţul către întrerupător. N-are nici un rost s-o alertăm pe fata asta, dacă ajunge prin zonă. închideţi uşa încet, în urma dumneavoastră, Tewp!

Supunându-mă acelei femei ca în faţa unui superior, m-am executat. Apoi, intrând în cameră, am găsit un cufăr mare, deschis, aşezat pe jos. în mod sigur, era cel în care fusese ascuns Khamurjee. Aşadar, unde era băiatul? Am cercetat rapid camera principală, fără să descoperim vreo urmă a micului nostru spion. Am împins uşa sălii de baie, care stătea întredeschisă. Locul era cufundat în întuneric, dar ochii mei, deja obişnuiţi cu obscuritatea s-au îndreptat instantaneu spre un corp neînsufleţit, aflat pe pardoseală. Inima a început să-mi bată nebuneşte şi am scos un strigăt scurt, în timp ce m-am repezit către Khamurjee, dar în acelaşi moment vocea doamnei de Reault a răsunat în spatele^ meu, cu o duritate care m-a făcut să încremenesc.

- Să nu vă mişcaţi, Tewp! Altfel, sunteţi mort!

Vocea devenise brusc ameninţătoare, chiar ostilă. Fără să înţeleg de ce adoptase dintr-odată un ton agresiv, m-am întors către ea. Ţinea în mână revolverul său micuţ, îndreptat spre mine. Nu mai înţelegeam nimic.

- Ieşiţi din încăpere cât mai încet, Tewp, şi mai ales nu vă pierdeţi cu firea!

Am şovăit o clipă să-i urmez ordinul, Garance de Reault chiar se afla în postura de a mă ameninţa cu arma?

- Ieşiţi din încăperea aia odată, locotenente. Ştiu eu bine cum să mă port cu gângăniile astea, dar trebuie să-mi lăsaţi câmp liber de acţiune!

Oare despre ce gângănii vorbea? Fără să vreau, i-am aruncat o scurtă privire lui Khamurjee. Abia atunci am văzut lunecând pe pieptul lui o creatură lungă, cu multe inele pe corp, ce cobora încet spre sol... Era un şarpe enorm, animal de coşmar, care acum se descolăcea şi se îndrepta exact către mine!

Reault m-a tras de mânecă şi m-a împins cu o forţă incredibilă în afara sălii de baie. M-am dezechilibrat şi am căzut greoi în spatele ei, în timp ce femeia înainta hotărâtă atacând monstrul - o cobră lungă de vreo patru picioare, care îşi ridicase capul şi scuipa către ea, ea o pisică turbată. Fără să-i pese de ameninţare, Reault a înhăţat un prosop de pe lavoar, l-a înfăşurat rapid în jurul încărcătorului armei şi a tras două focuri către şarpele care a început să se zvârcolească, decapitat de gloanţe. Atenuate de ţesătura prosopului, împuşcăturile nu făcuseră mai mult zgomot decât o tuse seacă.

- Secretul reuşitei e întotdeauna hotărârea! a dat verdictul Reault, împingând cu piciorul bestia şi aplecându-se deasupra micului corp întins pe jos. Mi-am revenit, uluit totuşi de cât sânge rece dăduse dovadă această femeie şi m-am apropiat şi eu de Khamurjee. Culoarea pielii sale devenise palidă şi nu vedeam nici un semn de viaţă animându-i faţa.

- N-a murit, a şoptit franţuzoaica, după ce i-a palpat gâtul. Muşchii îi sunt plini de otravă, dar încă rezistă. Trebuie să-l scoatem de aici cât mai repede.

în timp ce-l ridicam pe jPfji,Si braţe ftpffi##ceala trupului, Reault a îngenuncheat lângă cada de baie şi şi-a vârât mâna în ascmizlţoaj^t deja deschisă. AiH f ăzut căutând câteva <^ţpe, apoi scoţând de asscdo pMfepe care eu însumi a dtoiţ^amlĂ ftflga fi» nitiiicolo. Cu un aer triumfător, şi-a aşezai-^ sub braţ şi «M fflmat, pentru a verifica dacă imd aJb M«ain IMWtiin nou, în gând, că apelasem lâ ajutorul acestei femei. Dacă ea nu ar fi avut prezenţa de spirit să recupereze efigia prin care mi se făcuse vrăji, nebunia cari mă cuprinse la vederea corpului ftflSKt ăl lui Khamurjee m-ar fi făcut să uit că riscasem, de fapt, atâta. Hră prea multe probleme, l-arfl dus pe băiat în camera de la etajul al patrulea al MMMU, L-am aşefăf pe pat, îg, timp ce doamna de Reault verifica dacă în cutie se află rfeaarfaL Mei, locotenente Tewp. Am reuşii în EHlIifllâââgla însă, puţin îmi păsa dacă am fi pis mâna pe acel diabolic. Toate gândurile mele se îndreptau către băiat şi aş fi dat orice să-l pot salva. Dil.lrfUUfe^a^K convingerea ciiu mai era nimic de făt®, dloarece pliaţii era tot mai slab.

doctor, am spus. Mă duc să-î caut piJteftpl Nicol!

- E& idee pafpifc Tewpl Hfet S *Wt medie bun, 4tav cunoştinţele Sâîe suni inftilf, *ŋSM* levoie di Aleii mult mai competent. Şi «. sunt UEWIIIK să-l cautel *Vă* rog H infi facrediere în ffiittfc, *0* *p Ieşiţi şi mai ales să CîStEtilI

Perspectiva, de a rămâne îb camera aceea de loiali Stagppai puştiul li ipgiţ, *#&* ta»

- Şi dadl se-ifturn' Keâte* fi le gfcsşli# *wB* întrebat-o, îngrozit.

- împuşcaţi-o! mi-a răspuns Reault, privindu-mă fix în ochi şi punându-mi în mână revolverul său Lepage. Arma încă era caldă şi mirosea a praf de puşcă.

*

Doamna de Reault se întâlnise afară cu Swamy şi plecase imediat cu el către nu ştiu care cartier din Calcutta. Pentru mine, aşteptarea durase cât o eternitate şi în fiecare clipă mă temeam ca micul Khamurjee să nu înceteze să respire.

- Şi mai ales nu-l încălziţi, sub nici un motiv, mă prevenise franţuzoaica, înainte să plece. Nici baie caldă, nici învelit... Asta, fiindcă aţi determina dilatarea vaselor de sânge şi aţi ajuta otrava să se răspândească în corpul lui. Lăsaţi-l aşa cum se află acum. Dacă a supravieţuit atâta timp, înseamnă că e capabil să mai reziste un pic!

Mai era o oră până la miezul nopţii şi planul nostru risca să degenereze într-un dezastru. Desigur, eram în posesia efigiei, dar cu ce preţ? îmi frământam mâinile şi aproape că plângeam de disperare, învinovăţindu-mă că-l trimisesem pe băiat în prima linie. Cât egoism avusesem ca să-l arunc în această aventură! Ar fi trebuit să-mi dau seama despre Keller că era o fiinţă perversă şi un inamic redutabil. în mod cert, ea observase că prin camera sa controlase cineva. Da, acum, un lucru mi se părea clar: ameţit de sugestiile lui Gillespie legate de vulnerabilitatea acestei fete, orbit şi de prea mare încredere în propriile mele capacităţi, intrasem prin efracţie în camera 511, dar, în ciuda măsurilor de precauţie, trebuie că lăsasem, tară îndoială, urme ale trecerii mele pe-acolo. Moment din care, devenind mult mai

bănuitoare, Keller pusese şarpele să păzească spaţiul gol de pis cada ig vârântSu-şi mâna acolo. Keller! Era clar că totul fusese opera ei! Degetele mi s-au ;înd|eşţft §ie fătt Jt^pitiaslp# şi neştiind ce altceva puteam face decât iM privesc pe puşti cum moare chiar în făp mea, am fost cuprins tps£<& un fel de nebunie. în mare grabă, am urcat la etajul cinci pe scara de serviciu. Dacă austriaca se întorsese, eram ferm hotărât să-mi- reglez mnterftii cu ea |ffiiiiiai$. fără să-i pun întrebări, fără A încerc să aflu ce căuta la Calcutta. Am înaintat pe culoar. Pe sub op ei răzbătea o fâşie ii fenilâ! -Strângând îs mi-am **UpA,preefei A'uşl,. feceicini tf** *j0k±â& MM* **giin&fc** încăperii se află, însă nu am perceput nici cel mai ifllfl zgomot. Deodată, am simţit un cilindru rece de metal împungându-mi ceafa. încordându-mă, mi-am întors încet jpMttft într-o pgffifes,- pal® a depgpppi *Bim*agresorului.

- Am intervenit exact în; momentul În care erii p punctul de a pune în practică o Ifce proastă* locotenente Tewp!

Cel care-mi şoptise acele cuvinte era un bărbat de vreo patruzeci de ani, suplu, aproape la fel de înalt ca mine* Ura îmbrăcat cu un costum deschis la SEflaMţ, confecţionat din cea mai buni slujii, iar pe Hfpft jfllWf Mi*a. lipul lemn. Să mă retragi apoi, ffit-a revolverul S®SB mână, Iţatate să ml itfljil&gff spre ii|IWL culoarului. DMwg cameră a ieşit # pereche şi pentru o cUpă**» Îşi»* prin cap să profit d&dtâfzie, dar„Q| şi işiibWjibaM mi-ar fi citit gândurile, m *A* avertizat cu o voce fermă că orice mişcare necugetată a mea va fi imediat sancţionată.

- Unde mergem? l-am întrebat.
- Acolo de unde ai plecat, în camera 434.

N-avea rost să mal comentez. Individul era înarmat şi părea să ştie multe despre mine. Pentru moment, nu aveam altceva de făcut, decât să mă supun. Am coborât din nou treptele şi am intrat împreună în camera în care Khamuijee, din fericire, încă respira. Bărbatul mi-a făcut semn să mă aşez într-un fotoliu, lângă pat, apoi, cu spatele lipit de uşă, a aprins un chibrit şi şi-a dus o ţigară spre gură.

- Nu-ţi face griji, bătrâne, a rostit el, în timp ce un nor de fum albăstrui îi învăluia faţa. Nu-ţi face griji, sunt de partea ta!
- De partea mea? în timp ce mă ameninţi cu arma?
- Mai bine mi-ai mulţumi că te-am ajutat să eviţi să faci o prostie enormă!

Individul mi-a spus că se numea Surey. Dacă trebuia să-l cred, era un ofiţer din Delhi.

- Firma m-a trimis să văd cine e această Keller, de care faci atâta caz aici, la Calcutta. Se pare că Erick Kiineck s-a deplasat să se întâlnească cu ea?

Cu micul Khamurjee muribund lângă mine, nu aveam nici un chef de pălăvrăgeală. Prin urmare, am tăcut, neştiind dacă ar fi trebuit să am încredere în acest nou-venit, despre care nimeni nu-mi putea dovedi că aparţine într-adevăr serviciilor noastre.

- Nu vrei să vorbeşti, Tewp? Păcat... Chiar mi-ar fi plăcut să ştiu ce tot bântui pe-aici, alături de un puşti indigen gata să moară, în timp ce se presupune că te afli cât se poate de liniştit în arest... Şi pe urmă, mi-ar plăcea mai ales să ştiu de ce erai gata s-o ucizi pe Keller. Chiar asta voiai să faci, nu-i aşa?

Cum aş fi putut să-i explic acelui bărbat aventura mea? Cum să-l fac să înţeleagă că tânăra pe care pretindea

că o supraveghează era a «Iffiteiire £k$k?&sH şu$cjeji£ de dotată c| să boala asopi oricărui IrfWli* înfigând ace în fotografii?

- De cât timp o njpraveghezi? l-am întrebat pe Surey, pe un ton resemnat.

- De două zile, fii fflff

—Nu ţi s-a întâmplat nimic ciudat, în timp ci p filai? N-ai pierdut nici un obiect personal? Mi IHI âi aU un vagabond de pe rtiaift, Care să-|liB!îulgl,SBi ftr de păr oriiSă te zgârie puţin?

Surey a izbucnit în râs.

- Ce Mi spui acolo, jisrtMHjp Tewp? Ifi emu» cadfl fi iflbl di scăpare? Dar, u||i# nu te mai amenin ţi* fl daca asta te poate linişti, îmi

BtifMN® vorbele cu gesturi* a fiert să dispară pistolului Ilpilprinş şub braţ şi s-a apropiat de Khamurjee, pipăindu-i fruntea.

-E într-o stare mizerabilă puştiul tău. Nu crezi că ar fi mai corect să apelăm la medicul hotelului?

- Nu! Ştiu ip are. Pentru moment e absolut inert, dar va ieşi curând din starea de leşin, am minţit eu.

- Ifciştiu dacă e o idee bună. Dar te las pe dumneata să judeci. în orice caz, nu e decât unul dintre zecile de mii de orfani care bântuie prin oraşul ăsta, după cât se pare. Dacă se duce, nimănui n-o să-i lipsească.

-Nimănui, cu excepţia mea! am replicat eu, profitând de ocazie pentru a mă întinde ca un arc şi a mă arunca dintr-o dată asupra lui Surey.

Prea încrezător, bărbatul nu se aştepta la aşa ceva. Umărul meu l-a lovit direct în stern, fapt ce l-a dezechilibrat, făcându-l să cadă greoi pe marginea patului. Mi-am pus genunchii pe pieptul său, i-am prins în mâini

capul şi l-am lovit de podea, până şi-a pierdut cunoştinţa. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am ridicat rapid, am smuls cordonul unei perdele, i-am legat mâinile şi picioarele pretinsului agent al Firmei şi i-am îndesat batista în gură, înainte să-şi revină. Nu avea în buzunare nici un act, iar portofelul conţinea doar vreo zece livre, pe care nu i le-am luat. În schimb, i-am luat arma şi am recuperat revolverul pe care mi-l dăduse Garance de Reault. în fine, l-am târât în sala de baie şi l-am răsturnat cu destul de mult efort în cadă, înainte să arunc o privire pe coridor, pentru a verifica dacă nu cumva fusese cineva alertat de zgomotul luptei. La ora aceea, hotelul răsuna de alămurile orchestrei de la parter. Timp de trei seri pe săptămână, la Hamett te puteai delecta cu melodiile interpreţilor de jazz. Acoperită la momentul oportun de muzică, gălăgia pe care o făcuserăm nu atrăsese nimănui atenţia. Liniştit, m-am întors în baie, hotărât să-l fac pe Surey să vorbească. Cine era el. de fapt? Cum se face că ştia atâtea despre mine? Şi de ce mă împiedicase s-o împuşc pe Keller? Trebuia să-mi vorbească despre toate astea. Dar cum? Să faci să vorbească un om nu e posibil decât sub ameninţare sau sub tortură. Cu ce-l puteam speria pe Surey, câtă vreme nu ştiam nimic despre el? Cât despre tortură, asta ieşea oricum din discuţie, căci nu m-aş fi coborât până la a folosi asemenea metode! Mi-am dat seama că nu aveam totuşi nici o putere pentru a-i smulge prizonierului meu cea mai mică informaţie, înciudat, am închis uşa băii şi am revenit alături de Khamurjee.

A mai trecut o oră fără să se fi petrecut aproape nimic. Nici Reault nu se întorsese. Dacă printr-un ghinion nu m-aş fi putut întoarce în celula mea până în zori. poliţia

militară MilA! m-ar fi considerat un evadat asttpi căniia ar f! fost perfect să se tragi fără somaţiei îh sfârşit, am auzit pe coridor un zgomot gn se «popi! de uşa camerei. Pentru mai mulţi siguranţă* am îndreptat pistolul lui Surey către intrare şi mi-am încordat degetul Jft trăgaci Î8 momentid când am observat clanţa mişcându-se încet. Garance de Reault a intrat în încăpere. În urma ei, trei siliţi şi-au făcut apariţia, L-am recunoscut pe isMiji danrfMI dbt hinduşi îmbrăcaţi în sari şi cu turbane negre pe cap, îmi erau total străini.

- Cum îi merge băiatului? a întrebat Reault, fără să se pentru[1] a face

- Aşa cum l-aţi lăsat. Mei ameliorare, nici agravarea stării, cred eu.

«-Staţi amnci ff» putea trece la prima etapă. s* Aceşti doi bărbaţi sini brahmani. Preoţi şi medici. îl veri» li primire pe băiat. Dumneavoastră, Tewp, din câte am ln|efei de la BpiilMl Swamy, aţi avea tot interesul ii li, Ipiwreod În închisoare, înainte de ivirea zorilor. Duceţi-vă, oricum nu ne puteţi ajuta cu nimic. O să ne revedem ehiar aici mâine seara || îl vom scoate pe Khamuijee... O să vedeţi că o să-i meargă mai bineî

- Şi efigia? am întrebat eii, cu o unda de nelinişte în ce privea propria mea soartă.

- Efigia e o problemă care mă priveşte pe mi®. Dar o să Al p® şi despreiSIS tiliMâine. Haideţi, mergeţi acum...

- Mă tem că mai e o problemă, doamnă!

«ISi Mii!

în două vor®, i-am explicat că aveam un oaspete* care se afli legat fedeleş, în sala de baie. Nu-l puteam lăsa acolo douăzeci şi patru de ore. Ggrapce Al it&iilt şi-a privirea sper o®.

- Ei, bine, locotenente, cred că o să fie totul în regulă, îl daţi afară mâine. Duceţi-vă şi verificaţi dacă e bine legat. Nu ţin neapărat să se elibereze.

Mai mult în silă, am avut grijă câteva minute să mă asigur că Surey stătea în siguranţă în cadă, dar era foarte adevărat că nu ne puteam asuma riscul de a-l elibera. Cu ochii larg deschişi, încercând să vorbească prin căluşul improvizat de mine din batistă, bărbatul se agita şi împungea cu priviri pline de furie.

După ce m-am convins că nu se putea desface, am ieşit din baie şi l-am urmat pe Swamy în afara hotelului. Am găsit Bedfordul la capătul aleii şi, fără să ne adresăm vreun cuvânt, ne-a deplasat până în apropierea închisorii militare.

- Ştii cumva cine sunt cei doi ţipi pe care i-a adus doamna de Reault? l-am întrebat pe caporal, în timp ce oprea motorul.

- Nu am nici cea mai vagă idee, domnule locotenent! Femeia mi-a cerut s-o aştept în faţa unui templu de pe Kalighât Road. A intrat singură şi a revenit după vreo douăzeci de minute, împreună cu cei doi brahmani. Nimeni nu a scos nici un cuvânt, în timp ce-i aduceam la Hamett.

- Cred că nu mai avem de făcut nimic altceva, decât să încercăm să dormim puţin, Swamy, am spus eu, în timp ce coboram din bătrânul camion. în momentul ăsta nu mai avem nici un atu în mânecă! *

*

Am primit în ziua aceea vizita lui Nicol, ceva mai târziu decât de obicei. Starea mea de sănătate nu se

îmbunătăţea, după părerea lui. Aveam tenul palid şi ochii umflaţi, iar pe deasupra mai şi slăbisem. Pe urmă, iritaţiile de pe piele se extinseseră şi pe partea superioară a coapselor, dându-mi o oribilă senzaţie de arsură şi facându-mă să pierd în fiecare zi o cantitate de sânge mai mare decât aş fi vrut să cred.

- Va trebui să te internez în spital, băiete. Sunt dezolat, fiindcă am convingerea că asta nu-ţi va îmbunătăţi starea, dar ne va permite măcar să-ţi schimbăm pansamentele de două ori pe zi şi să te hrănim prin perfuzii. Deja ai pierdut mult din greutate. Dacă încă te încăpăţânezi să nu mănânci, după mine n-o să rezişti mai mult de zece zile, bătrâne...

I-am mulţumit lui Nicol pentru bunăvoinţa sa, dar am insistat să nu mă oblige să mă duc la spital mai devreme de cel puţin patruzeci şi opt de ore.

- E absolut stupid şi chiar nu pricep de ce faci asta. Dar o faci pe pielea ta, la urma-urmei! Vrei morfină? Măcar aşa or să-ţi mai dispară senzaţiile de arsură...

Am acceptat recunoscător injecţia cu opiacee, lucru care mi-a permis să adorm şi să-mi petrec cea mai mare parte a zilei într-o stare de inconştienţă binefăcătoare. Corpul meu avea nevoie de aşa ceva. Mă săturasem să mă zbat de zile întregi într-un ocean de întrebări care nu mă ajutau cu nimic. De ce venise Keller la Calcutta? Chiar avea cu adevărat abilităţi de vrăjitoare? Cine era Surey? Plănuia oare Kiineck asasinarea lui Eduard al VEII-lea, în timpul vizitei acestuia în India? Dar atunci, de ce să se întâlnească cu Keller în Bengal, o provincie neinclusă în circuitul regal?... Nimic din toate astea nu păreau să aibă vreun sens... Pe parcursul mai multor ore, din fericire, drogul m-a despovărat de aceste enigme şi, când m-am trezit, cu o oară înainte să se întunece, eram aproape

odihnit. O oră, înainte ca Swamy să revină, pentru a mă duce la Hamett... Am plecat împreună, imediat ce s-a {acut noapte. El trebuie că-şi îndeplinea serviciul de zi în regimentul său şi nu avea nici o veste de la Garance de Reault. îngrijorat ca şi mine, chipul lui se înăsprise. Am crezut că îmi purta pică pentru cele întâmplate.

- Bineînţeles că nu, domnule locotenent. Pe femeia aceea rea mi-e ciudă! Pe acea Keller! Cred că aţi fi făcut bine dacă o împuşcaţi. E o fiară periculoasă căreia trebuie să-i venim de hac. Acum!

La vederea trupului lui Khamurjee inert şi rece, cu şarpele încolăcit pe pieptul lui slab, în seara trecută nervii mi se întinseseră la maximum şi eram capabil de orice. Dorisem s-o împuşc pe Keller, era adevărat. Şi chiar aş fi putut s-o fac, dacă nu intervenea Surey. Dar astăzi? Aş mai fi găsit în mine acea forţă care să mă înfurie? Dacă Reault mi-ar fi dat cea mai proastă veste, nu mă îndoiam că răspunsul era afirmativ. Dar dacă băiatul îşi revenise? Nu, de bună seamă, nu mă vedeam descăr- cându-mi cu sânge rece arma în austriacă, la fel cum nu mă vedeam înfigând aşchii de bambus sub unghiile lui Surey, ca să-l fac să vorbească. Oricine ar fi fost acest individ...Trecând cu îndrăzneală prin faţa recepţiei hotelului, Swamy şi cu mine am urcat direct către camera 434, cu ascensorul. în interiorul acestuia, o femeie corpolentă a holbat ochii, văzându-ne că intrăm în cabină. Duhoarea de puşcăriaş bolnav care plutea în jurul meu a lovit ca un bici nasul ei mare şi pudrat, pe care şi l-a prins între degete cu un teribil aer de dezgust. în sfârşit, după trei bătăi în uşă, am intrat în cameră. Toată lumina dinăuntru era dată doar de două lumânări aprinse la capătul patului. Khamurjee, învelit în pături, îsi

revenise pe jumătate şi, cu spatele sprijinit de perete, iffişf :|ţl^pSiisttillftrtlurindă, dintr-o ceaşcă mare, cu

-S-a trezit acum9*oră,:ne-i<atafafcReault, cuQfdMI strălucindu-i şi ai părul uşor răvăşit. Darpân şi Anânda au făcut treabă bună. L-au sal^ât!

Aşezaţi în faţa patului, cei numiţi Darpân şi Anânda erau la fel de nemişcaţi ca două statul- Swamy s-a apropiat de băiatul aflat pe pat şi a început *M*vorbească încet, în MndttStt Băiatul îi răspundea cu voce slabă, înM ochii îi :^taffieiiGL JftMBŞ¦ave*®(CI|i lacrimi,, gtât era de ~ OHH ^ fa©£edâţf· am- Sfcl6ret>at-cp pp SMrtL

Ea s-a doar s|d^dic##a umeri şi .şi-mi facă semn spre cei doi brahmani.

" Ca să ar dura ore întregi, rtpiîlewp, (pteii închipuită avem ceva mai bun de făcut în noaptea asta... Ne-am ocupat de micul dâlit, era problema cea mai urgentă. Acum trebuie să te gândeşti la dumneata...

Cel care vorbise era Darpân. Bine clădit, era un bărbat impunător, |g vârstă de aproximativ cincizebi de ani. fta |np^bft^|-i zăresc părul nţi»lu'ffeanil‘:ag|pUi dar îi erai^agpfalsflfe Avea o voce profunda şi gvail - vocea unui am în cari pite A ivea îneredem-

- Dacă nu erau ei, n-aş fi putut să vă ajut, locotenent Tewp, mi s-a adresat Reault. Ceea ce am văzut eu în satele de pe înălţimile tibetane ei practică aici. Vindeca®; muribunzilor, dezlegări de TaSffL.. Suit capabil! chiar şi de altelsnadU.. Au fost iniţiaţi la Bon Po, în lamttaa* riile din Himalaya. Poate că în altă parte, în lume, există iMMML maf TpmLdlKiitt Brii SOttâld

- Şi Surey? am întrebat eu. E tot în baie? Va trebui să ne ocupăm de el. Nici nu se pune problema să-l lăsăm aici, din moment ce aţi închiriat camera pe numele dumneavoastră... Swamy! O să am nevoie de tine ca să-l scot pe tipul ăsta din baie. Cum facem să ieşim?

Caporalul a început să se tragă de mustaţă.

- M-am gândit, după-amiază. Cam ce gabarit are?

- E mare ca mine, aproximativ, în ce priveşte înălţimea, doar că e puţin mai corpolent. O să-ţi dai seama singur cum stau lucrurile.

Am intrat împreună în sala de baie. Surey se afla tot întins în cadă şi nu mai mişca.

- I-am pus în trei rânduri o batistă îmbibată cu opium, pe faţă. Doarme de ieri seară, a explicat doamna de Reault, care se strecurase în spatele nostru. Era cea mai bună metodă, ca să avem linişte.

- O să meargă! ne-a anunţat Swamy, cu un aer misterios. Nu vă mişcaţi, domnule locotenent. Doar un minut!

Hindusul a aruncat o privire afară, fără să dea vreo explicaţie, apoi a revenit, cu o mină satisfăcută.

- O să-l putem duce. Ridicaţi-l de umeri, eu îl prind de picioare.

L-am extras pe Surey din cada de email alb şi l-am cărat fără să întâlnim pe cineva, până la camera cu lenjerie de pe etaj, pe care Swamy a deschis-o cât ai clipi.

- Haideţi, domnule locotenent, acum îi facem vânt pe tobogan! Va ateriza la subsol pe o saltea de lenjerie murdară. Până reuşeşte el să explice totul poliţiei hotelului, noi vom avea timp s-o ştergem!

Ideea mi se părea bună. L-am împins pe Surey cu picioarele înainte prin trapa care servea pentru a trimite lenjeria murdară, de la fiecare etaj, până jos, la spălătorie. Cu un zgomot supărător, dar fără să scoată vreun strigăt,

prizonierul a căzut de la etajul al patrulea, până la cel mai de jos nivel al subsolului. Să ieşim cu Khamurjee nu a fost atât de complicat cum crezusem. Dintr-un motiv foarte simplu: eram numeroşi. Patru bărbaţi cu înfăţişări ciudate ducând un copil înfăşurat într-o pătură şi o bătrână doamnă cu un aer ferm ne-a oferit luxul de a lua ascensorul şi de a părăsi hotelul trecând prin holul principal. Ne-au fost aruncate priviri întrebătoare, dar nimeni nu s-a gândit să ne oprească, pentru a ne întreba încotro se îndreaptă cortegiul nostru. L-am aşezat pe băiat în Bedford şi Swamy ne-a condus la el, în casa ierburilor înalte, unde Khamurjee urma să stea în pat, până la recăpătarea forţelor. Cea mai mare parte din otravă fusese eliminată, dar copilul avea încă nevoie de îngrijirile pe care cei doi brahmani se angajaseră să i le acorde în mod regulat. Laj wanti l-a instalat într-o cameră situată în partea din spate a casei, apoi, într-o nişă de deasupra micului convalescent, a aprins o lumânare şi un beţişor parfumat. La lumina flăcării aurii, deja învăluită în vaporii de parfum care se răspândeau în întreaga încăpere, am zărit statueta unui bărbat cu abdomenul proeminent şi cu faţă de elefant. Câteva flori, proaspete şi un pumn de orez fiert erau aşezate la picioarele sale.

- Zeul păzitor Ganesha, mi-a explicat Swamy. Protectorul celor umili. Şi duşmanul şerpilor...

Am simţit un fior rece în picioare. Ulitivi, mangusta, tocmai venea să-şi vadă stăpânul. La fel ca o pisică, s-a ghemuit în braţele puştiului, ai cărui muşchi au găsit puterea să o strângă la piept. Când am părăsit camera, adormiseră amândoi.

— Acum, că operaţiunea a fost dusă la bun sfârşit, locotenent Tewp, o să te debarasăm de câinele ăsta negru care te devorează, m-a anunţat Darpân.

-Câinele negru care mă devorează?

- Te vor dezlega de vrăji, ofiţere, a rostit mai pe înţelesul meu Reault.

Aşa cum am înţeles mai târziu, principiile alungării farmecelor sunt la fel de simple ca acelea ale ritualurilor malefice, însă Darpân nu a încercat atunci să-mi detalieze subtilităţile artei sale.

- Mă surprinde ceva în tehnica folosită de femeie pentru a-şi săvârşi lucrarea de moarte, a comentat totuşi el. Nu ştiu cum te voi dezlega de asta. Probabil va fi dureros. Şi periculos. Dar pe urmă va trebui să discutăm. Pentru că această femeie foloseşte cunoştinţe care nu sunt cele ale unor vrăjitori tradiţionali. Va trebui aflat cine a iniţiat-o pe tânără în asemenea practici. Şi eventual să-i scoatem din circuit. Vei plăti în plus trei sute de livre englezeşti, dacă te vei vindeca.

Puţin surprins de felul în care preoţii îşi negociau atât de categoric serviciile, i-am aruncat o privire neîncrezătoare doamnei de Reault.

- Bon Po sunt deosebit de eficace, dar nu prea au reputaţia de a lucra dezinteresaţi. îmi pare rău, domnule locotenent!

- Dacă veţi reuşi, voi plăti...

- O să ne dai totul? Banii şi informaţiile despre fată? a insistat Darpân, accentuând fiecare silabă.

- Tot ce veţi dori, dacă veţi împiedica această lepră să mă mănânce cu totul. Da, am promis, cu nervii întinşi la maximum.

- Atunci, e foarte bine. Vom începe de mâine. Din câte ne-a spus doamna de Reault, dumneata eşti disponibil noaptea.

w Până acum* da, Dar n Ştiu cât va mai dura. Mă tem să nu mi se ia şi libertatea asta, dintr-un moment în altul.

este problema dumitale, locotenente, nu a IM& Mâine sear|s ieşi din cazarmă împreună cu caporalui Swamy. Noi vă vom aştepta ia el acasă. E cel mai bine aşa. Tot noi vom pregăti MffiL, J|peŞîitaS momentul respectiv, şi de fapt ultimul lucru pe care îl mai poţi face în seara asta, taie-ţi unghiile şi dă-ne noul restul.

Reault mi-a aruncat ojrfffîtS triit!, li mod trebuie A simţise acest Darpân nu Si totuşi iggl9| în care mi-ar fi plăcut să am deplină încredere...

*

într-un fel care mi se părea incredibil, escapadele mele în afara închisorii continuau şi treacă totalmente neobservate. E adevărat că beneficiam de cele mai bune «ttpSeitiţi posibile, de vreme ce gardienii înşişi îmi deschideau uşile şi falsificau registrele, pentru a înşela vigilenţa britanicilor. Şi totuşi lucrul ăsta nu înceta să mă intrige: imperiul atinsese oare un aşa grad de încât un deţinut putea, cu puţin noroc, să-şi părăsească celula şi să dispună de timpul peti*Bp|iârt după tanti său plac? Iată un. liceu fWte În privinţa viitorului. Discutasem cu Nicol despre această relaxare generală a serviciilor.

- Nu, categoric, Tewp, toate o iau razna! Nu numai fi regele nostru nu se gtteBiag lâ înălţime în afacerile Intottte— day, ştiu, n-ar trebui şi spun asta, dar aici e o opinie răspândită şi chiar colonelul Hardens al vostru

nu se fereşte s-o spună după ce bea un pahar în plus la popotă - dar el afişează şi ceva mai mult decât simpatie faţă de inamicii noştri. Ştiai că a făcut semnul de salut hitlerist în ziua când noul ambasador al Germaniei şi-a prezentat scrisorile de acreditare? Ca idioţii ăia de fotbalişti britanici, la Berlin! Eşti la curent cu toate astea, Tewp?

De fapt, cine nu auzise vorbindu-se despre aceste lucruri? Chiar şi eu, care totuşi eram puţin interesat de actualitate şi nu acordam nici cea mai mică atenţie manifestărilor sportive, aflasem despre incidentul respectiv. Se întâmplase la Londra, în timpul primelor mele săptămâni de serviciu juridic în MI 6.

- Ai văzut asta, David? mă întrebase, desfăcând un ziar, un coleg mândru, care de obicei nu-mi vorbea.

Da, prin forţa împrejurărilor, văzusem. Şi treaba asta îmi lăcuse rău, fără să fi putut spune precis de ce. Vederea fotografiei cu cei unsprezece englezi în ţinută lejeră, cu braţul întins către tribuna unde se afla cancelarul Adolf Hitler, mă dezgustase profund. La fel, ca pe o bună parte din naţiune, de altfel, dovadă că, dacă ori ce urmă de bun simţ pierise din clasa noastră conducătoare, acesta rămăsese totuşi la fel de viu în rândurile oamenilor din popor.

- Toată lumea face plecăciuni în faţa lui Hitler şi îl tratează ca pe un nobil. îl vom lăsa să acţioneze şi pe urmă, într-o zi, când va deveni suficient de puternic, va anexă Austria şi regiunea Sudetă. Atunci vom avea aceeaşi problemă ca în 1914 şi totul va reîncepe! Te asigur de asta!

Hitler, politica internaţională, războiul care poate că batea la uşă - în momentul acela, toate astea nu mă

interesau itt» Devorat dfftlMţi Pfi® pe cari? tiflHf) itâMaMl Iteller, nu mă gândeam decât la Darpân. Puteam Încredere în el? Şi pe di ce plrea de mult spioana din SO? Doamna de Reaulf np-mi spusese nimic despre el. I% |nă unde îl întâlnise şi de ce îi acorda atâta importanţă. Era un fel de preot vindecător. Fie. Şi mal Asta #3 era de ajuns ca să defineşti un cMU.

Pe la mijlocul după-amiezii, clnd aproape că deliram iAeftasBiunei febre ce nu încetase să crească încă din timpul dimineţii - uşa celulei techis şi WhliKi a intrat un 'llhlwt, Mii em.ffl§sL 3SB era nici ftBfeift Era Sureyi Sprijinindu-se în mersul său şchiopătat pe o cârjă, cp mâinile încă umflate, după ce atâta ţ|P! {| a trai scaunul lângă patul meu. Itf-iMi ridicat puţin, caa£*l pot înfrunta. Avea un aer evident furios şi pe o tâmplă îi ieşeau în evidenţă câteva vinişoare, dezvăluind o vânătaie. Căderea pe toboganul spălătoriei se vede că nu avusese loc chiar lin. Dar âcum, venirea sa măsurpşrinseşe'prea tare, eu primul

- Aparent, eşti mai puţin prost pari* Ţewp.

Citisem raportul despre dumneata şi nu mă convinsese. Am avut dreptate! a rostit el ea o voce care sâ dorea a fi neutră. Eşti un băiat plin d# resurse şi ascunde bmejocul. E căzui chiar iii recunosc că un ai în domeniul ăsta, mi-i aşa?

- Păi, ai spus adevărul. Chiar faci parte şi dumneata dif „Firmă"? iRHfln, mirat m, ştergându-mi cu ifaufl palmei picăturile de transpiraţie care îmi curgeau în ochi. îmi pare foarte rău că te-am tratat în felul ăla, dar n-am crezut nimic din povestea dumitale de la Hamett.

- Păcat. Asta ne-ar fi ajutat să câştigăm timp. Dar, de fapt. ce ţi s-a întâmplat? Am înţeles că eşti bolnav, că suferi de ceva...

I-am spus lui Surey o minciună, pretextând că nu eram decât victima unui soi de alergie agravată de o gripă severă. Cum l-aş fi putut convinge în legătură cu povestea unei vrăjitorii, despre care eu însumi nu eram sigur că era adevărată? A bodogănit ceva, cu un aer sceptic, dar nu a schiţat vreun gest care să fi arătat că vrea să afle noutăţi despre starea mea de sănătate. Avea altceva în cap.

- Cum te descurci ca să părăseşti locul ăsta în fiecare seară, în timp ce te afli, arestat oficial, sub consemn strict? La drept vorbind, ar fi grija mea cea de pe urmă... Dacă vei fi prins în timpul escapadelor dumitale, n-o să vin să te recuperez, Tewp! Mai ales după cele ce mi-aţi făcut, dumneata şi acoliţii dumitale...

- Şi-atunci, ce cauţi aici, Surey? l-am întrebat, enervat de prea lunga lui introducere.

- Sunt aici ca să mă ajuţi să privesc mai clar povestea cu Keller. Există o grămadă de aspecte pe care nu le consider normale. Am nevoie de ajutor.

- De ajutor? m-am mirat eu. Păi, de ce nu te consulţi cu căpitanul Gillespie? El a fost răspunzător pentru primele zile de supraveghere. Şi are şi libertate de mişcare...

- Numai că Gilespie îmi face probleme. Tewp. De fapt, întreaga echipă care a filat-o pe Keller îmi face probleme.

- Despre ce fel de probleme vorbeşti, Surey?

Eu am oftat, agentul şi-a scos pălăria şi a agăţat-o de spătarul scaunului.

- Au trecut deja v#t| Mt| de când Gillespi© e mereu căpitanul cel mai prost apreciat iin întreaga eMşI a eokureMiît Hardens. Aghiotant^ IfloşMBSi &&ioesna& notoriu, ceea ce explică paloarea feţei sale şi reacţiile foarte lente. în ce-l priveşte pe Edmonds... ei, bine, ai constatat sitar dumneata: e un beţiv gata să cadă oricând piisdă ţpgr vCft isWftftţfit. în meditai a» IMBB simptomele unui psihopat. Cât despre dumneata, nu eşri decât un răcan, Un conţopist căruia i ie dau rapid, fără instruire prealabilă, dfilfi pentru it acţiona în jMIU* E grotesc. Absurd, Hardens i departe ii 11 un tip idiot, dar aş putea zice cH$i"I liliHtaiJi mod conştient echipa asta, d i a t i M i j M t i t a r i p e care-i putea aduna...

Ideile U Surey erau dlilil de dure ca să nu-mi pună îggBMI la greii încercări. Totuşi, nu puteam să nu-i daaâreptatekffl^^ii.Bu era deloc atât de scrupulos cât Trihlă pară, p observasem starea şubredă a sănătăţii toi Edmonds. ca şi lamentabila fet&ţiaie de care dăduse dovadă întotdeauna Mog... Cât despre lipsa mea de expe- conştientizasem prea bine. Totuşi, de ce Hardens ar fi. pa în mod deliberat sub supraveghere o persoană cum em austriaca» fin sarcina unor incapabili?

^ Bitliimâilt.nu am decât frânturi de informaţii. Şi; intuiţii. Aîfcl tot. Dar mi-e de ajuns să mă tească toată povestea asta. De obicei, îl ţitti&b observaţie pe BririteEtoailCg la New Delhi. Mai degc^M. ti cunosc tip sedentar şi foarte- pruftoL Apfşpi nici^dttfă ffiU deplasează ca să-şi întâ|narilqpEpL Bfflăf H"tt întâlnit afci cu Keller, asta actjitgtift a sa &Mfcrfl®rcinile obişnuite. însă teafe asfaa nu •UNK fi alertat, dacă nu ar fi fost şi anunţatei turneu le puni la cale

Ceva grav? Da, probabil. Dar, la drept vorbind, ce? Surey se afla în posesia celor două rapoarte pe care le scrisesem după ce o urmărisem pe Keller la locul unde se fuma opium şi după ce îi percheziţionasem camera. Lăsând deoparte informaţiile despre practicile vrăjitoreşti cărora se pare că le căzusem victimă, nu ascunsesem nimic din ceea ce aflasem.

- De ce ai venit să mă vezi, Surey? l-am întrebat, năucit de bănuielile pe care le rostise împotriva lui Hardens.

- Fiindcă sunt sigur că nu ai scris tot în raport, Tewp. Altfel, de ce ai fi ocupat camera 434 din hotelul Harnett, împreună cu venerabila doamnă, cu puştiul şi cu cei doi hinduşi? Trebuie să ştiu ce ai găsit acolo şi ce ascunzi... Cu alte cuvinte, în ce fel de poveste te-ai amestecat?

- La urma-urmei, dacă voia să ştie, de ce să nu-i fi spus ce mi se întâmplase? I-am relatat în detaliu evenimentele, despre leşinul meu la locul unde se fuma opium, despre împrejurarea în care Khamuijee fusese muşcat de şarpe, în sala de baie a lui Keller...

Surey a izbucnit într-un râs răutăcios.

- Nu, haide, chiar am fost un idiot! Eu sunt cel ce nu-i în regulă! îmi pare rău că te-am deranjat, bătrâne. Dacă chiar crezi că fata asta ţi-a făcut vrăji, înseamnă că îţi meriţi din plin locul pe care-l ocupi în echipa-ma- rionetă a lui Gillespie... Scuză-mă, o să plec. Te las să delirezi în voie...

Am vrut să-l prind de mânecă, dar eram la capătul puterilor. Braţul meu abia se putea mişca.

- De ce... De ce crezi că se pregăteşte ceva împotriva regelui la Calcutta, câtă vreme Bengalul nu figurează pe lista provinciilor pe care el ar trebui să le viziteze? am îngăimat totuşi, cu o voce stinsă.

lUUW^I frBftpnl Rt aranjâncfehfl pş creştetul jŞftflfiti SoElf ®i*fi aruncat o prffîfg MKtl»

-Ţi-aş fi spus, dacă mi-ai fi ţinut un discurs raţional, înţelege că nu pot încredinţa un de stat unui tip scrântit... De fapt, Tewp, dumneata uşii cumva gâlez?

- Nu, m-am născut kBfi^ian. Ai fMlltiliff Mi liiftîftSttBl IU De p&ffpiiffe-ebi?

*■ |fc f|f? Hlgip fcppiorf „imbecil**, ţffiHWt JMlil dia'TtosflifflfciiNu-ţî face gcyi, bătrâne, «o cred ci‘ti porţi numele ăsta cu onoarea cStppŞil

Apăruse un ncar de furtună. Ciudat culorile lui erau foarte vii, foarte luminoase. O furtună roşie, galbeni fi iiaSIpsIdf* m crAtalrft, Midili de fulgere. O tornadă de coşmar, Ia. fel de ipţ^SoM ca o «hna* li fel dfe lungi ®a o pomenii® a morţilor. Când m-am gfsg^,, mi-am dat seama il iii mă tfbtfft li ’lfiaER’te'fcş: pe u$ jpat alb, iifii, 11 pei Stt aşternut mizerabil.., fereastra nu mai în fi în |fF plutea
un miroş de tdi&lrfilltl ridicat pe saMta. ca să cercetez l&ifll, dar dl îşi dădusi seamâ £& m-am trezit şi s-a g|Bpgi4- Era Nicol. Purta # bluză illiiji ţinea Xff iMmşpiii jurul gâtului.

- Te-a găsit paznicul în cdull, fără ca®oştin|ă. îmi pare râu, dar nu se pune problema să #1 igftjtiL bfeâne...

- De când sunt aici?

două ore. Ţi-am făcut repede o perfuzie, ca să te rehidratezi. Erai uscat ca o coală de hârtie.

- în seara asta, am reuşit să şoptesc, în seara asta trebuie să mă întorc la închisoare.

Nicol a afişat un aer dispreţuitor.

- Din momentul acesta, nu vei mai părăsi camera în care te afli. în primul rând, fiindcă nu eşti capabil s-o faci, apoi pentru că în faţa uşii se află un paznic. Te afli tot sub arest, dacă asta îţi face plăcere şi ai uitat, cumva. Totuşi, sub arest într-un loc mult mai potrivit cu starea dumitale de sănătate...

- Căpitane Nicol, am articulat eu, încercând să-mi extrag din braţ acul lung prin care curgea serul, chiar dumneata m-ai trimis la doamna de Reault. Ea e cea care ştie cum trebuie să fiu tratat. Dar pentru asta am nevoie să fiu liber. Chiar astă-seară! Neapărat!

- Pot să-i permit doamnei de Reault să te viziteze. Şi pot chiar s-o anunţ acum. Chiar nu m-aş împotrivi unui tratament, dacă printr-o fericită întâmplare ar avea unul. Fiindcă, în starea în care ai ajuns, eu nu mai pot face nimic pentru dumneata. în afară de a-ţi interzice să mai ieşi la joacă pe afară. Asta n-ar face altceva decât să-ţi agraveze situaţia. Ţi-e rău? Vrei puţin drog?

Da, îmi era rău. Cumplit de rău. Dar am refuzat morfina. Nu voiam să devin iar inconştient şi să pierd ocazia de a mă întâlni cu Darpân la Swamy acasă, imediat ce mi s-ar fi ivit ocazia. Fiindcă deja eram hotărât să nu ţin seamă de interdicţiile lui Nicol şi să înfrunt toate piedicile care mi s-ar fi ivit în cale. Pe de altă parte, reuşisem să pătrund cu succes în camera unei spioane care aparţinea de cele mai bune servicii secrete germane; să ies dintr-un spital britanic ar- fi trebuit să fie floare la ureche.

Nicol a fixat din nou cu grijă acul de perfuzie în braţul meu, mi-a dat medicamente împotriva febrei şi a

promis va după o oră. Imediat ce %plecat, U-iiî ridicat $1 Jsffl vrut ii I» iffs cameră, dar în faţa uşii stătea postat Un individ din

- îmi pare A, domnule locotenent, dar nu puteţi lefi. Rezerva dumneavoastră beneficiază de toate dotările pentru necesităţile obişnuite, iar dacă doriţi să chemaţi o infirmieră, aveţi o sonerie deasupra patului.

Individul era bine făcut. Chiar şi fiBM împrejurare normală, nu l-aş fi putut anihila cu mâinile goale, decât cu mare efort, §|HHI de puteri cum eram, o asemenea variantă nu ifltto deloc în ftotoare. M-am întors în cameră, am deschis fereastra şi am constatat că mă aflam la etajul al t®dtă, cu vedere către faţada clădirii; poziţia 0® mai puţ® favorabilă unei evadări. Bombănind înciudat, am apoi dacă mi se aşezaseră măcar
hainele îa iflîif* Acesta era gol. Fără îndf|tfcătitâM& desculţ, orice evadare era compromisă din capul locului. Afilia nevoie din nou de Swamy. Numai el îmi putea fac# rost de singurul lucru care ar fi impresionat un as^prf[1]! uniforma unuio8|pr superior al său! Dacă aş fi reuşit şi mă îmbrac -aslfeL ar fi trebuit doar să aştept schimbarea gărzii, apoi să ies din cameră, ca şi cum aş fi terminat interogatoriul bolnavului. Am aşteptat aşadar, încercând săîmi stăpânesc nerăbdarea, ca Niofll să mă viziteze Ah nou şi l-am rugat să-l cheme pe caporal, care a primit propunerea mea cu destulă nemulţumire.

- Cum aş putea să vă găsesc o uniformă de grad superior, din poliţia militară, domnule locotenent?

- De fa o curăţătorie, desigur! l-am lămurit, foarte mândru de mine.

4MSRS9’ a bombănii ceva, dar a admis ideea mea nu era chiar atât de proastă.

- Va trebui să negociez ia sânge cu meşterul, dar voi face imposibilul să reusRc!

După o oră, revenea cu un sac în mână, zâmbind.

- Am adus lenjeria şi efectele persoanele pentru domnul locotenent, cum i-am dat să înţeleagă paznicului aflat încă în faţa uşii. Am reuşit să fac rost de ceea ce mi-aţi cerut, domnule locotenent. Dar mai e o problemă...

- Ce mai e. Swamy?

- Gradul uniformei, domnule locotenent. Nu am găsit decât unul de colonel!

Să porţi o uniformă care nu corespunde regimentului tău e deja o infracţiune gravă conform regulamentului militar, dar să-ţi însuşeşti un grad este şi mai grav.

- Eh! am făcu eu, resemnat. Eram pregătit să fiu căpitan, de exemplu. Atunci, de ce să nu fiu colonel?

- Fiindcă sunteţi prea tânăr pentru asta, domnule locotenent, s-a arătat neliniştit Swamy.

Am îndepărtat obiecţia cu un gest scurt al mâinii. Faţa mea trasă mă îmbătrânea teribil şi pe urmă nici nu aveam de ales. Dacă doream să nu întârzii la întâlnirea cu Darpân, trebuia să acţionez cât mai rapid. „Secretul reuşitei e întotdeauna hotărârea", îmi spusese Garance de Reault imediat după ce împuşcase şarpele. Şi era un sfat bun.

Am vorbit despre Khamuijee, în timp ce Swamy mă ajuta să-mi pun uniforma cu manşete roşii.

- A dormit până spre prânz şi a început din nou să vorbească. Când am plecat să-mi iau în primire serviciul, Lajwanti l-a convins să mănânce. Cred că brahmanii l-au scos din necaz. Slavă zeilor!

- Unde ziceai că i-aţi găsit pe indivizii ăştia, Swamy?

- Doamnade Reauît mi^acerut să 3a templul de pe CalmJlil!j|Pit E un fără preoţi. Acolo nu se IsUb^^iill^preQ^.^W^.Wi'^ft^ oficieze pentru; piitafe IflrtiisSBftti* de silfSL Când sosește HR brahman, ceLcmp se nflă acolo, ||Hdi mai departe, în pelerinaj. Este singurul templu de felul acesta din Ci$c$ah.

- Cărul ZiU îi este dedicat? l-am întrebat.

- E consacrat uneinâţe: Durga! mi-a răspuns Swamy şovăitor, Bă şi cum s-ar fi temut să pronunţe acel nume.

Durga... Zeiţa morţii... Aşa deci, preoţii care-l salvasem pe Khamurjee şi care intenţionau să alunge vraja care îmi devora propriul corp serveau un ©uit diabolic ! Nu puteam să cred aşa ceva. Dar iu era ipmptul potrivit pentru cugetări. Mi-am pus rapid uniforma şi l-am liiq|i|P 'imwny să patruleze pe culoar, ca să mă anunţe SWffiW*». f« schimbă garda. La w einut după sosirea apefegyHiait^ am afişat m, aer sever, am ieşit din încăpere şi am tril® np În urma mea. La vederea epoleţilor me& soldatul şi-aridicat fruntea şi a încremenit în poziţia de drepţi. Am trecut mai departe, fără s|rf arunc măcar o privii% im coborât cele trei etaje extrem ele calm şi afară m-am întttlmt-eu Swamy. Deoarece încă nu aveam acte de identitate asupra mea, am ieşit din cazarmă tot prin spărtura din gard folosită de atâtea ori. Răspunzând acum la drăgălaşul nume „Daisy", cum îşi botezase Swamy maşina, bătrânul Bedford ne aştepta de partea cealaltă a străzii.. în câteva minute, ajungeam acasă la Swamy .

Hm, deja Bi Oră târzie din seară* c$nd >amfiJfil®il|iS' Darpln şi Anânda în locuinţa daporalifiui. Doamna de Reault se afla Am vrut irfpd ca; lH«l văd *k însă Darpân mi-a blocat drumul către camera băiatului.

- îi merge bine. Iar ceea ce vom face noi ne va ocupa toată noaptea. Vino, Tewp. O să-l vezi pe copil mai târziu. Am pregătit totul. Acum trebuie să mergem.

Pe drum, am pus câteva întrebări care însă au rămas fără răspuns. Darpân nu a vrut să-mi spună nimic în legătură cu ceea ce urma se întâmple.

- Cu cât vei şti acum mai multe despre asta, cu atât îţi vei reduce şansele de vindecare. Dacă scapi de problemă şi mâine vei fi la fel de curios, atunci o să-ţi răspund cu plăcere la întrebări.

în pofida huruitului motorului, doamna de Reault auzise ce-mi spuse Darpân. S-a răsucit către mine cu o tandreţe deosebită şi cu o privire aproape maternă.

Darpân i-a indicat lui Swamy un drum care ieşea din oraş şi mergea de-a lungul unui râu. Cu fruntea înfăşurată în turban, abia depăşind înălţimea volanului, caporalul conducea repede şi bine. în mai puţin de o oră, pe un drum de ţară prost ne îndepărtasem cu mai bine de treizeci de mile' de centrul Calcuttei. Darpân l-a pus pe Swamy să oprească maşina la o margine de drum şi ne-a cerut să coborâm. Eram epuizat. Emoţiile din timpul zilei, combinate cu dozele de morfină şi cu anemia care mă termina, mă secătuiseră de puteri. Swamy şi Anânda s-au opintit să mă sprijine,, ca să-l pot urma pe brahmanul Bon Po, care înainta printr-o întindere de ierburi înalte, biciuindu-le cu o nuia, pentru a face să fugă şerpii. Din drumul acela nu am păstrat decât amintiri foarte vagi. Ţin minte cerul negru, fără stele şi fără lună. Un strigăt de pasăre răzbătând straniu dintre ramurile unui copac

' Aproximativ 48 de kilometri (n. trad.)

singuratic şi un enorm şi adânc şir de bambuşi, pe care l-am traversat pe o cărare îngustă până la un râu ce clocotea.

- Aproape am ajuns, a spus Darpân, facându-le semn celorlalţi să mă aşeze pe pământ. Locotenente Tewp, eşti încă de acord cu preţul pe care urmează să mi-l plăteşti?

- Trei sute de livre englezeşti, Darpân. N-am uitat, i-am răspuns eu, încercând să-mi recapăt respiraţia care simţisem cu disperare că piere, încet. Trei sute de livre şi chiar mai mult, dacă o să opriţi măcar să avanseze boala asta.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de rău. Efectele ultimei injecţii cu morfină dispăruseră de mult timp şi iritaţiile pielii îmi produceau dureri insuportabile. în plus, priceam acum că „lepra Keller", cum numeam asta, începuse să lucreze şi asupra organelor interne.

- Trei sute de livre vor fi de-ajuns, a reluat Darpân. Cu condiţia să ne oferi totodată şi informaţiile dumitale despre femeia care ţi-a făcut asta. *Toate* informaţiile.

Scuipând un amestec de bilă cu sânge şi cu o substanţă amară, am promis tot ce dorea „Turbanul negru", fără să-mi mai pun întrebări. îngenuncheat pe'pământul fărâmicios al taluzului, scufundându-mă într-un fel de neant, nu mai eram în stare să refuz nimic, oricui s-ar fi oprit să mă ajute.

- Bine, a aprobat Darpân, trecându-şi mâna prin părul meu năclăit de transpiraţie. Atunci, haide să începem...

Opus nefas

S-ar fi zis că spatele unui animal uriaş se vedea plutind în mijlocul apelor, dar nu era decât o stâncă imensă, netedă, o enormă bucată de bazalt negru, lucios, şlefuit de mii de ani de eroziunile lichide. Darpân mă aduse în spate, singur, fără să ceară ajutorul lui Swamy sau Anânda şi sărind din piatră în piatră, printr-un vad strâmt şi periculos, care îi permitea, cunoscând geografia locului, să ajungă cu picioarele aproape uscate pe insula stâncoasă întinsă ca o migdală în mijlocul râului părând să dea în clocot. Noaptea era opacă şi cerul, încărcat de umbre, părea mort. Trebuia să ai ochi de pisică, asemenea celor ai lui Darpân ca să vezi locul. Mă lăsă pe pământ şi îmi scoase uniforma. Nu aveam forţa să rezist la această dezbrăcare umilitoare. Alunecându-mi pe piele, mângâind suprafeţele purulente, vântul rece al nopţii îmi făcu totuşi bine. În timp ce Darpân îmi împăturea hainele, am auzit paşi în spatele meu. Sosea Anânda, urmat de Swamy şi doamna de Reault, care părea că trecuse vadul la fel de uşor ca bărbaţii. Dintr-un sac pe care-l adusese Anânda scoase un obiect pe care îl puse alături de mine. Am recunoscut cutia de carton cu capac conţinând craniul de copil pe care Kellerîl achiziţionase pe malurile fluviului Hoogly, de unde mi se trăgea tot răul, şi câteva fiole de sticlă care conţineau uleiuri colorate şi un pumn de pietricele albe care făcură un zgomot surd când alunecară din mâinile brahmanului pe pământ. Darpân se întoarse spre mine pentru a-mi

scoate pansamentele. Carnea vie, plăgile începuseră să sângereze. Bon P6 studie totul cu atenţie.

- Doamna de Reault mi-a spus că nu practici nici un ritual religios în mod deosebit. Este adevărat?

- Sunt de origine protestantă, dar n-am mai mers la biserică de ani de zile, am murmurat printre dinţi.

- Spui aşadar că eşti raţionalist, locotenent Tewp?

- Mă întrebaţi dacă subscriu viziunii unui univers unde toate simţurile vor fi absente?

Darpân schiţă un „da" tăcut înclinând capul.

- Nu. Eu nu cred că Universul este lipsit de simţuri...

- Atunci aceasta explică rapiditatea cu care te roade răul. Faci parte dintre acei oameni, foarte numeroşi şi foarte fragili, al căror defect este onestitatea spirituală. Vă faceţi o datorie de onoare din a vă îndoi de tot şi de toate fără să vă scufundaţi în orbirea nihilismului. Asta e bine. Dar, paradoxal, lipsa voastră de convingere face din fiecare dintre voi o fiinţă care poate cădea pradă unor influenţe de tot felul. Nici o barieră nu vă protejează. Iată pentru ce ai fost atât de uşor păcălit de femeia aceasta...

Nu înţelegeam ce voia să spună Darpân, nici pentru ce judecase momentul drept unul bun, ca să-mi vorbească. Poate acesta era un mod de a-mi insufla încredere, de a mă ajuta să-mi depăşesc temerile. Pentru că mi-era teamă. Teamă de această noapte profundă, de această noapte care mă înconjura, teamă de aceste ape furioase pe care le simţeam curgând în jurul meu şi ale căror forţe mă copleşeau; teamă, în sfârşit, de această boală stranie de care numai doi preoţi ai unei religii pe care nu o practicasem niciodată erau capabili să mă elibereze.

- întinde-te în sensul curentului şi închide ochii, locotenente.

Ascultător, m-am instalat cu capul întors spre amon- tele râului, cu corpul paralel cu firul de apă, în timp ce Anânda aprindea şi punea, nu departe de mine, câteva lămpi ale căror flăcări pâlpâiau sub sticla lustruită. Cu ochii închişi, l-am auzit că se mişcă pe lângă mine şi apoi am simţit că aliniază obiecte rotunde şi plate pe corpul meu. Prospeţimea contactului m-a făcut să ridic o clipă pleoapele. Concentrat, Anânda se aplecase asupra mea. De la gât până la pântec îmi aşezase pietrele albe pe o linie perfectă, în anumite puncte pe care, cu o atenţie deosebită, le repera cu precizie.

- Anânda pune paznici la porţile corpului tău, locotenente. Nimic nu trebuie să te neliniştească. Poţi să închizi ochii din nou, spuse Darpân, care cu braţele încrucişate, supraveghea munca ucenicului său.

Fără voia mea, am ascultat. Apoi Anânda întinse în jurul ochilor mei închişi un fel de pastă rece şi contactul cu ea mă făcu să tremur.

- Nu e decât nămol amestecat cu ierburi, locotenent Tewp. Acesta se va usca foarte repede şi astfel veţi evita efortul de a contracta muşchii pentru a ţine pleoapele închise.

În câteva clipe nămolul se transformă într-o crustă dură, opacă, imposibil de spart printr-un simplu joc al muşchilor obrazului meu. Zăvorât astfel, copleşit de o oboseală extremă care mă lipsea de orice putere, obscuritatea în care fusesem scufundat acţiona, în câteva minute, asemenea unui soporific. Din ce în ce mai confuz, auzeam în jurul meu cuvinte pronunţate cu o voce joasă, într-o limbă necunoscută, pietre care se

frecau, clinchete metalice cărora nu puteam să le determin proveniența, dar ale căror vibrații nu aveau nimic amenințător. Darpân reveni și se așeză în genunchi lângă mine.

- Locotenent Da vid Tewp, spuse fel* va trebui acum ca propriul spirit să participe la eliberarea ta. Știu că acest lucru nu va fi tocmai plăcut, dar este necesar să rememorezi clipa în care ai descoperit craniul în camera austriecei. Scopul nu este să descrii scena, ci să exprimi emoțiile, imaginile care te-au marcat atunci. Crezi că este posibil?

Amintirea aceasta era încă proaspătă în mintea mea. Ezitam în același timp să o evoc pentru că mă scufundam într-o mlaștină vâscoasă, un vârtej rece, coroziv care îmi ataca în același timp sufletul și carnea trupului.

- Vorbește încet, mă încurajă Darpân. Și nu te teme să schimbi subiectul dacă simți invidie... Vorbește. Asta reprezintă tot ce avem nevoie.

La început printre dinți, apoi din ce în c^ mai distinct, am început să vorbesc. La început, încercarea a fost destul de grea și a trebuit să am puterea să fac apel la ultimele rezerve de energie pentru a articula cuvintele care îmi veneau din străfundurile spiritului. în sfârșit, ca o mașină care se rodează, maxilarele mele se mișcară, se încălziră și se puseră să „bată" din ce în ce mai repede pe măsură ce limba mea palpita în gură. Cuvintele pe care le pronunțam nu aveau nimic plăcut, dimpotrivă. Apoi am evocat clipa descoperirii craniului de copil, care conținea fotografia mea, apoi spiritul meu a luat-o razna și a trebuit să folosească termeni înfricoșători pentru a descrie plastic emoțiile negre care se încrucișau în mine, și care păreau că se ridică din corpul meu ca

rotocoalele de fum deasupra unei cenuşe fierbinţi, încă fumegânde. Am început să vorbesc de acei vapori sumbri pe care imaginaţia mă făcea să-i văd, ţâşnind din pielea mea în panglici fine pentru a se înfăşură puţin câte puţin în jurul membrelor mele, în jurul pieptului meu, al rinichilor pentru ca, în cele din urmă, să ţeasă un înveliş doar de pânză aspră, scrobit şi scârţâitor, o carapace strâmtă, un cocon, un cerc unde trebuia să putrezesc. Inima mea îşi ieşi din minţi şi începu să bată asemenea unei şarje de cavalerie în timp ce un val uriaş de nelinişte se ridică din adâncul fiinţei mele.

Asemenea lupilor ieşind din pădure, ţâşniră la suprafaţă toate temerile, toate răutăţile, toate spaimele pe care le simţisem în timpul vieţii mele. Cel mai neînsemnat dintre coşmaruri, cea mai ieftină porţie de frică, nimic nu a fost lăsat deoparte. Aceasta dură timp îndelungat. Probabil tot atâta timp cât îi trebuie unei piese proaste de teatru să fie jucată până la ultima replică. Nu ştiam dacă vorbeam sau mă închisesem în mine pentru a mă îneca în tăcere în sânul tuturor acestor orori. Crispat, întins, îmi simţeam trupul atât de chinuit, ca şi cum aş fi fost tras pe roată de un călău. Am scos un strigăt prelung şi mi-am pierdut cunoştinţa. Mi-am revenit când Darpân a aruncat câteva picături de apă pentru a umezi micile capace de nămol care îmi închideau ochii şi degetele sale mari reuşiră să spargă uşor platoşele. O linie galbenă urca spre răsărit pe deasupra copacilor, anunţând zorile. Nu cânta încă nici o pasăre. Briza dimineţii trecea pe deasupra corpului meu gol dându-mi frisoane. Mă simţeam totuşi mai bine şi m-am răsucit vrând să mă ridic pe coate, ceea ce făcu să se rostogolească pe pământ micile pietre albe pe care Anânda le aliniase deasupra

mea la începutul exorcismului. Una dintre ele alunecă aproape de mâna mea. Am luat-o între degete. Nu mai era albă. Nici lustruită. Cfe|l celelalte devenise neagră şi carbonizată. Ca un strop de lavă răcită.

- Pietrele paznici şi-âu îndeplinit bine misiunea, ftau spuse Darpân, care îngenunchease lângă mine. pe au absorbit muşcăturile pe care câinele negru a vrut să ţ|l| facă atunci când %ataj||; te porte. Principiul răului care intrase în dumneata a fost scos, locotenent Tewp. M s-a trezit dezarmat aici.

în mâna sa, Darpân ţinea o păpuşă de ceară, în al cărei trup erau încrustate răzuielile unghiilor făcute de brahman atunci când îmi ceruse să-i încredinţez veghea.

- Am cregfro diversiune pentru subjugarea lui Keller, locotenent Tewp. Este un simulacru care acum va primi şi '»i tpuRiii, faelBiţiirfli ag^pţive care îţi sunt 1 voi îngropa junglă, într-un loc unde p va descompune fagiilfl toate energiile, ă cărOr depozitar eşte acum, se vor npM fai|:, să afecteze pirsoana. Acum IU rămâne să fi dispersezi âKBttgiM însuţi te ceea tift a, mai tSmai* âruncând fetişul llJla JBffl a pune capii la toate astea.

îmi f almf din fMKW, te şi bucăţile rupte di# jfefc|p®lltilap jiă reprezenta, naiv şi afectat, p malulfluviuluiHoogly.

-Innearcă şi l&iflilHL Poţi să ti jddldţ lihşgif[1] acum.

^liEpiiBIii'faţă de alţii nu şn caracteristica principală a. lui Darpân. El nu mă i|dH să ni ridic li Cu stângăcii» mi-am câştigat stngur^âfiBnalf în HJtei: o nouă oaţglndu-mi prin ®lini fttw» Desigur, pielea mm era încă. într-o

stare jalnică. Pe pântec şi în dreptul rinichilor era încă dureroasă, roşie atât cât puteam vedea, dar aveam sentimentul că toate crăpăturile se uscaseră deja.

- Ţi-am dat uleiuri ca să îţi purificăm pielea, dar nu refuza sulfamidele pe care continuă să ţi le prescrie doctorii de la spitalul militar. Cele două medicini nu sunt incompatibile. Acum încetează să te analizezi şi du-te să arunci în valuri obiectele vrăjitoarei.

încă gol, tremurând, ţinând în mâinile mele rămăşiţele întunecate ale craniului de copil, m-am apropiat singur de marginea insulei. Doamna de Reault, Anânda şi Swamy dispăruseră. Am deschis pumnul deasupra curentului şi am lăsat să cadă resturile fetişului. Totul dispăru în valurile puternice, umflate de oxigen, din acest punct al râului. Darpân se apropie de mine şi îmi acoperi umerii cu o cuvertură veche.

- S-a terminat pentru moment. îmi datorezi trei sute de livre, locotenente.

Pragmatismul la care brahmanul nu renunţa mă făcea să surâd. Ca preot nu ar fi trebuit să acorde nici o importanţă banilor. Pentru el, aceştia nu reprezentau nimic.

- Swamy va găsi preţul prestaţiei dumneavoastră în buzunarul meu. El este cel care vă va da această sumă, i-am spus în timp ce-mi recuperam hainele şi începusem să mă îmbrac.

Eram epuizat şi, desigur, nu întru totul lucid, dar am crezut că pătrund indispoziţia lui Bon P6, faptul că el mai avea ceva de spus, fără ca, totuşi să se hotărască să vorbească. Mă gândeam că nu îndrăznea să aducă vorba despre celălalt aspect al înţelegerii, aşa cum convenisem.

- Nu am uitat că mi-aţi cerut informaţii despre Keller, dacă asta este ceea ce vă sâcâie.

fcftppt de ridurile noi p®E$ ş apăruseră iă Sfioşii nopţii, ol*ffipd.lui DarpâiafcliitewĂ;0iiiSifll»Par acelaşi timp.

- Da, trebuieit vorbim J&dWMBft mai repede... Dai* înainte, există un lucru despre care trebuie să te informez. Un lucru grav.

Inima mea se opri o clipă. Din tonul folosit, simţeam că brahmanul nu urma s|«mi comunice o nouă bucurie. Mi-am tras umerii înapoi ca pentru a para fir loviturii,

- În această noapte noi am eşuat, locotenent Tewp. Exorcismul nu a fîbşt complet...

Un zbâmâit urcă spre tâmpla mea. Despre ce voia să vorbească? Nu-mi spusese el că totul se terminase? d teali, dispăruse?

tiu a fost complet pentru că eu nu am fost în stare să retrimit vraja direct acolo de unde a venit. Aceasta înseamnă ca domnişoara Keller f*i pregătit paiB. fâ PWHMa întoarcere i. încărcăturii de vrajă

are mari cunoştinţe în acest domeniu. Cunoştinţe mult prea evoluate...

Garance de Reault îmi vorbise despre acest şoc în trecere, când îl evoca pe Darpân. «Atâta timp cât opera sa nu este terminată, un vrăjitor este în pericol...» spusese franţuzoaica.

Am părăsit insula prin podul de pietre, regăsind pământul tare, fără să spunem un cuvânt. încet, noaptea de cărbune se transformase în una de figspfă gri. Trebuia St ajung acum la şpfaî cât mai repede pentru a nu fi pedepsit ca un evadat. Ap,gf|& peste bariera de bambus în cărare, pătrunzând în pajiştea de ierburiîallfe Venind în dipilil MaSitrt» umbre ®wpraw |L SfcWli. i* pipai îi

ittpţ. KHM Îndepărtat pentru a le fâşa să treacă.

- Elefanţii ai căror îngrijitori merg pentru a-i ţesăla pe malul râului, în lumina răsăritului, şopti Darpân.

Aşezaţi călare, în spatele urechilor enormelor animale, micuţele siluete adolescentine ne priveau în timp ce animalele treceau. Era prima oară în viaţa mea când vedeam asemenea creaturi. Am întins mâna pentru a-i mângâia uşor. Un instinct ciudat părea că mă împinge... Voiam să fac să vină spre mine acel flux extraordinar de viaţă, care îi traversa. Un val de căldură dulce, liniştită, m-a învăluit la contactul cu ei. Inima mea îşi încetinise bătăile şi, la atingerea cu acestora, neliniştile se diluară înainte de a dispărea cu totul.

- Aceste animale sunt prizoniere şi nu reţin decât foarte puţin din adevărata forţă care curge în corpurile animalelor libere. Imaginează-ţi ce ai putea simţi la mângâierea unui animal sălbatic... spuse Darpân, care vedea bine că acest contact acţiona asupra mea ca un balsam.

Convoiul trecu, lăsând în urma lui un suflu puternic de viaţă care mă întări astfel încât nu am mai cerut ajutorul lui Darpân pentru a traversa pârloaga care ne despărţea de camion. Doamna de Reault, Swamy şi Anândane aşteptau acolo, cuminţi şi gravi, neştiind dacă să se întristeze sau să surâdă. I-am liniştit în câteva cuvinte şi apoi l-am grăbit pe Swamy să ne facă să ajungem în oraş cât mai repede. Caporalul a ambalat motorul, în timp ce eu luam loc pe o bancă înăuntru.

- Nu ştiu dacă vom mai avea ocazia să ne vedem în cursul zilelor care vin, spuse Darpân. Aşadar, iată ce vreau să faci. Aşterne în scris tot ceea ce ştii despre Keller. Anânda va veni mâine să te viziteze în camera dumitale şi îi vei înmâna notele. Cred că micul joc al

ieşirilor clandestine trebuie să înceteze acum, până vei recâştiga oficial BiMflHlwL Şi pe urmă, ai nevoie de repaus, 'Hi' vom ngjgdfeai amândoi îndată ***m*** vei fi stăpân pe timpii AKUL,

- De ce ţineţi atât de mult să obţineţi informaţii despre această fată? Şi de ce vreţi ai vă fasnjjifel. secretele ei?

- Nu, locotenente Twrp* |Ju HSBI ş§-mi însuşesc secretele ***m.*** Această occidentală, cred e«,este o poartă ;fiMi se deschide gp§ alta. JBlite ce am nevoie să o cunosc mai ||ae«

"Qplil âfi BIH pMS?Spre cine?

- Pi; asasin dl-:!iElftlt)cotenenti'teţi,!3îl. Dfeişasjf

*

Regăsirea camerei mele din spitalul militarnu a fost o problemă măruntă. Mai întâi pentru că, *M* ciuda ştiinţei conducerii de care dăduse dovadă Swamy, camionul „Daisy" nu era un vehicul *m* performanţe nelimitate, apoi, mai presus de aceasta, pentru el KÎ^IrtSsPS' de iâmslappi *mm* |L Pf A fi punctul de a avertiza poliţia iMHL

- Tewp! Să nu-mi mai provoci niciodată o asemenea spaimă! Te-ai gândit în ce situaţie m-ai pus? S|ee e cu uniforma asta? Ai devenit colonel acum? Scoateţi-o imediat'

Aih suportat pjpffe furtuna de MgMHBBft pe cm! le-a revărsat ca o ploaie asupra mea bătrânul doctor, înainte de a-l ruga şi a-l convinge să mă ajute să disimulez escapada şt AMlHi pffifc. de la MfilMLfh Capa®! MS. fetM Si schimb g$r£ pwwBgaie fc'lnf 1® aa«a

brahmanii m-au curăţat de răul pe care-l aveam. Bunul om era curios cu privire la aceste lucruri şi nu s-ar fi lipsit de ocazia de a învăţa ceva mai mult dintr-un domeniu care îl fascina.

- Este adevărat că rănile dumitale nu mai supurează şi că febra a scăzut mult, îmi spuse el când mă ajută să-mi recuperez patul. Spune-mi... Ti-ai văzut totemul?

- Totemul meu? Ce înseamnă asta?

- Ei bine... ştii... Asta este ceea ce povestesc toţi cei care călătoresc în ţinuturile spiritului... Ei îşi părăsesc corpurile, călătoresc în astral, unde îşi întâlnesc ghidul care îi ajută să depăşească încercările... Adesea, un animal. Totemul lor!

A trebuit să nu-l dezamăgesc pe căpitan admiţând că nimic de acest fel nu mi se întâmplase. Nici un animal nu mă primise în lumea spiritelor şi nu aveam nici o amintire care să-mi fi fost oferită.

- Hmm... Asta pentru că şocul a fost prea mare. Raţiunea dumitale nu putea suporta revelaţia a tot ce ai văzut acolo. Dar va trebui să îţi revii din visare.

I-am repetat frumos căpitanului că eram sigur că nu-mi părăsisem corpul pentru „a călători în astral" cum spunea el, ceea ce a fost o cauză pierdută. Mare admirator al operelor spiritiste ale lui Allan Kardec, obişnuit să facă să se învârtă masa, Nicol avea multe idei preconcepute şi refuza să le demonteze. Insistenţa lui devenise agasantă şi m-am hotărât să recurg la o diversiune.

- Ai auzit recent vorbindu-se despre asasinatele asupra unor copii, domnule căpitan?

Din nefericire, lovitura nu atinse ţinta. De o natură excesiv de permeabilă la bârfe şi mare colecţionar de

zvonuri, Nicol nu auzise totuşi vorbindu-se despre nici o problemă de acest fel.

- Ce-mi tot spui, Tewp? Asasinate asupra unor copii? ĂW!'La lilcflllgl? în cartierul european? Baţi câmpii! HoffSu oameni ucişi printre cMti sunt fcarte* Wli$ JB ştii? 'QWbeeii; la cinci sal pis ani, *M* mai tnnil Poveşti Misii geloşi sau

Site fceţM cari dâgMiiiiyi» dar;i&^jptem Şi de astmn ocupă 'fard. Ni a#!, Dajnwiip printre copii... Nu* & Do Uţtde naiba fbf! mii această idee?

Prefacându-mă că nu am auzit teWtetet» Htt JbSE^It scena epuizări mimând că adorm şi închizând ochii Mormăind în bărbi, Mdl ri mai rămâi fttâ-ffeWi ŞS|I8 alături de mine, f^ia'i^^^iArâlJnu eram Ajinii fâiSl conversaţia, părăsi camera, puţin enervat.

Starea mea părea că se ameliorase, dar mă simţeam încă golit de toată energia. Somnul mă cuprinse repede şii-arji consacrat #li§*i,Og6riMlSfc ie a putea să redactez nota despre BllS^piSil mi-o mSHP&KpiiS* Mi-ar 8 plăcut să-i transmit integral elementele pe care MI 6 le asamblase privitor la ea, dar a mă deplasa până la biroul Ini Gillespie pentru ajlf^ta^temlnu mi §». părea re^dbK^ nici posibil. IMfel moment, trebuia ca Bon P6 să se mulţumească Ş) ei cu ceea ce puteam să-i bumizez. De ce sire, mai ales preotul o urmjtea pe IWlflSl precizie? în i(iiitipl:#ire ne readucea în oraş, el nu se arătase prea explicit.

- Zvonurile circula Sa Calcutţa de câteva săptămâni, locotenent Tewp. Zvonuri care pretind că o femeie albă line noaptea şt prinde copiii sărmani pare dorm fp subsoluri sau lungiţi pe grămezile de mizerii ale oraşului.

Nimeni nu-i mai vede. Nimeni nu ştie ce se întâmplă cu ei... Poate că nu mor. Poate sunt doar vânduţi în junglă sau în munţi, sau în pieţele de sclavi sau abandonaţi unor triburi. Sau poate sunt legaţi în lanţuri în calele unor cargouri pentru a pleca spre Europa sau America. Nu ştiu... Dar dacă această femeie care îi prinde este Keller, pentru ea sau pentru altul, atunci am vrea mai degrabă ca ei să fie morţi. Pentru că dacă această femeie îi foloseşte pentru actele ei de vrăjitorie, ea trebuie să comită asupra lor murdării care îi fac să iasă pentru totdeauna din lanţul reîncarnărilor. Dacă ea îi atinge, ei părăsesc ciclul Samsara şi sufletul lor piere pentru totdeauna... E posibil să fie atât de mizerabilă, încât nici să nu merite numele de om.

„Sufletul lor piere pentru totdeauna...” Aceste cuvinte m-au marcat. Doamna de Reault auzise de asemenea cuvintele brahmanului.

- Copii dâliţi care dispar... Aceasta n-ar fi prima oară. Dar de persoanele obişnuite nu se ocupă nimeni. Nici chiar Bon Po. De ce sunteţi atât de scufundat în această problemă, Darpân?

Brahmanul nu dorise să-i răspundă franţuzoaicei, lăsând doar un surâs să plutească pe buzele sale. Un surâs în care se puteau citi bine toate motivele posibile, dar care, fără nici un dubiu, nu voia să destăinuie adevăratele sale mistere. Petrecusem ziua încercând să asamblez amintirile mele despre Keller, pentru a realiza un tot unitar, care să poată fi înţeles. Noile mărturisiri ale lui Darpân nu făceau decât să sporească şi mai mult confuzia într-un tablou deja obscur. în primul rând, aveam de-a face cu o femeie tânără a cărei pretinsă acoperire de ziaristă ascundea evident o activitate de spionaj. în ceea

ce o privea, doar această simplă constatare era suficientă pentru a o expulza sau pentru a o arunca în închisoare. Dar această primă înfăţişare masca o paletă de alte talente. Şi nu mai era vorba de spionaj de data asta, ci de activităţi radical diferite, de talente murdare, nesănătoase şi cu totul supranaturale.

Probabil că Surey o supraveghea acum pe Keller. Trebuia să-l revăd, să am o discuţie cu el, să-l conving că nu eram atât de nebun cum credea. Dar unde era el? Şi cum să-l contactez dacă eram încă prizonier în acest spital? Această situaţie ridicolă nu putea să dureze. Trebuia, cu orice preţ, să-mi recâştig libertatea, fără cea mai mică amânare. Am încercat zadarnic să smulg o informaţie privitoare la soarta mea de la soldaţii care îmi păzeau uşa. Cum nici unul nu părea în măsură să-mi dea un răspuns, am intrat într-o criză de furie neagră şi am pretins pe loc o întrevedere cu ofiţerul care venise să mă interogheze în prima zi de încarcerare. Urlând din ce în ce mai tare, cererea mea a fost ascultată şi bietul individ, cu siguranţă târât în catastrofă de o sarcină administrativă neînsemnată, se prezentă pe dată în camera mea. Da, dosarul meu era tratat cu viteza şi competenţa cerute; nu fusesem uitat şi, în sfârşit, eram sigur că ieşirea mea era condiţionată de semnătura colonelului Hardens, superiorul meu, care, din nefericire, se afla într-o deplasare de vreo câteva zile. Nu aveam în tot acest timp nici un motiv să mă neliniştesc: ancheta îmi era în tot cazul favorabilă şi apoi adjutantul Edmonds avea o reputaţie binecunoscută de jucător şi băutor, şi era vestit pentru crizele sale violente şi caracterul iritabil în orice moment. Toată această informaţie era frumoasă şi bună dar nu făcea să treacă timpul mai repede.

A mai trecut încă o noapte, apoi una şi încă una. şi singur căpitanul Nicol ţinea să mă informeze de ce se petrecea afară.

- Profită de timpul care ţi-a rămas să-l petreci aici pentru a te pune cuminte pe picioare. Plăgile dumitale nu mai sângerează şi s-au uscat, dar această poveste te-a făcut să pierzi în greutate. Şi n-ai fost niciodată prea masiv, Tewp. Gândeşte-te deci să mai pui ceva pe dumneata. Eşti încă tânăr. Corpul dumitale nu cere prea mult... Şi apoi... bărbaţii sportivi plac mai mult femeilor decât slăbănogii, să ştii...

Această remarcă mă făcu să ridic din umeri. Femeile... Nu mă interesaseră niciodată cu adevărat. Eram sensibil la frumuseţea unora dintre ele, bineînţeles, sensibil la farmecul lor, dar aici se oprea totul. Nu simţisem niciodată nevoia companiei lor. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la căsătorie - nici ca o necesitate, nici ca o datorie sau plăcere. Sub nici o formă nu-mi imaginasem o companie feminină alături. Mi s-ar fi părut indecent.

- Nu mă omor să plac femeilor, domnule căpitan, am replicat puţin îmbufnat.

- Bah! La ce e bună viaţa, atunci?

La ce e bună viaţa? întrebarea nu mi-o pusesem niciodată, nici măcar în trecut. Viaţa există, nici cadou, nici blestem. Trebuia să o prinzi când venea şi să nu-ţi pierzi timpul încercând să-i pătrunzi misterele. Aceasta era toată înţelepciunea mea.

- Este o întrebare nepotrivită cea pe care mi-aţi pus-o. doctore... La ce e bună viaţa? Eu o ignor. Cred că nu există răspuns.

- Dimpotrivă, aceasta este una dintre cele mai bune întrebări care se pot pB&. Singurele întrebări care valorează sunt celeeaţe nti au răspuns, nu crezi?

- Miel metafizici «de tejghea, domnule căpitan. Conversaţia noastră nu va continua astfel.

Nisal surâse.

- Vorbele Mii sunt poate acelea ale unui om cam bătrân, sunt de acord, dar în orice caz tensiunea dumitale sugerează anumite taine...

Swansy^ mi vizita şi el, bineînţeles cu regularitate. îl BMUMMîncercase să-l regăsească pe Surey.

- Tipul *mm AAM* aruncat în spălătorie? ÎIpLsS flMMt unît dintre colegii dumneavoastră, domnule

1HN4HI^M7

- La fofojy da. El este cel care o supraveghează pe

El mă ia drept un tip simplu, dar are aerul că îmi caută ajutorul. Nu, ştiu unde ai putea să-l găseşti.

- Dacă e* încă pe urmele acelei femei rele, trebuie iă tragă ipre Harnett. Eu îl voi localiza, domnule locotenent.

în ciuda tuturor eforturilor, căutările lui Swamy se dovediră zadarnice. Trei zile în timpul cărqra încercă să-l localizeze trecură, dar nimeni nu păreaţi fi văzut pe omul din îMhi Singurul element de care eram siguri era că KellerlnOi avea camera sa la hotel. Aparent găsirea şarpelui ei făcut bucăţele de o salvă în baie nu o emoţionase peste măsură... încă o ciudăţenie aparentă. în sfârşit, ia patru zile după ie Darpân mă condusei la râu, colonelul Hardens reveni la Delhi. Una dintre primele sarcini căreia i se consacră a fost să semneze ridicarea pedepsei mele. „Beretele roşii" încetară să prindă rădăcini

în faţa uşii mele şi Nicol îmi făcu o ultimă vizită medicală înainte să mă autorizeze să părăsesc spitalul.

- Pielea dumitale a redevenit aproape ca aceea a unui bebeluş. Tewp, ai avut noroc. Când am văzut cum ai venit, nu îţi mai dădeam nici cincisprezece zile... E o minune...

- Datorită dumneavoastră, domnule căpitan. Numai datorită dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi cel care m-a făcut să recunosc oamenii buni. Fără deschiderea dumneavoastră spirituală cred că aş fi fost mort şi îngropat. Vă datorez enorm. Nu voi uita.

Sensibil ca o femeie bătrână, Nicol îşi strivi o lacrimă care strălucea în colţul ochiului.

- Revin-o din când în când, Tewp. Dacă asta îţi face plăcere, desigur...

I-am promis că îl voi vizita mai des. Bătrânul fusese singurul britanic care îmi arătase simpatie de la venirea mea în Indii. Şi chiar el era cu adevărat cel care, cu aerele sale de superioritate, îmi salvase viaţa. Nu aveam intenţia să mă arăt ingrat. Mi-am recuperat efectele personale pe care le lăsasem la intrarea mea în celulă, îmbrăcat normal, cu centură, cravată şi şireturi, mi-am regăsit puţin din mândria pierdută. Mi-a fost înapoiată de asemenea, arma de serviciu, puternicul Webley cu şase focuri care eşuase în uciderea lui Edmonds.

- Colonelul Hardens vă aşteaptă imediat în biroul său, am fost prevenit, în timp ce semnam ultimele documente administrative care făceau iarăşi din mine un om liber.

Mergând în plină lumină pentru prima dată după zece zile, m-am trezit în „Marile Apartamente". în grădină, aerul se împrospătase subtil, sugerând astfel că urma să depăşim limita care separă vara de toamnă. întrevederea

cu HtflSHl ■, Fost scurţii aproape j£ce. în ziua aceea colonelul n-avei chef de ftţpifllf^âlks.

- Sunt lucruri iagftjşiailtif cu ung am de-a face ih funcţia pe care ri WUJf, locotenente. Uffîâlfiaffie ele este a face poliţie între doiafc^ffl^ÂU aflat ci .|i fiii în timpul absenţei mele. Am citit rapoartele, l-am vizat pe EdmondI, M e di acord că a fost pvpgk lui* ft cunosc un pic. Hi nfe un tip răttj dar bea prea mult. AtUZipli «are apasă asupra & au fost iPlteatB« JSfaam timp de un proces la curtea marţială pentru tine, Tewp. Aşadar, dacă eşti de acord, vom trece cu buretele pa» acest regretabil incident. Evident, nu vei mai lucra cu Edmonds, Mog şi Gillespie.. îţi convine?

îmi convenea. Evident nu §JHL mărturisit M Hardens, niciodată nu-mi plăcuseră tipii de acest fel. Şi ştiam că şi ei au aceeaşi părere despre mine.

- Cum doriţi, domnule colonel Aş putea să't&.'&Mâl în ce constau noile mele funcţii?

Hardens îşi drese glasul.

—|fi gândeam la cevajpeckd pentru lise, o misiune punctuală, care te va ţine în priză. Dar nu e decât pentru săptămâna s-a spus că ai Ibtf «leAA:.La spital ar fi trataţi mai bine caii, nii-| aşa? în încheiere, ca să punem lucrurile kpgflGf& eşti liber trei sau patra zile. Nu face prostii, pentru că vei fi din nou acuzat. Tewp, continuă s§ iţi ssKţpal «iinli-a» favoarea de a face totul uitat.

Mai tristul incident care mă pusese faţă în faţă cu Edmonds se încheiase* în illligte, iar eu m-am întors în cartierul meu fără mai preocupe restul. Am făcut puţină Ordine îa afacerile mele şi pe

urmă m-am hotărât să mă întorc în oraş pentru a o vizita pe doamna de Reault. Am găsit-o la prietenii ei, bucuroasă, cred, de a mă vedea restabilit. Ne-am dus să ne plimbăm într-un parc, nu departe de domiciliul ei. Nu îndrăzneam să-i mărturisesc, dar eram măcinat de o mare curiozitate privitor la cele întâmplate. Aveam mii de întrebări de pus despre ce ştia ea în legătură cu vrăjitoria, despre felul în care îl cunoscuse pe Darpân şi despre identitatea exactă a acestor călugări B6n Po, ale căror cunoştinţe părea că le admiră mai mult decât orice. În sfârşit, după câteva minute de conversaţie banală, am îndrăznit să atac subiectul.

- Vreţi să ştiţi ce vi s-a întâmplat, Tewp... Este normal. Dar n-o să vă supăraţi dacă vă voi preveni că nu ştiu în fond mult mai multe decât dumneavoastră... De fapt, singurul lucru care mă diferenţiază de cea mai mare parte a occidentalilor este că nu acord nici un credit legii creştine şi nu o iau decât drept ceea ce este: o manipulare de mare anvergură care a reuşit. Asta e tot.

- Nu credeţi de fapt în Iisus Cristos?

- Nici o clipă. Dacă Cristos este un personaj atât de minunat ca în poveştile cu zâne, aceasta nu este altceva decât o construcţie cabalistică... Mulţi oameni vă vor explica aceasta mai bine decât mine şi vă vor demonstra mecanismul acestei invenţii. Dar această primă înşelătorie a religiei creştine nu a împiedicat ca de-a lungul secolelor să se producă un fel de condensare de speranţe, de visuri şi de suferinţe pe care această credinţă le-a generat. Vă încredeţi într-o minciună cu suficientă forţă de-a lungul timpului, Tewp, şi aceasta a devenit o realitate la fel de puternică şi la fel de impresionantă ca nu ştiu ce adevăr. Este unul dintre fundamentele magiei.

-ÂttampoHitf?

x- %uneţi-i cum doriţi. Da, autosugestie. Probabil. Orice lucru este unjSifcffiai mult decât suma elementelor din care eşti compus. Oamenii. Animalele. Plantele... Şi pietrele la fel... metalele, focul şi apa... Talii f$MK fiu. Totul doarme şi s§ trezeşte, Pe dilbiite iSSfefgi. Dlir, de fapt, totul ascultă de ceea 0© Itailiti numesc Dharma: legile intangibile ale Universului. Nu vorbefe de legile fizice, bi^ilgtfift^ #4 il© J^pl© de evoluţie, fc'ifirtiriijenaştere. Hinduşii lumea. Numai cre^ti^iaîil&&OEL-«

- Dar... vrăjitoria De unde îşi, bag© ea ittteajp

"KjwsgliliSl decât ea n-ar pilii ii •& SgraffiK) loco-tenent Tewp, nimeni. Dar ceea &este s%nr este <M, ea gţ înţeles bine legile Dharmei. A avut profesori buni. Iată Darpân se teme atât.

Nu ajunsesem acolo unde voiam să ajung.

—AP auzit ginfatâii lui despre ra|itpB®. Qi credeţi despre această pwiilsf

«Slbto mai revăzut pe Darpân din dimineaţa în fcare v-am adus de la râu. N-am putut să vorbesc Dar, evident, toată aceastăpovesţe îna aţâţa curiozitatea. jH-i® jtatbat prii cartierele *mâj&fflffeM-*. Am întrebat. Fără să găsesc altceva decât zvonuri, car©'circulă, ca întotdeauna, cu sutele în subsolurile oraşelor. Deci, ce A v| spun? M ştiu...

Am părăsit-o pe doamna de Răault cu inima Strânsă, având sentimentul frustraţii ca. nu am avansat nici un pic. Singurul mod de a avansa era cu siguranţă ril dau cu ţMteil *Wtat* în lei, ai©g£ teaiiMfe. Dar yapn ăi

o fac? Şi de ce aş fi făcut asta? Pentru că mi se ordonase? Nu! Pentru că trebuia să raportez cuiva? Nici gând... Atunci pentru ce? Pentru că totul mă intriga. Pentru că eram sfâşiat de curiozitate. Iată de ce. De multă vreme voiam să adun în faţa mea piesele unui puzzle de neînţeles: o spioană, un cuplu de daci, un ofiţer din Delhi, o vrăjitorie, o aventurieră franţuzoaică, doi preoţi exorcişti, un secret de stat, un rege sosit în India, copii care dispăreau în subsoluri. Totul era prea dezlânat ca să formeze ceva concret. Şi totuşi... Spiritul meu simţea că există o legătură. Un element comun care lega toate aceste piese... Hamett nu era departe de Reault. Mă întorceam gândindu-mă că, dacă Swamy nu putuse să-l descopere pe Surey. acesta din urmă m-ar găsi repede dacă mi-aş băga nasul prin faţa hotelului. M-am plimbat un pic prin faţa aşezământului, fără să îndrăznesc totuşi să intru. Nu voiam să risc să mă trezesc faţă în faţă cu Keller. Psihic eram pregătit pentru asta, o doream chiar, dar o parte din fiinţa mea se întorcea pe dos la ideea acestei confruntări. Ruşinat şi trist, la căderea nopţii m-am întors în cartier, fără ca Surey să se fi arătat.

*

Nu pot spune cu precizie cum s-a conturat ideea. Probabil în timpul somnului, acest timp favorabil reculegerii, regăsirii gândurilor, aflării unor contradicţii fecunde, a unor paradoxuri productive... Ceea ce am făcut în cele din urmă a fost să mă trezesc în dimineaţa aceea cu conştiinţa absolut clară a ceea ce aveam de făcut, în câteva minute mă pregăteam şi mă lansam în căutarea caporalului Habid Swamy. Regimentul căruia îi apar-

ţinea nu era cel mai glorios din armatele Indiilor. Era un simplu corp de geniu, soldaţii care îl compuneau nu erau destinaţi luptelor în prima linie. Erau recrutaţi nu după calităţile lor războinice, ci mai ales după abilităţile fc, mânuirea ferăstraiilor, ciocanelor, topoarelor şi şurubelniţelor 4! sarcinile care le era» încredinţate se mm adesea ia rffiijijji? lucrări fiii timplMe, Rătăcind pe numeroase alei şi trecând dintr-o clădire în alta, am sfârşit prin a-l găsi pe Swamyîh primele ore aledupă-amiezii, Si timp ce supraveghea lucrările efecţuatede ferăsfeaiele din atelier. Zgomotul lamei, propulsate de o veche i® sfCbuily ^ jifiKz&or, dar mult mai uşor de suportat decât particulele de rumeguş care păreau să ţâşnească de pretutindeni, Cu torsul g©l şi p batistă ornezi® prinsă în jurul nasului, Swamy mi-a făcut semn să ies iteiBDlo pentru că mă văzuse. Cu o grimasă puţin jenată, după cum am: paiifieat*Q aţ|6talu| pini repede că o nouă excentricitate îmi încolţi în suflet. Făj®(|ftgilli ˙S%ur la ce să se aştepte, cred că se amuza !■£&£ pgptis el tei -soiis© i» âtap t§i. cariaţi.

- Vipl fi

caporale? l-am întrebat.

- Oricând şi oriunde, domnule locotenent!

Recuperându-şi vesta prăfuită din atelier,#© întoarse la mine agitând cheile de la „Daisy".-Ifeiuntesit apoi în camionul parcat nu departe de acolo şi am pornit spre- oraş.

- Unde mergem, domnule locotenent?
- Misiunea Thomson, am ifepis, Durham *iMSb* 284.

Concentrat asupra condusului, «prsM JHJ făcut nici un comentariu. Cu toate că ochii lU urmăreau atenţ volanul, el o conducea pe „Daisy" cu o viteză pitii®*

şătoare pe străzile aglomerate ale Calcuttei la aceea oră din zi. într-un loc plin de pietoni şi vehicule făcu să geamă ambreiajul, înfundându-se pe o străduţă paralelă, fără să se preocupe de tarabele care flancau drumul şi rafturile pe care îşi etalau marfa negustorii ambulanţi, distrugându-le fără scrupule o bună parte din marfă. Pentru un şofer obişnuit, drumul ar fi însemnat o oră bună de mers, dar lui Swamy îi trebuiră doar vreo douăsprezece minute ca să ajungă în cartierul Misiunii Thomson. Am oprit nu departe de intrarea principală a construcţiei, o casă lungă, aparent bine îngrijită.

- Şi acum, domnule locotenent? Care este lucrul care vă interesează aici, dacă-mi pot permite să vă întreb?

Am rămas o clipă gânditor, fără să-i răspund.

- Ştii această casă? l-am întrebat la rândul meu.

Caporalul clătină din cap în semn de negaţie.

- După cât mi s-a spus, ea adăposteşte în momentul de faţă copii hinduşi. Copii înzestraţi. Aici, li se evaluează potenţialul înainte de a fi trimişi să studieze în Europa. Mai precis la Berlin. Este un cuplu care face mecenat şi care suportă cheltuielile. Românii Dalibor şi Lăţime Galjero... Ai auzit vorbindu-se despre asta?

Swamy se încăpăţână să rămână mut, dar dădu încă o dată din cap, negând că ar cunoaşte aceste personaje.

- O nouă promoţie este, după cât se pare, în curs de selecţie. Aş vrea să văd asta un pic mai de aproape... Vii cu mine, Swamy?

Dar caporalul se înfundă în locul său, şi făcu o mutră care îmi arăta că ar fi preferat să rămână în camion. Nu am insistat şi am pornit singur spre intrarea în Institut. Nu aveam nici un plan sigur în minte. De fapt, nu aveam

nici o autoritate pentru a efectua vreo anchetă, aşa cum aveam de gând să fac. Gândurile şi sufletul se legaseră totuşi de cuvintele lui Darpân privind presupusele răpiri ale copiilor, vizita făcută de Keller acelor Galjero şi modul în care aceştia susţineau pensionul din Calcutta. Toate acestea compuneau o ghirlandă de fapte care se îmbinau prea bine unele cu altele ca să nu mă intereseze să le privesc ceva mai de aproape. Am socotit deci că doar uniforma mea ar suplini absenţa mandatului oficial şi mă gândisem să îmi justific ancheta de rutină pentru a încerca să vizitez locurile şi să mă lămuresc asupra Misiunii Thomson. Uşa principală era încuiată. Am tras mânerui clopotului care pendula. Mi-a deschis o femeie de vreo cincizeci de ani, occidentală, purtând un fel de patrafir albastru. Obrazul său era drept, iar părul cenuşiu şi încâlcit era vizibil la capătul unui soi de voal. Picioarele îi erau goale în sandalele vechi de piele roasă. Vârfurile degetelor de la picioare aveau unghii lungi, murdare şi îngălbenite. Aerul său general era acela al unei surori dintr-un ordin laic. M-am prezentat. Uniforma şi-a îndeplinit misiunea pentru că, ceea ce m-a surprins - n-am întâmpinat nici un refuz, nici o încercare de a se sustrage întrebărilor mele. Da, Misiunea Thomson era finanţată integral de cuplul Galjero. Da, ea era dedicată unei opere de caritate, destinată să ajute familiile hinduse mai puţin bogate ca să-şi poată trimite copiii să studieze la şcolile bune din Europa; da, chiar era posibil să vizitez, în măsura în care doream, toate construcţiile. Femeia vorbea engleza cu un puternic accent german. Am întrebat-o care era originea ei, în timp ce mă conducea pe o alee pietruită către edificiul principal - o vastă locuinţă cu patru etaje vopsite roz.

- Vin din Geneva, mi-a explicat ea. Acolo am fost recrutată de doamna şi domnul Galjero ca, de altfel, aproape tot personalul european din această casă. Am venit prima dată aici în 1933 ca să pregătim prima promoţie şi actualmente suntem gata s-o selecţionăm pe a doua. Atunci când vom avea contingentul nostru, noi vom putea să plecăm...

M-am mirat de termenul folosit.

- Contingent! am zis eu. Asta pare un pic militar, nu-i aşa? După ce criterii selecţionaţi aceşti copii?

- Pe criterii de inteligenţă, cinste şi vitalitate. Dar noi nu ţinem cont de castele cărora le aparţin. Nici de sexul lor. Vedeţi dumneavoastră, noi dorim să formăm elitele Indiei de mâine, domnule ofiţer, Această Indie care va fi în sfârşit eliberată de superstiţiile şi tradiţiile care o înlănţuie şi o împiedică încă să fie o mare ţară modernă, aruncând idolii şi deschizându-se spre progresul ştiinţei. Cu aceşti copii crescuţi în cultul egalităţii tuturor oamenilor în faţa legilor divine, nu ne îndoim că bătălia va fi în curând câştigată,

- Sora Marietta spune adevărul! India este încă un pământ pentru misiuni, domnule ofiţer! Un pământ de misiuni pentru credinţă. Dar, în acelaşi timp, un pământ de misiuni pentru raţiune.

O voce de bărbat venind din spatele meu era cea care rostea aceste cuvinte. Sora Marietta se opri şi se întoarse ca şi mine. Fără ca noi să-l fi auzit venind în spatele nostru, am văzut un tip cu obrazul prelung şi spân, un individ care ne privea binevoitor cu mâinile pios încrucişate pe piept.

- Sunt Peter Talfaot, a spus bărbatul. Responsabil cu Misiunea Thomson în faţa generoşilor noştri patroni,

cât şi în faţa autorităţilor locale... Cu ce pot să vă fiu de folos, domnule ofiţer?

Sora Marietta mă scuti cel puţin să-mi repet explicaţiile. în câteva fraze, ea îi relată lui Talbol tot ceea ce inventasem pentru a justifica venirea mea aici. Cuvintele lipsite de o argumentare solidă nu păreau să-l tulbure pe director, care puncta fiecare sfârşit de frază prin clătinări extatice din cap, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la o curcă de curte sau la un duh din basme închis într-o sticlă. Ceea ce făcea Talbot, şi el cetăţean elveţian de origine germană, era să aprobe fără rezerve toate cuvintele mele. Aş fi putut jura, că după un timp îndelungat de aşteptări şi speranţe, vizita unui ofiţer britanic îl copleşea.

- E cu adevărat trist ceea ce vă spun, domnule ofiţer, da, cu adevărat trist, dar guvernul dumneavoastră nu pare să se ocupe cum ar trebui de copiii din coloniile sale... De ce trebuie să se intereseze de particulari, când ar trebui să-şi întoarcă privirile asupra propriilor acţiuni? Nu aceasta este mai presus de toate sarcina statului dumneavoastră? Ce credeţi?

Nu credeam nimic. Sau, bineînţeles, credeam că omul avea evident dreptate, dar nu venisem aici pentru a discuta politică. L-am informat în termeni cât se poate de diplomatici că aş dori, dacă este posibil, sa văd copiii. La etajul al doilea, în marea sală restaurată, Tâlbot mi-a arătat vreo douăzeci de copii aplecaţi deasupra pupitrelor de şcolari. Un bărbat, un hindus cu turban, ţinea ora scriind pe tabla neagră lista de cuvinte aparţinând vocabularului german. Aruncând o privire rapidă asupra lor, am apreciat că ştrengarii trebuiau să aibă între şapte şi cincisprezece ani, poate puţin peste. Erau aproape toţi

atâţia băieţi cât şi fete şi purtau uniforma strictă pe care o descifrasem în fotografia promoţiei precedente pe care Blair mi-o arătase în arhive. Atitudinea copiilor era impresionant de serioasă şi de atentă. Nici unul nu şi-a ridicat ochii spre noi când Talbot şi cu mine am pătruns în sală.

- învăţământul nostru se face în principal în limba germană. Noi încercăm de asemenea să-i facem pe aceşti copii să se lepede de proastele obiceiuri datorate păgânismului. Dar, din nefericire este o sarcină foarte complicată pentru că hinduismul este un amalgam de tradiţii care nu poate fi înglobat într-o dogmă fixă...

Elveţianul continua să comenteze teologia, dar eu nu-l ascultam, căutând mai ales un mijloc de a-i pune, fără să-l şochez, singura întrebare care mă interesa. După câteva ezitări, m-am hotărât, în sfârşit, să-l întrerup.

- Când este hotărâtă reîntoarcerea copiilor din prima promoţie?

- Asta depinde de caz. Primii se vor întoarce după câteva luni, cel puţin. Alţii îşi vor continua educaţia în timpul unui an suplimentar. Poate chiar mai mult. Totul este în funcţie de rezultatele şi de ambiţiile pe care le manifestă faţă de ei înşişi.

- Presupun, că ştiţi, desigur, cum să luaţi legătura cu fiecare dintre ei?

Talbot nu părea să înţeleagă unde vreau să ajung. Aerul de dezorientare din privirea sa mă făcu să-mi spun gândul pe şleau.

- Domnule Talbot, aş dori să-mi comunicaţi lista acestor copii şi adresele sediilor sau reşedinţelor unde oot fi născiţi.

Elveţianul a ezitat într-un fel, înainte de a se lăsa convins. Peste numai câteva minute însă, după ce îmi formulasem cererea, eram în posesia unei liste lungi, dactilografiate, conţinând vreo patruzeci de nume de copii bengalezi, în care erau precizate adresele şi ocupaţiile părinţilor acestora, ca şi numele centrelor de educaţie care îi primea pe fiecare în Germania. Am împăturit repede hârtia şi am strecurat-o în buzunar, în timp ce directorul mă întovărăşea spre ieşire.

- O ultimă chestiune, dacă-mi permiteţi.
- Desigur, domnule ofiţer.
- Care sunt exact criteriile ce conduc spre selecţia acestor copii?
- Condiţiile au fost fixate de doamna şi domnul Galjero personal, şi trebuie să vă spun că sunt destul de simple. în primul rând, copiii trebuie să provină din medii modeste - noi acordăm chiar un anumit privilegiu orfanilor sau celor care sunt lăsaţi în grija unor rude îndepărtate după moartea părinţilor. în sfârşit, este necesar ca ei să prezinte serioase aptitudini intelectuale native. Nu are importanţă dacă au fost sau nu educaţi. Ceea ce căutăm noi, înainte de toate, sunt predispoziţiile. Noi căutăm copii dotaţi. Chiar supradotaţi. Este cât se poate de necesar, pentru că noi îi pregătim să devină luminile Indiei de mâine. în sfârşit, ei trebuie să se bucure de o sănătate bună, pentru că noi nu suntem umdispensar. Pentru asta există alte aşezăminte, înţelegeţi?

L-am salutat cu o înclinare din cap şi apoi mi-am luat un rămas bun curtenitor, înainte de a-l regăsi pe Swamy care făcea sute de paşi pe trotuar fumând un îngrozitor tutun negru şi amuzându-se să lanseze fumul în rotocoale, după o geometrie discutabilă. Când mă văzu,

stinse repede ţigara cu o lovitură de călcâi şi îşi reluă locul la volanul lui „Daisy”, fără să-şi descleşteze buzele. Pe drumul de întoarcere, respectând ierarhia, nu mi-a pus nici o întrebare, dar se răsucea pe locul său şi scotea suspine adânci, astfel încât să mă facă să înţeleg că avea multe de spus. Atunci când ne-am oprit la o intersecţie pentru a lăsa să treacă un convoi de căruţe cu lucrători, tentaţia de a vorbi s-a dovedit mai puternică.

- Nu ştiu dacă e o idee bună, domnule locotenent, se lansă caporalul foarte încurcat. De fapt, eu cred că nici nu sunt de acord!

- Dar, despre ce vorbeşti acolo, Swamy?

- Locul acela... Misiunea Thomson... Mi-aţi spus că este un fel de şcoală pentru copii inteligenţi, nu-i aşa?

-Da.

- Şi vreţi să-l înscrieţi aici pe Khamurjee, pentru că aţi văzut că poate face mai multe lucruri în acelaşi timp şi pentru că vă gândiţi că soţia mea şi cu mine suntem prea ignoranţi ca să-l educăm într-o manieră convenabilă, nu-i aşa?

Swamy era atât de contrariat de ceea ce-şi imagina el, încât obrazul său rotund nu părea să fie decât o bilă şifonată. Poate că aş fi izbucnit în râs dacă, văzându-l atât de bulversat, nu m-aş fi simţit eu însumi chinuit.

- Dar nu este vorba de asta, Swamy! Niciodată nu m-am gândit să vi-l iau pe micuţ. Nici pe Khamuijee şi nici pe oricare dintre protejaţii voştri, ai să vezi!

Şi, în timp ce liniştit, Swamy porni motorul, am început să-i explic adevăratul scop al vizitei mele în Durham Lane.

- Este un fel de presentiment, vezi tu. Un presentiment pe care, pentru moment, nu mă pot sprijini fără o probă, dar nu-mi place povestea asta cu români

selecţionând copii pentru a-i trimite departe de familiile lor.

- Acum, că aveţi lista acelor copii, noi putem să verificăm uşor dacă se găsesc efectiv acolo unde se presupune că se găsesc...

Swamy era optimist. Această verificare nu s-a dovedit aşa de uşoară. De fapt, a devenit repede imposibilă. întors iH am iBSiifflt # .daţi. iltita telefoane în AnilsAlJl numerele pe care $i le i#iwi fUbot. Din BgtaiglEi, comunicaţiile internaţionale nefiind .grozave, am pierdut legătura după numai câteva secunde. Supărările cauzate de tehnică nu făceau decât să întreţină barajul natural al limbilor. Nevorbind germana, nu puteam ai fac Isfplipi decât cel muIiiiO^iMn intenţiile Mii faţă de ÎSMftliapA adesea puţin plictisiţi şi de asemenea, la fel de puţin versaţi ca şi mine în folosirea limbilor străine. Tentativele mele telefonice se soldară deci cu un eşec.

- Aţi Jice mai bile să |s întâlniţi jpSdnt&p sugeră SwpBgfVJ^mp ce #S puneam HsJos receptorul la locul lui. Cea mai mare parte din ei locuiesc la Calcutta. Să mergem chiar acum!

Prima fiiiSil&de pe lista Îşi Talbot era şi cea care locuia cel mai aproape de cartierul militar. Noi am ales-o #1 comun acord pentru şlwl sestli de dar când *WMB&* prezentat la adresa indteli n-ain găsit nici un fel de casă ci doar o grămadă de planşee calcinate InJfNf grădină devenită terefl i|pai«

«-Dade sittt oamenii care locuiau aici? întrebă Swamy o vecină ştirbă care curăţa legume pe pragul uşii sale.

MMI BUtflg oameni pîiiSfţş, lipUiSi bătrâna fără §1 ridice ochii de la treaba ei.

Ne-am încercat atunci şansele într-un alt cartier, aproape de fluviu şi de atelierele de tăbăcărie. Mirosul care plutea asupra acestui district era îngrozitor. Era unul dintre acelea care îţi umflă bronhiile şi care făcea să ţi se urce secreţia biliară în gură într-un mod de-a dreptul oribil. După vreo douăzeci de minute de bâjbâială groaznică printre străduţele pestilenţiale, ni se indică un amărât în zdrenţe, care amesteca un piure ca o scoarţă tare, abrazivă, într-o cratiţă mare de aluminiu.

-Tu eşti cel care are un fiu numit Goropal pe care l-au luat străinii? îl întrebă Swamy în hindi. Ai veşti de la el?

- Da, eu. Dar de ce aş avea veşti de la el? Dacă eu le-am vândut acest băiat, sigur nu este pentru a mai auzi vorbindu-se de el. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el şi nici nu-mi pasă.

Swamy a făcut traducerea şi mi-a aruncat o privire cumplită. Am avut sentimentul că îmi prezenta scuze pentru a atenua duritatea cuvintelor compatriotului său.

- Acest om spune că şi-a vândut fiul lui Galjero, nu-i aşa?

- Da, domnule locotenent. După spusele lui, el a primit o sumă frumoasă. Dar a cheltuit deja totul şi nu mai are un alt copil la fel de inteligent ca primul. S-a dus să bată la poarta Misiunii Thomson, dar ei nu mai voiau alţi băieţi. Prea sălbatici! i s-a spus acolo despre ei.

La fel de dezamăgiţi pe cât de enervaţi, nereuşind să obţinem informaţiile pe care le doream, am părăsit cartierul tăbăcarilor. A treia adresă era cea a unui magazin de plante medicinale situat într-o piaţetă calmă şi curată, umbrită de arbori mari, cu tulpini uriaşe. Era târziu deja, spre sfârşitul zilei, când am intrat în prăvălie,

unde pe rafturile de *jmtiătăMM* uscau în perfectă ordine ftftichețetede flori saturau aerul cu mirosul lor puternic. Se afla acolo o femeie hindusă înaltă şi frumoasă. Putea să aibă în jur de patruzeci de ani, iar sub trăsăturile ei ascundea un aer înţelept şi blând care el singur părea a fi deja un medicament pentw ilis* rinţele sufletului. Totuşi ifis apatie îr^tfli^: obrazul di imobil. iiai bine zis o melancolie, Oi 3wamy urmirii&du-mă de aproape, m-am apropii de ea fără şi îndrăznesc să-i vorbesc. N-aş putea spune de ce, dar prezenţa ei mă intimida. Un punct roşu era însemnat între sprâncenele ei. Preţ de o clipă, mi-a polarizat toată ener- JjSt ţMvSrii. fcâ®f'îns| nu părea atât de KEAMIM mine i$ vederea &C©tts| siluete, aşa că i-a explicat în hindi HXKl venirii noastre. Pe măsură ce caporalul vorbea, vedeam clar cum ridurile deveneau din ce în ce mai adânci pe obrajii şi fruntea femeii. într-un minut arăta ca şi cum douăzeci de ani ar fi trecut dintr-o dată pw

- De §§a*|' aţi venit decât acum?aspus ea în engleză, Când macul subofiţer fina încheiat preambulul.

întrebarea ne-a surprins. Swamy şi cu mine am schimbat o privire perplexă, apoi m-am apropiat de femeia care începuse să tremure upf» însufleţit dintr-o iM de un piKdC: sentiment d$■ i-am luat mâinile în ale mele. Erau reci şi aspre ca ramurile unui copac doborât în vreme de iarnă.

- Unul dintre f£t dumneavoastră a fost luat de un strittifc n_U-î aşa? asm întrebat-o. Şi nu aţi mal Miluit ştire de ftiel cfc iWtm. V-aţi adresat autorităţilor, dar nimeni nu a dat atenţie plângerilor dumneavoastră. Aşa a fost?

Femeia nu mai avea nevoie să-mi răspundă, vedeam bine în ochii ei că înţelesesem deja toată disperarea în care se zbătea, singură de atâţia ani. Totuşi ne-a spus povestea ei, cum înţelesese repede că fiul său manifestă calităţi pe care puţini alţi copii le aveau. Cum, curios fiind privitor la tot ceea ce-l înconjura, învăţase să citească singur, ghicind fără ca cineva să-i arate, sensul şi valoarea literelor, calculând repede şi bine, cunoscând toate cele patru operaţii fără să pună ceva pe hârtie şi reţinând pasaje întregi din opere complicate după una sau două lecturi. Şi apoi, cum ea însăşi, văduvă şi fără alt venit decât acest magazin, fusese disperată că nu-i poate oferi singurului ei copil educaţia pe care o merita, într-un colegiu unde el putea să primească, în sfârşit, de la profesori adevăraţi, toată ştiinţa de care sufletul lui era însetat.

- Într-o zi, am auzit vorbindu-se de oameni care caută copii inteligenţi ca să le dea o educaţie bună în Europa. Într-o ţară despre care nu mai auzisem niciodată vorbindu-se. Asta m-a făcut să mă tem puţin, dar, în acelaşi timp m-am dus să-i văd şi l-am prezentat pe fiul meu. Ei l-au examinat şi i-au pus multe întrebări la care el a răspuns de fiecare dată corect. Oamenii aceia mi-au spus că acceptă să-l ia pe fiul meu şi că era o şansă nesperată pentru el să poată profita de binefacerile unei educaţii în Europa... M-au felicitat pentru că îl adusesem la ei, înainte de a-mi oferi o mică sumă de bani drept recompensă pentru că fusesem o mamă atât de bună. Am avut încredere în aceşti oameni. Eram mândră de copilul meu, şi, mai ales, bucuroasă pentru el. Atunci l-am îmbrăţişat şi i-am cerut să-mi scrie des, pentru că eu ştiu să citesc aşa cum el ştie să scrie. A plecat împreună cu ceilalţi şi

s-au făcut trei ani de atunci. Şi din ziua aceea n-am mai primit nici o veste de la el. Dintr-o dată, femeia a început să plângă. Voia totuşi să continue să vorbească.

- De nenumărate ori am sunat la poarta din Durham Lane, dar nimeni nu mi-a deschis vreodată. Apoi am rămas nopţi întregi să aştept în faţa casei, fără să văd nici o lumină la fereastră. Fără să mai ştiu ce să fac, am mers să vorbesc cu oamenii de la postul de poliţie, nu departe de casa mea. Am povestit ce mă adusese acolo şi chiar am insistat ca să mă asculte un agent englez. Nu s-a făcut nimic. Nimeni n-a putut să mă ajute. Acum visez în fiecare noapte că micuţul meu este singur şi dezbrăcat, că cineva îi face rău şi că rătăceşte, tremurând ca un orb într-o ţară de tenebre...

Să asculţi această femeie povestind istoria şi temerile ei a fost o încercare teribilă. Când am părăsit-o, Swamy şi cu mine, bulversaţi, simţeam cum un sentiment de neputinţă şi de nedreptate ne apasă inimile.

- Cred că aţi pus mâna pe un iepure gras, domnule locotenent,., ar trebui să prevenim autorităţile străine de această dispariţie. Vreţi să vă conduc la biroul Yard-ului?

încă odată, era vocea înţelepciunii cea care se exprima prin cuvintele lui Swamy. Şi încă odată eu nu am ascultat-o.

- Să ne păstrăm calmul. Deocamdată nu avem altceva decât o suspiciune din partea mea şi mărturia acestei femei. Este mult prea puţin pentru a te prezenta în faţa funcţionarilor de poliţie ca să-i obligi să declanşeze o anchetă contra unei instituţii susţinută de oameni puternici. Ne trebuia ceva în plus. Ceva mai concret

decât plângerile unor familii din cartierele modeste. Ne trebuie probe!

Probe! Dar ce fel de probe? Şi cum să le obţinem? Aveam, bineînţeles, ideea mea. Şi Swamy mi-o împărtăşea, aşa că din acest punct de vedere nu a fost nevoie de o înţelegere în plus.

- Trebuie s-o facem, domnule locotenent... Este singura şansă pentru noi de a pătrunde în acel loc şi de a descoperi ce se întâmplă cu adevărat.

Nu m-am mai jucat cu cuvintele faţă de caporal. Avea dreptate şi eu ştiam. Ne-am întors la locuinţa sa şi el l-a chemat pe Khamurjee. Cum noi îi cerusem să pătrundă în camera lui Keller, la Hamett, ghemuit într-un cufăr, în ciuda acestei experienţe penibile, băiatul s-a arătat o dată în plus fericit şi nerăbdător să acţioneze.

- Dacă tu eşti de acord, Khami, te voi duce mâine la Misiunea Thomson, unde nişte oameni te vor supune unor probe pentru a-ţi evalua inteligenţa. Vei rămâne acolo, în pensiune, câteva zile, apoi ne vom întoarce să te recuperăm sub un pretext oarecare. Va trebui să ne raportezi tot ce vei observa în acest aşezământ. Dar nu risca nimic şi nu încerca să intri acolo unde nu eşti autorizat să mergi. Noi vrem doar să ştim în ce constă învăţătura care este oferită copiilor de acolo. Vorbeşte şi cu ceilalţi copii şi câştigă-le încrederea... Poate ştiu lucruri pe care nu vei avea timp să le afli decât din gura lor...

Khamurjee ne-a asigurat că înţelesese bine ce aşteptam de la el. A promis că nu va comite nici o imprudenţă, apoi a plecat să se culce ronţăind un mango. Ziua următoare am revenit aici pentru a-l conduce în Durham Lane. A-l ajuta să fie admis la Misiunea Thomson mi

s-a părut de o simplitate dezarmantă. Am avut o scurtă fplpfeiiii! cu Peter Tal bot cărnii i-am explicat că hazardul IRjMMWJiM 'în-a făcut să-mi drumul cu un mic indigo remarcabil* di®gBS ale cărui aptitudini credeam că merii, ceva mai mult decât un llMlilii vagabond în gropile de gunoaie ale oraşului. Directorul m-a asigurat MMI a ta pe protejatul meu ^Hb supravegherea sa directă şi că îl va admite cu bucurie în noua promoţie Galjero, dacă va trece cu succes testele cerute. Cu o strângere de inimă, l-am lăsat pe spionul meu, Khamurjee, în grija luiTalbot şi a surorii Marietta, zicându-mi, pentru a mă consola că, oricum, HtyjVU'va întâmpina mai puţine risuri îi Incinta de la Misiunea Thomson decât pe tâaMIl *ău famate din **IMausta..**

*

m un pătrat de hârtie albă. O foiţă care iSSife strecurată pe mei li timp ce dormeam. O adresă şi o oră pentru un rendez-vous fuseseră înscrise fără să existe nici o altă menţiune. Nici un nume. Nici $$3 mal mic teAtfii CMC mi-ar fi pAn p®mite identificarea corespondentului meu. Era o capcană? Era o farsă? Era oare ceva cu adevărat important? Toată Ite m-am chinuit oscilând ihite trei venit şi Care a trebuit, în sfârşit, să mă decid. Dintr-unul din sertare am scos o cutie cu cartuşe şi am încărcat itaMIta Pulofişul, meu pe citt îl lăsasem gol de când îmi fusese înapoiat. încărcat cu revolverul atârna mâi. greu pftgpeassa.mea, dar prezenţa sa, chiar dacă nu voiam să recunosc, mă liniştea.

Am închis uşa camerei, am luat un taxi şi am pornit spre oraş.

Adresa era aceea a unei case mici, fără personalitate, pe o stradă perpendiculară pe Moore Avenue... Nici un nume nu era scris sub butonul soneriei. Am răsucit mânerul grilajului de la intrare, fără să întâmpin vreo rezistentă şi am pătruns într-o grădină prost întreţinută care se întindea în faţa unui imobil cu un etaj, cu jaluzelele rupte, abia ţinându-se în balamale. Protejate de prelate unsuroase, două maşini erau garate într-o parte. Seara cădea, scăldând decorul într-o lumină violetă, nesigură. Dacă afară încă se putea vedea, interiorul locuinţei era scufundat în întuneric. Nici o lumină nu pâlpâia totuşi în acest pavilion necunoscut. Am strigat. Nici un răspuns! Am făcut câţiva paşi. Din prudenţă am desfăcut apărătoarea care închidea tocul revolverului meu şi am înaintat până la maşini, încercând mereu să merg astfel încât tălpile să nu-mi scârţâie pe pietriş. în dreapta mea, în arbori, s-a simţit o mişcare care m-a făcut să sar şi să-mi scot arma. Nu era decât o mică maimuţă care se speriase la venirea mea şi care se înfundase în frunziş la apropierea mea, sărind din creangă în creangă pentru a se adăposti în vârful unui pom.

Cu inima bătând, impresionat de tăcerea grea care învăluia această casă, am urcat şirul de trepte care porneau din peron. Uşa de la intrare era întredeschisă. A scârţâit când am împins-o. în faţa mea se deschidea un culoar sumbru. Ochii mei nu puteau vedea la doi paşi. Am pipăit peretele, în căutarea unui întrerupător, dar cel pe care l-am găsit a funcţionat în gol. Nu aveam la mine nimic pentru a face lumină, nici lanternă, nici chibrituri... Am strigat din nou. Zadarnic. Resemnat că

va trebui să explorez de unul singur acest loc pustiu, am mai avansat puţin. Un miros de umezeală şi de putrefacţie plutea în aer. Asta nu rn-a alarmat totuşi, pentru că înţelesesem deja că în India climatul macină doar în câteva zile o casă nelocuită şi poate să dea un aspect de ruină oricărei construcţii a cărui întreţinere este neglijată chiar şi pentru un timp scurt. Am intrat în prima încăpere aflată în dreapta. Era o bucătărie mică, echipată cu o soba. o rezervă de lemne, bufete şi o chiuvetă mare. Am scotocit până când am găsit o cutie de chibrituri şi o lumânare. Aveam lumină acum, aşa încât mi-am continuat explorarea. Am găsit alimente într-un dulăpior cu plase de sârmă. Cafea, legume în conserve, ciocolată, sticle de bere... Desigur, hrana unui occidental. O cuvertură fusese aruncată pe o veche canapea de piele şi lenjerie bărbătească se usca pe umeraşele care fuseseră neglijent agăţate de spatele scaunelor. Am aruncat o privire rapidă asupra veşmintelor. Evident acestea aveau măsuri diferite, dar nici un fel de etichetă. Nici o monogramă pe buzunarul de pe pieptul cămăşilor, nici numele croitorului... Nimic care să-mi permită să identific apartenenţa sau provenienţa lor. La etaj nu exista decât o singură cameră fără ornamente şi o minusculă sală de baie. Două pensule, două aparate de ras, un singur flacon de colonie... Şi apoi pansamente în coşul din gunoi. Şi un baston sprijinit de perete. Văzusem deja acest obiect în mâinile umflate ale omului cu pălărie care şchiopăta din vina mea. Surey! Acesta era reperul pe care îl luase pentru a o supraveghea pe Keller la Calcutta! Totul avea acum o explicaţie. Celălalt om care locuia şi el aici trebuie să fie locţiitorul său. Dar unde erau ei? Şi pentru ce aleseseră gestul de a-mi strecura un

carton pe sub uşă? Erau atâtea întrebări la care nu aveam încă răspuns. Acum, liniştit fiind pentru faptul că ştiam unde mă aflam, am ieşit din casă şi m-am aşezat pe scări cu lumânarea alături. Am răsuflat o clipă. Un miros pe care nu-l remarcasem la sosire îmi irită deodată nările. Un miros de carbon, de ars. Privirea mi-a alunecat spre margini. Aveam un presentiment. Cu inima bătând, am luat lumânarea, am coborât scările, am smuls violent husa care acoperea prima maşină şi am deschis portiera din spate. Mirosea puternic. La lumina lumânării am văzut un leş înnegrit, chircit pe banchetă. Un leş care până de curând fusese o fiinţă umană.

*

Hardens era prezent. Revenise cu mine şi cu prima noastră echipă care scotocea prin casă. Morfolindu-şi ţigara, părea că vrea să mă vadă.

- Ti-am spus să faci totul uitat, Tewp. Aşadar totul e atât de complicat?

- Dezolat, domnule colonel. Dar nu eu am fost cel care a mers să caute hârtia pe care Surey mi-a strecurat-o sub uşă.

- Ştiu că te întreb pentru a zecea oară: nu ai nici cea mai mică idee despre ceea ce voia?

Ceva mă reţinea să stau de vorbă cu Hardens. Personal nu găseam nici o raţiune în a mă destăinui lui, ştiam că, după Surey, oamenii din MI 6 din Calcutta unelteau ceva. Bineînţeles, eu nu împărtăşeam această idee, dar escapadele nocturne în afara puşcăriei şi modul destul de puţin protocolar care condusese la întâlnirea

mea cu agentul din Delhi făceau ca, în acest caz, să încerc să rămân evaziv.

- Nici cea mai mică idee, domnule colonel. Surey a venit să mă vadă în închisoare. El este cel care a reluat supravegherea lui Keller şi a găsit nu prea clar raportul pe care îl făcusem. Voia precizie, asta e tot.

- Şi nu l-ai mai revăzut de atunci?

- Nu, domnule colonel, am afirmat eu cu convingere, fericit că nu trebuie să mint.

- Ciudat...

Eram acolo, amândoi, încălzindu-ne spinările la soba din bucătărie în care făcusem focul. Lumina se aprinsese. Unul dintre tipii din echipa care cerceta casa remarcase firele agăţate de contorul electric şi să le rebranşaşe. Găsisem un alt corp în cealaltă maşină, în aceeaşi stare. Trebuia să fi fost vorba de asistentul lui Surey. La o primă privire noi nu putusem descrie cine era, dar aceasta nu avea nici o importanţă. Speram ca aceşti doi nefericiţi să fi fost omorâţi înainte de a li se da foc. Dar văzând poziţiile în care fuseseră găsite corpurile lor aceasta mi se părea puţin probabil.

- Cine i-a ucis, după părerea ta, locotenent Tewp?

- Primul răspuns care îmi vine în minte este Ostara Keller. Evident. Dar fără a avea o probă, nu putem face nimic împotriva ei.

- Putem totuşi să o arestăm pentru a o interoga, şuieră Hardens.

- Ar fi ilegal. Politic vorbind, aceasta riscă să ne creeze mari probleme. Să nu uităm că garantul moralităţii ei este consulul von Salzmann în persoană. Dacă ne vom atinge de protejata lui, obligat se vor face valuri...

Hardens se încruntă. L-am văzut strângându-şi pumnii. Cred că în clipa aceea murea de dorinţa de a-şi

simţi palmele sale mari înjurai frumosului gât al pretinsei jurnaliste de la *Der Angriff* în timp ce cinci sau şase indivizi terminaseră de scotocit casa, am vrut să-mi golesc mintea de orice, făcând o cafea. Apoi, în vreme ce noi, tăcuţi, încercam să ne înmuiem buzele în băutura fierbinte, un sergent a venit să ne vadă. Găsise ceva.

- Era înfundat sub o grămadă de frunze în spatele casei. E gol, are doar câteva pete de rugină. Nu e acolo de mai mult de trei zile...

Obiectul de care vorbea era un bidon de tinichea cu inscripţii în germană şi ideograme care puteau sugera proprietarul lichidului consumat.

- Revelator fotografic. Inflamabil... spuse Hardens.

- Am văzut bidoane de genul acesta la Keller când i-am scotocit prin cufere...

Ne-am privit consternaţi.

- Crezi că ea le-a folosit pentru a arde cadavrele? a întrebat colonelul.

Eram perplex.

- Este o probabilitate mare. Chiar dacă un bidon ca acesta nu conţine destul combustibil pentru a transforma în cărbune doi oameni în putere.

- Poate că a lăsat altele pe undeva prin grădină... Continuaţi să căutaţi cu toţii, sergent. Cu ceea ce ai găsit, deja ai făcut o treabă bună.

Umflându-se în pene, sergentul se întoarse să inspecteze grădina. Hardens îşi păroni privirea în a mea şi trase un bobâmac bidonului gol, facându-l să răsune.

- Poate spune von Salzmann ce vrea el. Noi avem dovada noastră.

Totul a fost hotărât în câteva minute. Keller trebuia arestată imediat. Chiar dacă noi făceam o greşeală, era

timpul să avem o discuţie serioasă cu fata. Cei doi oameni însărcinaţi cu supravegherea ei trebuie să fi fost carbonizaţi. Ea nu putea să nu fie amestecată. Hardens ne-a luat cu el şi ne-am întors cât de repede am putut în „Marile Apartamente" unde am plănuit cel puţin o oră operaţia de neutralizare a domnişoarei Keller. În timp ce verificam acuzaţiile care planau asupra ei din punct de vedere juridic, Hardens a convocat echipa căpitanului Norring- ton, o grupă de „bandiţi" veseli din „Beretele Roşii" obişnuiţi cu acţiunile în forţă. Hardens a făcut prezentările urgent.

- Locotenentul Tewp cunoaşte fata pe care trebuie s-o prindeţi. Va veni cu voi.

Norrington mi-a aruncat o privire, fără să-şi ascundă dispreţul faţă de statura mea firavă. Este adevărat că pe lângă trupul său înalt de şapte picioare şi o greutate de o sută cincizeci de livre, cu o carnaţie roz ca a unui copil din Costwold, eu trebuie să fi apărut ca un băieţandru de opt ani. Ceilalţi membri ai echipei arătau ca nişte dulăi înfricoşători.

-Toţi joacă rugby. Nici unul cricket! zise Norrington. Iată-i: Grant, Dickinson, Gilly, Armstrong, Delawney, Wart, Queer, Liman şi Colson, haita mea de câini credincioşi...

Hardens m-a însărcinat să fac o scurtă prezentare a lui Keller. I-am schiţat la repezeală un portret, fizic cât mai precis, pentru ca fiecare să-şi fixeze silueta ei în cap şi am insistat asupra calităţilor profesionale pe care i le intuiam.

- După cât ştim despre ea, această fată aparţine de SD Ausland, serviciile speciale naţional-socialiste pe care le conduce Reynhard Heydrich. Aceşti oameni sunt foaite

bine antrenaţi, fac dovada unui redutabil simţ de adaptare şi nu au scrupule în a face uz de arme. Când am scotocit în camera ei n-am găsit decât o lunetă Männlicher. Nici o armă completă de foc. Mai mult, nici o armă albă. Ceea ce înseamnă că nu poartă cu ea sau la ea ceva ce nu ştie să mânuiască. Noi nu ne gândim că ar putea avea complici în hotel. Este totuşi o eventualitate pe care nu putem s-o înlăturăm. Ceea ce ar trebui să facem este să o scoatem cât mai repede de la Hamett, fără să-i lăsăm timp să ceară ajutor. Dacă, din nefericire, vă găsiţi faţă în faţă cu ea nu o lăsaţi să vă muşte, să vă zgârie sau să vă tragă de păr...

Serioşi ca nişte popi, până la această din urmă remarcă, oamenii lui Nonington izbucniră într-un hohot de râs. Mi-am muşcat limba pentru că rostisem această atenţionare pe care doar eu singur o puteam înţelege.

- Nu te nelinişti, Tewp. Această „Friţă" n-o să fie lăsată să ne tragă de limbă, spuse căpitanul cu un surâs larg şi bătând apoi din palme pentru a restabili calmul printre ai săi.

- Cred că ar trebui să ne înarmăm cu o seringă şi o doză de soporific... Ar fi mai prudent, am insistat eu.

- Soporificul este ăsta, mi-a tăiat-o Norrington, arătându-mi pumnul închis. Dacă domnişoara se zbate, se va trezi cu o cumplită durere de cap. Asta e tot! Ai terminat informarea, locotenente?

- Am terminat, dar...

- Atunci să pornim! în patruzeci şi cinci de minute această fată va fi smulsă din patul ei, încătuşată şi adusă la cartierul general, domnule colonel...

Au urmat saluturile regulamentare. Norrington m-a luat de umăr şi m-a făcut să cobor în pas rapid scările

„Marilor Apartamente". Un camion şi o maşină de la comandament ne aşteptau deja afară.

- Tewp, dumneata urci cu mine, ceilalţi în Bedford, şi ne urmaţi.

Norrington era în acţiune. Mă întrebam cu ce avea să-şi umple zilele acest monstru de energie când urma să nu mai aibă nici o acţiune serioasă de condus.

Şoferul a întors cheia în contact şi a apăsat pe accelerator. în plină viteză, am intrat în incinta cartierului, lăsând totuşi timp gărzilor să ridice bariera la trecerea noastră.

- Sunteţi hotărât să nu conduceţi operaţia cu prea multă blândeţe, nu-i aşa, căpitane? i-am spus lui Norrington, în timp ce el verifica piedica revolverului său Sten.

Nu am obţinut decât un mormăit. Aparent, lui Norrington nu-i păsa de opinia sau de judecata mea. Compania mea nu-i făcea plăcere în mod deosebit. Nu mă luase cu el decât pentru că primise ordin. Am aruncat o privire spre ceas. încă nu era miezul nopţii. Orele pe care le petrecusem în casa în care îl găsisem pe nefericitul Surey mi se păruseră interminabile.

- Socotiţi cu adevărat că e bine să vă prezentaţi la Hamett cu comandoul dumneavoastră, înarmaţi cu toţii până în dinţi, căpitane Norrington?

- Ai risipit cinci minute preţioase din timpul nostru pentru a ne pune în gardă, nu-i aşa, locotenente? Ei bine, fii fericit: noi am luat avertismentul dumitale în serios. Nu vreau să-mi frământ creierul pentru a imobiliza cu blândeţe această graţie. Intrăm, urcăm, spargem uşa şi o îmbarcăm. în cinci minute totul va fi gata.

Trebuie să recunosc totuşi că Norrington avea meritul să treacă uşor peste problemele complexe. Era tipul de

om care primea imediat aprobarea sufletelor simple. Un om care nu dispreţuia subtilitatea, dar ale cărui obiceiuri, educaţie şi caracter îl făceau să prefere mai ales acţiunile violente. Fără îndoială că se simţea în largul lui în armată. I-am indicat şoferului aleea laterală pe care petrecusem atât de multe ore în Chevroletul supraîncălzit. Am oprit, Bedford-ul a încercat să se aranjeze în spatele nostru. Norrington a vrut să se repeadă afară din maşină, dar eu l-am ţinut de mână.

- Aşteptaţi! Eu ştiu care sunt ferestrele camerei ei. Lăsaţi-mă să arunc mai întâi o privire. Vreau să verific dacă e lumină înăuntru.

Fără să-i las timp să-mi răspundă, am deschis portiera şi, cu paşi mari şi rapizi, am parcurs cele câteva duzini de yarzi care mă separau de acea stradă transversală spre care dădeau ferestrele de la camera 511.0 lumină galbenă, slabă, licărea prin geamuri.

- Arde o lampă| fn camera ei, l-am anunţat pe Norrington. Trebuie să fie şi ea acolo.

- Bine! Acum să mergem!

A şuierat scurt în direcţia camionului şi echipa sa de şoc a sărit din Bedford. Nouă oameni în uniforme de campanie, cu arme uşoare în mâini. Operaţiunea nu era un model de discreţie.

- Gilly, Delawney, voi rămâneţi în faţa intrării, aproape de tipul cu galoane care face temenele în faţa tuturor. Ceilalţi să ne urmeze.

În pas alergător, am sărit peste locul care separa aleea laterală de intrarea principală în hotel. în timp ce oamenii desemnaţi de căpitanul lor se plantau afară, aproape de portarul înspăimântat, am împins aripile batante ale uşii rotative. Era douăsprezece şi un sfert noaptea, şi, în sala

de bal de la parter, marea umplea aerul cu toate alămurile sale, iar noi eram constrânşi aproape să urlăm unul la celălalt pentru a « face fc®i§§$î.

~Jc®fiM§Şâ Btete^'Grant, chemaţi ascensoarele şi blocaţi-le la nivelul ăsta, zbieA3lHd^|ftabCfcriRle tpi {ascensoare vor sasi* ceilalţi *var* ©ea împreună cu TfiliPp şi cu mine pe scară la al cincilea etaj. Vom coborî fata pe aceeaşi cale.

Transpirând de nelinişte, cu ochii holbaţi de uimire, un portar îmbrăcat în negru se apropie de noi.

- Domnilor, vă rog, ce înseamnă toate astea?

Prins de valul de energie degajat de trupa noastră şi ttsiifafei să .mă. dezmint, am luat frliele în mâni.

» Dpitttţfu de .Securitate internă, domnule. Nu vă «Uttişdpt jSUntem înarmaţi ca toate autoriţâiile legale ltIn...cinei minute, nu mai mult, vom dispărea. Totul va fi bine...

Cu siguranţă mai impresionant de gabaritul oame- nilw lui Norringtoi diiltdte micul meu Agi», portarul băţu În retragere Ut. spatele Ide rfeeljifie, fără să iWlIndrăznească slipal iAnic. Intrând peNS uşă laterală, o servitoare a început să urle văzând armele din mâinile soldaţilor şi scăpă jos platoul de argint pe care îl ducea, jaf acesta jffiltKlS sunet strident, Afaşsfc Norrington ridici «idMl Sfpe» cer.

--Nu. mai vin odată ascensoarele alea? urlă el pentru a-şi exprima atitudinea.

Două cabine din trei au coborât şi Hfliirti llMfe A tr A se lip aşteptată. A sosit ii fl9B$£e şi PftM deschis, înăuntru erau două cupluri în costume de seară. Presaţi de moment, militarii îi traseră pe «Îeririţî de mânecă. Au urmat proteste. S-au Am a©£t pârâind

cusăturile în timp ce un tânăr în smoching a fost proiectat la pământ cu un pumn în plin obraz. Atmosfera din hol începea să devină de nesuportat. Am remarcat că, alertat de harababura din hol şi de cheflii venind în goană din sala de bal, portarul puse mâna pe telefon, fără îndoială pentru a informa direcţia privitor la evenimente.

- Nu trebuie să pierdem timpul, căpitane. Să urcăm înainte ca întregul hotel să fie asmuţit asupra noastră!

Norrington a făcut un semn oamenilor să ne urmeze. Am urcat câte patru trepte pe scară până la camera 511. Ajungând pe palier, un pic lipsit de suflu, cu inima bătând, am propus să plec în recunoaştere, dar luptătorul care conducea asaltul voia să urmeze tactica sa simplă.

- Fără mofturi, Tewp. Se deschide uşa în forţă şi gata! Queer, Colson. Să spargem zăvorul de la 511.

Două „Berete Roşii", cele mai masive din grup au trecut înaintea noastră şi s-au plasat pe poziţie. La semnalul lui Norrington cei doi s-au aruncat într-o sincronizare perfectă, cu toată greutatea, asupra uşii din lemn de la apartamentul lui Keller. Lovite de cele două sute de livre de muşchi şi oase, fibrele de lemn au trosnit ca o nuieluşă de balsa sub degetele unui copil. Basculând spre camera unde dormea austriaca, Querr şi Colson au căzut cu zgomot la pământ, în timp ce, păşind furios peste corpurile lor încâlcite, Norrington a intrat în camera unde nu era aprinsă nici o lumină. Am vrut să înaintez şi eu, dar unul dintre oamenii care asigurau retragerea m-a reţinut.

- Căpitanul a spus că trebuie să rămâneţi în spate, domnule locotenent.

începusem să mă zbat pentru a mă elibera din mâinile de fier care mă ţineau pe loc, când un strigăt a răsunat din camera 511. Un strigăt de surpriză în faţa primejdiei.

scos din pieptul unui bărbat A urmat o scurtă rafală de pistol mitralieră, apoi s-au auzit două zgomote înfundate provenind dintr-o armă de foc. Dintr-o dată, soldatul Liman s-s lăsat pe vine luând la «H uşa Am scos Webley-ul meu şi am faataW fagii; tai spatele la peretele exterior al camerei. Wart, ultimul om al lui era lungit pe culoar şi proptit eu umărul în crosa Sten-ului său. Nici un zgomot nu mai provenea de la 511. Am făcut încă un pai. Apoi altul. Intrarea în apartament era la trei paşi de mine. Cu dosul mânecii mi-am şters sudoarea care îmi aluneca de pe Ini finffii picura în ochi. Voiam să-l strig pe căpitan, dar gâtul îmi littilSiiS 'Bscit fi apoi MM bun? fia» ieja **MSI** *m* întâmplase.

Pătruns de o inspiraţie profundă, am păşit deodată peste rămlşiţele uşii făcută ţăndări şi am pătruns în antreu unde ştiam - simţeam mai ales - Ostara Keller aştepta cum aşteaptă un măcelar următorul animal care trebuie doborât. Şi acest animal eram eu! Vestibulul era întunecat, luminat cu zgârcenie de lămpile de pe culoar. Nu aveam nici p grijă pentru deplasarea mea de acum pentru iS memorasem perfect geografia locului. Unde se putea litlldi BtfSrf îb spatele perdelelor? în spatele unei mobile? Am căutat un întrerupător, dar mâna mea nu a Simţii decât mângâierea peretelui neted. Fluturând arma aşa cum un preot şi-ar agita crucifixul înaintea lui pentru a exorciza demonii, am mai avansat puţin. Un ^>as. Apoi altul. Mi-am ciulit urechile pentru a percepe o răsuflare, un horcăit, un suspin. Dar în cameră nu se auzea nici un ®PHKI ieşind dintr-un piept uman. Am auzit zgomotele venind de afară. Vocile de pe culoar mi-au perturbat concentrarea. Alertaţi de zgomote, clienţi şi membrii

personalului hotelului se simţeau obligaţi să vină să afle noutăţile. Nu era sigur că soldaţii puteau să-i oprească. În câteva secunde, un minut poate, se vor îngrămădi la uşa camerei 511. în ciuda prudenţei necesare, trebuia acţionat repede. Am făcut încă un pas în cameră şi apoi privirea mi s-a oprit asupra unui corp întins pe jos. Un corp lung de bărbat, întins în spatele unei canapele. Am recunoscut ceafa scurtă, plină de cute a lui Norrington. O băltoacă de sânge lucea sub el. Un ajutor era prea târziu acum pentru el...

în timp ce întindeam cadavrul, vederea mea periferică prinse un tremurat uşor în voalurile perdelei, cu o fracţiune de secundă înainte ca Keller să dea la o parte draperiile şi să sară dintr-o dată înaintea mea ţintindu-mi pieptul cu o lovitură largă de pumnal. Am avut reflexul să mă aplec înapoi şi aceasta mi-a salvat viaţa pentru că fata vizase o lovitură sigură la baza sternului. Puţin dezechilibrat, am reuşit să-mi ridic Webley-ul la înălţimea obrazului ei şi, cu un reflex de autosupra- vieţuire, am apăsat pe trăgaci. Gura revolverului nu s-a aflat la mai mult de câţiva centimetri de fruntea lui Keller. Nimic n-o mai putea salva. întregul mecanism al tijelor şi arcurilor s-a pus în funcţiune. Cocoşul a basculat în timp ce butoiaşul încărcat înregistra o rotaţie din şase pentru a plasa cartuşul în faţa percutorului. Vedeam clar trăsăturile regulate ale lui Keller, în faţa mea, trăsături iluminate de o rază de lumină care cădea, nu se ştie de unde, şi intuiam oribila sfâşietură care urma să-i desfigureze obrazul.

Dar nu s-a produs nimic altceva decât un clinchet de metal. Un defect neprevăzut - revolverul n-a vrut să funcţioneze. Cum zgomotul mat al piesei a sunat sinistru,

un zâmbet răutăcios a apărut pentru un moment pe buzele agentei SD, apoi a trecut imediat la atac proiectând o lovitură de picior spre tibia mea, imediat sub genunchi. Durerea m-a făcut să urlu. Am căzut greoi la pământ, scăpând chiar revolverul din mână. înjurând, am ţinut totuşi să mă redresez când Keller venea asupra mea ca o harpie, dar m-am răsturnat sub ea în timp ce genunchii săi îmi pătrundeau în coaste. Cu una din mâini îmi strânsese gâtul ca un cleşte, iar cu cealaltă ridicase cuţitul spre pieptul meu, în dreptul inimii. Aşezată călare pe mine, cu ochii debordând de o ură de gheaţă, Keller nu-mi lăsa nici o şansă de a o învinge; o ştiam. Neglijeul pe care îl purta se desfăcuse în timpul încleştării şi lăsa să i se vadă sânii frumoşi, goi care străluceau în febra luptei. Instinctiv am întors capul într-o parte ca să nu iau cu mine această viziune în împărăţia umbrelor, când dintr-o dată în dreapta mea a apărut o siluetă. Ţinându-şi Sten-ul de ţeavă, Liman lansă o lovitură violentă de crosă, în arc de cerc, spre tâmpla lui Keller care a fost brutal înlăturată şi proiectată pe sol. în ciuda extremei violenţe a şocului, aceasta s-a ridicat înainte ca eu să-mi regăsesc întreaga forţă. Stăpânindu-şi încă din plin toate capacităţile, Keller azvârli cu o precizie mortală pumnalul direct în carotida nefericitului soldat, care muri înainte chiar ca trupul său să se prăvălească de-a lungul peretelui, spărgând o consolă de tek şi vasul plin cu flori albe de deasupra. Totul s-a derulat foarte repede. Keller nu a mai pierdut timpul să mă înşface, preferând să iasă, alergând pe culoar pentru a scăpa. Era o hotărâre nebunească. Ştiam că încă unul dintre membrii echipei Norrington rămăsese la intrare pe palier cu pistolul îndreptat spre uşa 511. Am strigat cât am putut de tare, atrăgându-i atenţia.

- Wart! Iese! Iese! Deschide focul! Trage!

N-am văzut nimic din ceea ce s-a întâmplat, pentru că încercam încă să-mi recapăt poziţia verticală, fiind singurul în viaţă printre cele patru cadavre ale plutonului Norrington. S-au auzit câteva strigăte, apoi o explozie asemănătoare cu a unei grenade. Am recunoscut vocea lui Wart. Reuşind să-mi recuperez revolverul din devălmăşeala din încăpere, m-am repezit pe culoar, unde o mână de civili stăteau pe lângă pereţi, cu braţele deasupra capetelor şi ochii plecaţi în timp ce ultimul din plutonul „Beretelor Roşii", cu obrazul însângerat, mâinile pe ochi, gemea rostogolindu-se pe jos. La celălalt capăt al palierului, Keller câştigase deja teren pentru a se lansa pe scara mare, cu aripile detaşate ale vaporosului său veşmânt negru fluturând în spatele ei ca aripile unui corb. Era imposibil să-mi pierd timpul, secunde preţioase, de altfel, încercând să examinez rănitul, atins în plină figură de explozia Sten-ului său - prinderea austriecei era cel mai important lucru din toate. M-am repezit în urmărirea ei, cu arma în mână, inutilă probabil, dar dură şi liniştitoare. Sărind treptele în zbor, am reuşit să iau fugara la ochi şi să deschid focul. Lovitura a pornit, de data asta, dar glonţul s-a lovit de perete departe, deasupra lui Keller. Am apăsat din nou pe trăgaci încercând să-mi controlez mai bine tremurul braţelor şi să-mi blochez respiraţia ochind fata în mijlocul spatelui. Nu era prea departe - ia ceva mai mult de douăzeci de picioare, aproximativ distanţa dintre capul şi coada unui autobuz londonez, dar cu toate astea, am greşit. Am văzut cum impactul plumbului a făcut să ţâşnească o jerbă mare de tencuială din spatele şi din dreapta ţintei, înnebunit, am renunţat să mai folosesc arma. Fie că

pistolul nu era bun, fie că un noroc supranatural o proteja în mod inexplicabil pe Keller, era evident că Webley-ul era inutil în această vânătoare. Am continuat deci să cobor scara, strigând tot felul de injurii prosteşti la adresa acestei femei, care cu toate că era încălţată cu papuci cu toc reuşea să se mişte cu rapiditatea şi agilitatea unei pisici.

Detunăturile şi strigătele îi făcură să urce spre noi pe doi dintre poliţiştii militari însărcinaţi de Nonington cu supravegherea ascensoarelor. I-am văzut holbând ochii în timp ce spre ei se îndrepta fantoma unei tinere femei semidezbrăcată şi în timp ce casa scării răsuna de ordinele mele de a nu folosi armele pentru arestarea agentului SD. Nu a folosit nici un avertisment. Dickinson a apucat Stenul, vrând să tragă o rafală, dar cartuşul a explodat în camera de percuţie ciuruind burta şi vintrele nefericitului, schijele de fier împrăştiindu-se ca acelea ale unui şrapnel. Armstrong a fost şi el tentat din nefericire să-şi armeze puşca pentru a face primul glonţ să intre pe ţeavă, dar cocoşul, parte integrantă a armei, a rămas cu încăpăţânare înţepenit. Keller n-a întâmpinat nici o greutate în a se debarasa de soldat, făcându-l să basculeze peste balustradă cu o lovitură de umăr. Cu un înspăimântător trosnet de vertebre, „Bereta Roşie" a căzut înscriind un unghi prost şi nu s-a mai sculat.

Keller ajunsese deja la parter. Nu mai eram decât eu cel care o putea opri, cu toate că exista încă un om în holul de la intrare şi alţi doi afară, în faţa uşii rotative, în ciuda furiei care se dezlănţuise în hotel, orchestra continua să interpreteze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Alămurile, timpanele, viorile făceau să strălucească dulcile lor flori sonore ce contrastau violent cu dezastrul

al cărui teatru devenise hotelul. La zgomotul exploziei de pe scară au apărut cei doi soldaţi de pază la intrare. Keller i-a văzut, poate, pentru că a luat-o oblic la dreapta pentru a se lansa în sala de bal ca o înotătoare bună înotând bras pe valurile unei mări. Dezarmată, nu putea lua ostatici pentru a-şi proteja ieşirea. Dansând sub cele trei enorme lustre de cristal, mulţimea putea în schimb să-i împiedice ieşirea, s-o sufoce. Delawney a fost mai rapid decât mine şi a pornit pe urma fetei, fără ca eu să-i pot interzice folosirea armei. L-am auzit urlând, aproape lătrând, o învălmăşeală de cuvinte pe care nu le-am înţeles clar, dar care trebuiau să reprezinte un ordin. în timp ce intram la rândul meu în vasta sală, a tras o rafală lungă de şapte sau opt cartuşe care, toate au lovit plafonul, unele ricoşând în cristalele unei lustre, sfărâmând în aşchii fine, de sticlă, globurile ale căror legături au cedat sub presiunea conjugată a undei de şoc. Masa enormă s-a spart pe podea într-un zgomot de bombă dar, printr-o minune, nu a lovit nici o persoană. De fapt, totul nu a fost altceva decât o panică uriaşă. Ieşirile au fost luate cu asalt. înghesuite, lovite, răsucite în toate sensurile de mişcările mulţimii, persoanele mai slabe, mai puţin active sau pur şi simplu mai puţin norocoase au fost călcate în picioare cu sălbăticie. Orchestra încetase să cânte, bineînţeles, şi muzicienii, la fel de panicaţi ca dansatorii îşi foloseau instrumentele drept bâte pentru a-şi crea cât mai repede un loc de trecere spre cele două uşi de ieşire. Unde era Keller în această debandadă? Era imposibil de văzut. Neglijeul ei negru cu arabescuri fine era greu de distins printre rochiile de seară şi mişcările dezordonate ale mulţimii îngrămădite, fiind protejată mai bine decât dacă ar fi reuşit să se întoarcă în pântecul mamei.

Lăsându-l pe Delawney să-şi mai încerce norocul şi rugându-mă în sinea mea ca el să nu încerce să provoace din nou o catastrofă cum fusese cea provocată de Sten-ul său, am revenit în încercările mele de a o urmări pe Keller atacând trecerile laterale, în ipoteza că ea avea să le folosească. A trebuit să-mi croiesc drum cu coatele şi pumnii prin această gloată pe care împuşcăturile şi dezintegrarea lustrei de cristal o umpluse de panică. Am pierdut timp căpătând lovituri serioase în coaste şi în glezne, dar, în acelaşi timp am reuşit să impresionez mulţimea agitându-le tuturor Webley-ul sub nas şi am putut, în sfârşit, să regăsesc intrarea principală în hol. Recuperându-l în trecere pe sergentul Grant, l-am luat #U mine pe culoarul care ducea la sala de dans.

- Sunt două porţi, supravegheaz-o pe prima, eu o iau pe a doua! am urlat la subofiţerul care părea prea impresionat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

- Dumnezeule, cu ce sau cu cine seamănă fata asta, domnule locotenent? avu el prezenţa de spirit să mă întrebe.

- E blondă, înaltă şi poartă un neglijeu de mătase neagră cu motive aurite...

Eram conştient că descrierea.nu valora nimic, dar era tot ce puteam face în clipa aceea... Ar fi fost nevoie de un miracol care s-o facă pe Keller să dovedească proasta intuiţie să apară înaintea mea. Ştiam că mă recunoscuse. Ea mă cunoştea de mult timp şi, cu siguranţă, nu mă uitase după crepusculul sinistru de la râul Hoogly. Miracolul nu s-a produs. Şuvoiul de oameni scăpaţi din dezastru s-a subţiat, înainte de sfârşi cu totul, dar nici o siluetă semănând cu spioana lui Heydrich nu s-a arătat în faţa ochilor mei. Sergentul din poliţia militară mi-a

aruncat o privire plină de dispreţ, căreia nu i-am putut răspunde decât ridicând neputincios din umeri. I-am făcut un semn noului meu acolit sugerându-i că ar trebui să ne întoarcem să cercetăm sala de bal pentru că rămăsese o şansă ca ea să se ascundă încă acolo. Suspinând - mă temeam de asemenea că voi găsi cadavrul soldatului care rămăsese pe loc - am revenit în salon. La stânga mea, lustra strălucea, sclipind ca o piramidă din cristale de sare. La dreapta, estrada orchestrei nu era decât un munte de pupitre, de partituri răvăşite, de instrumente abandonate în cele mai neaşteptate locuri, de sticle sparte... Aşezat şi cu spatele rezemat de un picior al pianului, un tip masiv, cu o vestă albă, se ţinea de cap apăsând o batistă pe tâmplă; printre degetele sale se prelingea sânge. Ceva mai departe, un om slab cu părul roşu ajuta o doamnă în vârstă să se ridice. Urlând de durere, sărmana părea serios rănită. Ici şi colo, câte un grup de alte personaje se zbateau mai mult sau mai puţin anemic pe frumosul parchet lustruit, bătând din braţe ca înotătorii pierduţi în valurile înalte ale mării. Ridicând feţele de masă cu vârful Sten-ului său, soldatul Delawney verifica spaţiul de sub mese. Fălcile sale erau crispate; mâinile strânse pe armă. Am observat că degetele i se albiseră. în timp ce înaintam spre el, un suflu de proaspăt m-a lovit dintr-o dată în obraz. în faţa mea, printr-o fereastră înaltă, intra vântul nopţii. O masă, poate un scaun fuseseră aruncate prin sticlă pentru a permite cuiva dispariţia rapidă prin grădină. O bucată de ţesătură rămăsese agăţată pe unul dintre colţii de sticlă de la marginile uriaşei găuri. Nu era mare lucru. Doar o fâşie lungă de mătase neagră, presărată frumos cu fire de aur...

A **DOUA CARTE**
A LUI DAVID TEWP

Regele fără coroană

Din dicţionarul englez-german pe care documentaristul de primă clasă Eric Arthur Blair avusese amabilitatea să-l scoată pentru mine dintr-un raion prăfuit al arhivelor, am învăţat că substantivul „Feigheit" în limba lui Goethe însemna „laşitate", termenul „Doppelzungigkeit" se traduce prin „duplicitate" şi germanicul „Naivitat" se traduce corect în vocabularul nostru prin „credulitate". *Feigheit; Doppelziingigkeit; Naivitat.* Laşitate; duplicitate; credulitate... Ostara Keller mâzgălise aceste cuvinte pe trei foi găsite de mine în camera 511. înainte ca poliţia să înceapă scotocirea obişnuită în apartament, am avut cel puţin timp să urc şi să sustrag de la austriacă marele caiet de desen şi hărţile astrologice efectuate. Acţionasem fără să reflectez cu adevărat. Poate că simţeam instinctiv că aceste documente erau prea importante ca să fie lăsate să zacă între nişte coperte la arhive. După descrierile făcute de Garance de Reault, ştiam că foile cu însemnări erau teme astrologice. Pe aceste pagini erau nume, nume

britanice. *Feigheit* rezuma întregul studiu astral pe care Keller îl făcuse privitor la căpitanul Odet Willigut Gillespie. *Doppelzungigkeit* era concluzia infamantă pe care austriaca o trăsese în ceea ce-l privea pe colonelul Virgil Thomas Hardens. Cât despre *Naivităt,* figura ca antet în harta astrală a unui oarecare nativ din Brighton, locotenentul David Norman Tewp. Nimeni altul decât eu însumi... Oh, existau desigur alte nume şi bineînţeles alte studii astrologice în sertarul lui Keller! Cred că toată organigrama MI 6 a Indiilor era trecută acolo pe lângă alte studii astrologice şi mă întrebam cum îşi procurase fata, cum reuşise performanţa să afle datele şi locurile de naştere ale tuturor acestor oameni. Prin divinaţie? Posibil... După toate cele întâmplate cu ea, totul mi se părea posibil şi chiar imposibilul însuşi devenise aproape banal... Dar, mai mult ca sigur, devenise vizibil că exista o cârtiţă printre noi. Şi, de fapt nu era normal? Toate serviciile de informaţii din lume sufereau de această plagă şi chiar noi, englezii ne mai puteam aminti câţi agenţi dubli introdusesem în sânul Celui de al Doilea Birou Francez, al OSS-ului american, al NKVD-ului sovietic, al Rikugunului Johobu japonez. Dar aceasta nu avea acum prea multe importanţă pentru mine pentru că toate gândurile îmi erau îndreptate spre Keller. Voiam s-o găsesc cu orice preţ pentru a o împiedica să mai fie atât de periculoasă pe cât arătase. Nu aveam o însărcinare în acest sens. Doar o semnătură în alb oferită tacit de Hardens după moartea celor doi agenţi şi eliminarea unui detaşament de poliţie militară de către acea tânără fată, de douăzeci şi trei de ani, fină şi suplă ca o liană, dar ameninţătoare şi feroce ca o lupoaică.

Ceea ce se întâmplase în noaptea aceea la Hamett fusese deosebit de dificil de explicat autorităţilor oraşului.

.JFirma" se bucurase zadarnic de o oarecare marjă de manevră atâta timp cât ştiuse să fie discretă, dar apoi întorsătura tragică pe care o luase atacul ordonat de Hardens contra cetăţenei austriece Ostara Kel Ier circulase evident cu rapiditate în iWiiîaşalfi BrflnilIliIKS Joi mult decât un sinpciitfiRi. Convocat în iPii^ipfSF* BMQttl provinciei, Hardens a trebuit să se explice, apoi să suporte furia consulului von Salzmann care intrase &tE"â criză wriMI cu Iffiftijpa când itfiM că fata fusese Ifflâji. ca i JtfJaă sălbatică pe culoarele hotelului în care locuia. Cu chiu cu vai a trebuit s-o lase mai moale dM 4 s-a fimnîiât că juna isMEtaf nu jBâm» să aeidi patru oameni în timpul fugii sale, că era serios suspectată de XHrtii a doi |pg|l şi se bănuia că pii^g|&şte un atentat asupra unei persoane regale.

-iliiastanu are nici un sens! mârâise berlinezul când 1 S-au prezentat acuzaţiile care apăsau asupra fetei din UD. Suveranul nostru Eduard al VUI-lea este cel mai but prieten pe care Germania l-a avut vreodată pe tronul englez. Grija iK)iH|iip^! ;dimpotrivăfeâ^MS'iKiAl>« rinţa cad să domnească liniştit, cfţmai mult timp posibil pentru a se întări legăturile între poporul vostru şi al nostru. Două rase înrudite! Aproape surori! Şi despre care chiar Fiihrerul nostru a spus că nu trebuie să se bată niciodată între ele. Să nu uitaţi asta!

Hardens nu-mi relatase decât fragmente din această conversaţie, de unde am dedus că prin forţa lucrurilor restul conferinţei nu luase o întorsătură în avantajul colonelului.

El revenise de la guvernator încurcat, ştiind aproape qa certitudine că un raport semnat de mâna administra- torului civil din Bengal urma să fie trimis cât de curând la Londra. Probabil, Hardens nu mai avea mult de aşteptat

până când să primească un ordin de mutare, nu prea măgulitor.

- Tewp, m-am lăsat dus ieri seară. N-ar fi trebuit să aprob arestarea acestei femei diabolice de către Norrington... Ar fi trebuit... Nu ştiu... în sfârşit, acum, Keller a dispărut şi nu-şi va mai arăta nasul ei frumuşel înainte să lovească. Dar cum? Unde? Şi când? Noi nu ştim şi nu putem face nimic. Ai descoperit ceva interesant printre obiectele ei?

Evident. Mai întâi acele teme astrologice. I-am vorbit vag lui Hardens fără să menţionez totuşi comentariile lapidare cu care austriaca îşi marca studiile. Nu pentru a-l menaja pe bătrânul ofiţer care, cu siguranţă, trebuie să fi primit o cantitate serioasă de reproşuri de la guvernator, dar pentru că ştiam că nu va fi sensibil la acest aspect straniu al personalităţii lui Keller. Aveam dreptate: el măturã informaţiile cu dosul mâinii. Un gest teribil de sugestiv.

- Astrologie? Ridicol! Trăsnăi continentale! Scuteşte-mă de asta, Tewp.

- Ea a reuşit totuşi să-şi procure peste douăzeci de nume şi date de naştere ale ofiţerilor MI 6 aflaţi în post la Delhi şi Calcutta, domnule colonel. Asta nu înseamnă chiar nimic.

- Da, se poate. Dar să nu mai vedem cârtiţe peste tot. Bengalul nu are o poziţie strategică prea importantă şi nu mai contează că un oarecare planton, ceva mai descurcăreţ, ar fi mai fericit dacă ar face rost de câteva rupii vânzând acest tip de informaţii cerute de cineva. Altceva?

Dintr-o valijoară pe care o adusesem cu mine am scos şi am pus pe biroul lui Hardens pumnalul pe care Keller îl aruncase în gâtlejul soldatului Liman şi pe care eu însumi îl scosesem din traheea nefericitului. Era un

cuţit de luptă lung, remarcabil echilibrat, cu lamă ascuţită jp ambele laturi şi un mâner din lemn negru cu o formă caracteristică,

- Pumnal reglementar SS, şuieră Hardens examinând obiectul. Foarte frumoasă armă. Forjată după o metodă specială, asemenea spadelor armatei romane, care H văd sculptate

-IMwtllui Traian,

“ lift stâlp ridicat pentru WWBiaPMi •viclorirlOf imperiale asupra dacilor, vechii locuitori ai nttfDtt, Românii...

Dadlf 1B România? Alias® ffiâ facealH mă gândesc la cuplul ime ocupa *mmm* vilă din tllila Shapur. Lalime *şt* Dalibor Galjero... Nu ar fi tretoit sMlUBEil şi pe ei când ştiam că Keller îi vizifâse cândva^ Aveau ei, fără îndoială^ Vreo idee despre locul unde se ascundea fata acum? Poate că o găzduiau chiar rfl

- Vrei să-i interoghezi pe soţii Galjero? rosti p jumătate sufocat Hardens, când i-am comunicat intenţiile mele. Scoate-ţi imediat as® din cap imediat, locotenente *ttwp!

- Dar, domnule colonel, nu văd de aceşti oameni ar lMrf3WaLife un regim de favoare 9 sunt străini pe pământul nostru şi, în această editate sunt obligaţi să colaboreze în anchetele efectuate de autorităţile Coroanei!

Hardens şi-a dres glasul, şi şi-a părăsit pntru o clipă lmtf pntru a scoate de#! pahare şi d^Jfeâril dulce, *MKäSSSS* pe care îl ţinea închis **IliMttl** dulap; api revenind ia mine a turnat pentru amândoi câte un pic de lichid rozaliu şi sirops şi luând un ton confidenţial, a îngăimat câteva cuvinte bâlbâindu-se puţin.

- îţi aminteşti că am menţionat recent o misiune care îţi era destinată? O misiune care ţi se potrivea ca o mănuşă...

Această introducere nu-mi spunea nimic care putea să-mi convină. M-am înfundat în scaunul meu cu un mormăit vag în loc de răspuns,

- Ei bine... această misiune... Este confidenţial, reţine bine, locotenent Tewp. Această misiune este legată de venirea suveranului în India...

- Ar trebui să părăsesc oraşul Calcutta pentru a-l însoţi, domnule colonel?

- Nu! Dimpotrivă. Rămâi în oraş.

- Dar Bengalul nu are onoarea de a primi vizita regală, după câte ştiu.

- Nu este vorba de rege, Tewp. Este vorba de aceea care ar putea fi aleasă de el ca soţie. Doamna Wallis Simpson...

- Americanca?

- Da, din nefericire...

Lui Hardens îi venea greu să vorbească şi aştepta întrebări. în mod curios nu simţeam nici o dorinţă să-i uşurez sarcina. Am încrucişat braţele ca un elev încăpăţânat care nu voia să înţeleagă.

- Doamna Simpson îl întovărăşeşte pe rege în India, într-un mod neoficial, bineînţeles. Ea va rămâne, evident în afara festivităţilor din circuitul oficial. în timpul săptămânii în care Eduard al VlII-lea va fi prezent la manifestările de la Karachi, Bombay, Delhi, ea va aştepta... aici. La Calcutta.

Suspinând, am întins mâna spre paharul meu şi am sorbit dintr-o înghiţitură conţinutul acestuia. Am rămas amândoi aşezaţi acolo, tăcuţi, vreme de un minut care a părut mult mai lung. Ştiam că ştirile proaste nu se

terminaseră. Urma să mi se mai comunice o alta. Hardens a reuşit, în sfârşit, s-o formuleze.

- Locotenent Tewp, te desemnez pentru a servi la ordinele doamnei Wallis Simpson tot timpul cât va dura şederea ei aici. Sunt dezolat, bătrâne, dar, cu adevărat, nu am de ales!

*

Refuzul nu aparţinea sferei de posibilităţi pe care le aveam. Mai întâi pentru că era vorba de un ordin care îmi fusese dat. Apoi, pentru că, chiar la mii de mile de Londra, eu rămâneam un supus al Coroanei Britanice şi era imposibil, în ceea ce mă privea, să uit fidelitatea pe care o datoram regelui meu. în sfârşit, straniu şi neprevăzut, acesta putea fi un mijloc nesperat de a mă apropia de Keller. Venirea doamnei Simpson la Calcutta n-ar fi fost un secret capital dacă Eduard al VlII-lea n-ar fi planificat s-o întâlnească vreo câteva zile după terminarea vizitei oficiale. Eram sigur că acesta era motivul agitaţiei al cărui teatru fusese oraşul în ultimele săptămâni. în sfârşit, totul căpătase un sens: sosirea lui Keller şi contactele ei cu Erick Kiineck, retragerile spre Delhi, aluziile lui Gillespie la interesul pe care părea să-l trezească dintr-o dată metropola bengaleză în regiune, şi chiar fraza lui Surey privitoare la un secret de stat pe care nu voia să-l dezvăluie unui nebun ca mine, care luase parte la acte de vrăjitorie şi de magie...

Piesele acestui puzzle păreau să se unească... dar era doar o părere. Pentru că, la o analiză atentă, zonele mai numeroase de umbră şi incoerenţă stricau încă viziunea de ansamblu. Am reflectat atunci că eu coborâsem scările ‚Marilor Apartamente" pentru a-mi regăsi adăpostul meu.

Von Salzmann îi spusese clar lui Hardens: Eduard era suveranul visat de germani. Pentru ce să-l asasineze? Şi, mai precis de ce să o facă în timpul călătorie sale în India? Dacă exista cineva care trebuia eliminat pentru ei, era doamna Wallis Simpson, singura persoană pentru care suveranul ar fi fost gata să părăsească tronul. Dacă aş fi fost german, fără îndoială că divorţata doamnă era regina neagră care trebuia eliminată de urgenţă de pe eşchierul politicii britanice... Da, era logic. Dar aveam totuşi nevoie să-mi confrunt deducţiile cu un spirit solid, un om pentru care situaţia de la Curte era familiară. Trebuia să vorbesc imediat cu acel teribil amator de cancanuri, mereu informatul căpitan Nicol.

- Regele nostru Eduard a urcat pe tron în ianuarie anul acesta, mi-a amintit ofiţerul, în timp ce mă primea în cambuza sa, o încăpere care, în acelaşi timp servea drept cabinet de consultaţii şi cameră de colecţionar de antichităţi. Acum suntem în octombrie. Oricât de curios ar părea, este încă un rege fără coroană pentru că încă n-a intrat în Westminister pentru a fi încoronat oficial... Din punct de vedere administrativ, Eduard al VIII-lea este suveranul nostru. Din punct de vedere spiritual, n-a fost încă uns ca rege. Iată de ce poate încă să abdice fără ca aceasta să-i pună probleme serioase...

- Nu credeţi că o altă opţiune ar fi realizabilă?

- Altă opţiune? Ce vrei să spui? Că această blestemată zgripţuroaică din colonii ar putea urca pe tronul Angliei? Nu! Anturajul Curţii nu va permite izbucnirea unui asemenea scandal! Există câini de gardă, nu ştii? Eduard este perfect conştient de tot, chiar dacă este un poet, un ştrengar care n-a crescut încă... Mai interesat de plăcerile unei vieţi mărunte, burgheze, care reduce din generozitatea şi servitudinea faţă de regalitate, acest băiat...

chiar dacă ar îndrăzni să se ridice pentru a impune această uniuni, tu ar face faţă greutăţilor în *imistâMMk* a verilor, a primului ministru liM«ift|i a episcopului de Canterbury. El nu are nici o şansă. Dacă el vrea ca doamna Simpson să-i servească micul dejun la pat lără ca nimeni să aibă ceva de obiectat, nu are altă leşin# dsiât abdicarea...

- Şi dacă aţi fi neamţ, căpitane? Ce atitudine aţi avea în faţa acestei perspective de abandon al tronului?

Mcril ş^ scarpină în cap.

- Dacă aş fi neamţ? Ei bine... Nu este un mister pentru nimeni, Tewp! Eduard al VlII-lea este... foarte iprpipj de mediile favorabile regimurilor dure care s-au instalat în Europa. Acei Mosley sunt primiţi la masa lui, ca şi una dintre fiicele lordului Redesdale, Utiîjj Mitford i#şp#ii©,se spune că este metresa H Jlfeift ş| încă mulţi alţii. Toţi aceşti oameni sunt magnetizaţi de fachirii ifipla Berlin şi Roma. Ei nu contenesc să-l laude pe regele nOStru.pentru grandoare, eficacitate, forţă, îndrăzneală... Eduard... Eduard este un romantic. Chiar un veleitar.

Poate este şi prea influenţabil pentru un suveran demn de numele său... Aminteşte-ţi că l-a salutat pe noul ambasador al Germaniei întinzând braţul 36 manieră nazistă. Asta nu face o impresie prea bună celor de la Curte şi din minister care rămân clar ataşaţi wg^plat «ostru parlamentar...

- Aşadar? Dacă aţi fi fost neamţ?

- M-aş ruga în fiecare®! fa dosul acestui băiat drăguţ să încălzească încă tronul englez în ziua în care ţara mea va intra în război împotriva IWtoăU şi Franţei, pentru fi desigur l-aş vedea pe Eduard cutremurând

şi să rămână neutră în conflict... Ceea ce ar scădea considerabil grijile Fuhrerului meu!

- În consecinţă, nu aţi vedea cu ochi răi eliminarea doamnei Wallis Simpson?

- Aş dori-o chiar arzător!

- Şi dacă Eduard ar alege să părăsească tronul? Cine îl va înlocui?

- Fratele său. Care s-a numi atunci George al Vl-lea. Şi legământul său nu ar fi prea convenabil pentru că, spre deosebire de actualul rege, este un germanofob declarat care nu ar ceda o palmă de teren nici naţio- nal-socialiştilor, nici fasciştilor italieni, nici falangiştilor de la Madrid.

Nicol răspundea tuturor bănuielilor mele, tuturor întrebărilor. Iată deci că pe marginea unei simple probleme de alcov - fie el şi regal - se ridica o impresionantă mulţime de consideraţii de ordin diplomatic şi militar. Da, cu siguranţă doamna Simpson, mai mult decât Eduard, era persoana de care se împiedicau germanii. Totul era acum clar. Keller trebuia să fie agentul trimis de SD pentru a o elimina pe americancă şi pentru a-l opri pe Eduard, prin toate mijloacele, să părăsească tronul. Era simplu. Cu siguranţă puţin prea... Fără îndoială existau însă şi capcane, lucruri înşelătoare, momeli a căror existenţă nu o cunoşteam încă. Poate că da. Poate că nu... Imposibil de ştiut. I-am mulţumit lui Nicol pentru conversaţie, dar am refuzat propunerea lui de a merge să mâncăm la popotă. Ochii mei doreau dintr-o dată să se impregneze de alte culori în afară de ternul kaki al uniformelor. îmi trebuia animaţia străzii, îmi trebuiau gesturile naturale, fără salutul obligatoriu pentru superiori, fără replicile pline de ifose ale subordonaţilor. îmi trebuia o undă de viaţă civilă.

Calea Kalighât

Am luat un tramvai care m-a dus în oraş şi am mers la întâmplare printr-un cartier calm care nu părea să se deosebească de altele. Venind dinspre apus, unde se formaseră deasupra golfului Bengal, escadroane de nori deşi umbreau cerul încă limpede în răsărit. Ca un complot al forţelor întunericului, noaptea venea să întâmpine furtuna. Paradoxal totuşi, căldura devenea clipă de clipă mai sufocantă. îmi era din ce în ce mai greu să respir şi pe spinarea mea sudoarea lăsase o urmă lungă, lipicioasă. Trecătorii deja foarte puţini, cunoscând semnele furtunii iminente, grăbeau pasul pentru a intra în casele lor. A fost mai întâi un bubuit de tunet lung şi înfundat. Mă grăbeam spre un adăpost - un magazin, o cafenea, chiar o simplă boltă a unei intrări - pentru că ştiam din proprie experienţă că se pregăteşte un adevărat potop. Am traversat o cale lungă plantată cu arbori chinuiţi de vânt, apoi am trecut peste dalele de piatră ale unei pieţe în aer liber... Era o clădire ciudată al cărei acoperişul vedeam puţin mai departe. Am alergat... Un fulger violent a luminat totul în jurul meu şi, vreme de o secundă, lumea întreagă a devenit albă. Primele picături de ploaie au început să cadă, rar, leneş, dar mari cât nişte flori de romaniţă. Cum năvălisem pe strada care ducea spre edificiu, ochii mei au alunecat pe placa pe care înscris numele acesteia. Calea Kalighât... M-am oprit. Se pronunţase deja acest nume în faţa mea... Auzeam vocea lui Swamy „Doamna de Reault mi-a cerut să o conduc

la templul din Calea Kalighât...” îmi răspunsese caporalul când îl întrebasem de unde îi adusese franţuzoaica pe Darpân şi Anânda, preoţii Bon Po, salvatorii micuţului Khamurjee, a căror ştiinţă ciudată mă vindecase şi pe mine de lepra Keller. Calea Kalighât, un drum de-a lungul căruia se ridica biserica lui Durgâ, zeiţa morţii... Era posibil oare ca această construcţie din care se zăreau doar acoperişurile să fie cu adevărat templul respectiv? Ploaia care devenea în fiecare clipă tot mai puternică nu mi-a lăsat timp de întrebări. Rafalele de vânt m-au înfăşurat şi m-au împins mai departe pe stradă, către templul ale cărui contururi se diluau în apele căzute din cer. Ridicându-mi gulerul vestei şi aple- cându-mi umerii am sărit în fugă peste un teren plin de noroi, având grijă să evit băltoacele care se formau şi se umflau văzând cu ochii. Am sărit din patru în patru treptele de la intrare pentru a mă adăposti cât mai repede sub intrarea străjuită de coloane negre. Furtuna se sfărâmase în zeci de cataracte astfel încât nu mai vedeam nimic din oraş. Eram izolat de tot prin ziduri de apă, acum. Ca prins într-o capcană, m-am întors cu faţa spre templu. Acolo era o altă obscuritate, parcă şi mai ameninţătoare. Am avansat totuşi câţiva paşi pentru a observa mai bine aspectul locurilor. Am văzut câteva candele întunecate puse chiar pe podeaua de piatră. Se părea că furnizează toată lumina dinăuntru. Am intrat, în afara pâraielor de apă pe care le auzeam scurgându-se în şiruri pe pereţii edificiului, nu percepeam nici un zgomot. Privirea mea se izbi totuşi de o pădure de coloane sculptate. M-am aplecat pentru a ridica o lumânare şi am înaintat să examinez la lumina flăcării detaliile stâlpilor, dar am renunţat repede pentru că nu puteam

vedea decât grosolane, impudic asociate forme anatomice umane. Am pornit mai departe de-a lungul traveelor. Nu vedeam nici un credincios, nici un preot... Aparent eram singur în nava întunecată a templului... Am ajuns în fundul sălii. Sprijinită de perete, se afla o statuie de talie mare, reprezentând o figură feminină cu forme pline şi armonioase, dar al cărei obraz regulat era deformat de un surâs plin de cruzime. Era un covor de flori negre la picioarele ei, şi, într-un vas de aramă, o porumbiţă moartă părea că se scaldă într-o baltă de sânge coagulat. Viziunea mă depăşea. M-am întors şi mi-am purtat paşii explorând templul în toate sensurile, fără să întâlnesc un suflet viu.

Bătăile inimii mele s-au accelerat dintr-o dată. Un curent de aer se învârti în jurul meu şi-mi aduse un parfum puternic pe care nu-l simţisem înainte. Punând mâna în faţa flăcării lumânării mele, am urmat curentul uşor care m-a readus în fundul navei, în dreapta înaltei statui. Cercetând mai bine această zonă, am distins un alcov care la o cercetare mai rapidă fusese ascuns vederii. Suflarea de aer părea să vină de aici. Am făcut un pas, am ridicat o draperie în culoarea zidurilor şi am descoperit intrarea într-un pasaj întunecat. Am verificat rezistenţa solului, l-am găsit practicabil şi, împotriva oricărei raţiuni, am pornit pe acest drum strâmt, urât mirositor, zidit în întregime din piatră brută. Flacăra lumânării mele lumina cu greu întunericul şi a trebuit să o protejez cu mâna de curentul de aer violent care scârţâia în acest coridor de piatră. Am înaintat pe solul drept cam o treime de yard când a început o pantă. Puţin câte puţin simţeam că mă înfund sub pământ. Am mers destul de prudent încă trei sau patru minute, gâfâind, ţinând

mâna liberă înainte pentru a simți ce mă așteaptă și pipăind solul cu piciorul ca să nu cad. în sfârșit, am crezut că descifrez vagi ecouri și chiar o lumină care pulsa blând la capătul culoarului. Ținându-mi respirația am mai înaintat până când am identificat precis două registre de sunete care se amestecau. în registrul înalt am recunoscut un schelălăit de animale. Nu lătrături de câine, nu mieunat de pisică ci un fel de gemete care puteau fi scoase doar de păsările vorbitoare sau, poate, de maimuțe. în schimb, registrul jos era fără îndoială, uman. Se vorbea. Și, mai ales, se cânta, dulce, melodios, așa cum ar fi sunat o piesă cu clopoței pentru a adormi un copil. Ritmul, ca o vrajă, era susurat pe trei sau patru voci de bas profund, liniștitor, voci care se modulau în canon ca un cântec bisericesc. Am observat că bolta tunelului se desfăcea în arc și că de acolo se deschidea o sală luminată de lămpi ascunse sau de torțe. Am îngenuncheat și am pus lumânarea jos, pe solul plin de praf, apoi mi-am trecut mâna peste ochi pentru a-mi șterge picăturile de sudoare care îmi căzeau de pe frunte, în genunchi, cu capul între umeri, având grijă să nu fac nici un zgomot, am străbătut intrarea spre sală. Era o încăpere rotundă, destul de vastă, tencuită toată în ocru roșcat, încărcată de vapori de esențe mirositoare și găurită de un puț mare căruia nu reușisem să-i zăresc fundul. Nu era nimeni în această sală. Cântecele și țipetele pe care le tot auzeam proveneau din puțul de piatră, eram sigur de asta. Trebuia să văd cu ochii mei ce se petrece în această gaură de unde emana și toată lumina. Sala însăși era destul de sumbră, propice unei cercetări discrete dacă aveam un pic de noroc și dacă reușeam să mă mișc fără zgomot. M-am întins pe sol, pe pământul

bătătorit şi cu multă precauţie am început să mă târăsc până la marginea puţului. Prudent mi-am strecurat deasupra capul, până în dreptul ochilor. Groapa trebuie să fi avut o adâncime de cel puţin cincisprezece picioare şi o lăţime de două ori pe atât. Doar o veche schelă de fier, de tipul celor care se găsesc în piscinele publice pentru a coborî în bazin, permitea accesul înăuntru, înăuntru erau cinci siluete brune. Cinci hinduşi. Patru bărbaţi şi o femeie. Simţeam că mă învăluie o totală senzaţie de respingere ca şi cum întreaga mea fiinţă nu era decât un singur nerv trezit la viaţă după ce deasupra lui trecuse un amplu foc de paie.

Templele austere englezeşti răsunau adesea de rugăciuni interminabile care evocau adesea destrăbălarea şi gesturile decăzute la care se dedau sărmanele suflete care îl uitaseră pe Dumnezeu. în momentul în care mi-am aruncat privirea în fundul acelei gropi respectivii termeni religioşi nu mai aveau nici o semnificaţie pentru mine. Femeia hindusă era dezbrăcată.

Tânără, cu un corp lucios şi bine făcut, era legată pe o bancă, tăiată grosolan în peretele grotei. Legăturile ei o ţineau în poziţia unei femei care naşte, dar aceasta părea să nu o tulbure deloc ci dimpotrivă, peritru că ea surâdea dulce bărbatului aplecat deasupra ei. Pe acest om l-am recunoscut imediat. Turban negru, tunică albă, şi acelaşi aer încăpăţânat, detaşat, rece... La picioarele lui, prizoniere într-o cuşcă strâmtă, două maimuţe macac, care neavând loc să se învârtească de colo-colo aşa cum probabil ar fi dorit, se mulţumeau să scoată gemete slabe. în faţa preotului şi a femeii erau alte trei persoane. Trei hinduşi. Goi. Graşi până la a-ţi face greaţă şi urâţi până la monstruozitate, dar gâtlejurile lor scoteau

acea melodie de sirene. Şi apoi totul s-a petrecut extrem de repede. Darpân a deschis una dintre cuşti, a scos unul dintre animalele speriate şi, cu un cuţit pe care l-a scos de la brâu a spintecat nefericitul animal, golindu-i măruntaiele pe corpul femeii. Melodia s-a oprit şi nu se auzeau decât oribilele zgomote ale agoniei animalului şi urletele de groază ale celeilalte maimuţe care presimţea soarta care o aştepta. Darpân a apăsat trupul maimuţei astfel încât orice fir de viaţă să se reverse peste cel al femeii, a aruncat macacul mort într-o parte şi apoi s-a îndreptat spre celălalt animal care avu aceeaşi soartă, viscerele acestuia acoperind tot ce rămăsese neacoperit din trupul omenesc. N-am să mă obosesc să relateze amănunţit ceea ce s-a întâmplat pentru că nu-i văd utilitatea. în plus, adevărul este că nu am mai văzut aproape nimic. Sânge răspândit peste tot, ţipetele animalelor sacrificate, mirosul esenţelor şi al transpiraţiei omeneşti care venea până la mine şi, mai ales nuditatea obscenă a femeii care, strălucind ca un soare roşu, se mişca impudic în legăturile ei, m-au făcut să-mi vin în fire. Mi~am retras capul şi l-am pus pe o piatră rece pentru a încerca să-mi liniştesc fierbinţeala care îmi cuprinsese pielea. Mă simţeam copleşit de dezgust şi ameţit ca şi cum m-aş fi trezit dintr-o beţie îngrozitoare. Sunetele care veneau acum din groapă nu erau decât gemete, zgomot surd de corpuri umede care se frecau, bufnituri groteşti; nu era nevoie să asist la orgie pentru a ghici oribila imagine. încetişor, m-am ridicat şi am străbătut culoarul întunecat până la nava templului pe care am traversat-o în fugă, dornic să regăsesc aerul curat şi lumina.

Afară ploaia cădea mai puţin des. Furtuna se îndepărtase. Apa care mi se scurgea pe obraji îmi făcea bine, şi

am deschis gura ca sa beau pentru că îmi simţeam buzele crăpate şi limba umflată şi aspră ca o piatră ponce. Noaptea căzuse. Ultimii nori dispăreau de pe cer şi o rază de lună a măturat aleea şi trecând pe deasupra mea mi-a curăţat vaporii urât mirositori care mi se impregnaseră în haine. Am mers pe alee şi mi-am sprijinit trupul de un arbore. Pătrunderea mea în templu îmi părea un coşmar din care cu multă suferinţă trebuia să ies. îl surprinsesem pe Darpân, omul care îmi salvase viaţa dedându-se la practicile monstruoase legate de moarte şi de orgii. Aceasta mă dădea peste cap. Dar cine oare, Dumnezeule, cine oare erau acei oameni la care apelase doamna de Reault pentru a-mi salva viaţa? Nu existau decât preoţi ai răului pentru a combate răul? Unde erau păzitorii binelui? Unde erau curăţenia şi inocenţa? Nu exista nici o valoare, nici o forţă în această lume decăzută? Cum să combaţi aceste torente de murdărie care curgeau în venele bărbaţilor, otrăvind spiritul femeilor şi făcându-i pe oameni să se arunce unii asupra altora cu o asemenea furie, asemenea inconştienţă? Cu greu am reluat drumul spre cazarmă. O oră mai târziu, ud şi cu sufletul răvăşit, mi-am regăsit camera atât de familiară, dar n-am putut adormi. Mă suceam şi mă răsuceam în portul meu, fără ca, în ciuda voinţei mele, sa încetez să revăd cu ochii minţii scena din puţ. Incapabil să închid ochii, m-am îmbrăcat şi am ieşit pentru a respira aerul curat din grădini. Trebuie să fi fost două sau trei dimineaţa...

Cerul se curăţase de nori. Jos, sub orizont, Marte se vedea roşu ca un tăciune, în timp ce, puţin mai sus pâlpâia steaua Sirius, despre care cei din vechime spuneau că este soarele secret al universului... Luna era în ultimul ei pătrar. Mi-am amintit de aluziile doamnei de Reault,

despre legăturile care uneau astrele nopţii şi energiile distructive pe care Keller le lansase asupra mea. Un ciclu complet de 28 de zile erau necesar pentru a îndeplini acel *opus nefas*, opera ei de moarte. Tulburat, m-am gândit la ce s-ar fi ales cu mine dacă medicul-căpitan Nicol nu m-ar fi ajutat s-o întâlnesc pe franţuzoaică şi dacă ea însăşi nu m-ar fi încredinţat lui Darpân şi acolitului său. Desigur m-aş fi aflat la graniţa dintre viaţă şi moarte, suspinând pe patul meu de spital, o agonie atroce, fără nici o fărâmă de came - sănătoasă în tot trupul... Da, fără Darpân n-ar fi fost nici o speranţă pentru mine. Şi totuşi îl văzusem cu ochii mei, acest om era şi el un monstru, exact ca austriaca pe care pretindea că o combate... Cu mâinile încrucişate la spate, am rătăcit o vreme prin grădini, gânditor, singur, morocănos. Apoi la întoarcerea pe drumul de pietriş, am văzut doi oameni aşezaţi pe capota unei maşini de intendenţă, fumând şi tăifăsuind cu voce scăzută. Nu îi cunoşteam. M-au interpelat pentru că noaptea cu misterul şi umbrele ei înlătură convenienţele zilei şi este întotdeauna mai uşor să legi cunoştinţe. Mi-au oferit o ţigară şi am acceptat. Nici ei nu puteau dormi dar numai căldura era cea care le crea acea stare de indispoziţie. Unul era un scoţian din Edinburgh, celălalt un şetlandez, şi erau puţin obişnuiţi cu climatul sufocant din colonii. Nu am avut decât o conversaţie banală care totuşi mi-a făcut bine. Mi-am regăsit cartierul cu o oră înainte de ivirea zorilor şi, dimineaţa am hotărât să mă întorc în oraş ca să discut cu doamna de Răault. Voiam ca ea să-mi spună unde îl întâlnise pe Darpân şi dacă puteam avea încredere în acest om sangvin şi destrăbălat.

- Darpân este o fiinţă excepţională, spuse bătrâna doamnă aşezată alături de mine în chioşcul de verdeaţă din grădina gazdelor sale. Da, o fiinţă excepţională. Nu un nebun. Nu un pervers. El urmează constant, cu scrupule, o cale dificilă, la capătul căreia speră să reuşească propria sa transfigurare. O schimbare. O metamorfoză. Într-un jargon care nu le este propriu, pompoşii domni de la Sorbona sau de la Societatea Regală Britanică de Antropologie ar spune: o ruptură la nivel ontologic. Dar să rămânem noi înşine şi să lăsăm modul maliţios în care ei se folosesc de cuvinte. Darpân este angajat în singura misiune demnă pe care o fiinţă umană - fie bărbat sau femeie - o poate urma: căutarea Puterii pentru a depăşi puterile...

- Vreţi să spuneţi că el nu este preot ci, în mod deosebit, un fel de... magician?

- Magie, vrăjitorie, preoţie... Toate acestea merg împreună. Când un sacerdot catolic, ortodox sau protestant oficiază să spunem liturghia, când recită sau citeşte ultimele rugăciuni, ce credeţi că face? Că gesticulează în vânt? Nu cheamă la acţiune forţele care îl depăşesc?

întrebarea m-a şocat. i

- Dar un preot creştin nu poate fi comparat cu acest vrăjitor vulgar, doamnă de Răault!

- Desigur că da, domnule locotenent! Religiile sunt vrăjitorii încadrate şi oficializate ca instituţii. Nimic altceva. Consideraţi-le altceva şi vă înşelaţi. Este o greşeală capitală care nu trebuie comisă. Eu însămi am realizat un progres enorm în ziua în care am înţeles că trebuie să-mi dau jos poleiala morală pe care o primisem în Europa pentru a putea înţelege câte ceva din practicile care au loc în Asia. Şi am avut sentimentul că am progre-

sat mai mult când am aplicat această eliminare a echivalentelor occidentale la aceste practici. în două cuvinte, iată cum cred că ar trebui să raţionaţi: fachiri, magicieni, vrăjitori, şamani sau chiar preoţi - indiferent ce nume le daţi - manipulează energii pe care ştiinţa le ignoră sau le vrea ignorate. Aceste energii sunt triple. Ele irigă. în acelaşi timp, lumea exterioară* structura intrinsecă a omului şi - ca ultim strat, poate cel mai important - imaginarul comunităţilor umane. Este ca şi cum toate credinţele, toate dorinţele individuale s-ar lipi şi sfârşesc prin a deveni conştiente, active şi autonome! Iată de ce magii cei mai avansaţi sunt cunoscuţi sub numele de egregori. Cred - cred pentru că am văzut - că. învăţate aceste trei energii pot avea efecte în aproape orice domeniu. Sunt faimoasele «puteri» adesea descrise şi avid cântate. La cea mai mare parte a oamenilor, nu sunt decât potenţialele care nu vor fi niciodată folosite. Pentru cei care reuşesc să dirijeze aceste energii - prin iniţiere, revelaţie sau uneori chiar prin simplu «accident» - lumea poate deveni un câmp de acţiune fără limite în care morala care se potriveşte celorlalţi oameni nu mai poate, nu mai trebuie să-şi găsească loc. înţelegeţi?

- Eu cred... am rostit cu timiditate.

- Magie albă, magie neagră, toate acestea nu sunt decât distincţii intelectuale pentru practicienii de cameră! în realitate totul se amestecă şi oamenii de mare valoare pot să fie conduşi spre acţiuni pe care noi le judecăm drept criminale după criteriile justiţiei noastre profane. Ştiţi că există chiar printre oamenii bisericii, faptul e de notorietate, persoane care se dedau magiei negre pentru a revitaliza ritualurile, simbolurile, locurile importante ale religiei lor. Se spune că se găsesc până şi în Basilica

Sfântului Petru. Ei nu au uitat că creştinismul este în mod deosebit un şamanism ca şi altele, supunându-se aceloraşi legi energetice, aceloraşi legi magice. Numeroase secte au ca prim nivel de învăţământ necesitatea de a se debarasa de aceste prejudecăţi morale. Am încă în memorie grupul unui oarecare Carpocrates, un gnostic. Pentru acei oameni, purificarea nu se putea face decât practicând cele mai oribile murdării. Acelaşi lucru ca în secta musulmană Malâmatiyya, „oamenii condamnabili". Aceste fiinţe extrem de pioase cred că afişarea unei purităţi de ascet obişnuit ar fi o incalificabilă dovadă de orgoliu în ochii lumii - imaginaţi-vă puţin cum l-ar judeca pe Ghandi! Aşadar, în loc să se mulţumească să trăiască după normele unei sanităţi prea vizibile, ei încep să fure, să incendieze, să calomnieze, să se dedea la orgii sau chiar să ucidă din când în când, toate acestea pentru a trăi o ascezăinterioară, de nebănuit şi deci mai meritorie după ei. Ei sunt îngăduiţi de texte care le depăşesc în calitate pe toate acele texte mistice canonizate de marele conciliu de la Roma. Coloanele Cerului au întotdeauna baza lor în Infern, locotenent Tewp! Să nu uitaţi astea niciodată. în ochii moralei noastre contemporane, acest fel de lucruri este, evident, condamnabil, dar în termeni de magie pură, principiul pe care îl urmează carpocraţienii sau oamenii condamnabili este simplu şi chiar sănătos dacă este privit de aproape: este vorba de a nu înceta să analizeze posibilităţile până la saturaţie. E un mecanism de oprire, de curăţare. Ghiftuiţi-vă odată cu ciocolată şi veţi fi dezgustat o viaţă. Acelaşi lucru pentru dorinţa de orgie sau de asasinat!

- Dar de ce suportă această curăţare?

- Simplu, pentru că aceste potenţiale inferioare blochează afirmarea şi circulaţia altor energii utile pentru exprimarea „puterilor”.

Văzând că am rămas pe gânduri ea a continuat:

- Ceea ce supun psihiatrii moderni despre necesitatea scoaterii la lumină a tulburărilor inconştientului pentru a te elibera de anumite obsesii este comparabil cu acest gen de procedee iniţiatice în cele din urmă. Principiul este identic. Scena la care aţi fost martor ieri seară în templul zeiţei Durgâ face parte din această dinamică. Pentru că şi India posedă acest tip de cale de urmat. Şi spiritualitatea hindusă este chiar una dintre cele care exprimă cel mai bine aceste potenţialuri de-a lungul aşa-numitei Maithuna, una dintre ramurile Tantrei.

Doamna de Reault a vrut să iasă şi să-şi dezmorţească picioarele înainte de a-mi mai spune ceva. Natura acestei femei impunea mişcare. întotdeauna. Saloanele o plictiseau. Oraşele o sufocau. Nu se instalase la Calcutta decât de două luni când deja se pregătea de plecare.

- îmi lipsesc munţii, locotenente Tewp. Cred că voi părăsi curând Bengalul. Totul aici este prea... poliţienesc. Prea ordonat. Şi prea multă lume. îmi trebuie pădurile, îmi trebuie cascadele şi gheţarii. Chiar la vârsta mea... Şi poate grija lor mi-a devenit mai apăsătoare... Va sosi şi pentru dumneavoastră...

îmi reprimasem un surâs în timp ce mergeam. Nu, nu credeam că ea şi cu mine împărtăşeam aceeaşi preocupare pentru mişcare neîncetată, aceeaşi dorinţă pentru a scăpa de lume. Eu mă ştiam chiar domestic, în vreme ce această femeie, elegantă, fină, cu privire ascuţită, dar dulce, aproape maternă, când se îndrepta asupra mea, era o aventurieră.

- Vreţi să-mi mai vorbiţi de ceea ce numiţi Tantra şi Maithuna, doamnă?

- Tantra, domnule locotenent Tewp, Tantra este o disciplină al cărei principiu esenţial este de a cunoaşte şi apoi de a canaliza energiile sexuale pentru a le conduce spre un scop anume, acela de a transforma fiinţa în întregime. Este în acelaşi timp o practică religioasă, o disciplină fizică şi psihică, un drum iniţiatic şi o vrăjitorie infectă. Maithuna este o formă de vrăjitorie, una neagră, a Tantrei. Dacă mi-aţi permite, expresia este „haznana". Celţii au avut-o şi ei. Se numea Tenghem. Foarte dură ca s-o stăpâneşti, foarte dură ca să o suporţi, dar foarte eficace după cât se pare. în Maithuna totul începe printr-o serie de înjosiri sexuale, destinate, printre altele, să cureţe fiinţa de subţirele ei înveliş cultural iniţial. Toate acestea se amestecă de obicei cu magia roşie, magia sângelui animal... în cel mai bun caz. Asta este ceea ce aţi văzut dumneavoastră ieri seara. Darpân este un maestru al iniţierii în Maithuna. Dar el nu practică ritualul cu sacrificii umane. în sfârşit... Pentru a fi cinstiţi până la capăt să spunem că de multă vreme el nu mai practică serviciile cu sânge omenesc. A depăşit stadiul.

Carnea mea a fost străbătură de un fior de gheaţă.

- Vreţi să spuneţi că Darpân a practicat Maithuna cu...

- După toate regulile artei, da... odinioară. Asta este. Vedeţi, sângele are misterele lui, locotenent Tewp. El răspunde după propriile sale forţe, dar este şi un captator şi un fixator de alte energii: acelea ale durerii, ale fricii, acele ale dorinţei carnale de asemenea... Carnea sacrificaţilor colorează corpurile oficianţilor şi le umple cu o vitalitate [illegible]

spirituală. Asta este magia roşie. Şi aceasta urcă din noaptea timpurilor. Luaţi-o cum vreţi, dar pentru că a reuşit să treacă prin câteva porţi, Darpân a putut să adune cunoştinţele care v-au salvat viaţa, locotenent Tewp. Dacă n-ar fi facut-o din tinereţe, el n-ar fi fost atât de puternic cum este astăzi...

Detaşarea, răceala, chiar cinismul cu care doamna de Reault evoca trecutul criminal al lui Darpân mă revoltau.

- Cum puteţi rămâne atât de calmă la evocarea unor asemenea fapte abominabile, doamnă? Scuzaţi-mă, dar nu vă înţeleg! Sau, mai presus de orice refuz să vă înţeleg! Vărsarea sângelui nevinovat nu are nici o scuză, n-a avut niciodată şi nu va avea vreodată!

- Cine vă spune că aceşti oameni au sângerat până la moarte? Cine vă mai spune că erau nevinovaţi? Şi apoi creştinii nu fac oare mai rău mâncând trupul Domnului lor şi absorbind fluidul său vital în fiecare duminică la liturghie?

- Dar, doamnă, acestea nu sunt decât simboluri!

De data asta, franţuzoaica a fost cea care a ridicat tonul.

- Aaa, nu, locotenent Tewp! Asta ar fi prea facil! Trebuie să ştiţi! Fie că sunteţi creştin - şi deci atenţie - iubitor de Dumnezeu, de fiecare dată când preotul vă pune ostia să se topească pe limbă şi vă toarnă din vinul liturghiei pe gât - fie că nu sunteţi şi vă jucaţi făcându-vă să credeţi că sunteţi un bun credincios - totul este o abominabilă înşelăciune cu voi înşivă. Actele de credinţă nu suportă nici jumătăţi de măsură, nici şiretlicuri, nici simulări, locotenente!

M-am încruntat. Pe câmpul de bătaie al raţionalismului pur, franţuzoaica deţinea o poziţie inexpugnabilă. Mă

durea să admit în timpul acesta, că am luat drept bună tentaţia de a deştepta în ea un început de culpabilitate. Am luptat dur vrând s-o fac să aprobe ceea ce presupuneam din momentul în care îşi exprimase deschis admiraţia pentru Darpân.

- Pentru că vorbiţi atât de bine şi luaţi apărarea preoţilor cu atâta impetuozitate, aţi practicat desigur şi dumneavoastră înşivă Maithuna, nu-i aşa?

Figura doamnei de Răault s-a luminat de un râs limpede şi sincer.

- Sunt ani de atunci, este adevărat că am încercat, locotenent Tewp. Am încercat, dar nu am avut forţa să parcurg această cale un timp prea îndelungat. Nu am cunoscut decât intense bucurii fizice, momente minunate de sărbătoare a simţurilor... Ceea ce nu era atât de rău. Spiritul, el însuşi, nu a vrut să meargă până acolo... Nu am reuşit să-l dizolv. A rămas plin de el însuşi. Am eşuat deci şi m-am întors printre cei asemănători mie. Printre mediocri... Cu atât mai rău pentru mine. Nu regret ceea ce am făcut. Reuşita v-a veni în următoarea reîncarnare. Cine ştie?

Doamna de R6ault credea în lanţul de existenţe, ceea ce îmi rănea convingerile protestante. Am rămas împreună o bună parte din zi, dejunând la cercul_NSocietăţii de Studii Asiatice, unde franţuzoaica era unul dintre puţinii corespondenţi străini. în sfârşit, am vrut să merg, singur de data aceasta, să-mi rezerv o binefăcătoare hoinăreală pentru un unic scop. O clipă m-am oprit la vitrina unui anticar de cărţi, unde am cumpărat, aproape pe nimic, un mic volum de opere de Keats pe care am început să-l răsfoiesc în timp ce mă plimbam în lumina albă şi tăioasă a după-amiezii bengaleze. Am recitit

câteva versuri din „JLa belle dame sans merci" poezie pe care am preferat-o întotdeauna altora din întreaga lui operă.

Pe câmp o preafrumoasă doamnă
Zări-i - copil din basme-n rochii,
Cu părul lung, cu pas uşor,
Sălbatici ochii. *

Apoi, în timp ce întorceam paginile fără să ţin cont de ceea ce mă înconjura, cineva se îndreptă spre mine şi mă urmă în tăcere. Când, în sfârşit i-am aruncat o privire, am văzut un om la vreo treizeci de ani, purtând un costum croit după moda hindusă. Turbanul său era negru.

- Anânda! am spus eu cât se poate de surprins, făcând să dispară cartea mea în buzunar.

înfăţişarea tânărului brahman era gravă şi obrazul să nu afişa nici urmă de amabilitate.

- Locotenent Tewp. Vă pot cere favoarea de a mă urma, vă rog? Maestrul Darpân şi câţiva prieteni de-ai lui vor să vă întâlnească imediat... Nu va dura mult...

Nu-mi plăcea tonul vocii sale. Surd, aproape amenin-ţător, nu era dispus să accepte refuzul. Şi strălucirea răutăcioasă din ochii lui îmi întărea această impresie. Am avut un moment de recul în faţa acestui om care se dorea la fel de auster şi rece ca maestrul său.

- Nu cred că vă voi urma, Anânda. Swamy a plătit maestrului vostru cele trei sute de livre cerute şi v-am scris un rezumat despre tot ceea ce ştiam despre Keller...

* John Keats, *Versuri,* în traducerea lui Aurel Covaci, Editura tineretului, 1969.

Cred că suntem chit acum. S-o lăsăm, dacă vreţi mai bine...

- Nu, domnule ofiţer. Nu este ceva de genul ăsta ceea ce se va petrece!

Şi vorbindu-mi mereu, el întinse mâna spre gâtlejul meu cu o viteză fulgerătoare, a unui şarpe deşteptat dintr-o dată. Nu am simţit decât o uşoară presiune în articulaţia maxilarului meu înainte de a mă prăbuşi în braţele sale, permanent conştient, dar incapabil de a face cea mai mică mişcare. Am auzit o maşină sosind şi parcând de-a lungul trotuarului în timp ce tânărul Bon Po mi-a scos arma, a pus-o la brâul său, apoi m-a luat pe umeri şi m-a dus spre vehiculul ale cărui uşi erau toate deschise. M-a băgat înăuntru ca şi cum aş fi fost un aluat numai bun de pus la cuptor. Cu obrazul înfundat în pielea banchetei din spate, respirând nici eu nu ştiu cum, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost volumul meu cu versuri de Keats alunecând din buzunar şi căzând în apele murdare ale rigolei

Regi pali văzui, prinţi iarăşi pali,
Războinici pali, de-un pal bolnav,
Strigând: - La belle dame sans merci Te
face sclav!

Omul cu ochelari rotunzi

Decorul era redus la cea mai strictă expresie. O masă mare, scaune. Pereţii goi, anonimi, fără tablouri, fără ornamente, daţi numai cu var. Un bec cu putere slabă atârna din plafon. O uşă din lemn sumbră dădea în faţa alteia, prin care intrasem. Eram aşezat, cu membrele libere, dar nu aveam nevoie de legături. Lovitura aplicată asupra mea de Anânda îşi făcuse efectul. El nu mă lovise de fapt şi totuşi eram amorţit, ca şi cum nu aş fi fost în stare să ies dintr-un somn profund. Nu ştiam unde eram. Ştiam doar că maşina mersese mult timp, apoi fusesem scos fără menajamente pentru a fi transportat în această cameră, fără, cred eu, să fi urcat o scară. Din casa unde mă găseam nu văzusem decât o faţadă neagră şi o succesiune de culoare goale, şi ele întunecate. Fusesem lăsat singur. Fără să se închidă uşa cu cheia. Precauţiunea era inutilă, abia reuşisem să-mi controlez câţiva muşchi pentru a nu cădea de pe scaun. Cât timp se scursese? O oră? Două? Nu ştiam ce să spun. în sfârşit ştiam că-mi revine un pic de energie, în câteva minute, sângele reîncepu să circule în tot corpul meu provocând dureri care m-au obligat să mă scol şi sa mă agit pentru a-mi elibera membrele. Acesta a fost momentul ales de Darpân pentru a se arăta.

- Sunt consternat, locotenent Tewp. Cred că Anânda ţi-a cauzat un chin ceva mai mare decât ne-am fi dorit. Ceva ne-a întârziat. Pe dumneata ca şi pe noi. Trebuie deci s-o facem repede.

- Să facem repede? Dar ce anume? am reuşit eu să articulez pentru că maxilarele îmi erau atât de ţepene şi gura atât de uscată ca atunci când un dentist te anesteziază pentru a-ţi scoate un dinte.

- Mai întâi, linişteşte-te. Noi nu îţi vrem răul, Tewp. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, aş fi lăsat-o pe femeia Keller să-şi desfăşoare operaţiile asupra dumitale... Destinde-te şi reia-ţi locul pe scaun.

Aveam oare cu adevărat de ales? Resemnat, m-am reaşezat, în timp ce brahmanul deschidea uşa din fund. Patru oameni apărură. Toţi erau hinduşi, îmbrăcaţi cu cămăşi lungi care le atingeau mijlocul pulpelor, veste colorate şi pantaloni bufanţi. Cel mai mărunt dintre ei era singurul care nu avea barbă. Avea ochelari cu lentile rotunde pe un nas scurt. Păr puţin. Puţin cam gras. Buze frumos conturate. Şi apoi un aer intelectual... Văzusem numeroase fotografii ale acestui personaj de când sosisem în India. M-am ridicat pentru a marca o formă de respect de care îmi închipuiam că are nevoie fără să ştiu prea bine pentru ce.

- Subhas Chandra Bose, spuse Darpân. Netaji! Ghidul nostru spre libertate.

Corpul meu era încă slăbit, dar creierul meu funcţiona bine. I-am întins lui Netaji o mână pe care el nu a luat-o, mulţumindu-se să mă salute cu un semn scurt din cap, înainte de a se aşeza în faţa mea.

- Domnule David Tewp, a spus el, folosind cel mai distins accent, ştiţi cine sunt eu?

- Ştiu cine sunteţi. Aşa cum cunosc şi ambiţiile dumneavoastră politice pentru India... Da. Ştiu că preferaţi germanii şi japonezii în locul britanicilor. Acest

lucru nu vă face deosebit de simpatic în ochii mei, domnule.

Bose se retrase ca şi cum i-aş fi dat o lovitură. El îşi aranjă ochelarii puţin mai aproape de ochii lui negri pentru a mă analiza o clipă fără să spună nimic. Privirea sa era intensă, directă. Am susţinut-o.

- După întoarcerea mea de la Delhi, tovarăşii dumneavoastră de la Scotland Yard sau de la MI 6 mă vor aresta, locotenente Tewp. în câteva zile. Poate câteva ore. Ei vor să mă împiedice să acţionez. în mod deosebit în timpul vizitei pe care regele dumneavoastră crede că este bine să o facă în India... Şi eu îi voi lăsa s-o facă... Da. Am intenţia să îi las să mă bage la puşcărie... Ştiţi de ce, locotenent Tewp?

Nu, eu ignoram faptul pentru care Netaji hotărâse să muşte din momeală fără a împiedica întâlnirea cu temniţele britanice. Poate cineva îi lăudase gustul bun al lui «Adam şi Eva pe o plută» sau a «Zeppelinului printre nori»? Lăsând gluma deoparte, eu ignoram motivele profunde ale acestui om şi nu aveam nici o intenţie să-mi sparg creierii pentru a încerca să ghicesc natura funcţiei sale.

- Pentru că v-a fost încredinţată o misiune, locotenent Tewp. Şi ştiu că o veţi conduce cu bine pentru mine.

- Eu nu lucrez pentru dumneavoastră, domnule... Şi nu văd nimic care ar putea să mă atragă în jocul rebelilor. Dacă speraţi să faceţi din mine un agent dublu, vă previn că nu veţi avea grija mijloacelor de presiune pentru a vă atinge scopul. Nu am dependenţe ci numai nevoi, familia mea este aproape inexistentă şi nu târăsc după mine decât mici datorii la joc pe care aţi putea să le acoperiţi.. •

Netaji suspină.

- Ne credeţi grosolani în privinţa asta, locotenent Tewp? Există ochi care v-au observat de la sosirea dumneavoastră. Ochi masculini, ochi feminini şi - cine ştie? - poate chiar şi ochi de altă natură... Da, s-au observat obiceiurile dumneavoastră, gândurile dumneavoastră, felul dumneavoastră de a fi... S-a înţeles ce vă face să reacţionaţi, locotenente... Şi este bine pentru acela care a ţinut să vă vadă... Cu adevărat, pentru că îmi păreţi un om integru care ştie atât de puţin despre sine însuşi, încât situaţia ar părea aproape comică dacă nu am trăi vremuri eminamente tulburi. Ce ştiţi cu adevărat despre femeia occidentală Ostara Keller, domnule Tewp?

Keller! Hotărât, din nou ea! Daipân îmi pusese deja această întrebare.

- Keller este un agent din SD Ausland. Ea a asasinat doi corespondenţi din MI 6 în aceste ultime zile, în condiţii atroce, şi, acum două nopţi, patru dintre soldaţii care veniseră să o aresteze la Harnett. Cred că pregăteşte un atentat asupra unei înalte personalităţi despre care se presupune că îl va însoţi din umbră pe rege în timpul vizitei în India... Cu siguranţă, o persoană care lui îi este dragă şi a cărei pierdere bruscă l-ar putea conduce la schimbarea unor proiecte de renunţare la tron. Dacă îl veţi întreba pe Darpân, probabil vă va spune şi că această femeie este...

- Netaji ştie că Keller este un fel de vrăjitoare, domnule locotenent, mi-o tăie scurt brahmanul. Dar nu despre aceasta e vorba momentan...

Netaji îşi puse mâinile de-a latul pe masă, în faţa lui.

- Concluziile la care aţi ajuns dumneavoastră sunt interesante, dar eronate, locotenente. Femeia numită

Ostara Keller este unul dintre cele mai strălucitoare elemente ale serviciilor secrete naţional-socialiste. Ea a fost foarte bine educată, parţial în Statele Unite, vorbeşte curent mai multe limbi şi de câteva luni se caţără rapid în ierarhia SD. Este de asemenea unul dintre membrii fondatori ai Ahnenerbe-lui, una dintre oficinele SS însărcinate cu misiuni excepţionale. Ofiţerul său de legătură la Berlin este unul dintre oamenii de încredere ai lui Heydrich, Standartenfiihrerul Thoriin Gărensen. În acest timp, contrar a ceea ce credeţi dumneavoastră, Keller nu a venit în India pentru a o ucide pe doamna Wallis Simpson, dacă ea este cea la care faceţi aluzie. Ea a venit să o protejeze. În această împrejurare, Keller este aliata dumneavoastră.

Coastele mele se ridicaseră ca la o glumă bună. Cu siguranţă era ultima revelaţie la care m-aş fi aşteptat. Cum a avut Netaji lipsa de pudoare de a-mi anunţa o asemenea prostie? Văzusem cu ochii mei cum ucisese Keller soldaţii britanici. Carnea mea suferise infectele sale manevre de otrăvire...

- Cum de credeţi asta, domnule? Omul care stă aproape de dumneavoastră, Darpân, n-a încetat o clipă să mă pună în temă privitor la nenorocirile pe care le aduce această femeie. El a bănuit-o chiar de răpirea unor copii din carierele sărace...

- Asta numai pentru că Darpân s-a interesat de acest personaj despre care noi ştim atâtea lucruri, domnule locotenent... Ştim încă şi mai multe... Şi noi nu facem afirmaţii fără probe... Vă simţiţi acum în stare pentru să mă însoţiţi?

Am făcut semn că da. Netaji s-a ridicat şi m-a invitat să-l urmez. Uşa din fund dădea spre un culoar sumbru care conducea spre o curte mare, un fel de patio mărginit

în lung de construcţii modeste din lemn şi chirpici. Era încă zi. Am estimat că mai rămăseseră vreo două ore de lumină. Leşinul meu nu fusese atât de lung cum îl crezusem. Un mic grup de oameni se agita pe esplanadă: bărbaţi cu o pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, picioare goale, femei în pantaloni largi şi veste lungi, de asemenea şi copii în aceeaşi ţinută ca adulţii. Nici o privire nu se întoarse spre noi.

- Acest loc este o şcoală, îmi spuse Netaji. O şcoală clandestină. Se învaţă o artă care nu mai este autorizată de englezi de multă vreme: arta kalaripayatt, ştiinţa hindusă de a lupta cu mâinile goale împotriva armelor albe. Toate figurile care o compun sunt inspirate din luptele animalelor.

Acestea au fost singurele explicaţii pe care le-am primit, pentru că Netaji a continuat să meargă fără să se oprească de-a lungul traveei deschise. Nu am avut timp decât să-mi arunc o privire rapidă asupra spectacolului fantastic care mi se oferea. Acolo, doi oameni se salutaseră cu palmele unite, puţin înainte ca trupurile lor să se ghemuiască dintr-o dată cu genunchii îndoiţi şi mâinile întinse înaintea lor ca şi cum ar fi fost nişte gheare, apoi să sară în sus şi să se repeadă unul împotriva altuia într-un vârtej de praf în care se încleştaseră şi se bateau ca pisicile sălbatice. Vie şi încărcată de furie, mişcarea lor era incisivă, uluitor de precisă... Niciodată în viaţa mea nu mai văzusem o asemenea luptă. Săriturile pe care cei doi oameni le efectuau erau de o amploare şi de o frumuseţe prodigioasă ca şi cum ar fi fost eliberaţi de propria greutate. În sfârşit, unul a căzut la pământ şi celălalt s-a prăbuşit peste adversarul său cu călcâiele înfipte în gâtul lui. Dacă nu şi-ar fi desfăcut pulpele la timp pentru a

repune picioarele în praf într-o parte şi în alta a obrazului perdantului, fără îndoială că acesta ar fi avut glota fărâmiţată şi ar fi murit sufocat.

Am încetinit, dornic să mai arunc o privire... Puţin mai departe se antrenau două femei. Una, în alb, avea un mic scut rotund pe antebraţul său stâng şi purta o panglică lungă de oţel suplu în mâna dreaptă. Cealaltă, îmbrăcată în albastru, mânuia o lance de fier ascuţit, montată pe o coadă de lemn de cel puţin şapte picioare, înfruntarea lor era încleştată, încă mai spectaculoasă decât duelul bărbaţilor. Panglica de oţel pe care combatanta cu scut o ţinea de un fel de mâner cruciform era în acelaşi timp un bici şi o sabie. Am auzit-o scoţând teribile urlete de felină. Cealaltă a ripostat manevrând suliţa care tăia ca o sabie făcând dintr-o dată să alunece între degetele ei mânerul armei uns cu ulei pentru a-şi surprinde adversara, administrându-i o lovitură năucitoare. Avea, desigur, avantajul alonjei, şi, după câte îmi dădeam seama, era mai experimentată; îşi controla bine respiraţia şi avea grijă să alterneze atacul cu apărarea. Adversara ei, cu siguranţă mai tânără, a încercat şi ea ofensiva atât cât era posibil, dar a obosit repede, simţind că în fiecare minut care trecea îşi pierde forţele şi suflul. Şi apoi când ea părea la capătul puterilor, purtătoarea scutului a lansat dintr-o dată cele două arme, scutul de lemn şi sabia de oţel, le-a aruncat departe, şi deschizând larg braţele, ca o crucificată, şi-a oferit pieptul armei duşmane. Dar în clipa când fiecare îşi ţinea respiraţia şi când fierul ascuţit era gata să pătrundă în came, s-a produs incredibilul. Cu palmele sale goale, pe care şi le-a desfăcut ca şi cum ar fi vrut să prindă o insectă în zbor, fata a blocat lama ascuţită într-o încolăcire atât de puternică, încât unda de

şoc a acţionat asupra cozii şi a făcut-o să vibreze cu o asemenea forţă încât combatanta a fost obligată să o lase din mână. Recuperându-şi arma dintr-o întoarcere a corpului, fata în alb s-a răsucit ca un fulger pentru a ţinti cu vârful ascuţit fruntea adversarei dezorientate.

Simţeam că mi se taie răsuflarea şi că inima mea bătea ca la un spectacol cu gladiatori. Aş fi vrut să asist ta alte lupte dar, împins de una dintre gărzile de corp ale lui Netaji cu o lovitură puternică în spate, am fost obligat să înaintez. Am continuat drumul de-a lungul traveelor până când am ajuns la capăt: o uşă ale cărei panouri erau întărite cu bare de fier. A fost deschisă fără să se folosească vreo cheie. Netaji mergea înaintea mea, iar Daipân m-a invitat să intru la rândul meu. Ezitând, dar constrâns în cele din urmă, am pătruns într-o încăpere a cărei duşumea era acoperită în mod bizar cu o pânză brună gudronată, care scârţâia sub paşii mei şi urca pe pereţii pe care îi învelea. în întregime. Două lămpi de gaz dădeau toată lumina. La venirea noastră, un bărbat cu aspect european, lungit pe un pat îngust de fier, a încercat să se ridice, dar trebuie să fi fost bolnav pentru că s-a prăbuşit imediat pe spate.

- Apropiaţi-vă, domnule locotenent. Vi-l prezint pe domnul Erick Kiineck... Stimatul nostru invitat...

Haloul lămpilor era slab şi a trebuit să mă apropii mai mult de omul întins pentru a-i distinge trăsăturile. Fără să-mi vină să cred, am recunoscut nasul fin, maxilarele colţuroase şi fruntea osoasă a celui care îmi ţinuse piept vreme de o oră 1a Harnett, în prima dimineaţă de filaj a lui Keller. Omul era vizibil într-o stare jalnică. Mâinile şi torsul îi erau înfăşurate în bandaje. Ochii îi

erau injectaţi şi tenul său era la fel de palid ca acela al unui mort. Am crezut pentru o clipă că şi ei fusese vrăjit.

- Chiar dacă noi am încercat să-i oferim cele mai bune îngrijiri, domnul Kiineck este încă foarte slăbit, din nefericire. între timp, el va putea să vorbească şi să răspundă la întrebările dumneavoastră, locotenent Tewp. Dar poate că ar trebui ca înainte să vă povestesc cum se face că acest om se găseşte astăzi printre noi. Vedeţi dumneavoastră, este vorba de un concurs de împrejurări foarte ciudate care ne-a condus la el. Şi dumneavoastră aţi fost la originea acestuia. Mai întâi a fost ordinul care vi s-a dat de către superiorii dumneavoastră ierarhici de a o supraveghea pe femeia aceea, Ostara Keller. Aţi urmărit-o cu atâta nepricepere, locotenente Tewp, că i-a fost foarte uşor să vă depisteze. Personal, eu am anumite dubii asupra istoriei cu vrăjitoria în care Darpân pare să creadă cu atâta putere. Este o posibilitate pe care nu vreau să o elimin, evident, dar mi se pare mult mai simplu să-mi închipui că Keller a reuşit să vă facă să îngurgitaţi ceva toxic, chimic, care v-a provocat acele dureri ce v-au făcut să suferiţi atât, a mai adăugat el. în sfârşit, asta are puţină importanţă. Nu ştiu dacă ar trebui să credeţi cu adevărat, dar Darpân afirmă că v-a salvat. Accept romantismul evenimentului aşa cum l-a descris, în rest, totul nu este decât poveste.

Am scos un mormăit care voia să spună clar că viaţa mea - ca şi moartea, de altfel - nu reprezentau decât o simplă notă în josul paginii. Bose nu s-a oprit.

- Orice ar fi, Darpân a vrut să ştie mai mult despre această femeie. El a descoperit omul pe care îl menţio-

iiSsg în nota care vă fus#® cerută. L-a găsit şiplM-a cam... Cum sâ îi spun?

- L-am interogai, pecttt I&lemn brahmanul.

Laconismul acestui B6n P6 l-a făcut pe Bose să râdă.

- Da. Asta este. Să spunem că Darpân l-a interogat, într-o manieră puţin cam dură, după cum puteţi constata, a rostit Netaji arătând neglijent spre bietul om care abia respira şi se zvârcolea de durere pe patul său mizerabil.

- Nu vă jucaţi cu vorbele, Bose. Darpân l-a torturat pe neamţ, am scrâşnit eu cu dispreţ, aruncând o privire plină de ură spre preot.

Pentru acest tip, care mă scosese din necaz şi curăţase trupul micului Khamurjee de veninul de şarpe care îl infectase, nu mai resimţeam acum, dezarmat, altceva decât ur^ Oribila scenă de orgie la care, printr-un hazard, asistasem în ajun, mă umpluse de neîncredere în ceea ce ÎI privea. Ceea ce aflasem în cele din urmă despre el, din gura doamnei de Răault, nu făcuse decât să-mi alimenteze această repulsie. Spectacolul demn de milă pe care mi-l oferea acum Erick Kiineck mi-l făcea de-a dreptul odios pe acest personaj, pe acest brahman cu turban negru.

- Da, el l-a torturat, a admis Netaji. Desigur din raţiuni greşite şi prin procedee proaste, sunt de acord 01 dumneavoastră. Dar pentru o cauză bună...

<■» V-aMiiiifMt unde se ascunde Keller? i-am tăiat-o dintr-o dată de ceea ce înti revela şeful partidului naţionalişti.

- Poate... Asta ni mai este important. Domnule Kiineck, sunteţi în stare să repetaţi acestui ofiţer englez ceea ce ne-aţi comunicat nouă?

Cu teamă desigur, cu moleşeală fără îndoială, Kiineck a vorbit. Vreme de aproape o oră, cu o voce slabă, dar

fermă, el a prezentat ceea ce ştia din povestea despre Ostara Keller, scopul misiunii sale, şi ne-a relatat felul în care ordinea lucrurilor a fost brusc răsturnată... După spusele sale, Keller fusese trimisă în India la cererea lui Donovan Phibes, un informator englez care lucra cu SD Ausland de multă vreme şi în care germanii aveau toată încrederea. Acest Phibes era omul care avertizase din timp serviciile lui Heydrich de venirea doamnei Simpson în Bengal. Keller fusese imediat trimisă la faţa locului pentru a studia posibilitatea de a o elimina în linişte pe americancă. Ea luase legătura directă cu Donovan Phibes, personaj cu grad superior din armata imperială. Acesta lucrase astfel încât să-i uşureze sarcina de ieşire din ţară după ce misiunea ei ar fi fost îndeplinită. îi procurase bani, îi pregătise sprijinul în diferite situaţii şi îi dăduse din belşug informaţii despre deplasările planificate pentru Eduard al VlII-lea şi metresa lui... Era un om extrem de informat. Chiar foarte bine informat. Asta i-a dat de gândit lui Keller. împreună cu Kiineck, ea a răsucit problema pe toate părţile. Diversele indicii, amănunte, verificări, cercetări diverse au sfârşit prin a-i pune pe cei doi spioni pe calea adevărului: de la început, ei nu fuseseră decât simpli pioni. De la început, Phibes i-a manipulat. Keller căpătase convingerea că Phibes nu voia să se mulţumească numai cu asasinarea lui Wallis Simpson. El voia să-l asasineze şi pe regele Eduard al VlII-lea şi să impute nemţilor responsabilitatea acestei duble crime.

- Dar, pe scurt, pentru ce? De ce regiza un englez o asemenea maşinaţie?

- Pentru a declanşa mai devreme un război cu ţara mea, răspunse agentul SD cu un horcăit.

- Germania nu este încă pregătită de război, domnule locotenent Tewp, interveni Netaji, văzând că prizonierul este la capătul puterilor. Va veni o zi când va putea să defileze în toată Europa. Va veni o zi în care va fi atât de puternică, încât va fi în acelaşi timp în stare să ne ajute în lupta pe care o ducem pentru independenţa noastră. Dar ora aceasta nu a venit încă. Cei mai mulţi clarvăzători dintre vechii aliaţi, francezi, englezi - chiar americani - sunt perfect conştienţi de asta. Pentru ei, a ataca Germania şi a-i surprinde pe naţional-socialişti înainte ca ei să fie destul de puternici este singurul mod rezonabil de a evita un nou război lung, teribil, cu siguranţă mai sângeros decât conflictul din 1914. Să-l asasinezi pe regele Angliei şi să faci din asta responsabilitatea SD este o opera de mare patriotism. Donovan Phibes *este* un mare patriot. Dar este duşmanul nostru. Pentru că, dacă proiectul său triumfă, Germania va fi învinsă, puterea Marii Britanii se reafirmă pentru încă vreo cincizeci de ani şi astfel India nu va fi liberă înainte de secolul următor... Paradoxul este că duşmanul nostru este şi duşmanul vostru, locotenente Tewp, pentru că Phibes are ca proiect uciderea regelui căruia dumneavoastră i-aţi jurat credinţă.

Privirea ochilor reci ai lui Netaji se scufundase în adâncul ochilor mei ca pentru a mă hipnotiza, şi eu, ca un iepure fascinat de un şarpe, nu puteam să'mă mişc, nici să mai gândesc. Ceea ce îmi revelase Bose provocase o adevărată sfâşiere în mine. Mi bine spus, o serie de sfâşieri. Certitudinile mele nu mai erau decât o sticlă subţire care se spărgea dintr-o dată sub un jet de pietriş. Nu mai eram sigur de nimic. Acest om putea, bineînţeles, să mă mintă. E posibil să-l fi drogat pe Kiineck pentru

a-l face să-mi ţină un discurs conform dorinţei sale. Sau, şi mai simplu, îl putuse ameninţa din nou cu tortura. Totul era posibil. Totuşi demonstraţia făcută de Bose era autentică. Un înalt funcţionar englez - probabil din Ministerul Afacerilor Externe - putuse avea în faţa situaţiei internaţionale destulă clarviziune pentru a anticipa consecinţele unui nou conflict ce avea să opună Anglia Germaniei în cursul deceniului următor. După optsprezece ani de ocupaţie franceză, Berlinul îşi recucerise poziţia influentă în bazinul industrial din Ruhr. Aviaţia sa reîncepuse să se dezvolte şi în Spania fusese trimis un corp expediţionar, simbolic, dar eficace, pentru a combate de pe margini trupele antirepublicane. Industrial şi operaţional, totul indica faptul că mai devreme de zece ani, Germania avea să fie din nou capabilă să-şi poarte armele şi să aţâţe focul pe continent... Că un om hotăra să comploteze pentru a grăbi evenimentele şi pentru a sparge cât mai repede abcesul nazismului părea ceva cu totul plauzibil. îmi trebuiau totuşi şi alte dovezi pentru a accepta această versiune. Alte explicaţii...

- Aşadar nu avem nici cea mai mică idee despre ceea ce Darpân a scos de la Kttneck?

- Netaji v-a informat deja, Tewp. Eu mă interesam de Keller pentru a descoperi sursele cunoştinţelor ei oculte... Este o magiciană neagră foarte eficace. Sunt sigur că ar putea să mă înveţe multe. Dar Ktlneck nu ştie aproape nimic despre talentele particulare ale acestei femei. în schimb, când l-am *interogat,* mi-a mărturisit tot ce ştia despre existenţa lui Donovan Phibes şi cum SD acceptase propunerea acestuia de a o elimina pe Wallis Simpson pentru ca Eduard al VlII-lea să rămână pe tron. El mi-a mai spus cum Keller ghicise în cele din

urmă motivaţiile jMiBisfe ale -tefiiMfictllit** Am raţionat că era important pentru cama Ibirilţii. L-am prevenit pe Netaji şi i-am povestit totul. El a ordonat ca Kiineck să fie îngrijit şi a vrut să vă vadă. Cunoaşteţi urmarea.

- Dar voi nu vă bazaţi decât pe supoziţii şi pe spusele unui om ajuns la capătul puterilor din cauza tratamentului rău pe care i l-aţi aplicat. Nici o probă tangibilă nu sprijinea teza unui complot englez pentru asasinarea regelui prin mijlocirea unei ucigaşe germane! f| apoi serviciile noastre au fost la doi paşi de aceasta acum Ml ai O ştiu, am fost acolo.

L-am iUZit pe Bose suspinând. S-ar fi spus că remarca mea îl călcase pe nervi.

- Bineînţeles că aţi fost trimis acolo, dumneavoastră ll nimeni jtMltpva, în fruntea mi detaşament de incapabili, A exclamat el. Hardens este evident unul dintre eomplicii lUi Phibes. El v-a desemnat pe dumneavoastră, un locotenent naiv şi fără experienţă, pentru prinderea unei ucigaşe din SD, cu sprijinul unei echipe de militari mult prea impulsivi pentru a duce corect până la capăt această misiune. în faţa ei, trupa voastră nu avea, evident, nici o şansă.

- Dar, în sfârşit, pentru ce?

- Pentru a vă da iluzia că Keller este bine hărţuită. Şi că dumneavoastră sunteţi în fruntea vânătorii, a intervenit *Wwek•* care îşi recăpătase puţin forţele. \

«IjS Donovan Phibes îi trebuia un naiv* a continuat Bose. Un martor. Ifttom de buni Credinţi oare putea să se facă garantul eforturilor efectuate de Hardens pentru arestarea acestei femei. Un om, care de asemenea putea aduna probe, acuzaţii împotriva nemţilor după moartea

regelui şi a metresei sale. Un om simplu. Un om onest. Dumneavoastră, locotenente!

La auzul acestor mărturisiri, mi se păru că o menghină de fier mă strânge în jurul capului. O durere ascuţită îmi apăru în ceafa, trecu drept prin creierul meu şi îmi cuprinse fruntea. Cred că în clipa aceea propria moarte mi s-ar fi părut mai dulce. Bose şi Darpân se îndepărtară de mine. Unul îşi ştergea ochelarii aburiţi de aerul din cameră, altul, un pic mai retras, mă observa fără să surâdă.

- Dar de ce mi-aţi dezvăluit mie, toate acestea? i-am întrebat. Care este rolul pe care intenţionaţi să mă faceţi să-l joc?

- Noi avem nevoie de dumneavoastră, locotenent Tewp, pentru că noi ştim că Hardens v-a desemnat să o întovărăşiţi pe Wallis Simpson în timpul sejurului său la Calcutta. După spusele domnului Kiineck, este încă posibil ca Phibes să ignore că intenţiile sale au fost scoase la lumină de Keller, chiar dacă ea nu a apărut în ascunzătoarea care îi fusese pregătită în caz de pericol. Pentru că un lucru este clar: nimeni nu ştie unde se ascunde austriaca. De acum înainte loviturile pot veni de oriunde. Pentru că v-aţi câştigat un loc în primele rânduri, acum este momentul ca dumneavoastră să acţionaţi. Aşadar să nu vă înşelaţi asupra ţintei atunci când evenimentele se vor precipita.

- Există totuşi un punct pe care nu-l înţeleg, Bose. V-am auzit spunând că Phibes vrea să-l elimine pe rege şi să facă să se creadă că acesta este un atentat organizat de nemţi.

- Exact.

- Dar este stupid. Toată lumea ştie că Berlinul are interes să se debaraseze de Simpson tocmai pentru ca Eduard să rămână pe tron şi să nu fie înlocuit de George al Vl-lea. Povestea dumneavoastră nu stă în picioare.

- Există, evident, o subtilitate, Tewp. Darpân vreţi să-i răspundeţi în locul meu, vă rog?

- Poate că există încă un detaliu pe care îl ignori, locotenente. Ceva ce superiorul dumitale, Hardens, nu ţi-a spus încă. După ce partea oficială a vizitei sale va fi încheiată, regele va petrece după cum a hotărât, câteva zile în India, într-o vizită privată cu iubita lui. El va avea reşedinţa aici, m Bengal... Noi credem că acesta va fi locul unde într-un fel sau în altul va lovi Phibes. Va fi un atentat care în aparenţă nu o va viza decât pe Simpson, dar în care victimă va fi şi Eduard... ca un teribil ghinion... Totuşi, rezultatul va fi doar unul. Aruncată în faţa lumii, versiunea oficială a evenimentelor va fi că spionii nemţi l-au ucis, hotărât lucru, pe regele Angliei. Acesta va fi detonatorul care va declanşa războiul în Europa.

- Dacă Eduard moare aici, la Bengal, cu metresa lui, un conflict major va exploda în săptămâna care va urma după dramă... Imaginaţi-vă dezastrul! Fie că vă place sau nu, Tewp, dumneavoastră sunteţi una dintre puţinele persoane care ar putea împiedica acest lucru. Deci reflectaţi pentru că acum sunteţi singurul care veţi decide de partea cui vreţi să faceţi jocul.

Se lăsă o tăcere adâncă. Nu ştiam nici ce să mai zic, nici la ce să mă mai gândesc. Demonstraţia lui Netaji mă tulburase mai mult decât voiam să o mărturisesc. Confuz, căutam să prelungesc într-un fel conversaţia, în

28o imun

speranţa de a culege oiafi«muîfc*de a găsi os pistă nouă de explorat.

- Ce se va întâmpla cu Kiineck? am întrebat în cele din urmă, arătându-l printr-un gest din bărbie pe sărmanul tip care reîncepuse să geamă pe patul său de suferinţă.

- Mă tem ca prietenul nostru Darpân să nu se fi distrat prea mult cu el... La urma urmei, este aliatul nostru. Dar el este acum într-o stare jalnică. în ceea ce mă priveşte, soarta lui îmi este indiferentă. îl las pe Darpân **să:|{sAilii,**

Un surâs larg a luminat faţa sumbră a preotului B6n P6, care a revenit din doi paşi lângăieujâiflt neamţului, apoi scoţând de sub veşmintele săli ample un pumnal lung, cu lamă dublă, îl înfipse în gâtlejul nefericitului fără filet, o urmă de ezitare. SaiţlfieâtiJ se scuturâ un minut lung în patul său, ca o frunză tremurând în bătaia vântului, dar fără să ţipe. Limba sa, gura sa, laringele său erau prea uscate pentru asta. Sângele a ţâşnit pe sol şi pe pereţi, pe acea pânză gudronată care fusese întinsă în cameră ştiindu-se probabil că locul va deveni un abator. Am ieşit pe culoar şi m-am sprijinit de un perete gata pard. silfii iasă inima âji piept. Bose m-a urmat. Aranjându-şi ochelarii pe; natul său ca un vârf deliul* Netaji, Ghidul, mi-a aruncat o privire de reproş, ca şi cum ar fi fost indecent să arăt compasiune faţă de un om din SD.

- AVfţlln suflet s##şi|I. Dacă alegeţi greşit tabăra, asta este soarta care vă aşteaptă. Deci tiisfiţi-vă de convorbirea noastră pentru că întrevederea s-a încheiat.

A plesnit din degete ca un sultan din timpurile striradtt. Două dintre gărzile Sale m-au prins de lup. Cu fermitate, am felt MSrttei afară. Curtea în care se

desfăşurau acum antrenamentele de kalaripayatt era acum goală. Dintr-o aripă a marii construcţii se auzeau cântece grave. în amurg, calmul rugăciunilor înlocuia furia luptei. Darpân ne urma de la distanţă. Am fost urcat în maşina care mă adusese. Brahmanul s-a instalat alături de mine. L-am văzut surâzând în timp ce admiram împrejurimile.

- La ce te-ar ajuta să recunoşti această casă? Ea şi-a îndeplinit misiunea, cadavrul neamţului va fi dezmembrat şi aruncat şobolanilor la groapa de gunoi. Cât despre Netaji, el se va întoarce la Delhi...
- Şi dumneavoastră, Daipân, unde veţi fî într-o oră?
- Cine ştie, David Tewp, cine ştie?

În media res

Fără să se ascundă, zbirii lui Chandra Bose m-au depus în faţa intrării principale a marii cazărmi a oraşului. Nici un semn de rămas bun din partea lui Darpân. Aparent, tot ceea ce oamenii lui Arya Samaj, partidul naţionalist hindus, avuseseră să-mi spună, fusese spus în casa unde Kiineck, maestru al spionajului din SD Ausland, ajunsese să moară. Pe coapsa mea atârna din nou Webley-ul pe care Netaji mi-l înapoiase. Greutatea lui era liniştitoare. Nehotărât, bulversat încă de scena la care tocmai fusesem martor, obosit de toate tensiunile care se acumulaseră în mine după aceste ultime zile şi într-o formă de spirit incapabilă de a separa adevărul de minciună, am hotărât să-mi acord câteva ore de odihnă. Mi-am regăsit camera, unde evident, a fost imposibil să-mi recapăt şi somnul. Nu era prea târziu, popota era cu siguranţă ticsită. Poate aveam şansa să-l găsesc pe Hardens. M-am îmbrăcat din nou şi am ieşit în grabă, hotărât să dau totul la iveală şi să-i povestesc despre întâlnirea mea cu Bose. De fapt, ca ofiţer al „Firmei" în asta consta datoria mea.

Clubul ofiţerilor era plin până la refuz. Atmosfera plină de fum, de busculade, hohote de râs şi conversaţiile nu m-au făcut să renunţ să-l caut pe colonel. Cum treceam de la o masă la alta fără să-l găsesc, un maior pe care nu-mi amintesc să-l mai fi întâlnit vreodată, m-a privit dintr-o dată cu un aer superior arătându-mă cu vârful ţigării după ce şi-a dat ochii peste cap.

- Nu este ăsta micul locotenent care a crezut cu ceva timp în urmă că este bine să descarce un glonţ englezesc în corpul unui subofiţer englez?

Tonul său caustic voia, evident, să mă rănească. Nu i-am răspuns, dar altul s-a ridicat şi a venit direct spre mine cu un pahar de gin în mână. Respiraţia lui urât mirositoare era impregnată de alcool.

- Domnul Tewp! Iată-te din nou! Nu ţi s-a atras atenţia la intrare că nu se tolerează în acest spaţiu nici femei, nici indigeni, nici trădători? Or, mi se pare că îţi poţi revendica apartenenţa la cel puţin două dintre aceste categorii! Las în grija dumitale să alegi la care, făcu el şi se întoarse ridicând paharul către prietenul lui.

Adunarea fu scuturată de un râs răutăcios, în timp ce eu mă încordam. în loc de răspuns, mi-am strâns degetele în pumni şi mi-am croit drum mai departe spre capătul sălii unde îl zărisem, în sfârşit, pe Hardens. Dar celălalt nu voia să renunţe. S-a apropiat de mine şi mi-a barat drumul cu corpul lui.

- Poate că nu m-ai auzit, Tewp? Prezenţa dumitale nu este acceptată aici, aşa cum nu este nici aceea a unui caporal indigen. întoarce-te aşadar la noii dumitale prieteni, îmbracă-te ca ei, cu turbane şi sarong, domnule adorator de vaci! Scuteşte-ne în timpul ăsta de persoana dumitale! Grădinarul serelor regale va scoate un îngrăşământ bun pentru plantaţiile sale din bălegarul din care eşti făcut!

Gluma lui grosolană a provocat o ilaritate generală. De data asta era prea mult. Am vrut să-i dau o replică, dar nu-mi venea în minte nici o vorbă de spirit. Nu îmi mai rămăseseră decât pumnii. Mi-am tras braţul în spate

pentru a lovi, dar reacţia mea, oricât de rapidă, a fost anticipată. Am simţit greutatea unui om care s-a prăvălit peste mine. Genunchii mei s-au înmuiat şi am căzut la pământ, dominat de un bărbat a cărui forţă părea să-mi paralizeze membrele. în această busculadă, toţi ofiţerii s-au ridicat şi au făcut un cerc în jurul nostru. Zăceam întins la pământ, vrednic de milă, la picioarele lui Gillespie care îşi bătea încă joc de mine. Dintr-o dată am auzit tunând o voce. Era aceea a lui Hardens.

- Dacă doi oameni au un diferend, spuse el, este preferabil ca să şi-l poate regla cinstit, fără a ţine cont de ierarhia militară. Domnilor, să-l ridicăm pe locotenentul Tewp!

Mut, Gillespie ridică mâna sa de fier şi mă lăsă să mă ridic în picioare. Eram roşu de ruşine, dar nu-mi era teamă. Ntt! INŞil un fel de fiică de ceea ce urma să fie o luptă pe faţă.

- Căpitane Odet Gillespie şi dumneata, locotenent David Tewp, spuse Hardens, vreţi să vă scoateţi vestoanele, să uitaţi gradele pe care le aveţi pentru a vă măsura unul cu celălalt şi să puneţi astfel capăt certurilor dintre voi?

Prea fericit ca să-şi exprime întregul dispreţ pe care îl simţise întotdeauna pentru mine, Gillespie scuipă un „da", sigur şi fanfaron, convins că va putea să mă învingă din câteva lovituri.

Am acceptat printr-o simplă clătinare crispată din cap. Strigăte entuziaste se ridicară spre noi, făcând să răsune într-un mod ciudat această sală mare obişnuită cu calmul şi conversaţiile liniştite. într-un vârtej, mesele, divanele, fotoliile de piele, toate mobilele din încăpere

au fost împinse lângă pereţi, covoarele rulate şi înlăturate, pentru a degaja un spaţiu clar, un cer aflat chiar sub lustra de cristal. Totul s-a desfăşurat în mijlocul ţipetelor, fluierăturilor, strigătelor puternice pe voci înalte. S-a făcut primul pariu şi, în câteva secunde, banii au început să circule din mână în mână. Destul de mărunt, dar viguros, cu meşe de păr blond lăsate în dezordine şi cu ochii de un albastru extraordinar de limpede, un om şi-a croit drum spre mine.

- Sunt aspirantul Shaw, locotenente! Dacă doriţi un asistent, sunt omul dumneavoastră!

Mi-a luat mâna şi mi-a scuturat-o puternic, înainte de a trece demn în spatele meu pentru a-mi lua vestonul cu o anume autoritate. Recunoscător să fi găsit cel puţin un aliat printre toate aceste feţe ostile, care mă înconjurau, m-am lăsat în grija lui.

- Pe cine aţi pariat, Shaw? am întrebat eu în timp ce îmi răsuceam mânecile cămăşii, ameţit de meciul de box care se organiza în jurul meu.

- Pe dumneavoastră, desigur! Datorez deja următoarele mele trei solde. Dacă pierd, nu va trebui decât să adaug încă zece lire ca să restitui datoriile. O picătură de apă în ocean! Dacă îl veţi lăsa lat pe Gillespie, pot să mă refac complet! Şi apoi, în afară de jocuri, un alt viciu al meu este acela că îmi plac situaţiile disperate.

încurajarea nu era prea entuziasmată, dar era singura pe care o primisem şi trebuia să mă mulţumesc cu atât. Hardens a înaintat în mijlocul cercului şi a trebuit să ne aşezăm, Gillespie şi cu mine, faţă în faţă. Ni se cerea cea mai perfectă loialitate în timpul luptei: nu trebuia să folosim lovituri sub centură, să folosim picioarele sau

genunchii pentru a lovi, să muşcăm, să-l strângem de gât sau să băgăm degetele în ochii adversarului. O dată aceste restricţii puse la punct, totul era permis. I-am întins mâna lui Gillespie, dar el m-a privit cu dispreţ, întorcându-se să salute spre marginea cercului şi întor- cându-mi ostentativ spatele. Cineva a lovit o scrumieră de o farfurie de aramă şi lupta a început. Am înaintat în centrul ringului, în ciuda mucurilor de ţigară şi a cojilor de portocale care mi se aruncaseră în obraz, şi, de asemenea, în ciuda fluierăturilor şi a ţipetelor ostile care mi se adresau. Gillespie a înaintat şi el cu dinţii încleştaţi şi ochii aruncând spre mine o privire neagră. Prea repede, prea departe de mine, el îmi trimise o primă serie de lovituri, care nu m-au atins. Nu a trebuit să mă eschivez în faţa atacului său lipsit de alonjă. Am făcut greşeala să iau această stângăcie ca o lipsă de experienţă şi m-am încordat în vederea contraatacului. Dar Gillespie era orice, în afara unui prost luptător. Practica antrenamentul militar cu regularitate şi îi plăcea să se bată. El nu s-a oprit la jalnicul său început servit ca o momeală şi îşi continuă combinaţia, refăcând şirurile de lovituri - o directă de dreapta şi două upercuturi scurte şi percutante. Dacă am evitat primul şoc, le-am primit pe celelalte două din plin în bărbie. Corpul meu a răsunat la impact. Până la ultimul os, totul în mine a suferit această lovitură brutală, uscată, severă, care m-a ameţit şi m-a făcut să mă clatin ca şi cum, dintr-o dată n-aş mai fi avut picioare. Am basculat spre spectatorii care m-au retrimis cu o lovitură în centrul cercului, în faţa lui Gillespie deja radiind şi fiind sigur de victorie. Confuz, am încercat să profit de impulsul care îmi fusese dat şi

am pornit cu pumnii strânşi înainte, ca un berbec, direct spre căpitan. Dar atacul meu era greşit, copilăresc şi viza un eşec ridicol. Gillespie n-a întâmpinat nici o greutate ca să mă evite, păşind într-o parte şi făcându-mă să cad, punându-mi o piedică cât se poate de simplă. M-am întins cât eram de lung pe parchet şi maxilarele mi-au clănţănit atât de puternic, încât mi-am muşcat limba şi un lichid cald, sărat, greţos mi-a umplut gura. Am scuipat pe sol un amestec de sânge şi salivă, apoi m-am ridicat cum am putut fără ca Gillespie să profite de slăbiciunea mea pentru a încheia totul. în jurul meu, spectatorii se dezlănţuiau cu urlete şi invective grosolane. Vreme de o secundă l-am văzut pe Shaw, Cu obrazul pătrat şi ochii săi albaştri aţintiţi spre mine, articulând la adresa mea cuvinte pe care nu le puteam prinde... Jumătate aţipit, cu un fir de sânge curgând în colţul buzelor m-am ridicat şi m-am repus în gardă. Şi acum? Ce gest să aplic? Ce cursă să întind? Ce strategie să adopt? Nu ştiam chiar nimic. Dintr-o dată, am avut în faţa ochilor o imagine: amintirea celor doi luptători hinduşi pe care îi văzusem înfruntându-se chiar în după amiaza în care trecusem prin curtea casei în care îl întâlnisem pe Netaji. Am revăzut acei oameni ca şi cum aş fi fost îritr-o sală de cinematograf, aşezat şi privind mişcările lor, fentele lor, tacticile lor... Dacă voiam să-l învingpe Gillespie trebuia să mă bat ca ei. Regăsindu-mi energia, am copiat una dintre figurile lor, un salt foarte înalt care trebuie să conducă trupul agresorului pe verticală spre victima sa, pentru a-i putea aplica acestuia o lovitură violentă pe fontanelă, un loc extrem de sensibil în anatomia umană, încordând muşchii picioarelor ca un resort, am încercat

să mă înalţ cât mai sus posibil, în timp ce Gillespie, blocat de aparenta incoerenţă a manevrei mele, a încetat subit orice mişcare. Dar corpul meu nu era mgl Suficient de musculos, nici deosebit de suplu; lovitura mea, care se voia să fie definitivă *m* aceea a ufflft topor care doboară un taur, a rămas aproape fără efect pentru că a alunecat pe obrazul căpitanului fără să facă altceva decât să-i rănească uşor arcada de sub sprânceană. S-au auzit râsete şi ţipete... Şi apoi, Gillespie a revenit asupra mea în viteză ameţitoare, mi-a administrat © teta! pe care n-am ştiut s-o parez şi înainte chiar ca eu să am timp să simt vreo durere, n-a mai fost deasupra mea decât întuneric şi căldura unei fericite inconştienţe...

Ş

- Locotenent Tewp! Locotenente!

Nu am recunoscut vocea care mă striga. Părea să iasă dintr-un corn de aramă, cel puţin aşa îmi răsuna. Era dezagreabilă şi am hotărât să nu răspund, preferând să mă scufund într-un somn febril şi îmbătător. Am primit o palmă. O secundă. Apoi degete groase au pătruns în gura mea forţând o trecere între buzele strânse şi dinţii încleştaţi. Maxilarele mele au fost brutal desfăcute şi un HfiStd tare mi-a udat gâtlejul care suferise în urma muşcăturii din timpul luptei. Durerea ascuţi# m-a trezit dintr-o dată. M-am trezit, m-am ridicat un pic de formă, fără să ştii pici pentru calici în faţaff&JK am deschis ochii. Capul blond al aspirantului Shaw era aplecat asupra mea. Am început să tuşesc şi să respir greu ca un astmatic; când accesul a trecut, elevul ofiţer mi-a întins un prosop

ca să mă şterg şi mi-am compus o înfăţişare puţin mai convenabilă. în timp ce îmi încheiam nasturii cămăşii şifonate şi îini îmbrăcam vesta, m-a întrebat cum mă simţeam.

- Nu am nimic în mine care să mă doară, totul e bine. am minţit, în timp ce două sau trei vânătăi îmi zvâcneau puternic în obraz, în barbă şi la tâmplă.

în mod penibil m-am ridicat de pe canapeaua pe care fusesem întins după lupta mea împotriva lui Gillespie. Eram încă în club, dar încăperea îşi reluase înfăţişarea obişnuită: lumini cernute, mobile aranjate, covoare perfect întinse. Pe cât se pare, nu mai era nimeni aici, în afară de Shaw şi de mine.

- V-am lăsat să vă recuperaţi în linişte, în timp ce toţi ceilalţi au plecat, mi-a spus el. Vă simţiţi destul de în formă ca să vă repuneţi pe picioare?

Am făcut semn că da.

- Aţi pierdut zece lire din cauza mea, am zis eu ca şi cum aceasta ar fi constituit principala mea preocupare. Sunt teribil de mâhnit. Cred că am supraevaluat ştiinţa mea de a mă lupta.

- Da, am pierdut ce-i drept, dar eu nu vă acuz, a răspuns Shaw râzând. Sunteţi un fel de contribuabil pe care îl găŞesc amuzant... Este şi asta o consolare. Să mergem, vreţi să mă ajutaţi să găsesc sediul dumneavoastră?

Am refuzat propunerea lui. Fizic, nu aveam nici o nevoie de susţinere. Evident, eram puţin ameţit, dar nu aveam nimic rupt. Totuşi nu aveam suficient umor ca să fac o conversaţie. I-am mulţumit lui Shaw, dar l-am rugat să mă lase singur. El a înţeles şi nu a mai insistat. Ne-am despărţit în pragul popotei, nu înainte ca el să

mă sfătuiască să uit pentru un timp şi să evit trei sau patru luni să frecventez locul respectiv.

- Sunteţi în carantină, Tewp. Toţi ofiţerii vă vor întoarce spatele o bucată de vreme. Nu le-o luaţi în nume de rău. Mai întâi pentru că aceasta va trece mai repede decât credeţi, şi apoi pentru că...
- Pentru ce, Shaw? Arătaţi-mi ce gândiţi în fond...
- Pentru că, puţin de tot, o meritaţi, Tewp!

Nu. Shaw greşea. Nu credeam că o merit. Dar nu am insistat şi am preferat să păstrez tăcerea mai mult decât să mă lansez într-o pledoarie pentru cauza mea, pledoarie care ar fi fost plictisitoare şi zadarnică.

Am încercat să schiţez un surâs neutru care îl lăsa să întrevadă tot umorul de care eram în stare, apoi ne-am strâns mâinile şi am plecat în direcţii opuse. Morocănos, mi-am regăsit camera de la etajul al cincilea.

*

Aveam o experienţă meschină de viaţă. De altfel cine putea cu adevărat să se laude cu contrariul? Ai o existenţă oarecare. O suporţi, dar nu o cunoşti niciodată. Mai întâi pentru că eul nostru nu cuprinde decât o jumătate din ceea ce este uman. A te naşte este deja un eşec pentru dorinţa de a şti toate secretele lumii. Dar câte drumuri sunt neglijate de noi, pe câte părţi din noi înşine le-am trădat şi le-am lăsat în părăsire pentru ca, în cele din urmă, să nu alegem decât una singură... Fără să reuşim s-o desăvârşim... Chiar şi acum mi se părea că nu sunt decât un copil căruia îi rămâne de învăţat aproape totul. Nu este aceste sentimentul pe care îl împărtăşim cu toţii?

în ziua care a urmat memorabilei mele lupte cu Gillespie, o pată galbenă mi se întindea pe frunte, aveam gura strâmbă şi umflată, limba mea părea străpunsă de aşchii, ceea ce mă făcea să articulez cuvinte care conţineau mai mult vocale decât consoane. Totuşi nu mă simţeam rău. în final, acest meci de box improvizat nu avusese numai inconveniente. Solicitându-mă fizic şi plictisindu-mă un pic, îmi permisese cel puţin să-mi golesc capul şi să scap în cursul unei nopţi scurte de ororile şi revelaţiile torturilor care îmi marcaseră ajunul, într-un alt fel, oricât de surprinzător ar fi putut să pară, această înfruntare îmi permisese să-mi pun ordine în idei. Mai întâi am renunţat să-l văd pe Hardens şi să-i relatez întâlnirea cu Bose. Mi-a revenit în minte o frază a bietului Surey: „Ceva se pune la cale, Tewp... Ceva grav!" Din proprie iniţiativă mărturisise că nu are decât intuiţii, supoziţii... nici o dovadă. Şi totuşi a fost ucis. Cum să nu te gândeşti din nou la cuvintele lui Netaji? Putea să existe un Donovan Phibes ţesând din umbră un complot destinat să facă ţara noastră să intre în război împotriva Germaniei, înainte ca ea să-şi poată recupera toată capacitatea de distrugere de care dăduse dQvadă cu douăzeci de ani în urmă? îmi spusese Hardens ceva în sensul ăsta în timpul primei noastre discuţii? „Şi nu am făcut efortul de a merge până la Berlin, noi nu ne-am făcut treaba corect...". Iată ce scăpase el, cu inconştienţă, în timpul unei fraze! Hardens! Era oare el cheia care putea duce la Donovan Phibes? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ipoteza mi se părea mai veridică. învâr- tindu-mă în camera mea, am reflectat timp îndelungat la asta. Toată dimineaţa am clădit ipoteze şi am scormonit

prin amintirile mele încercând să dau sens unei priviri, unui gest, unei aluzii... Soluţia enigmei, începeam să mă conving, nu era departe. Poate că o avusesem deja sub ochi. Poate că era deja în această încăpere unde mă frământam de câteva ore. Străbătut de o inspiraţie bruscă, am început să-mi mişc din loc propriile lucruri, obiect cu obiect... Totul mi-a trecut prin mână. Cărţile, aranjate pe etajeră deasupra patului meu, vechea lunetă de marină îndreptată inutil spre grădini, hainele civile şi militare... Mâna mea înfierbântată a sfârşit prin a se opri pe crosa revolverului... L-am scos din tocul său, am golit mecanic butoiaşul de cartuşele care au sărit cu zgomot pe masa de lemn şi asta m-a făcut dintr-o dată să mă gândesc mai serios la seria de dezastre şi coincidenţe care făcuseră ca nici o puşcă mitralieră din echipa lui Norrington să nu funcţioneze corect în timpul operaţiunii împotriva lui Keller la Haraett. Ca pe un perete incandescent luminat de o lanternă magică, am revăzut imaginile lui Wart rostogolindu-se la pământ, obrazul spintecat de explozia culasei propriei sale arme, a lui liman, trăgând drept în faţa lui în sala de bal de la înălţimea unui om, dar nefă- când decât să mitralieze lustra de cristal, a lui Amstrong acţionând cu disperare Sten-ul înainte ca Keller să-i sfârtece ceafa repezindu-se pe scară şi, în sfârşit cea a propriului meu revolver, percutând în gol în timp ce austriaca nu era decât la doi paşi de mine, încercând să-mi înfigă pumnalul în came... Mă mai gândisem cu adevărat la aceste împrejurări? Reflectasem suficient la ele? Fuseseră sabotate aceste arme? Fusese trimis cu bună ştiinţă un întreg comando pentru a prinde un agent supraantrenat, cu muniţie de teatru şi Sten-uri deformate?

Dacă aceasta era situaţia, nu putea decât să mi se confirme spusele lui Netaji despre existenţa unui complot chiar în sânul armatei britanice. Trebuia deci să regăsesc şi să verific eu însumi armele folosite în seara respectivă la Hamett. Voi începe cu propriul meu revolver! Am repus gloanţele în Webley şi am plecat drept spre armurăria principală a construcţiei lungă de un singur nivel. în spatele unui grilaj din care se deschidea un ghişeu, un sergent de serviciu îşi îndeplinea sarcinile.

- Arma aceasta nu trage drept, şefule. Şi apoi îmi trebuie alte cartuşe. Cele din lotul care ni s-a atribuit au o bătaie prea lungă, am pretins eu.

Tipul mi-a aruncat o privire amuzată.

- Cartuşele sunt întotdeauna controlate, înainte de a fi distribuite, locotenente. Pe urmă, n-am mai avut de mult timp din acelea cu bătaie lungă... Arătaţi-mi ce aveţi.

Sergentul deschise uşa refugiului său şi mă invită în spatele tejghelei pentru a-l întovărăşi în culoarul de tir în care armurierii obişnuiau să-şi verifice armele. Era o cameră strâmtă, betonată pe vreo treizeci de yarzi, având la capăt, suspendate, ţintele de carton care erau readuse trăgătorilor printr-un sistem de cabluri, scripeţi şi un troliu cu manivelă.

- Descărcaţi-vă arma în această ţintă şi ochiţi bine centrul... Trebuie să evaluez importanţa acestei trageri.

Cu braţul întins spre ţintă, am deschis focul, aşteptându-mă să nu aud decât clinchete mizerabile. Dar de data aceasta lovitura a pornit imediat, provocând o gaură rotundă şi clară la doar două degete sub inima ţintei. Eram uluit.

- Vedeţi bine, locotenente. Toate cartuşele pe care le-am distribuit sunt bune! Şi această armă este aparent bine reglată. Lăsaţi-mă să o privesc puţin mai de aproape...

Tipul a luat Webley-ul meu şi a tras în salvă cartuşele rămase, nelăsând decât un loc gol perfect în mijlocul cartonului. Cu un aer satisfăcut, a basculat butoiaşul şi a făcut să bădă tuburile goale în palma lui căloasă.

- Toate vin de la noi, locotenente. Nici o îndoială. Sunt cartuşe bune, englezeşti care pot perfora dintr-o parte în alta un porc, ochit de la o sută de paşi. Dacă nu, înseamnă că arma este foarte prost curăţată chiar dacă perfect reglată, locotenente, a adăugat sergentul. în Schimb» eu nu mă voi zgârci cu uleiul de uns pentru rfigjlBagm; micilor puncte de rugină de pe ţeavă şi din

Vreţi să efectuez # curăţire completă?

A trebuit să fac imediat legătura cu fii|ii! ii şeful uitase de curăţatul armei mele.

.«AWISsiî vi s-au adus armele dft i® paf; de pfi|iŞti militari din oraş... Asta vl spune iSHf

Tljpi s-a scărpinat în cap. A mers săiStHilllKcu un adjutant, care a venit să-mi vorbească.

- acele Sţen-uri ale .JBeretelorRoşii** armele ci care s-a tras la Hamett, locotenente?

- Da. iJNâji examinat?

—Hi ne-au fost aduse, bineînţeles... Dar ne-ai feU Imediat luate înapoi. N-am avut timp să ne aruncăm Ochii pe ele.

Luate de cine?

- De oamenii poliţiei nJtefc Ordin de ia colonelul lor. îmi pare rău, dar asta este tot ceea ce ştiu!

*

De la etajul al doilea al „Marilor Apartamente", Zacharias Gibbet comanda cele două companii de poliție care asigurau zilnic ordinea în cartierele militare. Misiunile care le erau încredințate acestor oameni însemnau de obicei să-i despartă pe cei care se băteau sâmbăta seara și să regleze problemele furtișagurilor în camere și alte probleme minore de același calibru. Era destul de rar, dacă nu excepțional ca acești oameni să fie solicitați să lucreze împreună cu cei de la alte unități în anumite situații. MI 6, în special, nu întreținea practic nici un raport cu ei. Hotărârea lui Hardens de a face apel la căpitanul Norrington pentru a o aresta pe Ostara Keller nu avusese nici un precedent. Nu știam dacă era vorba de o anomalie de procedură. Dar colonelul Gibbet hotărâse să mă vadă în clipa în care ieșeam din armurărie. Acolo fusesem încredințat că Webley-ul meu nu fusese falsificat și solicitasem o întrevedere cu Gibbet. Era un personaj curios, la prima vedere destul de rece, arogant și dezagreabil, dar care s-a dovedit repede sensibil și chiar, pe măsură ce conversația a înaintat, sincer și jovial. Echerul și compasul erau gravate în metal pe pielea mapei de birou pe care se aplecase ca să scrie.

- *Semper occultus,* mi-a spus el remarcând că privirea mea se oprise pe aceste semne. *Semper occultus:* întotdeauna ascuns! Asta este deviza pe care a ales-o „Firma" dumneavoastră, nu-i așa? Așadar, ce credeți?

- Să cred ce, domnule colonel? m-am mirat eu.

- Ei bine! Ce credeți? Sunt sau nu sunt amestecat?

Nu am îngăimat decât un mormăit vag în loc de răspuns.

- Da, ei bine, înţeleg că nu ştiţi şi e cu atât mai bine! a surâs el. Mă pregăteam să înec peştele! în orice caz chestiunea nu are importanţă. Este ciudat că aţi venit aici din proprie iniţiativă, domnule locotenent. Eu însumi am căutat să vă văd după istoria din oraş, de deunăzi. Dar colohelul dumneavoastră s-a opus categoric. Sper că nu ştie că sunteţi aici?

M-am limitat la un semn negativ din cap. Gibbet nu părea surprins.

- Poate că e mai bine... Deci? Povestiţi-mi puţin versiunea dumneavoastră despre descinderea infernală la Harnett de deunăzi...

Am făcut un rezumat, atât de precis cât era posibil, al scenei pe care o trăisem înainte de a pune problema care îmi ardea buzele:

- Toate armele folosite în seara aceea prezentau defecte de funcţionare. Şi a mea bineînţeles. Armurierii au redactat un raport despre Sten-uri. Aş vrea să aflu la ce concluzie au ajuns.

Zacharias Gibbet şi-a umflat obrajii cu aer şi i-a ţinut aşa mult timp, semănând cu un hamster. Oricât de comic ar fi fost, nimic nu trăda o reală încurcătură.

- Raportul armurăriei... Da... Ei, bine... Pot să vă dau o copie dacă ţineţi cu adevărat. Dar să ştiţi că urmărind-o nu veţi afla mare lucru. Pe scurt, armele folosite de echipa acelui bou uriaş de Nonington erau sigure. Nici o umbră de îndoială în privinţa asta.

Sigure. Exact ca Webley-ul meu! Ceea ce însemna că era posibil ca Hardens să fi comis o imprudenţă trimiţând o echipă cu braţe tari să aresteze o viperă ca Keller. dar că, cel puţin, le asigurase o bună apărare. în conse

cinţă, aserţiunea lui Netaji după care arestarea austriecei era o simplă punere în scenă, menită să încurce iţele, nu stătea în picioare.

- Acelaşi lucru şi în ceea ce priveşte muniţia, presupun?

- Acelaşi lucru. Toate cartuşele încărcătoarelor au fost examinate cu cea mai mare grijă şi lovite uşor unul după altul. Nici unul nu prezenta defecte. Tehnic, nimeni nu poate explica ce s-a întâmplat la Hamett. Ar trebui să fie aşezat totul în categoria mistere... Chiar dacă asta nu-mi place.

Ceea ce mi-a explicat Gibbet a schimbat considerabil datele problemei. Cu câteva ore înainte nu eram departe de a admite teoria complotului, preconizată de Netaji, dar acum nu se mai punea problema de a te mulţumi cu faptul că găsirea armelor în bună stare de funcţionare îl dezvinovăţea pe Hardens. La întâmplare, am pomenit cu toate astea numele lui Donovan Phibes, fără ca acest fapt să provoace vreo reacţie.

- Phibes? Donovan Phibes? Numele nu-mi spune nimic. Mergeţi şi vedeţi la arhive. Veţi găsi poate ceva...

Ideea nu era rea, dar căutările făcute de documentaristul Blair au demarat într-un mod steril. Nici o fişă, nici un raport nu fusese vreodată consemnat privitor la acest personaj. Pentru MI 6. Donovan Phibes n-avea mai multă consistenţă decât o fantomă.

- Vreau totuşi să continui să frunzăresc un pic, a spus Blair, după ce petrecusem o bună parte din după-amiază deschizând dosare prăfuite.

- Să nu capeţi vreo boală de plămâni, respirând această celuloză în descompunere!

- Asta nu va face altceva decât să ajute farmecului meu! Tuşea tuberculoşilor este de ultimul răcnet la arhivari, a râs Blair. Asta ne dă un pic de aer de *Damă cu camelii,* foarte atrăgător. Ah! Dumas fiul! Cu cât talent îi face el pe nebuni să plângă, nu credeţi?

- Nu ştiu, am răspuns. Nu citesc niciodată autori francezi..v

în momentul în care l-am părăsit pe Blair, eram definitiv convins de inexistenţa lui Phibes, acest pretins conspirator care, după credinţa lui Bose, trăgea din umbră sforile unei uriaşe maşinaţiuni. Desigur, mai multe întrebări rămâneau fără răspuns. Totuşi, dacă rămâneau contradicţii şi paradoxuri, preferam încă să mă agăţ de cea mai simplă dintre soluţii: aceea care îmi indica faptul că Ostara Keller fusese trimisă la Calcutta cu scopul de a o ucide pe Simpson. Nu pentru a o proteja. Toate ipotezele serioase conduceau spre această situaţie. Faptul că acel Kiineck fusese înlăturat şi ucis de independenţii hinduşi nu contraziceau în final această teorie. Poate că-l sacrificaseră ca să mă manipuleze, să mă facă să mă îndoiesc de şefii mei. Poate îl uciseseră din raţiuni obscure de rivalitate între gruparea lor şi SD. Orice ar fi fost, nu acolo se găsea miezul enigmei. Cât despre mine, cel mai bun lucru era să adopt atitudinea unui mic soldat de plumb. Nu trebuia să-mi pun întrebări despre natura îndatoririi mele: calitatea şi obligaţiile mele nu erau cu nimic diferite de cele ale nu ştiu cărui ofiţer al Majestăţii-Sale. Nu trebuia să execut un joc dublu faţă de superiorii mei. Cu aceste gânduri corecte şi cinstite m-am hotărât să-i povestesc colonelului Hardens toate istoriile care mă frământau.

Umoral său nu era deloc favorabil. Am simţit asta imediat ce am intrat în biroul său. Era ceva ca o umezeală în această cameră care avea totuşi ferestrele larg deschise, o acreală în aerul înconjurător care te făcea să te gândeşti Ia vizuina unui animal neliniştit care s-ar afla în vecinătate. În ciuda discuţiei absolut sincere pe care voiam s-o am cu el, am înţeles că ar fi fost rău să-l evit cu totul pe Hardens. Aveam nişte reţineri. Nu era neîncredere faţă de acest om cu aparenţă blajină, pentru că îl credeam incapabil de duplicitate. Sau, mai degrabă era o neîncredere care nu ţinea la o analiză atentă, nici construită nici intelectualizată. Pentru a ascunde adevăratul motiv al venirii mele, am pretextat nişte probleme frivole de serviciu privitoare la viitoarea mea misiune de a o întovărăşi pe Wallis Simpson.

- Da, Tewp, ţi-am promis o ordonanţă. Poţi să-ţi alegi pe cine vrei, nu e nici o problemă. De asemenea, îţi voi elibera un mic birou în această clădire. în felul acesta nu te vei încrucişa cu Gillespie pe culoare. Asta e tot ce voiai să ştii?

- Nu, domnule colonel. Ce facem cu Ostarâ Keller?

- Nu mai este problema ta acum. De altfel nu mai este nici a mea. Cei din Delhi au luat problema în mână. Ei nu m-au prea informat. Deci uit-o pe această „Friţă". Cineva dintre noi va pune mâna pe ea într-o zi, să nu ai nici un dubiu.

Tonul era sec, definitiv. Hardens s-a lansat într-o lungă tiradă destul de virulentă pentru a mă face să înţeleg că problema acestei fete nu mai era problema mea şi că trebuia acum să mă concentrez asupra noilor mele funcţii şi nimic altceva. Doamna Simpson avea o

reputaţie înspăimântătoare de femeie capricioasă şi cochetă. Trebuia să mă aştept ca ea să-mi distrugă nervii cu tot felul de fleacuri. Cu cât îmi zvâcnea mai puternic sângele de dorinţa de a o regăsi pe austriacă, cu atât mai mult trebuie să mă pregătesc să suport această groaznică creatură americană...

- E un dragon Tewp! Ai face bine să îţi iei aerele unui cavaler viteaz, te sfătuiesc să nu uiţi asta nici o clipă! Ai înţeles?

înţelesesem. în timp ce duceam hotărât mâna la frunte, pentru a saluta şi a pleca, am renunţat la gestul meu pentru a arunca încă două cuvinte.

- Donovan Phibes... am spus cu o voce tremurătoare, în timp ce Hardens se concentra deja în hârţoagele împrăştiate pe birou.

Colonelul m-a fulgerat cu o privire.

- Ce ai spus, locotenent Tewp?

- Cineva a pronunţat recent acest nume în faţa mea şi n-a fost prea elogios. Ştiţi cine este acest Donovan Phibes, domnule colonel?

Hardens a scos un mormăit inform, a ridicat umerii şi a recăzut în tăcere, în hârtiile sale ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am crezut că trebuie să înţeleg prin asta că toată conversaţia noastră era terminată. Am salutat şi m-am întors pe călcâie. Când am pus mâna pe clanţa uşii, Hardens m-a întrebat:

- Cine ţi-a spus acest nume, Tewp?

- Un informator. Un indigen din strada... am minţit eu.

- Un indigen din strada? Ia te uită? Atunci zvonurile erau fondate pe ceva, Tewp?

- Ce zvonuri, domnule colonel?

- Ai început să frecventezi hinduşii?

- Cred că aceşti oameni ar avea multe să ne înveţe. Poate că îi dispreţuim prea mult...

- Gândeşti greşit, locotenent Tewp. în colonii sunt două feluri de britanici. Sensibili şi pragmatici. Primii se entuziasmează de culorile florei exotice, de peisaje şi de pitorescul obiceiurilor indigene. La sfârşitul unei perioade de timp, ei uită să-şi pună jacheta pentru cină, schimbă costumul de pe umeraş cu un sarong şi încep să înveţe limba locuitorilor. După câteva luni, pot să-şi rupă legăturile care îi ţineau aproape de Anglia. Ei nu vor fi niciodată cu adevărat integraţi printre localnici, dimpotrivă, vor fi dispreţuiţi că şi-au uitat adevăratele rădăcini. Ceilalţi, pragmaticii, pot părea rigizi - chiar mărginiţi - dar sunt spirite delicate. Ei se ataşează de simboluri şi comportamente frivole în aparenţă, de exemplu să se îmbrace la tropice ia fel de oficial ca în clubul lor din Londra şi refuză să se adreseze unui indigen pe stradă - aşa cum refuzaseră să se adreseze muncitorilor sau lenjereselor din propria lor ţară. Aceşti oameni nu abdică de la personalitatea lor. Nici de la originea lor. Nici de la educaţia lor. Cei colonizaţi îi urăsc, probabil, dar, cel puţin îi ascultă. Deci îi respectă. Aceştia sunt oamenii care au făcut imperiul, Tewp. Ei şi nimeni alţii. Gândeşte-te mai ales la acest aspect, în loc să te compro- miţi întâlnindu-te cu localnici care încearcă să te ducă cu preşul. Donovan Phibes nu există, locotenente. Nu-mi pasă cine a vrut să te facă să crezi exact acest lucru, dar nu este decât o păcăleală de indigen pentru a-ţi cere câţiva bani sau o favoare. Stai mai departe de toate astea!

După aceste cuvinte, am părăsit biroul lui Hardens, purtând sub braţ un dosar confidenţial în care era descris amănunţit felul serviciilor legate de deplasările regelui şi a teribilei sale metrese. 2n noul birou care-mi fusese oferit am, studiat cu aerul cel mai serios din lume aceste documente, m-am grăbit să iau notiţe, să compun fişe, să învăţ pe de rost întregul planning. Regele trebuia să aterizeze miercuri, 14 octombrie, la aeroportul din Delhi, apoi să călătorească în toată ţara o săptămână întreagă, să participe la o sumedenie de recepţii, vizite, inaugurări, conferinţe de tot felul. Pe parcursul acestor şapte zile era prevăzut să se termine vizita oficială. Nu era indicat în nici un rând în raport unde anume la Calcutta trebuia să-şi întâlnească metresa pentru o vacanţă privată. Netaji, încă o dată mă minţise. în ceea ce mă privea, trebuia să o aştept pe această femeie la aeroportul militar şi apoi să mă pun la dispoziţia ei pe parcursul întregii vizite. Adresa reşedinţei ei din Bengal nu era precizată. Informaţia urma să vină în ultimul moment. Chestiune de prudenţă. într-o notă care fusese redactată la singura mea cerere era clar specificat că problemele de securitate nu erau chiar de competenţa mea. Ca un slujitor local al doamnei Simpson trebuia să locuiesc sub acelaşi acoperiş cu ea, să mă asigur că se simte bine şi să o întovărăşesc fără să discut peste tot unde dorea să se deplaseze. O importantă sumă de bani lichizi, provenind din caseta regală, îmi fusese încredinţată. Banii trebuiau folosiţi pentru cheltuielile curente ale acestei femei, pentru capriciile ei. Eram autorizat să-mi iau doi supleanţi, subofiţeri sau bărbaţi cu rang mai înalt, pentru a mă întovărăşi, pentru a-mi fi utili, în sfârşit pentru a-mi uşura propriile sarcini

domestice şi a mă elibera de alte griji faţă de cele care decurgeau din misiunea mea... Cui puteam aşadar să-i încredinţez această funcţie? Nu cunoşteam aproape pe nimeni şi necazurile cu Edmonds şi Gillespie nu mă făcuseră prea popular printre ofiţeri şi ceilalţi militari britanici. Mi-au venit în minte două nume: cel al bunului caporal Swamy şi cel al blondului aspirant Shaw. I-am căutat pe amândoi, dar dacă hindusul a acceptat oferta mea cu entuziasm, englezul s-a arătat mai reţinut.

- Locotenente... a început el, vizibil jenat. Dacă este un ordin, sunt obligat să mă supun, evident. Dar dacă este o cerere neoficială, permiteţi-mi să mă retrag.

- Nu e un ordin, Shaw. Nu vă forţez cu nimic. Mă gândisem numai că asta ar putea să vă amuze şi să vă smulgă puţin din rutină, asta e tot.

Dar nu era nimic de făcut. Shaw nu voia să fie văzut prea mult timp alături de mine. în compensaţie, am primit adeziunea exaltată a caporalului Swamy.

- Va fi şi o gratificaţie pe lângă solda dumneavoastră, caporale. Şi o menţiune pe livretul militar.

- Mulţumesc, domnule locotenent.

Terminasem cu acest gen de recrutări când a venit un planton şi mi-a adus un bon şi un bilet prin care mi se ordona să mă prezint de urgenţă la croitorul ofiţerilor, în ultima clipă, Hardens se gândise că două uniforme noi, bine croite, nu ar fi de prisos pentru a face o figură bună alături de atât de distinsa doamnă Simpson.

într-un local lung, în interiorul căruia grămezi de ţesături împăturite, rulate, şifonate se îngrămădeau de la sol până la plafon, maestrul croitor tiraniza o mulţime de mici lucrătoare locale agăţate de maşinile lor de cusut

ca şi cum ar fi fost înlănţuite de ele pentru eternitate. Peste tot nu se auzea decât un scârţâit de suveici, scrâşnet de pedale, ţăcănit de ace mecanice care perforau ţesăturile, clănţănit de foarfeci pe modelele de hârtie, icnetele călcătoreselor care se istoveau, sumar îmbrăcate, incomodate de căldură şi vapori. într-un colţ al acestei uzine, la biroul său instalat pe o estradă înaltă, cu cinci trepte, un englez înalt şi osos supraveghea şi cronometra activităţile. Ţinea în mână un fluier de şef de gară şi privea constant ceasul său de buzunar cu aceeaşi anxietate ca Iepurele Alb din Alice. Mi s-a spus că este responsabilul locului. M-am apropiat şi i-am întins biletul. El l-a citit, fără să scoată un cuvânt, mi-a aruncat o privire furioasă, dar resemnată, şi-a vârât nasul într-o planificare apoi, cu un gest trădând o enervare de primă clasă, a scos o gumă dintr-un sertar, a şters două nume de pe hârtie şi a fluierat de cinci ori din toate puterile. Ţârâitul era atât de penibil, că mi-am astupat urechile pentru a mă proteja. Imediat, doi hinduşi având ca îmbrăcăminte doar un şort de mătase şi un turban alb şi-au abandonat maşinile Ia care lucrau şi au alergat la ordin.

- Acest om, spuse el şi mă arătă cu indexul lui lung ca un ac, are nevoie de măsură, îmbrăcăminte, uniforme de gală. Două. Cu încălţăminte şi accesorii. Preveniţi croitorii. Calitate: foarte modernă! Timp acordat: nouăzeci de minute! Dumneavoastră, domnule ofiţer, urmaţi-i pe aceşti oameni şi lăsaţi-i să-şi facă treaba! Reveniţi să vă văd când vor termina! Plecaţi!

Tonul nu admitea nici o replică. Am coborâte treptele şi mi-am potrivit pasul cu cei doi ţipi care scoseseră deja din buzunare un metru de pânză, un carnet şi un

creion. în timp ce mergeam cu toţii, unul îmi lua măsurile zburând în jurul meu ca un fluture, iar celălalt lua note. M-au împins într-o cabină, au tras perdeaua, m-au dezbrăcat aproape complet, mi-au înfăşurat stofele în jurul picioarelor, braţelor şi torsului, le-au strâns o clipă atât de tare că am crezut că am devenit mumie, apoi au plecat râzând să coase ansamblul, în timp ce un nou muncitor mă punea să probez o pereche de cizme noi, dar suple. într-un timp mai scurt decât cel acordat de omul cu fluierul, am fost îmbrăcat din cap până în picioare, dotat cu două uniforme de gardă, strălucitor de noi care mi se potriveau de minune. Niciodată în viaţa mea nu avusesem un aer atât de impunător. Fericit, m-am întors să-l văd pe şeful atelierului.

- Face cute, Dumnezeule! Face cute aici. Cute acolo. Şi încă vreo câteva cute! Treabă de mântuială. Dar trebuie să vă mulţumiţi cu asta, domnule ofiţer Patru sute cincizeci de uniforme trebuie să iasă de aici săptămâna viitoare pentru batalionul din Midlands! Nu putem să vă consacrăm mai mult timp! Plecaţi, ieşi de aici, nu pot să mai fac nimic pentru dumneavoastră!

Supărat că noua mea ţinută pe care o găsisem atât de seducătoare a fost judecată atât de rău de un profesionist, am părăsit hangarul croitorilor cu un pas mai puţin sigur. Trebuia să mă învăţ să port aceste costume elegante în maniera cea mai naturală de care eram în stare. în faţa doamnei Simpson desfăşuram un joc, trebuia să par şi să fac tot ceea ce ar putea face un om de lume. Dar care lume exact? La drept vorbind, eu nu aveam nici cea mai mică idee. Nu ştiam mai mult decât ştiusem la venirea mea în Indii. Mi se părea că alunecasem o bună bucată

de timp în pielea mai multor personaje: mai întâi aceea a unui ofiţer novice aruncat dintr-o dată din cuibul său călduţ englezesc pe pământul tare din colonii; în sfârşit aceea a unui ucenic în ale spionajului aflat în urmărirea unui agent periculos al puterii adverse; şi, în cele din urmă victima unei maladii ciudate pe care un muritor obişnuit nu ştia să o îngrijească... Mai era, apoi David Tewp rebelul, renegat de ai săi tot atât de tare pe cât de tare era iubit de băştinaşi şi, ca să încheiem, era David Tewp, cel dandy, obligat să-şi îmbogăţească panoplia cu rolul de cavaler însoţitor, bun de toate, la ordinele unei parvenite, o intrigantă despre care se spunea că este cea mai detestabilă creatură. Puteam să mă plâng de soarta mea? Da! Puţin. Pentru că uneori aveam o extremă slăbiciune să mă las pradă gândurilor negre. Dar aceasta nu dura mult timp pentru că găseam cel puţin o consolare la gândul că în această ţară aveam şansa de a-l întâlni pe adevăratul David Tewp, cel după care alergam încă din copilărie şi pe care nu avusesem încă şansa să-l prind. Da, aveam convingerea că undeva în această îndepărtată provincie Bengal, aşteaptă încă umbra mea, aşteaptă încă sufletul meu.

Sosirea aventurierei

Zorii zilei următoare ne-au surprins, pe Swamy şi pe mine, instalaţi deja la lucru în noul birou din „Marile Apartamente". în zece minute, amândoi am eliberat un loc, unde, spre bucuria sa, caporalul se putea instala, apoi am petrecut dimineaţa recitind atent şi minuţios ansamblul programului care ne fusese pus la dispoziţie. Era evident că Simpson nu lua parte la nici un eveniment oficial. Prezenţa ei în Indii arăta cel mult ca o călătorie particulară şi nu trebuia menţionată nici faţă de presă, nici faţă de cei care nu făceau parte din serviciile noastre. Swamy şi cu mine eram ţinuţi în rezervă, dar aveam conştiinţa că a da greş în această misiune ne va costa nici mai mult nici mai puţin decât propriile cariere.

- Unde va locui această femeie? Nu e făcută nicăieri nici o menţiune.

- Chestiune de securitate, am precizat eu. Va trebui să aflăm astăzi. Londra este cea care deţine această informaţie.

- Va fi, desigur, marele hotel Ascot, s-a hazardat Swamy. Este cel mai bun din oraş.

- Mai bun decât Hamett? am întrebat eu, amintindu-mi de luxul hotelului în care Keller îşi avusese o vreme reşedinţa.

- Incomparabil, domnule locotenent. Ascot este un loc de primă clasă pentru...

- .. .persoane de primă clasă?

- Fără nici un dubiu, domnule locotenent, răspunse Swamy surâzând cu toată gura.

Apoi, lipsiți fiind de activitate și simțind nevoia unei alte ocupații, mai bune, am hotărât să căutăm fotografii ale doamnei Simpson, pentru a ne face o idee asupra personajului.

- Unde am putea găsi un portret al acestei doamne, Swamy? am întrebat.

- Cu siguranță nu în *Pickaxe*, domnule locotenent! a spus el glumind și făcând aluzie la gazeta Corpului de Geniu.

Dar unde într-o cazarmă, oricât de mare ar fi ea, am fi putut găsi jurnale care s-o prezinte cititorilor pe doamna Simpson?

- Poate în sala de așteptare a spitalului, a riscat caporalul, încântat de ideea sa.

Ne-am îndreptat împreună până la clădirea sanitară și am scotocit până când am găsit o grămadă de reviste ilustrate pe care le-am scuturat de praf și le-am adus să le reașezăm în liniște, în biroul nostru. Erau *Esquire*, *Harpers's Bazaar* și de asemenea cea mai nouă dintre toate, *Life*, în care am găsit prima fotografie a lui Wallis Simpson. Era un clișeu destul de mare și clar pentru a putea să ne facem o idee precisă despre figura și înfățișarea generală a acestei femei brunete, cu un fizic ascuțit, curios, cu umeri mici și coapse drepte de băiat.

- Nu are un aer prea prietenos, a comentat cu sobrietate Swamy.

Nu avea un aer prietenos, de fapt această femeie prezenta o duritate și o răceală aparentă. Era de ase

menea, destul de urâtă ca să putem în acelaşi timp să o judecăm. Mă întrebam ce a putut găsi la ea regele nostru, Eduard. Am suspinat ştiind că voi răsuci firul poveştii în cursul zilelor care se anunţau. în seara aceea am citit câteva pagini din Joseph Conrad, unde am găsit în acelaşi timp distracţie şi energie, apoi, la o oră după miezul nopţii am stins luminile şi am adormit, cu cele două uniforme noi periate cu grijă şi atârnate pe umeraşe mari.

Dimineaţa zilei următoare a trecut fără ca să întrezăresc ceva. Hardens mi-a vorbit din nou şi m-a copleşit atât cu ordine, cât şi cu sfaturi înainte de a-mi confirma ora de sosire la aeroport a metresei regelui, respectiv între 5 şi 6 seara. Am petrecut aşadar restul zilei într-o aşteptare febrilă. Mă simţeam nervos ca un actor de comedie în ziua premierei. îmi voi juca oare corect rolul? Voi da bine replica? Nu ştiam nimic şi mă simţeam foarte iritat la ideea că va trebui să frecventez oameni proveniţi dintr-o lume atât de străină de a mea.

- Vreţi să vă arăt cum s-o conduceţi pe „Daisy", domnule locotenent? Aceasta ne-ar opri pe amândoi să ne învârtim în cerc! mi-a propus Swamy, pe care inactivitatea îl făcea morocănos ca un câine în cuşcă. Puţin tentat la început, m-am lăsat în cele din urmă convins. Debutul meu ca şofer nu a fost prea glorios dar, din fericire, lecţia se desfăşura departe de baraca- mente, în partea cea mai izolată şi de asemenea cea mai desfundată a terenului de antrenament. Swamy mi-a arătat comenzile principale ale lui „Daisy": frânele, acceleratorul, ambreiajul, indicatorul de viteză, rezervorul de benzină, apoi a pornit în marş rulând cu

viteză minimă, sub zece yarzi înainte de a-mi pasa volanul.

S-a văzut repede că nu aveam condusul în sânge. Am încurcat regulat pedalele, accelerând când voiam să încetinesc şi oprindu-mă când intenţia mea era de fapt să merg mai departe... Mă înfundam constant în gropile de pe teren. Totul se bălăbănea în cabină, tablele portierelor, scaunele şi noi înşine, îngrozitor de zdruncinaţi de condusul meu intermitent care mă făcea să execut opriri bruşte, porniri laborioase, să am timpi morţi şi să ambalez dintr-o dată... La capătul unei ore bune de astfel de exerciţii mă dureau braţele, din cauza forţei cu care ţinusem volanul, şi fesele, din cauza apăsării în scaun. Swamy îşi pipăia fruntea pentru că una dintre frânele mele îl propulsase puternic în parbriz. Eram descurajat şi convins că nu voi fi niciodată capabil de un oarecare progres în această artă. Stângăciile mele au luat sfârşit dându-i dreptate caporalului, care coborând din maşină mă privea cu un aer nedumerit.

în sfârşit, a venit ora fatidică, momentul în care a trebuit să-mi părăsesc noua ordonanţă pentru a mă duce singur să mă întâlnesc cu colonelul Hardens la aeroportul militar de unde, escortat de două avioane de vânătoare Hurricane, un Lancaster de transport civil urma să ne-o aducă pe doamna Simpson. Era ora cinci şi un sfert. Era un timp urât. cu vânt şi nori cenuşii care probabil anunţau furtună în timpul nopţii. Hardens era încordat şi nu înceta să-şi întindă şi să-şi strângă palmele mâinilor sale mari. îl vedeam în oglinda retrovizoare. Se aşezase, singur, pe bancheta din spatele limuzinei, în timp ce eu urcasem în faţă, în stânga şoferului.

- Nu mi-aţi spus încă la ce hotel va descinde musafira noastră, domnule colonel, am îndrăznit să-i spun, în timp ce parcurgeam drumul care ducea spre terenul de aterizare.

S-a lăsat o tăcere jenantă, care nu-mi spunea nimic bun. Am insistat.

- Domnule colonel? Unde va avea doamna Simpson reşedinţa ?

L-am auzit pe superiorul meu dregându-şi glasul o dată, apoi încă o dată înainte ca, în sfârşit, să se hotărască să-şi descleşteze buzele.

- N-am aflat nici eu decât târziu, în dimineaţa asta, Tewp. Doamna Simpson va locui la nişte vechi prieteni de-ai ei. Oameni... oameni care se numără printre apropiaţi. Şi care au fost introduşi de multă vreme în anturajul lui Eduard al VUI-lea. Oameni respectabili în toate privinţele, nu te neliniști...

- Domnul şi doamna...? am început eu, lăsând încheierea frazei în grija lui Hardens.

- Domnul şi doamna... Galjero... strada Shapur, a exclamat el umflat de enervare şi contrarietate. Trebuie să ştii bine adresa asta, ai aflat-o într-un fel sau altul, pentru numele lui Dumnezeu.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. M-am răsucit pentru a avea o conversaţie faţă în faţă cu Hardens. în mod curios, nu eram surprins de această revelaţie. Dimpotrivă, era ca şi cum nu mă aşteptasem decât la asta din momentul în care auzisem de venirea lui Simpson în India şi de instalarea ei pentru câteva zile la Calcutta. Totul era... ei bine... în ordinea lucrurilor. Făcea parte dintr-o înlănţuire logică de catastrofe. Mi se părea că ţin

în mână o sticlă pe care un oarecare nebun a umplut-o cu un ingredient detonant, fără ca să pot interveni, până la inevitabila explozie finală.

- Domnule colonel... Cum putem noi s-o lăsăm pe doamna Simpson să se instaleze la nişte oameni care ştim sigur că au primit vizita lui Keller?

-Asta n-ai văzut-o cu ochii dumitale, Tewp! O ştii din povestirea unui şofer de taxi. Nu există o dovadă. Şi apoi au fost luate toate precauţiile. A fost făcută o anchetă riguroasă privitor la aceşti Galjero. De către „Firmă", bineînţeles. Şi una de către Scotland Yard, de asemenea. Şi desigur şi altele, de către alte agenţii... Dacă ar fi existat cel mai mic dubiu, în ceea ce priveşte onestitatea lor, fii sigur că s-ar fi pus totul în mişcare, pentru ca Simpson să-şi schimbe părerea. Dar iată, nu s-a găsit nimic. Soţii Galjero sunt albi ca zăpada. Nu li se poate reproşa nimic. Simpson îi cunoaşte de câţiva ani. Cu mult înainte de a se fi cunoscut cu regele. Cum ai vrea să-i interzici să-i frecventeze? Şi după toate astea, în ciuda tămbălăului pe care ni-l cere să-l facem, această măgăriţă nu este decât o persoană particulară. Şi o străină mai presus de toate. Aşadar, chiar dacă ea ar dori să petreacă o duminică împreună cu Jack Spintecătorul, n-am putea face altceva decât s-o lăsăm în pace.

- Dar în sfârşit, am protestat eu, încleştând degetele pe scaun, dumneavoastră ştiţi clar că Keller are ca obiectiv uciderea lui Wallis Simpson. Dacă aceşti oameni îi sunt complici, va fi pentru ea un joc de copil să apară...

- Dar pentru ce crezi că ai fost trimis aici, Tewp? Ca să duci pachetele mamei Simpson? Un pic de judecată, bătrâne! Şi te previn: dacă americanca dă ortul popii

din cauza dumitale, nu Gillespie este cei pe mâna căruia te voi da, ci vei fi dat pe mâinile tuturor ofiţerilor englezi de la Khaibar până în Bomeo.

Hardens şi-a înfundat mâinile în buzunare şi s-a retras în colţul său ca un melc uriaş în cochilia lui. Fie că voiam sau nu, pusesem mâna aproape fără ajutor pe o situaţie aiuritoare şi explozivă din punct de vedere diplomatic. Caracterul recalcitrant al metresei regelui devenise o problemă de ultimă importanţă în ceea ce privea îngrijorările mele. Maşina a trecut de grilajul ce proteja pista de aterizare şi s-a oprit la margine. Hardens şi cu mine am coborât în tăcere, fiecare păstrându-şi pentru sine neliniştile şi regretele. La ce ar fi servit să le împărtăşim? Am aşteptat câteva minute, apoi trei ofiţeri din Royal Air Force au venit să ne întâmpine şi să ne anunţe că avionul era în curs de efectuare a manevrelor de coborâre. Ne-am întors privirile spre nord, unde un punct de pe cer se îngroşa vizibil în timp ce vibraţiile dublului motor cu elice acoperea puţin câte puţin orice alt zgomot. Aş fi dorit să plec. Să părăsesc acest spaţiu unde nu mă simţeam la locul meu, şi să dispar într-o gaură unde nimeni, niciodată nu mă va găsi... Dar acest lucru nu se putea înfăptui. Am rămas acolo, stoic, drept, cu mâinile solemn încrucişate la spate, la fel de rigid ca o statuie în uniforma mea scrobită, fixând sita de aer ale cărei ţesături împestriţate pocneau în vânt. Lancasterul atinse macadamul, după care sări odată într-un salt suplu şi lung care îl făcu să piardă din grosimea pneurilor, apoi se aşeză corect şi rulă spre noi. Pilotul deschise geamul lateral pentru a ne saluta cu mâna. Mai sus,

planând chiar sub primii nori, cele două avioane Hurricane se răsuceau pentru protecţie.

- începe teatrul, locotenente. Joacă comedia lacheului, dar nu pierde nimic din ce se petrece în jur, a articulat Hardens, înainte de a parcurge cu pas mecanic distanţa scurtă care ne separa de scara plasată sub uşa aparatului.

Cerul era de un cenuşiu frumos, aurit de soare. Era cald. O adiere ne mângâia obrajii. Doamna Wallis Simpson, favorita suveranului nostru şi posibila viitoare regină a Angliei şi împărăteasă a Indiilor, a apărut pe platformă, radioasă, într-un taior bine croit din mătase albastră care înfăşură silueta ei, deja foarte suplă, arătând atât de subţire, flexibilă şi ameninţătoare ca o liană veninoasă din junglă... Nu a fost făcută nici o fotografie. Nu a existat nici un buchet de flori oferit cu stângăcie de un copil. Nu. Nu a fost nimic din toate astea. Aproape nici un protocol. Doar un scurt rămas bun din partea celui care călătorise cu protejata regelui şi a cărui misiune se încheiase, lucru pentru care se simţea vizibil uşurat. Au urmat apoi câteva surâsuri abia schiţate şi repede dispărute, o mână lungă înmănuşată, întinsă neglijent spre colonel, o privire aruncată spre mine şi asta a fost tot. Americanca a urcat în spatele vehiculului nostru fără prea multe formalităţi şi noi am demarat în trombă spre Strada Shapur, lăsând în urmă două cameriste şi un grup de slujitori să se ocupe de expedierea cuferelor doamnei Simpson. Aşezat alături de şofer, am încercat să arunc o privire, cât de discret posibil, spre pasagera instalată în spate. Hardens nu era omul care să poată suporta o tăcere îndelungată şi a crezut că e politicos din partea lui s-o întrebe pe doamna respectivă despre voiajul pe care îl

efectuase şi alte trăsnăi de aceleaşi calibru. A început o flecăreală amabilă, căruia nu m-am grăbit să-i dau nici o atenţie, preferând să analizez mai bine situaţia în care eram aruncat. De aici, nu peste mult timp, maşina avea să traverseze aleile parcului din jurul vilei Galjero. Ce aş fi putut face ca să împiedic asta? Nimic! Nimic nu mă putea salva din pericolul care apăsa asupra mea... Pusă pe fugă, Keller se înfunda în decor. Fără îndoială că dădea târcoale în aşteptarea orei prielnice. Şi dacă, în ciuda tuturor asigurărilor, tot ce-mi imaginasem era adevărat?

Maşina părăsise drumul de ţară pentru a intra în periferia oraşului. Am trecut pe lângă o fabrică de ciment, una de cherestea, şi, puţin mai departe de o misiune iezuită şi un dispensar. Ajunşi la o intersecţie încărcată de ciclişti, de căruţe trase de măgari, de pietoni, hamali şi vaci slabe, hoinărind libere, fără să le pese de blocajele pe care le creau, am întors spre sud, pe o şosea lungă care ducea spre cartierele rezidenţiale europene. Dacă bătăile inimii mele şi învălmăşeala din suflet erau calme, palmele mâinilor mele erau încă umede. Mi le-am şters pe coapse şi am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Hardens şi Simpson îşi terminaseră conversaţia de convenienţă. Ei priveau acum pe fereastră peisajul care defila prin faţa lor fără să se preocupe unul de celălalt. Subsuorile lui Hardens se împodobiseră cu pete mari de transpiraţie. Simpson însă părea la fel de proaspătă ca un boboc de trandafir. Şoferul a încetinit şi a pătruns, în sfârşit, pe Strada Shapur. Noaptea nu căzuse încă, dar porţiunea de verdeaţă din faţa clădirii, porţiune ce făcea parte dintr-un parc imens, era luminată deja de flăcări.

torţe şi focuri arzând în bazine înalte de sticlă. Spectacolul era superb. Sub aceste lumini ireale, păuni şi ibişi alunecau ca nişte spirite pe peluze, bătând din aripi deasupra mulţimii de flori multicolore, lansând strigătele lor de suflete chinuite când se apropiau de bazine, de fântânile cu apă limpede. Maşina s-a oprit în faţa casei, o imensă locuinţă foarte lungă, foarte albă, cu o terasă largă în faţă. Două siluete aşteptau, rine şi drepte într-un con de umbră. Dalibor şi Laiime Galjero. Inima mea şi-a accelerat bătăile şi am avut senzaţia că intru într-un nor de bumbac. Simţeam, că într-un fel, spiritul meu îmi părăsise trupul. Eram în acelaşi timp foarte lucid, ancorat în momentul respectiv şi totodată perfect detaşat de scenă ca şi cum partea esenţială a fiinţei mele se retrăsese într-un loc unde nimeni şi nimic nu-l mai putea atinge.

Am coborât primul din maşină şi am deschis portiera doamnei Simpson: un valet hârşâit de fineţurile unui serviciu îndelungat n-ar fi putut s-o facă mai bine. Apoi. în timp ce americanca punea piciorul pe pământ, m-am retras trei paşi pentru a lăsa gazdele să vină spre ea. în timp ce aceşti oameni coborau câteva trepte, am îndrăznit, în sfârşit, să-mi îndrept privirea direct spre ei. Cunoşteam deja trăsăturile feţelor celor doi, aşa cum le cunoşteam şi trăsăturile siluetelor. Aşadar, nimic din fizionomia lor nu m-a surprins cu adevărat. Dar ceea ce m-a surprins a fost carisma extraordinară, magnetismul pe care incontestabil îi degajau. Era probabil acelaşi cu al vedetelor de cinema sau al marilor cântăreţi de operă. Dar era încă ceva în plus. Mai mult decât o frumuseţe a formelor. Era altceva în fiinţa lor, şi căutam un cuvânt

care să definească acel ceva simplu, dar încărcat de forţă. Un termen precis în ansamblu şi clar, totodată cuprinzător şi solemn. Nu mi-a venit în minte altceva decât *mister*. Da, aceşti oameni împrăştiau un mister... Sau, mai bine spus erau o *încoronare* a misterului... în faţa lor aveai sentimentul că te afli în faţa unor jivine. Era în acelaşi timp exaltant şi teribil de umilitor... Au fost câteva schimburi de politeţuri între ei şi doamna Simpson, schimburi care trădau o lungă prietenie şi, de asemenea, o mare încredere. A fost prezentat Hardens, apoi a venit rândul meu. O jumătate de minut, toate privirile s-au întors spre mine. A fost pronunţat numai gradul meu, fără să mi se întindă vreo mână. Aici nu reprezentam decât o simplă funcţie. Nu o persoană. Doamna Galjero mi-a acordat un surâs graţios, slab, dar am crezut că văd strălucind în ochii ei verzi umbra unei bătăi de joc. Colonelul şi cu mine am lăsat în sfârşit cuplul să se ocupe de noua venită. Toţi trei au intrat în casă, în timp ce Hardens îmi dădea discret ultimele recomandări.

- Două detaşamente de supraveghere sunt, începând de acum, în jurul casei. Ei ştiu cine eşti dumneata. Dacă ai nevoie de întăriri, cheamă-i. Nu e nevoie să facem nici un fel de valuri. Lăsă-ţi orgoliul în buzunar şi pune-ţi problemele persoanele în vestiar. Vreau ca aceste câteva zile să decurgă fără incidente. Acum, te las... Succes!

Mi-am salutat superiorul şi am privit maşina care ne adusese cum dispărea la capătul aleii. Un servitor hindus purtând un costum tradiţional lucios etalând o gamă din cel mai luminos roşu a venit spre mine.

- Eu sunt Jaywant, domnule locotenent. Cel de al doilea intendent. Dacă vreţi să mă urmaţi până în camera dumneavoastră ca să vă instalaţi acolo.

Am mers în spatele lui şi am pătruns în interiorul casei. Am urcat la al doilea etaj şi Jaywant a deschis o uşă în fundul unui culoar lung, a cărui pardoseală de marmură strălucea ca o oglindă.

- Ne-am gândit că această cameră v-ar conveni, domnule locotenent. Ea se găseşte la acelaşi etaj cu cele ale doamnei Simpson, doar o cameră neocupată vă separă. Exigenţele dumneavoastră sunt satisfăcute?

Impresionant de luxul pe care îl descoperеam în jur, nu am răspuns. Servitorul a luat asta drept nemulţumire.

- Dacă acest spaţiu nu vi se pare prea confortabil, poate va fi posibil să vă punem altul la dispoziţie, a început el, cu o voce sincer îngrijorată.

Desigur, am declinat oferta. Camera era splendidă. Largă, calmă, împodobită cu buchete de flori proaspete, pereţii acoperiţi cu admirabile tapiserii de Caşmir reprezentând scene mitologice în care zei arcaşi luptau împotriva unor monştri negri cu înfăţişări terifiante. Jaywant mi-a arătat sala de baie cu fereastră dublă, apoi a deschis uşile glisante ale unui dulap unde erau pregătite diverse lucruri de toaletă.

- Prosoape, săpun de bărbierit, maşină de ras, parfumuri... Dacă veţi constata cea mai mică lipsă, anunţaţi-mă imediat. Am fost pus exclusiv în serviciul dumneavoastră pe toată durata sejurului pe care îl veţi petrece printre noi.

Mărturisesc că eram încântat de atâta atenţie. Chiar dacă fusesem dispreţuit pentru prestanţa mea, era clar că eram o persoană aşteptată. Din punct de vedere moral, aceasta îmi făcea bine. M-am interesat la Jaywant despre obiceiurile casei: ore aproximative de masă, dispoziţii

deosebite care trebuiau respectate în prezenţa soţilor Galjero. Manifestau ei exigenţe notabile? Apreciau ei un fel sau altul de comportament sau mai ştiu eu ce?

- Doamna şi domnul Galjero sunt persoane foarte simple, domnule ofiţer, a răspuns Jaywant. Au obiceiuri foarte blânde şi sunt o companie agreabilă pentru cei pe care îi adăpostesc sub acoperişul lor. Nu cred că ar trebui să modificaţi nimic din comportamentul dumneavoastră pentru a le face plăcere.

- Mai sunt actualmente şi alţi invitaţi în afară de doamna Simpson?

- Nimeni. Doamna şi domnul Galjero sunt prea fericiţi să profite de prezenţa atât de rară a doamnei Simpson ca să piardă aceste clipe cu alţi musafiri. (Şi-a plecat ochii înainte de a încheia.) Cina va fi servită într-o oră, domnule. Veţi fi instalat într-o încăpere alăturată de cea în care doamna şi domnul Galjero iau masa cu oaspetele lor. Mâncarea dumneavoastră va fi aceeaşi ca a lor... Voi veni să vă caut. Destindeţi-vă, domnule ofiţer.

A ieşit, după ce mi-a încredinţat cheia camerei. Am rămas puţin să mă întreb ce atitudine să adopt. De fapt, lucrurile nu se prezentau atât de rău. Părea că toţi conveniseră între ei ca eu să nu fiu decât un fum, o umbră de prezenţă. în final, un fel de servitor purtând o uniformă bej în locul unei veste în culori vii. Mă acomodam bine cu asta. În cel mai bun caz mi se adresau cuvinte o dată sau de două ori pe zi pentru a mă saluta sau a mi se spune să plec din locul respectiv, sau, în cel mai rău caz, la vederea mea se păstra tăcere şi eram lăsat să-mi fac treaba fără să mi se dea nici o atenţie. începeam să recapăt puţină încredere. Nu eram atât de speriat de

perspectiva de a merge alături de Simpson şi Galjero, de a le urmări viata cotidiană şi întrevedeam posibilitatea de a ieşi cu bine din această misiune. Muşchii mei s-au relaxat dintr-o dată şi m-au lăsat să mă prăbuşesc în pat, închizând pentru o clipă pleoapele.

„Atenţie, Tewp! Nu dormi! Nu te lăsa orbit de tot acest lux care te înconjoară. Este numai privirea strălucitoare a şarpelui care vrea să-şi ameţească prada!"

Cine? Cine a vorbit? O prezenţă necunoscută aici, în această cameră? Sau pur şi simplu o parte din mine însumi, care refuza să se lase legănată de calmul aparenţelor? Da, asta era. Vocea mea interioară. Instinctul meu. Neliniştea. Freamătul. Adulmecând peste tot pericolul şi minciuna sub flatări şi convenienţe. Ghicind peste tot capcane şi otrăvuri, sub marmura zidurilor, sub aerul frescelor...

„David! David, băiatul meu! Nu o uita pe Keller! Nu uita nimic în privinţa lui Keller şi a SD-ului, a lui Bose şi a lui Darpân... Mai bine unge-ţi arma, decât să-ţi lustruieşti galoanele! încordează-ţi braţele în loc să te joci ca un copil!"

Trezindu-mă brusc, mi-am băgat capul în apă rece. Când Jaywant a venit să mă caute, eram perfect stăpân pe mine şi ştiam că voi păşi în plin teritoriu cu şerpi.

*

Această primă seară nu a fost marcată de nici un element notabil. Aşa cum îmi spusese servitorul, am luat loc la masă într-un budoar alăturat de sufrageria unde erau serviţi Simpson şi soţii Galjero. Nu auzeam decât o

vagă melodie din vocile lor, distingând nu atât timbrul, cât modulaţiile. Totul se desfaşurase normal, din timp în timp se auzeau râsete scurte, dar nu puteam ghici vreo remarcă sau vreo glumă care le provoca. Fără a fi închisă, uşa care separa cele două încăperi era bine trasă şi apoi eu nu prea eram atent la ceea ce se discuta.

Aşa cum nu-mi era permis să desfac o scrisoare care nu-mi era destinată, nu mă simţeam autorizat să ascult pe la uşi. Constatarea acestui scrupul mă amuza. „Serviciul de informaţii nu este o treabă a oamenilor civilizaţi, Tewp. Cu siguranţă *nu* este un lucru îmbietor!" mă avertizase căpitanul Gillespie la prima noastră întâlnire. Şi era adevărat că mă îngrozea faptul de a scotoci în viaţa oamenilor, de a le distruge intimitatea, de a mă interesa de micile lor poveşti. Trebuia să existe o cauză foarte importantă ca să rezolv astfel treburile. în aceste condiţii, da, poate că aş căuta în mine suficiente resurse pentru a elimina obstacolele pe care alţii, chiar mai puţin scrupuloşi şi mai convenţionali nu le-ar putea înlătura. Am luat în mână un tacâm de argint, un superb cuţit purtând marca unor vechi manufacturi regale franceze, şi mă amuzam captând imaginea mea reflectată în lama lui. Ochii îmi străluceau, inima îmi bătea calm, dar puternic în piept... Mă simţeam încrezător. S-a auzit zgomot în camera vecină şi am văzut umbrele servitorilor care treceau prin dreptul deschiderii uşii mele ducând platouri. Simpson şi soţii Galjero au trecut în fumoar. Jaywant a venit să asigure încheierea serviciului ofe- rindu-mi o cutie de ţigări şi un coniac din partea stăpânului casei. Părăsind masa, m-am aşezat într-un fotohu mic şi scund şi am aşteptat răbdător ca fiecare să dorească

să plece spre apartamentele sale. Când am fost sigur că doamna Simpson a dispărut în noapte, am părăsit, în sfârşit locul meu, m-am plimbat puţin pe terasă pentru a profita de prospeţimea nopţii şi frumuseţea locurilor, apoi am urcat să mă întind, în sfârşit.

Marile jivine

A fost ultima viziune pe care am avut-o înainte de a aluneca lamentabil pe pământ şi a mă pierde pe solul străduţei care şerpuia în spatele străzii Shapur: un turn strâmb, fin şi auster, cu acoperiţul ascuţit ca al unei pagode şi cu pereţii umflaţi în mod bizar de nu ştiu ce anomalie pe care nu puteam s-o deslușesc, pentru că era departe, prea departe chiar ca să observ edificiul în detaliu. Doamna Simpson şi Laume Galjero, mergând în faţa mea, se ţineau de braţ, vorbeau la ureche şi pufneau în râs în timp ce străbăteau parcul. Cu zece gărzi în spatele lor, le urmam cu mâinile încrucişate la spate, cu picioarele ţepene, aruncând pe ici pe colo câte o privire trandafirilor, copacilor, animalelor de agrement care colorau iarba cu tonurile lor vii în mişcare. La o cotitură a unei alei de pietriş fin, privirea mi-a căzut pe acest spic de piatră neagră, acest mausoleu cu aer sinistru, strălucind în soarele frumoasei dimineţi. Era departe, poate la o jumătate de milă, pentru că parcul era imens. Şi era protejat de o lizieră de arbori deşi către care nu părea să ducă nici un drum, nici o potecuţă. Am rămas un minut acolo, să observ construcţia cu mâna pavăză la ochi, simţind că spiritul meu este atras de ea, animat de un presentiment. Apoi am auzit un râs cristalin de femeie.

- Vă holbaţi la ciori, domnule locotenent? Mai bine veniţi alături de noi să ne spuneţi, în sfârşit cine sunteţi!

Mi s-a strâns gâtul. întorcând ochii de la frunziş am văzut dintr-o dată, panicat, că Laiime Galjero se apropia de mine surâzându-mi dulce. Silueta ei prelungă, dansând, era înfăşurată într-o rochie uşoară de crep-satin, ale cărei cute se modelau aproape până la impudoare. în clipa aceea ochii ei s-au scufundat pentru prima oară în ai mei şi aş fi vrut mai mult decât orice pe lume să uit că într-o zi contemplasem fotografia trupului ei gol. Am simfit mâna ei proaspătă, roz, aproape rece, încleştându-se pe încheietura mâinii mele, şi strângându-mă pentru a mă convinge să vin cu ea. Am început să tremur la contactul cu această femeie cum tremuram pe insula de piatră când, sub luna violetă, îmi scosesem hainele înmuiate de apă îngheţată, după ce Darpân mă aruncase în valuri. Agăţată de braţul meu, apăsându-mă cu umărul, mă trăgea spre locul unde aştepta doamna Simpson, amuzată de această scenă.

- Laiime, ce idee ridicolă, a spus cu o voce extraordinar de răguşită. Nu-l tortura pe acest biet nefericit, vezi bine că nu e decât un fraier!

M-am albit la faţă din cauza acestei insulte. Era prima dată când Simpson părea să-şi oprească privirile asupra mea şi atunci era pentru a profera o remarcă extraordinar de jignitoare. Aş fi vrut să o ucid pe această femeie pe loc, să o trăsnesc şi să o rup ca pe un lemn uscat! Laiime Galjero a făcut o strâmbătură de nemulţumire.

- E adevărat, domnule locotenent? E adevărat că sunteţi un fraier? Noi ne punem întrebarea încă de ieri... Ei bine? Răspundeţi odată, sau voi crede că această femeie răutăcioasă are dreptate!

- Vreau să mă scuz, doamnelor..., am început eu.

Dar nu am fost lăsat să-mi dezvolt apărarea, că Simpson a izbucnit într-un râs batjocoritor.

- Vă scuzaţi, domnule locotenent? Aşadar nu aţi fost învăţat că nu se acordă iertarea prin scuze simple ca acestea, ci trebuie să-i rugaţi pe ceilalţi să binevoiască să vă primească scuzele? Este un semn de stimă şi de respect care dealtfel vă lipseşte! Ei bine, Laiime, vezi! L-am simţit imediat: este un fraier. Un fraier mic şi murdar, prost crescut... îţi pierzi timpul cu el, draga mea...

- Dar mie îmi plac oamenii prost crescuţi, Wallis! a' răspuns doamna Galjero, strângându-mă din ce în ce mai puternic. Brutele, neghiobii, bădăranii sunt capabili de elanuri şi de vigoare, în vreme ce rafinaţii au uitat voluptăţile... Nu-i aşa, domnule locotenent?

Roşu de ruşine la aluzia excesiv de îndrăzneaţă pe care o formulase Laiime Galjero, nu am răspuns, am plecat ochii în pământ şi am încercat, fără violenţă, dar şi fără slăbiciune să-mi degajez braţul din strânsoarea mâinii ei. Ea nu a ţinut cont de asta şi nu mi-a dat drumul. Spre nefericirea mea, a trebuit să merg alături de ea, strâns alături, atingându-ne şold de şold, coapsă de coapsă. Şi ploua în continuare cu tachinări, insulte, răutăţi, aluzii perverse, din ce în ce mai echivoce. Şi am preferat să nu răspund la nimic. Nu am replicat la provocări. Am rămas surd la toate solicitările. La atacuri am replicat printr-o tăcere dispreţuitoare. Şi totuşi, în interiorul meu simţeam fiecare frază, fiecare cuvânt schimbat între cele două femei ca o lovitură de sabie. Acest joc pueril mă strivea mai mult decât o făcuseră pumnii lui Gillespie sau mâinile mari ale lui Edmonds pe gâtul meu, şi turbam că nu le puteam răspunde. Aş fi

vrut să le pălmuiesc, să le bat şi să le lovesc cu cravaşa ca pe iepele nărăvaşe şi apoi să le las acolo gâfâind, cu pielea plină de dungi, să plângă în parcul lor de păpuşi. Dar toate acestea nu puteau fi decât un vis pentru că niciodată n-aş fi îndrăznit să ridic mâna asupra unei femei...

Am mers aşa între râsete înăbuşite şi glume odioase, până la o porţiune de teren în care era tăiat un labirint. Mai înalte decât un stat de om, gardurile de bambus fuseseră perforate de culoare curbe care se învârteau, se amestecau şi se întretăiau în jurul unui centru cu fântâni şi cu bazine. Am mers drept, fără să ne pierdem. Acolo, în sfârşit, Laiime Galjero mi-a lăsat braţul. Femeile s-au aşezat pe o bordură de piatră în apropierea unui bazin decorat cu tritoni, naiade şi un Neptun. Am vrut să părăsesc tovărăşia acestor tinere obraznice. Dar vocea doamnei Simpson, o voce de învăţătoare severă, ca o lovitură de bici, mi-a interzis să plec.

- Nu v-am autorizat să plecaţi, micuţule Tewp. Rămâneţi încă puţin. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştiţi.

Tonul era grav. Fără urmă de ironie de data aceasta. M-am mirat. în sfârşit, conversaţia părea să devină serioasă.

-Lucruri pe care trebuie să le ştim, doamnă? Vă ascult, am spus eu, încercând să fac totul ca şi cum minutele care precedaseră discuţia noastră n-ar fi existat.

Laiime surâse şi îşi plecă ochii spre apă. îşi înmuie degetele delicate, cu unghii lungi şi puternice, creând curenţi uşori şi valuri mici prin bătăile lente pe care le executa.

- Da, a repetat Simpson. Lucruri pe care trebuie să ie ştiţi dacă vreţi să mă serviţi bine. Pentru că acestea sunt ordinele pe care le-aţi primit, nu-i aşa? Să mă serviţi!

- Nu ca un servitor, doamnă. Ca un soldat! am precizat eu, redresându-mi statura şi bombând pieptul atât cât îmi permitea uniforma.

- Foarte bine. Ca un soldat! Şi cum serveşte un soldat o doamnă, după părerea dumneavoastră?

Am suspinat simţind imediat că reîncepe jocul de-a şoarecele şi pisica. Am rămas tăcut.

- Un soldat serveşte o doamnă oferindu-i un sărut! îmbrăţişează-mă locotenente! Asta este ce vreau eu!

- Doamnă! am izbucnit eu indignat şi înroşit cu totul de furie.

- Poate că el nu ştie ce înseamnă o îmbrăţişare şi ar trebui să-i arătăm? a sugerat Lăţime Galjero, în timp ce, cu un gest suav, foarte studiat, scotea mâna din apă, înconjurând cu degetele primii nasturi ai rochiei şi deschizându-i brusc unul după altul, oferind ochilor mei o came curată, albă, mătăsoasă şi palpitantă.

Fără să ştiu dacă eram copleşit de fascinaţie sau de repulsie, le-am văzut pe cele două femei aplecându-se una asupra celeilalte, foarte dulce, foarte afectuos, ca pentru a schimba un lung, foarte lung sărut de amante. Apoi m-au fixat cu ochi de fier ca două gorgone. Am simţit dubla privire aruncând spre mine săgeţi arzătoare şi spiritul meu s-a încins de mii de gânduri înspăimântătoare şi respingătoare în acelaşi timp. Ofensat, m-am întors pe călcâie şi m-am refugiat, clătinându-mă, în spatele primului gard viu. Sângele îmi bătea în tâmple şi auzeam, foarte aproape, râsul lor străbătând frunzişul.

Erau zgomote de țesături șifonate, strigăte și apoi două jerbe de apă au țâșnit puternic împroșcând totul în jur.

- Nu vă uitați la noi, locotenente. Suntem goale și ne scăldăm! a trăncănit Simpson.

- Dimpotrivă, mai bine uitați-vă! Și veniți să ne frecați pielea cu mâinile dumneavoastră mari și căloase de grăjdar tânăr! a spus Galjero cu o voce de sirenă.

Au urmat bălăcelile și apa aruncată în jur. Am vrut să ies din labirint fără să mă întorc, dar m-am rătăcit printre travee, și, în clipa în care credeam în sfârșit că descoperisem ieșirea m-am trezit din nou în centrul labirintului. Fără să vreau să văd nimic, ochii mei au surprins totuși pentru o clipă o imagine teribilă, magnifică și dezgustătoare în același timp, a corpurilor dezbrăcate ale celor două femei, amestecate unul cu celălalt, came alunecând pe came, membre încolăcite pe membre, păr desfăcut împletindu-se cu păr desfăcut, corpuri răsu- cindu-se și gemând împreună. M-am recules, m-am retras și am desfăcut o pânză de verdeață pentru a părăsi cât mai repede locul și am regăsit la un pas depărtare terasa situată în spatele casei. Dalibor Galjero era așezat acolo, nevinovat și liniștit, descifrând în tăcere o partitură, total inconștient de lubricitatea degradantă la care participau soția sa și invitata ei. Remarcând tulburarea mea, m-a interpelat, dar eu nu i-am răspuns, preferând grosolănia în locul politeții pentru că simțeam că toată conversația era mai presus de puterile mele. Am urcat în camera mea, mi-am spălat obrajii cu apă rece și mi-a tras pe mine o cămașă curată. Cum mă pregăteam să cobor pentru a-i explica atitudinea mea lui Galjero, am auzit țipete venind din parc. De la ferestrele camerei mele le-am

văzut pe doamna Simpson şi pe Laiime, înfăşurate în imense cearşafuri de baie, tropăind cu picioarele goale în iarba din spatele domeniului. Erau urmate de trei sau patru servitori, bărbaţi, ţinând în braţele lor întinse în echer veşmintele ude. Văzându-le astfel, ciripind împreună, proaspete, cu pletele umede savant ridicate într-o încurcătură căutată, mergând flecare cu paşi mici de chinezoaică, scuturându-şi gleznele pentru a le scoate din strânsoarea cearşafurilor albe, ai fi zis că sunt două fete nevinovate venind de la o simplă baie. Fără vreo bănuială, gândindu-mă că ele nu mă pot vedea, am înaintat în ancadramentul ferestrei. Dar probabil că silueta mea se încadra precis pe faţada albă, pentru că aceasta a atras privirea doamnei Simpson care, de îndată ce m-a zărit a scos un strigăt de victorie. Ridicând repede braţele, a lăsat să cadă la pământ pânza care o înfăşură. Goală, rozalie pe iarba verde, ea mi-a făcut un semn mare cu mâna şi a început să fugă din toate puterile spre casă, tot dezbrăcată, expusă vederii şi aprecierilor tuturor, sub ochii băieţilor pe care acest spectacol îi încânta, dar nu părea să-i surprindă. Laiime Galjero nu a imitat-o, preferând să-şi păstreze aerul de fată castă, de mironosiţă cu înfăţişarea de călugăriţă fecioară sub scufia ei ca de burete. A ieşit fără să se grăbească din câmpul meu vizual. Cât despre mine, fără să îndrăznesc o singură clipă să mă învinovăţesc direct, aş fi dorit ca ea să fi fost cea dezbrăcată de tot ce o înfăşură... M-am retras în umbra camerei mele mai confuz, mai tulburat decât înainte. S-a auzit o bătaie în uşă şi clanţa s-a răsucit fără să mi se acorde timp de răspuns. Era Dalibor Galjero care acum venea spre mine.

- Nu mi s-a spus încă nimic, dar cred că pot ghici ce s-a petrecut în parc cu doamna Simpson şi soţia mea. Nu trebuie să vă simţiţi şocat de aceste copilării, domnule locotenent. Ele nu se practică de obicei, aşa că nu trebuie să procedaţi în consecinţă. Aceste ştrengării nu vă vizează personal, vă asigur...

Galjero era masiv - mai mare decât Hardens. Şi mai înalt decât Darpân care mă depăşea cu un cap. Nu era totuşi un uriaş. Doar un om foarte suplu şi foarte mare. Iradia o autoritate naturală, amplificată încă de tonul vocii sale, nu tranşant şi sec, ci, dimpotrivă foarte dulce, aproape catifelat, emanând o forţă deosebită. Era vocea unui preot fără onctuozităţi, a unui războinic fără bravadă... O voce de prinţ. Poate chiar de rege.

- Bine, socotesc închis incidentul, i-am răspuns lui Galjero pe tonul cel mai tăios pe care l-am putut avea. Fusesem avertizat de... fanteziile doamnei Simpson. Dar mărturisesc că a trebuit să fiu martor, dacă nu victimă pentru a le măsura amploarea. Acum, pentru că ştiu la ce m-aş putea aştepta, voi evita să dau atenţie acestor jocuri. Asta e tot.

Galjero a surâs. A înaintat spre mine şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

- Reacţionaţi cu mărinimie şi spirit de răspundere. Cred că puţini ar fi capabili de asta. Sunt fericit să vă văd sub acoperişul meu, locotenente...

- Locotenent David Tewp, am zis eu tare şi limpede.

Galjero şi-a încruntat sprâncenele.

- Ia te uită, nu mi-aş fi închipuit că sunteţi din Ţara Galilor! a spus el înainte de a dispărea.

Aceasta remarcă a sfârşit prin a mă înfuria la culme!

*

Dejunul s-a desfăşurat după acelaşi ritual ca cina din ajun, excepţie făcând faptul că am avut mare grijă să nu mă încrucişez cu nimeni pe culoare sau prin saloane. Jaywant, pus cu siguranţă la curent cu incidentul de la bazin, arăta o mare solicitudine faţă de mine, o mare curtoazie. Părea ofensat de ceea ce mi se întâmplase. La rândul meu, îi eram recunoscător.

- Ştiţi care sunt intenţiile doamnei Simpson pentru această după-amiază? l-am întrebat eu în timp ce-mi aducea o cafea subtil parfumată cu seminţe de cardamon.

- Orele de căldură mare vor fi închinate odihnei, ca de obicei. în sfârşit, seara este consacrată vizitei sultanului Muradevâ, care este un familiar al casei. Cred că asta este tot ce e prevăzut pentru astăzi. Dar nu putem ştii ce va fi mai târziu. De obicei programul nu este foarte strict aici, domnule; se acţionează mai ales sub impulsul fanteziilor de moment.

- *Semper juvenescensl* întotdeauna primăvăratec, după cum spunea Sfânta Irina de Lyon privitor la Sfântul Spirit! Da, *semper juvenescensl* Acesta este cuvântul de ordine de care ascultă această casă!

în costum deschis la culoare, dar cu picioarele goale, cu cămaşa larg deschisă pe pieptul bronzat, Dalibor Galjero apăruse în uşa budoarului. Intrase ca o umbră. Nici Jaywant, nici eu nu-l auzisem venind. Am tresărit deodată împreună. Ca şi cum ar fi fost surprins de diavol în persoană, servitorul s-a grăbit să-şi termine treaba în tăcere şi s-a furişat afară, lăsându-mă singur cu stăpânul său.

- Jaywant are dreptate. Noi vom dormi cu toţii o oră sau două. Aceste după-amieze toride sunt de nesuportat.

Dar dumneavoastră nu sunteţi obligat să vă supuneţi. Puteţi profita de acest timp pentru a citi un pic, aşa cum fac eu însumi, în timp ce Laiime doarme şi visează alte lumi... Sunteţi un cititor pasionat, locotenent Tewp?

Am răspuns că da, de vreme ce preferam adesea compania cărţilor în locul celei a oamenilor.

- Cât de bine vă înţeleg! Şi cum împărtăşesc eu însumi aceleaşi sentimente... Veniţi cu mine. Vă voi arăta mândria mea de aici, marea mea bibliotecă din Calcutta... Eu o numesc pentru mine însumi, dar cu multă ironie, Daliboriana... Aceasta nu este decât partea indiană a colecţiei mele. Păstrez o altă parte la New York şi a treia la Paris. Am sentimentul că stăpânesc mai bine această masă de volume fragmentând-o. Pentru că, puteţi să mă credeţi, nu trebuie să vă lăsaţi pradă dragostei pentru cărţi, locotenent Tewp. Toate nu sunt decât bucăţi de hârtie, morminte pentru gândurile moarte. Ceea ce contează cu adevărat este spiritul viu, camea care pulsează. Nimic altceva.

Nu înţelegeam ce voia să spună Galjero. Faptul că el evoca atât de uşor zădărnicia cărţilor, în vreme ce multe fuseseră arse peste tot în Germania, mă tulbura. L-am urmat în tăcere, neştiind ce să mai cred, printr-un labirint de culoare până când ne-am oprit în faţa unei uşi mari glisante, tapisată ci o mătase aspră, asamblată după moda japoneză. Deasupra uneia dintre scările de lemn era agăţat un medalion al cărui relief mi-a reamintit imaginile placate pe uşile de la intrarea în vilă. Ca şi cele din exterior, această figură reprezenta masca unui animal fabulos cu rât lung, un fel de porc sălbatic sau mistreţ african... Galjero a făcut să alunece uşa pe şinele ei unse cu ulei

de camfor. Am pătruns apoi într-o încăpere vastă, umbrită, scăldată în esenţe mirositoare, asemenea unei biserici. Vase de aramă distribuiau vaporii în mod egal, peste tot în spaţiu.

- Fumigaţii pentru alungarea insectelor, devoratori atroce de hârtie, nimic mai mult, mi-a şoptit Galjero, văzând că acest decor de templu mă surprinde.

Pe pereţi se întindeau coloane de etajere din lemn de teck.

- Asta nu pare aproape nimic, dar dacă adunăm lungimea tuturor acestor rafturi vom obţine mai mult de o jumătate de milă, îmi spuse cu mândrie gazda mea. Nu ştiu să existe în oraş o bibliotecă asemănătoare. Evident, dând-o deoparte pe aceea a Societăţii de Studii Asiatice.

Dinţii săi albi, fără defect, străluceau ca nişte vârfuri de sabie. Instinctiv m-am îndepărtat. Pentru a-mi recăpăta sângele rece, am luat un volum la întâmplare, pe care l-am strâns la piept ca un fel de pavăză derizorie. Dar Galjero a rămas liniştit, preferând să râdă de alegerea mea.

- Copertă galbenă, locotenent Tewp! Foarte bună scăpare! Sunteţi interesat de literatura erotică? Cine ar fi spus? Şi care este volumul pe care l-aţi ales pentru ora de siestă? Lăsaţi toată timiditatea! Arătaţi-ini!

îmi luă cartea din mâini înainte de a reuşi să-l împiedic.

- *„Manual de curtoazie pentru tinerele fete destinat caselor de educare*" de Franşais Pierre Louys... Aaa, da! Este un volum recent, dar autorul a trecut în eternitate! Aţi dori să vă citesc un fragment?

- Inutil! am spus eu înnebunit de noua mea stângăcie, dar Galjero deschisese volumul şi întorcea paginile.

- Insist! Literatura erotică este făcută pentru a citi cu voce tare. Şi apoi, acest *Manual* este un asemenea caraghioslîc! Este o culegere de sfaturi pentru ingenue. Ascultaţi aici...

- Mulţumesc, nu! Cred că voi descoperi toate acestea eu însumi, am spus întinzând mâna peste carte şi închizând-o, preferând să trec drept un pervers decât să suport o asemenea lectură.

- Foarte bine, foarte bine, prietene... Dar n-aţi vrea de asemenea *„Jermaphroditus"* de Antonio Beccadelli? Am aici o foarte frumoasă ediţie ilustrată... Indispensabilă pentru traducerea corectă a lui Ansonius ... Şi apoi, poate încă o poveste încântătoare, *poarta măgarului*"? Un anonim contemporan foarte sugestiv. Ascultaţi mai întâi rezumatul: la Roma, sub Domitian, o frumoasă patriciană este fals acuzată de adulter şi condamnată să intre într-un lupanar. Luaţi-o, vă las să savuraţi urmarea...

■M Cu siguranţă, nu! Vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră, dar, de fapt, lecturile mele obişnuite sunt mai... caste.

- Ah, da? Cu adevărat mare păcat! a exclamat Galjero cu un aer decepţionat. Dar poate că vreţi să spuneţi... călduţe? Lecturile dumneavoastră obişnuite sunt mai călduţe. Cum doriţi, mie mi-este egal... Reveniţi aici când vreţi, acum că ştiţi... în sfârşit, acum când cunoaşteţi drumul ca să fiu mai precis. Frunzăriţi tot ce vă place, amuzaţi-vă de noile descoperiri. Sunt stampe în dulapurile mari şi o excepţională ediţie *Kama Sutra* într-unul din sertare. Vă las acum. Pe mai târziu!

A dispărut ca o pisică. Am repus la locul lor indecentele volume galbene cu care Galjero crezuse că ar fi

bine să-mi încarce braţele, apoi am petrecut câteva zeci de minute încercând să descifrez titlurile pe spatele altor cărţi. Toate alfabetele se amestecau aici. Latin, chirilic, grec, ebraic, arab şi încă un mare număr de titluri sanscrite, apoi ceva ce mi s-a părut a fi chineză sau japoneză şi am văzut chiar hieroglife egiptene imprimate pe o serie de opere. Mă îndoiam, desigur, că Dalibor Galjero, oricât de erudit şi savant ar fi fost, ştia să descifreze măcar jumătate din aceste sisteme de scriere. El ajunsese din nefericire într-un punct în care bibliografii se lasă doborâţi de pasiunea lor de a se ataşa de volume pentru frumuseţea acestora sau pentru că preferă să viseze la misterele conţinute între coperte, decât să facă efortul de a învăţa să le descifreze.

Am întârziat puţin căutând opere de ezoterism şi de magie, fără să mă îndoiesc de faptul că ele ar exista. Dar fie că fuseseră camuflate, fie că titlurile lor fuseseră redactate într-un alfabet necunoscut pentru mine, n-am găsit nimic de acest gen. Lăsând să se răsucească mai departe în cercuri vaporii de esenţe care începuseră să-mi provoace o durere de cap, am ieşit. Febril, m-ain întors în camera mea şi m-am prăbuşit în pat cu braţele încrucişate. Căldura era copleşitoare. în plafon, ventilatorul mare cu pale de aramă abia reuşea să mişte un pic acest aer greoi, compact, care apăsa asupra întregii case şi mă făcea să regret răcoarea din subsolul închisorii militare, M-am târât în sala de baie unde am făcut un duş rece, lung, care m-a înviorat. Apoi, în timp ce mă îmbrăcam, am auzit o maşină scrâşnind pe pietrişul aleii centrale. Un claxon care a răsunat de trei ori a făcu păunii să ţipe şi ibişii să zboare. Uşa camerei doamnei Simpson s-a trântit de perete. Paşii ei s-au auzit ca nişte ciocane mici

pe marmura culoarului înainte de a se pierde pe scară. Am aşteptat puţin, apoi am coborât la rândul meu observându-i discret pe noii veniţi.

*

Sultanul Muradevâ era unul dintre seniorii locali, floare ofilită imediat după ce apare, trăgându-se dintr-o ramură străveche a aristocraţiei bengaleze. Odinioară, puternici, teribili, stăpâni incontestabili pe pământurile lor, aceşti oameni nu erau decât marionete lăsate pe locul lor prin graţia britanicilor care nu vedeau în ei decât slujitori docili ai politicii lor. Averea le rămăsese, bineînţeles, şi fără nici o îndoială crescuse, după sosirea occidentalilor care adăugaseră puterii economice tradiţionale, puterea mai mare a Bursei şi a schimburilor mondiale. Muradevâ, un omuleţ arămiu cu un obraz fin şi un păr negru, mătăsos, era aşadar posesorul unei frumoase averi pe care o folosea mai mult pentru plăcerile sale decât pentru fericirea supuşilor. Vioi, cu un umor mereu tonic, acest ţap tânăr nu înceta să se învârtească de la unul la altul, de la soţii Galjero, care râdeau zgomotos, la doamna Simpson care era geloasă pe succesul acestuia, dar nu îndrăznea să arate nimic. Mergând de-a lungul culoarelor, m-am strecurat în camera cu care mă obişnuisem dinainte şi mă pregăteam să-mi petrec restul serii, când doamna Simpson, pentru a se distra, părăsi salonul zgomotos unde prinţul făcea să strălucească bucuria sa de a trăi şi veni spre mine. La vederea ei, toţi muşchii mi s-au încordat. M-am ridicat repede din fotoliu şi am înţepenit într-o atitudine de apărare. Totuşi ceea ce-mi oferea ea nu era o faţă răutăcioasă. Dimpotrivă, americanca surâdea. Şi mi-a întins mâna.

- Nu aş vrea să fiţi supărat din cauza fanteziilor noastre din această dimineaţă, locotenente. Doamna Galjero şi cu mine avem prostul obicei de a tachina tinerii frumoşi. Să facem pace şi mai ales să fim prieteni. Vă promit să fiu cuminte cu dumneavoastră de acum înainte.

Ochii ei străluceau. Mi s-a părut sinceră şi curată. În acelaşi timp, puţin contrariat, am luat mâna ei într-a mea şi am strâns-o cu loialitate. Am asigurat-o prin câteva fraze modeste că nu eram atât de riguros pe cât păream şi că acceptam cu mulţumire cererea ei de armistiţiu.

- Sunt aici pentru a vă asigura securitatea şi confortul, doamnă. Vă sunt recunoscător că nu mă mai consideraţi o jucărie.

- Lucru stabilit, domnule ofiţer Tewp. Lucru stabilit... Acum veniţi cu noi să-l ascultăm pe sultanul Muradevâ...

Cu nasul ascuţit, buze subţiri, aproape inexistente, gât elastic împodobit de un triplu şir de perle fine, Wallis Simpson m-a luat de braţ şi m-a condus în salonul răcoros unde, soţii Galjero, strâns lipiţi unul de celălalt, întinşi molatec pe o canapea mare, îl ascultau surâzând pe prinţ debitând nu ştiu ce fleac monden. Două siluete învelite în voaluri albe stăteau tăcute în spatele lui. Am fost prezentat fără ca fantomele voalate să mişte un deget. Erau garda prinţului? Posibil. Dar staturile lor fine sugerau mai degrabă femei decât paznici solizi. Atunci? Metrese? Curtezane? Nu puteam spune nimic, dar erau atât de ţepene, că în cele din urmă m-am gândit la ele ca la nişte statui autentice. M-am aşezat într-un fotoliu la distanţă şi mă forţam să dau atenţie divagaţiilor hindusului care îşi încânta auditoriul cu un val de trăncăneli, de zvonuri, de bârfe despre diverse figuri din înalta societate

din oraş şi din provincie. Nu cunoşteam pe nimeni dintre indivizii menţionaţi, dar tonul era incisiv, picant, anecdotele bine întoarse. Oricât de insignifiantă ar fi fost, vorbăria prinţului Muradevâ putea cel puţin să amuze, în ciuda a ceea ce hotărâsem, am râs împreună cu ceilalţi. Asta a durat o oră fără să fie posibil a-l întrerupe, apoi energia lui s-a prăbuşit dintr-o dată. S-a înfundat într-un fotoliu şi n-a mai vrut să continue, ca şi cum ar fi fost istovit de el însuşi, ameţit de propriul său venin ...

- Haideţi, prinţe, a spus Dalibor care nu încetase să mângâie mâna soţiei sale, spuneţi-ne, în sfârşit, cine sunt aceste persoane care vă întovărăşesc şi care stau atât de calme şi atât de răbdătoare în spatele dumneavoastră...

- Oh. aşa e! a ţipat micul sultan cu o voce ascuţită. Le uitasem. Este prima din cele două surprize pe care vi le-am adus astăzi! Avansaţi porumbiţelor şi arătaţi-vă!

Ascultătoare, cele două siluete alunecară până în faţa noastră, apoi dintr-o singură mişcare au făcut să cadă voalul care le acoperea din creştet până în tălpi. Au apărut două fete foarte tinere, îmbrăcate fiecare cu un pantalon bufant lejer şi o bustieră foarte strânsă, care lăsa braţele goale şi expunea pântecul lor plat. Brăţări împodobite cu clopoţei le înconjurau gleznele şi încheieturile mâinilor. Diademe şi bijuterii erau fixate în pletele lor.

- Două dansatoare... Sunt ale dumneavoastră, doamnă Simpson, vi le ofer... Puteţi să le luaţi cu dumneavoastră în Anglia, sau, mai bine, să le aruncaţi după folosire! Ha, ha, ha!

Şi a izbucnit într-un râs odios de dihor, care m-a călcat pe nervi. L-aş fi bătut cu plăcere.

- Să le iau cu mine? a cotcodăcit Simpson. Ca pe animalele pierdute sau aruncate la marginea drumului?

Da, ideea este plăcută. Dar cred că mă voi mulţumi cu prezenţa lor aici...

- Cum doriţi, draga mea... Dar lăsaţi-mă să vă explic la ce vă vor folosi. Mai întâi trebuie să le cunoaşteţi numele. Cea pe care o vedeţi în stânga, mai mare ca statură, şi mai voluptoasă este Rajiva. Cea de a doua, Madurha, puţin mai fragilă este şi ea o expertă în jocurile dragostei. Amândouă sunt foarte suple, foarte mângâietoare... Prima are o structură naturală foarte strâmtă. Geografia celei de a doua este mai deschisă. Eu o sfătuiesc în principal să păşească pe alt drum pentru că cedează cu ştiinţă şi plăcere. Spun asta pentru Dalibor, în cazul posibil în care aţi accepta, bineînţeles, să i le împrumutaţi...

- Desigur, a spus Simpson, aruncându-i lui Galjero un oribil surâs de intermediar.

Laiime nu s-a clintit din loc.

- Haideţi, fetiţelor, arătaţi-i noii voastre stăpâne cât de bine posedaţi arta dansului şi a bucuriei!

Muradevâ a bătut din palme ca un rege barbar, un Attila de operetă. Imediat cele două fete au început legănatul lor lasciv, producând ritmurile după care se mişcau prin lovituri de călcâie izbite de sol şi răsuciri de încheieturi de mâini, făcând să sune clopoţeii şi să vibreze aerul în jurul lor. Muziciene şi dansatoare în acelaşi timp, ele înlănţuiau figurile, poziţiile, cu o graţie cu totul unică. Coordonate, simetrice, compoziţia lor simboliza ideea de anamorfoză, de îngemănare, obţinând efectul unei oglinzi. Apoi am observat că, subtil, prin atingeri uşoare, această mecanică se deregla, că artistele căpătau puţin câte puţin propria autonomie, păstrând însă armonia anterioară. Într-o dinamică nouă au apărut rolurile.

distingându-se astfel dramaturgia. Raporturile sugerate de gesturile lor nu mai erau acelea de egalitate, ci, dimpotrivă, de dominaţie şi de supunere. Masivă, musculoasă, Rajiva interpreta bărbatul. Suplă, unduioasă, Madurha era femeia... A durat mult timp. în viaţa mea nu mai văzusem un asemenea spectacol, eu ignorasem că trupul uman poate degaja prin poziţiile sale o asemenea forţă de lubricitate şi inocenţă. Sultanul gâfâia şi îşi mușca pumnul privind la aceste fete care interpretau în dans amorul fizic. Soţii Galjero, pe de altă parte, păreau imperturbabili, ca şi cum n-ar fi asistat decât la un spectacol banal... Dintr-un etui de lac, doamna Simpson scoase o ţigară pe care o fixă într-un ţigaret de sidef. Fumul pe care îl trăgea şi care plutea până la mine era înmiresmat cu mirodenii, o mireasmă sălbatică, departe de mirosul obişnuit al tutunului. îi întinse obiectul doamnei Galjero, care îl păstră pentru ea şi isprăvi savurarea lui torcând ca o pisică întinsă la soare. Cele două dansatoare ajunseseră deja la punctul culminant al prestaţiei lor. Corpurile lor se epuizau în ritmul tot mai viu al clopoţeilor, apoi când cadenţa părea că atinsese culmea ei şi nu mai putea progresa fără să ne spargă timpanele, totul s-a oprit brusc. S-a auzit un strigăt.

Muradevâ, cu obrazul scăldat de sudoare avea gâtul umflat, iar ochii săi ieşiţi din orbite priveau spre pântecul fetelor. îi era cald. îi era frig. Nu ştia ce să facă. Tulburarea lui era comică pentru cei care o priveau. Mă gândeam că era ca o bucată de fitil care s-a aprins singur. Simţindu-şi ochii arzând, maharadjahul a cerut de băut. Un băiat i-a adus un pahar de citronadă cu gheaţă pe care l-a băut dintr-o sorbitură şi a încheiat cu un râgâit fără să se formalizeze mai mult decât un copil.

- Ce spuneţi? a întrebat el în final, în timp ce-şi căuta o aparenţă de ţinută.

Doamna Simpson i-a mulţumit pentru cadoul atât de original şi i-a promis că-l va folosi bine, totul pe un ton atât de ponderat, atât de natural, că n-am putut discerne dacă vorbele ei erau serioase sau ironice.

Conversaţia începu să se învârtească în jurul a aceea ce se numeşte Tantra, arta hindusă a amorului. Asupra acestui subiect părea că toată lumea vrea să-şi dea cu părerea, să-şi mărturisească preferinţele, să citeze exemple.

- Ştiţi, a spus sultanul, că unele practici Tantra au ca scop divinizarea femeii? Din nefericire, pentru asta ea trebuie să petreacă cel puţin zece luni alături de bărbat, în tot acest timp, viitorul ei bărbat doarme pe pământ la picioarele ei. Mai apoi i se permite să doarmă şase luni în stânga ei - dar fără a avea vreun contact - apoi încă şase luni în dreapta, în aceleaşi condiţii. Apoi vine numai prima atingere. Dar pentru a se consuma totul până în final trebuie să mai aşteptţi încă un an... Asta înseamnă în cele din urmă aproape treizeci şi şase de luni de totală abstinenţă!

- Se impun treizeci şi şase de luni fără bărbat? Imposibil! a gemut doamna Simpson ca şi cum cineva ar fi jupuit-o de vie. Eu agonizez deja când trec treizeci şi şase de ore fără să fiu atinsă!

Asta a făcut pe toată lumea să râdă şi nu a scandalizat pe nimeni. Aparent eram singurul din acest ansamblu care cultiva o moraia obişnuită, aproape severă, prietenă cu rigoarea. Iubeam castitatea, curăţenia raporturilor umane şi detestam dedesubturile desfrâurilor fizice, toate fastidioasele slăbiciuni ale corpurilor. Această conversaţie

mă indispunea, aveam sufletul răvăşit auzind detaliile tuturor acestor bizarerii care păreau atât de naturale altora, atât de indispensabile echilibrului lor. Nu înţelegeam nimic din acestea. Am rămas tăcut, încercând să uit, preferând să stau în umbră, refuzându-i chiar cu un gest pe servitorii care se apropiară vrând să aprindă o lampă pe masa de alături de mine.

S-a servit în sfârşit cina şi am pretextat o chestiune de serviciu pentru a dispărea, pentru a mă sustrage unei noi şedinţe de vorbărie. Simţeam că am nevoie de aer proaspăt, de vederea unei figuri obişnuite şi de simpla prezenţă a unei fiinţe la fel de banale ca mine. Mi-am amintit că Hardens îmi spusese că un pichet de gardă se află la intrarea în vilă. M-am agăţat de asta ca de o scândură de salvare pe apă şi am traversat parcul pentru a merge să salut o clipă acei oameni care îmi semănau. Afară, instalată aproape de două camioane militare, se organiza garda, sub conducerea unui caporal. M-am oprit să flecăresc cu aceşti oameni cât de mult timp am putut, fumând chiar până la capăt o ţigară cu gust înţepător care îmi fusese oferită şi al cărei gust nu avea nimic comun cu esenţele împrăştiate din gura lui Simpson. Pe genunchi am înşirat câteva cuvinte pentru Swamy şi le-am încredinţat sergentului pentru a le pune chiar în mâna celui care, printr-un hazard al destinului, devenise ordonanţa mea. I-am fixat o întâlnire pentru a doua zi şi i-am cerut să-mi ducă câteva lucruri personale pe care le lăsasem în camera mea militară. Dar ăsta nu era decât un pretext. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva care mă cunoaştea puţin. Dacă nu pentru a mă descărca, cel puţin pentru a împărţi inconfortul cu cineva care părea să-mi fie prieten. După ce a împăturit biletul meu şi eu mă

pregăteam să mă întorc la soţii Galjero, sergentul m-a luat deoparte. Ne-am strecurat de-a lungul zidului, aproape de medalioanele gravate.

- Este un lucru pe care aş vrea să-l ştiţi, domnule locotenent, a început el încurcat... Cum e acolo, înăuntru?

L-am privit, uimit, apoi m-am lansat, fără răutate, în descrierea formală a locurilor, crezând că doar curiozitatea îl făcea să-mi pună o astfel de întrebare, dar el m-a oprit.

- Nu, nu... nu vă întreb cu ce seamănă şandramaua. Vreau să ştiu dacă... dacă vă simţiţi bine acolo...

Nu, evident că nu mă simţeam bine. Departe de asta chiar. Dar nu-i puteam spune nimic. L-am privind strângând din buze.

- Pentru că noi aici... în sfârşit, oamenii şi cu mine... Notaţi, nu chiar toţi, dar foarte mulţi dintre ei... Ei bine... există impresia că ne aflăm în faţa unui fel de cimitir... Sau, mai degrabă a unui abator. Penkawr, pe care îl vedeţi acolo, aproape de camion... el a lucrat în măcelăriile industriale. El spune că pute a sânge aici ca în uzinele de came. La fel... Şi alte patrule au remarcat acelaşi lucru... Este deja a treia misiune a mea pe acest trotuar şi de fiecare dată am coşmaruri. Visez acest loc. Cu sânge peste tot... Şi sculpturile din zid îmi râd în nas şi vor să mă înghită!

L-am oprit pe sergentul care se ambala, se înroşea, părând dintr-o dată victima unei crize de angoasă asemenea aceleia pe care o suferisem eu însumi când eram încă sub efectele vrăjitoriei lui Keller. L-am calmat cât de bine am putut, folosind cuvinte simple, banale, dar care i-au liniştit mult nervozitatea. în timp ce ne

întorceam şi sergentul îşi răsucea încă mâinile, iar eu terminasem conversaţia dându-i asigurările necesare, am perceput un zgomot de motor care creştea. Poarta reşedinţei s-a deschis din interior şi puternicul Torpedo alb al sultanului Mflradevâ a trecut în trombă prin faţa noastră, făcând să scrâşnească pneurile pe asfalt înainte de a dispărea cu mare viteză pe strada prost luminată. Lăsându-l acolo pe sergent cu viziunile sale, m-amîntors cu paşi mari sperând că doamna Simpson nu profitase de absenţa mea pentru a-şi încălca cuvântul!... Şi totuşi asta se întâmplase. Americanca plecase cu hindusul într-un turneu prin cabaretele din cartierul colonial. Am vrut să mă întorc la intrare, să alerg până la sergent, să iau un vehicul împreună cu el şi să mă lansez în urmărirea evadatei, dar Dalibor Galjero m-a făcut să-mi schimb hotărârea.

- Renunţaţi, locotenente. Doamna Simpson este destul de mare pentru a se ocupa singură de ea. Este o femeie liberă şi puternică. O *băietană,* cum se zicea la Paris acum vreo cincisprezece ani. Nu i se va întâmpla nimic Ţi apoi Muradevâ cunoaţte oraţul ca pe buzunarul său. El nu o va expune nici unui risc şi ea se va întoarce la noi la adăpost proaspătă ca un crin, dulce ca o căprioară, vă asigur...

Resemnat, m-am lăsat convins. Bombănind, furios contra mea, am urcat în cameră, am stins lumina şi am încercat să-mi găsesc somnul. Zadarnic. Nu doar pentru că mă copleşeau reproşurile şi mă rodea neliniştea privitor la metresa regelui, lăsată aproape singură într-un oraş imens mişunând de mii de pericole, ci şi pentru că de fiecare dată când închideam pleoapele, imaginile acestei zile penibile veneau să-mi acopere gândurile...

Imaginea mâinii doamnei Galjero pusă pe încheietura mâinii mele, degetele sale lungi desfăcând rochia până la sâni, limba ei roză şi vioaie care se juca la contactul cu zgripţuroaica de Simpson, corpul său gol, atât de alb, atât de frumos, care ondula cu atâta bucurie şi impudoare peste cel al americancei răsturnate, amintirea gemetelor de felină, şi în sfârşit momentul în care a suferit influenţa nu ştiu cărui drog necunoscut... Bulversat de toate aceste gânduri, îmi simţeam carnea iritată. Mă învârteam fără încetare în patul meu căutând o poziţie în care să pot respira liber... Pentru că mă simţeam strivit de o greutate din clipă în clipă mai grea, o greutate care devenea implacabilă. Mă dureau toţi muşchii şi pielea mi se irita la cea mai mică frecare de cearşafuri. M-am ridicat dintr-o săritură furioasă, m-am îmbrăcat, am ieşit din cameră şi am coborât scara. Pe primul palier am auzit zgomote venind de la primul etaj. Muzică şi râsete...

Sub lumina dulce, aurie, am trecut printr-o uşă întredeschisă. Am recunoscut mieunatul moale al lui Laiime Galjero. Asta a acţionat asupra mea ca o hipnoză, în clipa aceea eu nu-mi mai aparţineam, copleşit în întregime de nevoia de a vedea ce provoacă asemenea gemete de extaz. Cu pas de somnambul, de automat tară creier şi voinţă, am înaintat pe culoar până la uşa de unde se filtra melodia şi am împins-o puţin... Ea a pivotat fără zgomot, fără ca nimic să trădeze prezenţa mea.

Era o încăpere decorată oriental, toată vopsită în ocru roşu peste care se întindeau tapiserii din mătăsuri strălucitoare, presărată cu covoare groase şi perne enorme, luminată de câteva lumânări mari, răspândite

în jur. Nu erau nici mese, nici scaune, nimic altceva pentru a te aşeza decât grămezi de pânzeturi irizate, blănuri fine, ţesături de caşmir neglijent aruncate pe podea.

Se aflau acolo patru siluete. Trei aşezate privind-o pe ultima, ridicată, care se mişca în faţa lor în ritmul muzicii ieşind, după cât mi se părea, dintr-o nişă mare^ acoperită cu o ţesătură opacă... Nu era muzică mecanică, ieşită dintr-un gramofon, nici cea a unui post de radio care ar transmite o melopee modernă. Nu. Era o muzică vioaie, frapantă şi percutantă, de adevărate instrumente, sonore şi totuşi discrete, astfel încât să nu te distragă de la spectacolul pe care îl acompania. Am recunoscut sunetul viorii, al unei tamburine, chiar al flautului... Trei sau patru muzicieni trebuie să fi fost instalaţi în cavitatea închisă, unde cântau fără să vadă evoluţia dansatoarei care se balansa în sunetul ritmurilor lor lente. Pentru că era o dansatoare care se mişca în faţa a trei spectatori autorizaţi şi în faţa mea, privitor clandestin de la marginea scenei. Dar această dansatoare nu era nici masiva Rajiva, nici mărunta Madurha. Dansatoarea era Laiime Galjero, lujer înalt de came albă, lucioasă, goală... Ea se balansa dulce ca o corabie la ancoră. Făcând să se mişte şi să se onduleze bazinul sau, ea îşi desfăcea coapsele în ritm, arătând din ce în ce mai mult rana sexului ei tandru şi atingându-şi cu mâinile pântecul, pulpele, mângâindu-şi sânii... Nu mai era o femeie cea pe care o aveam în faţa ochilor. Nici occidentala aranjată şi respectabilă, oricât de balcanică ar fi fost, ci un demon, un duh necurat, un animal lubric din altă lume care simţea atâta plăcere în a se arăta, a se exhiba, a se prostitua în faţa celor care o priveau şi o mângâiau cu

ochii lor umezi. Aceşti alţii erau reprezentaţi de Dalibor, cu părul ţeapăn şi mâinile tremurând. Părea atât de fascinat ca şi cum ar fi contemplat nuditatea soţiei sale pentru prima oară. Cât despre Rajiva şi Madurha pe care ie adusese cu el sultanul MGradevâ, spectacolul le făcuse să intre în transă. Focul care li se arăta le încinse dintr-o dată. Părăsind braţele lui Dalibor, care, neglijent, le atingea mai jos de pântece, ele s-au dezbrăcat de veşminte, s-au ridicat goale pentru a se alătura femeii albe şi pentru a dansa împreună figurile pe care le învăţau de la ea. Şi în curând n-au mai fost decât trei corpuri frumoase în cadenţă, care pulsau împreună şi se închideau, apoi se deschideau din nou cu aceeaşi obscenitate, dar şi cu aceeaşi forţă, aceeaşi dorinţă de a trăi ca un muşchi cardiac. La acest dans de pulpe, la aceste ondulări de came fină, ultimul personaj a scos un strigăt, un horcăit. Era un bărbat pe care nu-l văzusem încă, masiv ca un Buddha. Un hindus imberb şi fără turban, cu plete grizonate şi uleioase care se răsuceau în jurul gâtului său gros. îl vedeam pe trei sferturi pentru că lumina nu-mi permitea să-i disting trăsăturile... încet, Laiime Galjero, se lăsă să alunece pe o ţesătură care se bomba straniu pe podea. Mereu graţioasă, mereu dansând, mereu lubrică şi întorcându-se acum pentru a lăsa să i se vadă mai bine fesele tari, ea se aplecă şi smulse pătratul de mătase verde care ascundea un imens şarpe încolăcit pe inelele sale. A luat animalul în braţele sale puternice, s-a înfăşurat în el şi s-a jucat ducându-i capul triunghiular pe gât, pe umeri, pe obraji... Celelalte fete dansau încă şi muzica nu se oprise, reproducând fără încetare aceeaşi buclă melodică, profundă, îmbătătoare, ca un vin dulce. Laiime, purtând reptila ca o etolă pe trupul său delicat a

înaintat către omul necunoscut şi, sub privirea constantă a lui Dalibor, şi-a desfăcut coapsele în dreptul feţei sale astfel încât el să-şi pună gura în dreptul crăpăturii sale pe care eu o vedeam lucioasă ca solzii şarpelui. Omul a luat ceea ce i s-a oferit. A durat mult timp. Un timp infinit. Ore, zile, ani înspăimântători... Nu mai ştiam nimic. Mă simţeam umilit, disperat ca un adolescent trădat. Sufletul meu implora mila, dar ochii mei voiau totuşi să vadă, să prindă această clipă, aceste mişcări, aceste schimburi uluitoare de situaţii şi să păstreze înscrisă pentru totdeauna în fundul retinei lor imaginea infectă şi fabuloasă a lui Laiime Galjero, cu mâinile agăţate de claia de păr a omului masiv, cu pântecul curat şi tremurând de plăcere, pântecul ei neted lipsit de semnul care ar fi arătat că odată fusese hrănită cu sângele unei mame...

M-am strecurat prin deschiderea uşii, m-am trezit pe culoar şi m-am îndepărtat de acest etaj de unde veneau în valuri noi zvonuri de bacanale. Inima îmi bătea să se spargă, venele îmi erau umflate şi îmi apăsau asupra nervilor, gâtlejul nu mai voia să se deschidă şi aerul îmi lipsea ca şi cum m-aş fi înecat... Lovindu-mă de pereţi, m-am clătinat până afară şi am deschis cu zgomot o uşă-fereastră pentru a mă prăbuşi în iarba din spatele casei. Cu faţa lipită de pământul gras, am închis ochii şi am încercat să redevin stăpân pe mine însumi. Puţin câte puţin, reîmprospătat de humusul al cărui miros dulce îl simţeam pătrunzând în mine şi acţionând ca un balsam, m-am calmat în sfârşit şi mi-am regăsit spiritul şi puţin din demnitatea mea. Deşteptat, m-am ridicat şi am întins mâinile în faţa mea. Toate pietricele şi fărâmiţele negre care păreau că zgârie pământul peluzei

mi le-am pus pe obraz şi m-am frecat cu ele vreme îndelungată. Asta m-a înviorat şi a reuşit să-mi readucă luciditatea. M-am întors pentru a contempla faţada vilei. De afară nu se vedea nici o lumină arzând. Totul părea paşnic şi adormit. Ştiam totuşi că în spatele zidurilor se desfăşurau mângâieri înspăimântătoare, se dezlănţuiau fără frâu pulsaţiile cele mai ruşinoase. Asta m-a ofensat şi m-a întristat. M-a întristat, da, căci îmi era milă de aceşti oameni, de aceşti Galjero mai ales, cărora mărinimia divină le dăduse totul — frumuseţe, avere, educaţie şi inteligenţă - dar care considerau că e bine să cultive perversităţile cele mai grosolane, prieteniile cele mai zadarnice. Da, cu adevărat aceşti oameni erau de plâns!

Voiam să merg în noapte, singur, departe de toţi aceşti oameni pe care nu-i înţelegeam. Am început să rătăcesc prin parc fără scop. Am găsit o bancă sub o boltă de verdeaţă şi m-am lungit să privesc stelele curate şi limpezi învârtindu-se deasupra mea. Cerul strălucea ca o scenă de teatru, Astrele se mişcau, le vedeam alergând dintr-un capăt în celălalt al boitei nocturne, învârtindu-se într-un dans cosmic despre care nu auzisem nimic. Am basculat într-un fel de vertij invers. Mă simţeam aspirat de aceste înălţimi care alcătuiau piscul şi hăul lumii. Pentru că mi-a apărut atunci ca un fel de revelaţie că acestea nu erau astrele care domină lumea ci dimpotrivă era planeta noastră care cădea beată, pierdută, singură către ele într-o cădere infinită care va dura până la ultima răsuflare a ultimului om... Am închis pleoapele şi am adormit. Deasupra mea, foarte aproape, dar imposibil de atins se ridica marea stupă sumbră. Apoi ziua a început să înroşească orizontul. Păsările au început să ciripească, o ceaţă s-a format deasupra peluzei şi a căzut pe mine ca

un cearşaf. Dar un foşnet de frunziş m-a scos dintr-o dată din această reverie. M-am sculat. Acum, obişnuiţi cu obscuritatea, ochii mei distingeau fără greşeală patru siluete: ale cuplului Galjero şi ale celor două dansatoare care mergeau cu vizetă spre fundul parcului. Imediat m-am ascuns în umbră, ca să nu mă vadă, şi i-am lăsat să treacă, fantome tăcute alunecând prin noaptea orientală ce era pe sfârşite. I-am urmărit de la o distanţă bună, scoţându-mi din precauţie, încălţămintea pentru ca paşii mei să nu facă să scârţâie pietrişul aleilor. Ei au trecut prin labirintul de bambus, au traversat o nouă întindere de peluză unde dormeau păunii şi au atins acea linie de arbori sălbatici care păreau să marcheze liziera între partea ordonată a grădinilor şi zona lor rebelă, jungla lor. Siluetele lor intrară în desiş şi dispărură din câmpul meu vizual. M-am apropiat la rândul meu şi am văzut că un perete masiv de spini bara pista pe care o luaseră. Pipăind, zgâriindu-mi pumnii în frunzele tăioase, am încercat în van să localizez spărtura prin care dispăruseră, dar mă găseam în faţa unui zid de apărare, o împletitură de vegetaţie aspră care refuza să mă lase să trec. Am mers de-a lungul acestei liziere cam o sută de yarzi, apoi am revenit la locul de plecare şi am pornit în cealaltă parte fără succes... M-am întors în sfârşit, disperat, neputincios şi am reintrat în vilă.

Ziua a venit repede. Curând casa a început din nou să mişune de servitori, lenjerese, menajere care se puseseră în mişcare să pregătească noua zi a stăpânilor, îmi doream un ceai tare şi cald. Am împins uşa unui oficiu. Aşezată la un capăt al mesei mari de aici, am descoperit-o surprins pe doamna Simpson care îşi înmuia neglijent buzele într-un bol mare de cafea. Ochii îi erau

duşi în fundul capului şi marcaţi de cearcăne mari, dar ea părea calmă şi dulce. Un servitor i-a adus o farfurie cu o enormă omletă cu slănină.

- Doriţi ceva, Tewp? m-a întrebat ridicând cu greu ochii spre mine.

- Nu mi-e foame, doamnă, mulţumesc, am răspuns eu pe un ton înţepat.

- Hai, hai, nu vă lăsaţi doborât. încercaţi să prindeţi putere, frumosule militar.

- Putere? Dar pentru ce?

- Prinţul Muradevâ ne-a promis două surprize. Prima a fost banală. Nu erau decât nişte dansatoare. A doua, mult mai excitantă va fi peste câteva zile, este vorba de o...

- O ce anume?

- O vânătoare de tigri, micule Tewp! O vânătoare de tigri!

Apartamentul princiar

Am lăsat-o pe doamna Simpson să se hrănească liniştită; apoi, cu stomacul plin şi simţurile satisfăcute, a plecat să-şi regăsească însoţitorii şi n-a mai ieşit toată dimineaţa. După plecarea ei, am rămas o clipă singur în bucătărie, bătând nervos tăblia mesei de lemn cu vârful unui cuţit. Jaywant intrase şi păruse contrariat să mă vadă astfel instalat, fără mofturi, într-un spaţiu destinat mai degrabă servitorilor.

- Eu nu sunt un invitat al doamnei şi domnului Galjero, cum sunt ceilalţi, i-am replicat, după ce el mi-a propus să-mi aducă micul dejun în cameră. Sunt aici în serviciu nu pentru plăcerea mea. Pot să termin de mâncat aici. Vom profita de asta ca să stăm puţin de vorbă, bineînţeles dacă vreri.

Cel de-al doilea intendent m-a privit surprins.

- Să stăm de vorbă? Ar fi o plăcere Sahib Tewp... Dar... despre ce?

- Despre tot şi despre nimic... am început eu dul-eeag-ipocrit în vreme ce el curăţa locul în care mâncase doamna Simpson. Vorbiţi-mi puţin despre stăpânii dumneavoastră, de exemplu. Sunt oameni plăcuţi pentru cei care îi servesc?

- Foarte plăcuţi, domnule. Au micile lor fantezii ca toţi stăpânii. Dar ei nu-şi lovesc niciodată servitorii - ceea ce este rar. Şi apoi... noi îi vedem atât de puţin. Ei n-au mai venit să locuiască la Caicutta poate de mai bine de doi ani... Au multe alte reşedinţe, ştiţi.

Şi Jaywant începu un lung şir de laude despre români. Cât erau de primitori cu oaspeţii lor, cura îi ajutau pe cei care erau la nevoie, cât de iubiţi erau de cei cu care intrau în contact... Toate acestea mi s-au părut la început asemenea discursului convenţional al unui director de hotel care îşi face o datorie din a nu-şi deranja angajaţii în faţa unui străin. Dar tonul lui Jaywant era atât de convingător, elogiile sale atât de naturale, că am terminat prin a crede că devoţiunea pe care o purta soţilor Galjero era absolut sinceră. Am optat atunci pentru alegerea altui subiect.

- Am crezut că văd o persoană mergând la primul etaj, i-am spus cu aerul cel mai inocent din lume, în timp ce hindusul îmi punea în faţă un bol mare de cafea fierbinte. Un om pe care nu l-am mai văzut niciodată pe aici. Mai sunt şi alţi oaspeţi în afară de doamna Simpson?

Jaywant s-a crispat.

- Nu, domnule. Cred că v-am spus deja asta. După cunoştinţele mele, dumneavoastră sunteţi singurul invitat în reşedinţă. Dacă ar mai exista un altul aş fi ştiut imediat, vă asigur...

Jaywant nu părea să mintă. Am încercat apoi să-l păcălesc cu alte întrebări, cu alte aluzii, dar n-am obţinut nimic în plus de la el. Când am urcat în camera mea, să mă schimb, am fost anunţat că o ordonanţă mă aşteaptă la gard. Swamy era acolo, mergând în lungul şi în latul trotuarului.

- V-am adus o scrisoare de la colonelul Hardens, domnule locotenent, mi-a spus el întinzându-mi un plic sigilat. Mi s-a precizat clar că trebuie să vi-l înmânez personal.

Am deschis scrisoarea sigilată. Scrisă de mâna sa, dar nesemnată, aceasta conţinea un ordin simplu, acela

de a veni la următorul miez de noapte în faţa aceluiaşi gard unde Hardens va veni personal să mă întâlnească. Asta era tot. Nu erau explicaţii, nici comentarii, nici o umbră a vreunui indiciu care mi-ar fi permis să întrevăd cum s-ar putea motiva această întrevedere tardivă sau să justifice natura ei clandestină. Eram condamnat să-mi înalţ un eşafodaj din pure speculaţii.

Doamna Simpson nu a mai vrut să părăsească reşedinţa Galjero în ziua aceea. A dormit până la ora prânzului, apoi şi-a petrecut toată după-amiaza întinsă pe un şezlong în compania lui Laiime Galjero, frunzărind reviste, comentând articole şi chicotind ca cele mai obişnuite femei. Consacrându-mi timpul propriilor gânduri, m-am ocupat cu scormonirea exteriorului casei, profitând de lumina de zi pentru a încerca să găsesc calea de acces în fundul parcului, aproape de tumul negru. Toate drumurile care păreau să ducă la el nu erau decât fundături care se împleteau spre marele perete de vegetaţie. Dacă era o trecere - şi cu siguranţă că era una - trebuie să fi fost disimulată abil astfel încât să înşele privirea, aşa că nu o puteam repera. M-am întors de câteva ori în acelaşi loc, încercând să înmagazinez un maximum de informaţii despre dispunerea locurilor, obiceiurile personalului, indicii despre activităţile lor, căutând mereu să aflu ce se întâmplase cu omul masiv întrezărit în camera de orgii sau cu cele două dansatoare pe care nu le mai revăzusem de când fuseseră conduse de Galjero la adăpostul din fundul grădinii.

Un vechi grajd fusese transformat în garaj.

Am intrat. Erau expuse vreo cinci sau şase vehicule, automobile superbe de care aveau grijă doi servitori în salopete negre. Mi-am trecut respectuos mâna pe tabla

lustruită, pe accesoriile din aramă şi crom, când în spatele meu a răsunat vocea lui Dalibor.

- Bugatti Royal model 41, 1927. L-am cumpărat de la New York. Este evident puţin depăşit la nivel estetic, dar performanţele lui sunt remarcabile. L-am achiziţionat de la un vechi pensionar de la Rikers Island, marea închisoare de pe coasta de est a Statelor Unite. închisoarea gangsterilor din New-York! Cel care mi-a vândut-o era supranumit „omul care nu poate muri": Legs Diamond în persoană. Vă spune ceva acest nume?

- Nu ştiu mare lucru despre ticăloşi, domnule Galjero. De obicei respectul meu nu merge spre acest gen de oameni.

- Bine aţi spus, locotenente Tewp... Nu sunt decât nişte brute. Şi apoi, în ciuda celor şaptesprezece gloanţe pe care le-a primit în corp, în cursul carierei sale, fără să Sufere prea mult, a terminat într-o baltă de sânge... Dar, spuneţi-mi, văd că ochii vă strălucesc... Ce aţi zice să conducem această maşină? Doamna Simpson şi-a exprimat dorinţa de a rămâne liniştită aici în astă seară. Lăsaţi-mă să profit de asta pentru a vă face să descoperiţi treptele de viteză ale acestui motor.

înainte chiar de a putea să-i răspund, românul a deschis portiera de la Bugatti şi m-a împins ferm înăuntru. Cheile erau în tabloul de bord. El a făcut motorul să demareze şi, în mai puţin de un minut, am părăsit proprietatea prin poarta cea mare. Rulam în tăcere, în timp ce străbateam bulevardele care duceau departe de oraş. Dalibor Galjero avea o manieră de a conduce suplă, fluidă şi dovedea o mare siguranţă în aprecierea situaţiilor, chiar dacă se amuza uneori părând că-şi asumă unele riscuri. Am pornit pe drumul de est, în direcţia coastei.

Peisajul se schimba rapid trecând de la urbanul colonial la urbanul local, apoi la sat şi la pârloage, în cele din urmă. Dalibor nu spunea nimic, concentrat cum era asupra condusului, îmbătat de viteza pe care nu încetase s-o mărească treptat după ce părăsisem zonele locuite. Drumul a ieşit în sfârşit la mare şi am pomit-o spre nord pentru a urma litoralul pe o lungă linie dreaptă.

- Aici am vrut să vă aduc, a spus Dalibor încetinind. Acest drum este perfect rectiliniu pe aproape zece mile. Şi şoseaua este în stare destul de bună, atât cât e posibil în India. Pe această pistă automobilul va putea atinge maximum de viteză. Treceţi în locul meu, Tewp!

Am vrut să protestez, dar el a coborât şi m-a forţat să trec în locul lui. Am suspinat. Desigur, Swamy îmi arătase principalele manevre pentru a face să avanseze un vechi camion de armată, dar mă îndoiam că ele puteau fi aplicate unui automobil atât de puternic.

- Prefer să vă previn, domnule, sunt departe de a fi un conducător auto expert!

- Bah! Asta n-are nici o importanţă. Lăsaţi-vă ghidat, el va face toată treaba, a spus Galjero cu un aer perfect degajat, tăind capătul unei ţigări. Să mergem, vă rog!

Am recapitulat mental operaţiile necesare demarajului, am eliberat prudent pedala de frână, am ambreiat, am accelerat... Maşina a mormăit puţin, dar n-a ţâşnit, în mâinile mele volanul era suplu şi ascultător. Am crescut încet regimul motorului până am ajuns la o viteză pe care o consideram rezonabilă.

- Haideţi, haideţi, Tewp! mă încuraja Dalibor. Nu e un mecanism care să vă timoreze. Maşinii îi place să fie brutalizată! Apăsaţi, apăsaţi!

Am apăsat pe accelerator. Treizeci de mile pe oră! Patruzeci! Cincizeci! Niciodată nu cunoscusem o asemenea viteză... Inima mea a început să bată ca aceea a unui copil care se amuză să se ridice mereu mai sus pe un balansoar. Dar aceasta nu era decât o viteză ridicolă pentru Dalibor Galjero care, punând dintr-o dată piciorul peste al meu, apăsă pedala până la fund. Am trecut într-o clipă de la 50 la 80 apoi la 100 de mile pe oră.

- Cu cât veţi conduce mai repede, cu atât veţi fi mai în siguranţă, a strigat Dalibor, în timp ce motorul sforăia. Cu cât veţi conduce mai repede şi cu cât nervii se vor concentra mai mult, cu atât reacţiile vor fi mai rapide... Asta e secretul! Secretul pentru orice, de altfel. Trebuie să mergi cu viteză în tot ce faci, Tewp! Trăieşte cu viteză în toate! „Trăieşte cu viteză în toate!" a rostit apăsat Dalibor. „Nu ezitaţi!" îmi spusese doamna de Reault. Era în fond aceeaşi filozofie pe care o practicau aceşti oameni totuşi atât de diferiţi. Românul şi-a retras piciorul şi m-a lăsat în întregime responsabil cu condusul maşinii. Nu am frânat, menţinând această viteză, chiar amplificând-o, găsind dintr-o dată o nouă încredere în mine prin descoperirea vitezei. Am început să râd ameţit, încântat...

-Cred că aveţi dreptate, domnule... Este mai uşor când trăieşti în viteză.

*

Dalibor Galjero nu m-a lăsat să-i dau volanul pentru a ne reîntoarce la vilă. Am revenit seara, când soarele cădea în cealaltă parte a lumii şi când servitorii aprindeau torţele

risipite pe vastele peluze ale proprietăţii. I-am făcut pe păuni să ţipe şi să zboare rulând prea aproape de oglinda apei în care se scuturau profitând de umbra proaspătă După o cină fără întâmplări neobişnuite, care a repetat în aceeaşi variantă jocul meselor separate, Wallis Simpson şi soţii Galjero au plecat în camerele lor ca nişte şcolari ascultători, astfel încât, la miezul nopţii, aşa cum primisem ordin, mă găseam aşteptând pe trotuar, după ce făcusem vreo sută de paşi în dreptul medalioanelor care se strâmbau la toţi. Nu am aşteptat prea mult, totuşi, pentru că o maşină de la înaltul cartier general a năvălit în strada Shapur şi s-a oprit în dreptul meu. Lăsând geamul în jos, Hardens în persoană m-a invitat să urc alături de el. Curios să aflu ce înseamnă această nouă bizarerie, fără să scot un cuvânt, am luat loc în vehiculul care a pornit în viteză în direcţia centrului oraşului. Obrajii colonelului, de obicei roşii, sanguini, căpătaseră acum o culoare aproape albă. Trăsăturile sale, trase ca după o boală îndelungată, reflectau neliniştea, şi tăcerea era atât de profundă că nu îndrăzneam să-l întreb ceva cu privire la destinaţia noastră. O întrebare inutilă pentru că era absolut evident dinainte că, în această afacere, Hardens nu era decât un simplu curier şi că o persoană încă anonimă îi încredinţase misiunea de a mă întâlni. Intrând în micul său joc de mister - un joc cu care începusem să mă obişnuiesc de mai bine de trei săptămâni de când mă sustrăsesem funcţiilor mele juridice pentru a mă lansa pe teren - am respectat atât de bine muţenia superiorului meu, încât acesta se arată în cele din urmă indispus. El a fost cel care a rupt tăcerea.

- Ei bine, Tewp, nu eşti aşadar curios să ştii unde mergem? a întrebat el fără să mă privească.

- Sunt curios, domnule colonel. Desigur. Dar nu mă simt autorizat să vă pun o asemenea întrebare. Şi îmi imaginez că dacă faceţi din toate astea un mister, aceasta este pentru o raţiune deosebită. Voi afla mai curând sau mai târziu. Aşadar, da, sunt curios, dar nu sunt nerăbdător.

Hardens a mormăit ca un urs bătrân. Răspunsul meu nu-i dădea câtuşi de puţin ocazia de a continua conversaţia. Totuşi avea ceva să-mi spună.

- Nu te mai juca cu subtilităţile, Tewp. Din complezenţă, ţi-ai luat un aer imbecil şi puţin impertinent, în vreme ce eşti mult mai şmecher decât cea mai mare parte dintre noi... Ştii foarte bine ce vreau să spun şi spre ce ne îndreptăm... îţi voi spune pentru că, în orice caz, ai înţeles deja, nu-i aşa?

- Cred că am înţeles, domnule colonel. Da... Mergem la Donovan Phibes, nu-i aşa?

Hardens şi-a scos cascheta şi şi-a şters, suspinând, banda interioară cu batista pe care o scosese din buzunar.

- Da, asta este, a spus el, după ce a terminat mica sa curăţenie. Mergem la Phibes. Sau mai degrabă, mergem acolo unde putem să-l întâlnim... îmi pare rău că a trebuit să-i neg existenţa în ziua aceea în biroul meu. Dar evenimentele m-au constrâns!

Donovan Phibes! Omul despre care îmi vorbise pentru prima oară Netaji în timpul răpirii mele. Britanicul care, după sangthanişti, organiza un complot contra propriului său rege. Aşadar Hardens făcea parte din grupul său. Netaji avusese dreptate. Aş fi vrut să-i mai pun întrebări, dar Hardens a refuzat să mai spună ceva.

- încă vreo câteva minute şi vei afla tot ce este de ştiut, Tewp. Nu te alarma. Totul se va petrece normal...

Maşina şi-a continuat drumul una sau două mile în Calcutta colonială. Am recunoscut în fugă o porţiune din Moore Avenue apoi ne-am oprit în faţa marelui hotel Ascot, unde un paznic englez s-a grăbit să ne deschidă uşa. Hardens m-a tras de mânecă înainte de a intra în clădire.

- Aşteaptă o secundă, Tewp. Verifică-ţi ţinuta. Eşti pe punctul de a avea o întâlnire importantă. Trage puţin vestonul pentru a-l netezi şi aranjează-ţi corect diagonalele.

Am ascultat, apoi, ca un tată care-şi conduce pentru prima oară băieţelul la şcoală, Hardens m-a verificat hotărând că eram prezentabil.

- Acum să mergem, a spus el, înaintând cu un pas hotărât în interiorul hotelului.

Fără nici un dubiu, Ascot era un hotel de categorie superioară celui de la Harnett. Opulenţa decoraţiilor, amploarea arhitecturii, ambianţa rafinată îl situa la o distanţă apreciabilă de rivalul său, şi el destul de elegant. Hardens a trecut prin faţa biroului lung de la recepţie şi s-a îndreptat către ascensorul care deservea numai camerele cele mai spaţioase.

- Apartamentul 904, i-a spus el micului liftier.

Grilajul s-a închis cu o şuierătură de metal uns şi cabina s-a ridicat pentru o călătorie de câteva secunde, de care colonelul a profitat pentru a se scutura de un praf invizibil şi a-şi verifica atent curăţenia unghiilor. Oricine ar fi fost Donovan Phibes, părea că nu este omul care să tolereze cea mai mică neglijenţă în înfăţişarea interlocutorilor săi. Era ceea ce precizase Hardens când îşi exprimase gândurile ţinându-mi micul său discurs despre cele două feluri de colonişti, romanticii care

dovedeau interes pentru obiceiurile locale şi pragmaticii care, cu riscul de a fi ridicoli, refuzau să abandoneze tradiţiile britanice! Probabil. Nu îmi erau necesare decât câteva cuvinte pentru a afla. Ascensorul a încetinit şi s-a oprit la etajul al nouălea. Hardens a lăsat liftierul să deschidă grilajul, apoi a pornit înainte pe culoarul scurt, tăcut, tapiţat într-un degrade de tonuri verzi. O uşă frumoasă, dublă, se afla în capătul coridorului. Fixată sub sonerie, o placă de bachelită neagră, lipsită de discreţie, indica orgolios „904. Apartamentul Princiar". Hardens s-a întors din nou spre mine şi mi-a cerut să-i încredinţez revolverul meu. Chiar dacă fusese verificat în prezenţa mea de armurieri, nu aveam prea multă încredere în Webley-ul meu după disfuncţiile pe care le prezentase la Hamett. Despărţirea de el mă supăra totuşi. Şi apoi mai era - probabil înainte de toate - o chestiune de orgoliu. Despărţirea cuiva de bună voie de arma sa era ca o renunţare, o abdicare. Sigur că în clipa aceea ceva mă făcea să regret dacă aveam să cedez în această problemă. Trufaş, cu privirea fixată în ochii colonelului, m-am mulţumit să golesc pistolul în mâna mea, neîncre- dinţându-i superiorului meu decât cele şase cartuşe pe care le conţinea şi păstrând arma goală. Această manevră nu era, desigur, decât simbolică, dar avea darul de a calma extraordinara senzaţie de nuditate pe care aş fi avut-o simţind că Webley-ul îmi lipseşte de la şold. Hardens a făcut gloanţele să dispară în buzunarul său, a bătut de trei ori în uşă şi a intrat fără să aştepte răspuns.

- Vino, Tewp. Donovan Phibes ne aşteaptă în salonul mare...

„Apartamentul Princiar" era imens. Am apreciat că, doar el trebuia să ocupe până la o treime din etajul al

nouălea. Am trecut printr-o primă anticameră, mobilată cu piese preţioase şi printr-o a doua, şi mai luxoasă, printr-un culoar unde se aflau faţă în faţă două oglinzi înalte în rame aurite înainte de a intra în salonul mare. Ştiam că nu eram într-un pericol fizic imediat şi că, după toate probabilităţile, în câteva minute, în câteva ore sau ceva mai mult, voi ieşi din hotelul Ascot. Acest lucru nu-mi împiedica inima să bată cu putere. Cu mersul puţin ţeapăn, maxilarele încleştate şi o cantitate de nervozitate umpîându-mi viscerele, ţineam ochii în pământ. Din pudoare, din nelinişte, poate dintr-un fel de joc, voiam să câştig timp pentru a citi cât mai bine faţa lui Phibes.

- Locotenentul David Tewp, de la biroul MI 6 Calcutta, a rostit Hardens, cu o voce puternică pentru a mă prezenta.

încet - atât de încet pe cât puteam şi cu un simţ al dramatismului care mi se accentuase pe parcursul zilei - am ridicat ochii. Şi respiraţia mi s-a oprit în piept. în ciuda tuturor aşteptărilor, nu mă găseam în faţa unui om. în faţa mea, aşezaţi în fotolii moi de piele brună, aşteptau o duzină de indivizi. Un ultim loc rămăsese gol. Plasat în mijlocul şirului, am înţeles imediat că nu era pentru mine. Hardens a mers să-l ocupe efectiv. Care dintre personaje era Donovan Phibes? Care era conducătorul celorlalţi? Chiar dacă unii purtau diverse uniforme ale armatei britanice şi alţii simple costume civile de bună calitate, nici unul nu arbora semne vestimentare care să-l diferenţieze de ceilalţi. Aceşti oameni, părând destul de în vârstă în cea mai mare parte, ar fi putut constitui un public masculin tipic pentru o recepţie obişnuită la ambasadă. Trei sau patru dintre ei

purtau frac. Unul își fuma liniștit pipa, un altul mesteca un biscuit în timp ce ceilalți se mulțumeau să încălzească paharul de coniac pe care îl țineau în mână.

- Tewp, ți-l prezint pe Donovan Phibes, a spus Hardens, arătând ansamblul cu palma desfăcută.

- Eu... eu nu înțeleg foarte bine, domnule colonel, m-am bâlbâit, încercând zadarnic să recunosc cel puțin o figură în acest ansamblu.

- Donovan Phibes este pur și simplu un nume fictiv compus din inițialele persoanelor prezente. De la stânga la dreapta, dă-mi voie să ți-i prezint: M. M. Dolester, Obadiah, Neville, Olint, Vouille, Ariene, Nathan, Polley - H este, natural, pentru Hardens - și apoi Ibhart, Borway, Enquist și Sebastian.

Unul după altul, succesiv, pe măsură ce erau numiți, acești domni foarte demni m-au gratificat cu un semn ușor din cap la care m-am simțit obligat să răspund, neuitând că, în ciuda faptului că aparent erau foarte civilizați, nu știam nimic despre ce doreau ei.

- Probabil Donovan Phibes va muri în seara acesta, Tewp, a continuat Hardens, pentru că probabil - așa cum sperăm toți de aici - va trebui să găsim un nou acronim pentru mica noastră trupă... Un acronim care ar include un T de la numele dumitale, Tewp. Dacă noi te-am făcut să vii aici în seara asta, este pentru că sperăm că te vei alătura cauzei noastre!

- Cauza dumneavoastră? Dar în ce scop, domnule colonel? Am auzit deja numele Phibes. Mi s-a vorbit de obiectivele, de intențiile lui... Nu știu dacă mi s-a spus adevărul. Dar dacă se adevereşte ceea ce am aflat, cred că ați avut dreptate să mă dezarmați, domnule colonel.

Pentru că datoria mea ar fi să pun capăt unui complot care pregăteşte...

Tirada mea, şi mai ales tonul agresiv, aproape arogant pe care îl folosisem îi făcură aproape pe toţi să mă privească atent cu ochii măriţi. Am văzut că Hardens deschidea gura pentru a-mi răspunde, dar cel din stânga i-a luat-o înainte.

- Sunteţi conştient de ce se petrece acum în Europa, locotenent Tewp?

Cel care se ridicase din fotoliu era Obadiah. îmbrăcat cu o vestă sobră şi un sacou gri, era un domn bătrân, puţin chel, rubicond, nu foarte impresionant din punct de vedere fizic, dar cu ochi negri şi vioi, foarte mobili, strălucitori...

- în Europa, domnule?

- în Europa, pe continent... De trei luni, Spania a intrat într-un fel de război civil care se anunţă lung, sângeros, şi al cărui rezultat, după toate aparenţele, va aduce la putere un regim aparţinând aceleiaşi mişcări ca acelea instalate deja la Roma şi Berlin. La rândul lor, italienii au invadat Etiopia şi visează să reconstituie Imperiul Roman. în Franţa, ameţeala care a antrenat alegerea Frontului Popular nu va dura mult. Reorganizându-se, opoziţia se radicalizează şi caută sprijin dincolo de Rin. Parlamentarismul nu va mai putea rezista prea mult timp acolo, după cum vă va explica mult mai bine decât mine domnul Vouille, aici prezent. Un om masiv, distins, cu tâmple argintii, m-a gratificat cu un discret selnn din cap.

- în Germania, a continuat Obadiah, sunt persecutate unele comunităţi. în fiecare zi primim raporturi alarmante. Raporturi ale unor martori demni de încredere

cum sunt cele care ne-au parvenit de exemplu de la primarul din Leipzig, Karl Goerdeler. Din 1934, cafenelele germane sunt interzise evreilor. Piscinele şi cinematografele de asemenea. Jafurile sunt din ce în ce mai frecvente. Se interzice acum izraeliţilor să-şi conducă propriile lor antreprize, propriile lor afaceri... Se ard operele lui Spinoza, ale lui Proust şi ale lui Freud... Doctorii, avocaţii, jurnaliştii, profesorii evrei nu-şi pot exercita meseriile. Până când li se va mai permite să rămână în viaţă? Credeţi aşadar că toate acestea nu reprezintă decât un rău care trece? Un simplu foc de paie care se va stinge singur? Răspundeţi-mi cu sinceritate, locotenent Tewp.

Am suspinat. Obadiah mă constrângea să dau un răspuns care îmi părea greu de exprimat.

- Nu, domnule. Din nefericire, cu siguranţă că nu se va stinge de la sine.

- Asta este ceea ce credem şi noi, domnule Tewp. Noi credem de asemenea că un război va aprinde Europa. Şi că se va întinde în lumea întreagă. Nimeni nu va scăpa. Cinci ani, poate zece. Va fi conflictul cel mai atroce şi cel mai ucigător pe care istoria l-a cunoscut vreodată. Planeta va ieşi mai bulversată ca oricând, poate fi chiar sacrificată... Astăzi Germania şi-a recuperat Ruhrul şi Sarrul, cele două mari bazine industriale. Uzinele lucrează acum în forţă acolo. în curând - foarte curând - Berlinul îşi va regăsi o marină, o aviaţie, o armată blindată şi o artilerie care să-i permită să facă legea în Europa Centrală. în Austria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Ungaria şi chiar şi în vest, foarte sigur în Olanda, în Belgia, chiar în Franţa. Ce ar putea face Anglia atunci? Izolarea sa nu o va mai putea proteja

multă vreme dacă întregul continent se întoarce împotriva ei... Vă imaginaţi asta, locotenent Tewp? Spiritul dumneavoastră poate înţelege ce neasemuită sumă de suferinţă va genera acest război? Numeroase oraşe vor fi şterse de pe hartă. Poate chiar ţări şi popoare întregi. Dacă aceasta nu ţine decât de dumneavoastră, puteţi permite aşa ceva, locotenent Tewp?

Obadiah terminase literalmente electrizat, purtat de faptele pe care le expusese, de tabloul teribil pe care îl conturase. Am regăsit în gesturile sale, în vocea sa, în fervoarea sa, aceeaşi impetuozitate care îl animase pe Chandra Bose când îmi înfăţişa haosul care va întuneca probabil cei zece ani care vor veni. Concluziile şi interesele celor doi oameni erau desigur opuse, dar pasiunea cu care îşi apărau cauza era de natură asemănătoare. Micul om cu sacou gri s-a aşezat greoi, provocând ca reacţie ridicarea bruscă a altuia dintre celelalte douăsprezece reprezentări ale lui Donovan Phibes. Care era numele acestuia? Poate Ibhart sau poate Polley... Oricare ar fi fost numele său, uniforma pe care o purta, gri-bleu cu galoane aurite, era aceea a unui ofiţer superior din R. A. F.

- Colonelul dumneavoastră ne-a vorbit despre valoarea dumneavoastră, Tewp. Poate el ar fi fost acela care să trebuiască să vă detalieze motivele, dar lăsaţi-mă să vă explic pentru ce v-am făcut să veniţi în seara asta.

Aviatorul a făcut o pauză lungă. O pauză savant studiată pentru a sublinia importanţa cuvintelor sale. El voia ca în sfârşit noi să atingem inima vulcanului, acest punct de fuziune unde toate misterele se presupune că se topiseră ca zăpada sub soare. în ciuda solemnităţii clipei, am simţit că mâinile mele redeveniseră uscate şi că inima

nu-mi mai batea la fel de tare. Cu siguranţă, toţi ochii lui Donovan Phibes erau aţintiţi asupra mea, dar în loc să mă tulbure şi să mă intimideze, aceasta îmi dădea acum o oarecare forţă. Nu ştiam încă de ce, dar ghiceam că aceşti oameni aveau nevoie de concursul meu. Ceea ce îmi oferea un oarecare avantaj asupra lor. L-am lăsat pe aviator să continue, făcând astfel ca emoţia să nu apară pe faţa mea.

- Tewp, am putea să petrecem toată noaptea vorbindu-vă despre convingerile noastre. Mai mult decât dumneavoastră, noi nu ne bucurăm, din nefericire, de suficient timp pentru asta. Toţi cei pe care îi vedeţi adunaţi aici în această seară sunt fie înalţi responsabili militari, cum sunt eu însumi, fie diplomaţi sau reprezentanţi ai unor organizaţii internaţionale discrete, dar influente... Profesiile noastre, drumurile noastre, naţionalitatea noastră, formaţiile intelectuale uneori chiar ne diferenţiază. Două lucruri ne unesc în acelaşi timp. Mai întâi, o voinţă: aceea de a acţiona pentru Binefacere, pentru Dragostea Fraternă între oameni. Şi, în sfârşit o convingere: sunt ocazii în Istorie când binele nu trebuie să se mulţumească să fie o virtute pasivă, ci poate şi trebuie să lupte cu ferocitate pentru menţinerea sa, chiar dacă, pentru asta este constrâns să folosească metode condamnabile. Noi regretăm tot ceea ce ne pregătim să facem, Tewp. Dar trebuie să ştiţi acum: Donovan Phibes nu există decât pentru un singur, unic scop: eliminarea regelui Angliei, Eduard al VUI-lea, aici la Calcutta, şi aruncarea vinei direct asupra serviciilor secrete germane.

L-am ascultat fără să clipesc - evident, pentru mine, această mărturisire nu era nouă. Chiar dacă pentru moment nu era de crezut, Netaji mă pregătise să întrevăd

posibilitatea unui asemenea complot. Totuşi, în ciuda acestui fapt, şocul era dur, pentru că nu mai era vorba de o simplă ipoteză şcolărească, de o opinie ceţoasă şi puţin probabilă. Trebuia acum să iau în consideraţie realitatea imediată şi tragică a lucrurilor. Dar Phibes nu terminase încă totul în ceea ce privea persoana mea. Hardens a fost cel care a revenit să-mi expună raţiunea cooptării mele în faţa ansamblului reunit din „Apartamentul Princiar".

- Presupun că aveţi să ne puneţi multe întrebări, Tewp. Şi noi vă vom răspunde. Dar înainte de asta, trebuie să vă spunem exact ce aşteptăm de la dumneavoastră.

*

Cartuşele îmi garniseau din nou Webley-ul, în timp ce maşina lui Hardens m-a depus, puţin după ora cinci dimineaţa, în faţa grilajului vilei Galjero. Puteam spune acum că eram acelaşi om cu cel care fusese introdus în strania congregaţie purtând numele Donovan Phibes, conspirând în culisele lumii pentru a încerca să modifice radical istoria? Nu, evident. Dar schimbarea nu se datora faptului că ştiam de-acum înainte că acei complot împotriva regelui Eduard era o realitate şi nici minciunii unui abil manipulator. Ea se datora unei alte dimensiuni a intrigii, o dimensiune revelată de colonelul Hardens, de propriul meu şef. Şi pe care n-aş fi putut s-o presupun niciodată. O dimensiune teribilă, monstruoasă şi care era pe punctul de a-mi bulversa viaţa pentiu totdeauna... Nu îmi vândusem totuşi sufletul acelor treisprezece oameni. Nu-l vânduse pentru bani sau pentru o favoare,

asigurarea unui grad sau a unei poziţii sociale avantajoase. Făcusem ceva mult mai rău. De bună voie îmi dădusem concursul lui Phibes. Nu exista nici o retragere posibilă.

- Nu vă simţiţi bine? Sunteţi palid tot, locotenente.

Vocea gravă a lui Dalibor Galjero m-a surprins în vreme ce traversam primul salon de la parter. Silueta sa fină s-a ridicat brusc la apropierea mea, trupul înalt ieşind din umbră, unde, cu o clipă înainte, se odihnise în tăcere, aproape somnolent pe un divan adânc.

- Am avut o întâlnire de lucru lungă, cu superiorii mei. Nu e decât asta domnule, am răspuns, scoţându-mi instinctiv cascheta, ca un servitor ascultător prins pe picior greşit de stăpânul său.

- Programul dumneavoastră este prea lung. Superiorii dumneavoastră ierarhici ar trebui să întreprindă ceva pentru a vă lăsa să vă relaxaţi din când în când. Este ceva ce aş putea face pentru dumneavoastră, David?

Nu-mi plăcea să aud prenumele meu în gura lui Galjero. Aceasta mă stingherea. El nu trebuia să se coboare la acest gen de apelativ, iar eu nu aveam de ce să suport această familiaritate. El s-a apropiat de mine. Foarte aproape. M-a atins...

- Sufletul dumneavoastră tremură şi se agită. O simt. Nu-i aşa, David?

Am plecat ochii, fără să îndrăznesc să-i răspund. în timpul serii trecute petrecută în compania celor treisprezece complotişti nimeni nu pronunţase numele Galjero. Nimeni nu-i menţionase pe aceşti străini la care era găzduită doamna Simpson. Totuşi, lucru remarcabil din multe puncte de vedere, românii păreau să ignore

existenţa lui Donovan Phibes. Cu toate astea, în ceea ce mă privea nu mă puteam opri să cred că acest cuplu sulfuros juca rolul său în mecanismul obscur care, din camera Ostarei Keiler până la celula sordidă a lui Kiineck, ucisese şi legase într-o manieră misterioasă atâtea personalităţi de rang înalt, atâţia intriganţi care voiau să decidă nimic mai mult decât soarta lumii.

- Sunt pur şi simplu obosit, domnule. Este inutil să căutaţi cauze imaginare.

Galjero m-a privit surâzând dulce.

- Nu mă convingeţi. Dar cum doriţi. Vă las pentru un mic repaus. Ne vom întâlni mai târziu, poate...

Vreme de cel puţin o oră am rămas întins pe patul meu, cu ochii închişi, încercând să uit situaţia nouă în care aveam să intru de acum înainte. Nimic nu mă ajuta. Fără încetare îmi reveneau în memorie feţele şi vocile oamenilor care îşi consacraseră întreaga noapte pentru a mă convinge de bunele intenţii ale cruciadei lor.

- Noi am creat un val de evenimente care de acum înainte ne scapă, Tewp, este adevărat, admisese Olint, principalul reprezentant al Băncii Engleze pentru Indii. Dar este încă timp să corectăm tirul. Vrem ca dumneavoastră să ne ajutaţi...

- Această femeie, Ostara Keiler, a venit aici din cauza noastră, adăugase armatorul Neville, De trei luni deja, de când MI 6 şi ministrul de interne au fost informaţi de cabinetul regelui că suveranul proiectează o vizită în India în compania doamnei Simpson, noi am fost tentaţi să înşelăm SD Ausland. Kiineck a muşcat repede momeala. Dar ucigaşa pe care Berlinul a trimis-o aici a avut dubii...

- Am întâlnit-o eu însumi de trei ori, în această cameră unde ne găsim acum, a continuat Jacobus Dolester, un om cu alura molâie, care ocupa în acest timp funcţia de invidiat de consilier particular al actualului guvernator al Indiilor, lordul Linlithgrow. După comportamentul său, am simţit imediat că Ostara Keller era diferită de muritorii de rând. M-am jucat mult timp cu ea de-a şoarecele şi pisica, asumându-mi cât puteam mai bine personalitatea lui Donovan Phibes, un presupus personaj familiar din cercurile de putere de aici, din India. Evident, masca nu era prea greu de purtat... Nu ştiam exact când va veni suveranul. El a amânat de mai multe ori vizita pe neaşteptate. A trebuit să folosim şiretlicuri pentru a o face pe Keller să aibă răbdare. Şi chiar să trimitem pe urmele ei oameni din MI 6 - pe cât de puţin competenţi posibil, cum s-a întâmplat cu căpitanul Gillespie, cei doi zbiri incapabili şi... chiar cu dumneavoastră, dragul meu! - pentru ca ea să nu se îndoiască de responsabilităţile biroului de aici, la curent cu misiunea ei...

- O excesivă indiferenţă a „Firmei" din punctul său de vedere a terminat prin a o întâlni încă mai periculoasă decât era, a precizat Hardens. Şi ca rezidentă străină aici, era logic în cele din urmă să fie interesată de un serviciu oarecare... Aşadar noi ne-am pus la adăpost de o contralovitură. Sunt dezolat că te-am desemnat pe dumneata, dar ai profilul ideal, Tewp.

- Acela al unui naiv şi al unui neîndemânatic, vreţi să spuneţi, domnule colonel?

La această întrebare, Hardens a lăsat nasul în jos.

- Şi apoi, la foarte puţin timp după intrarea dumneavoastră în scenă, lucrurile s-au precipitat, a reluat Dolester. în ciuda tuturor surselor de informaţie pe care le avem, ne lipsesc încă elementele care leagă între ele evenimentele care au făcut-o pe Keller să dispară pur şi simplu din câmpul nostru vizual. Mai întâi, şi aceasta pare să fi declanşat totul, a fost adjutantul Edmonds care a crezut de cuviinţă să facă un raport direct la New Delhi cu privire la venirea lui Kuneck la Calcutta. Imbecilii fac uneori redutabile gafe din exces de zel. Gillespie a considerat informaţia prea importantă pentru a o mai comunica înainte lui Hardens. Crezând că face bine, el a scurt-circuitat ierarhia, ceea ce i-a împins pe cei din Delhi să retragă dosarul din câmpul de acţiune al echipei dumneavoastră, în favoarea agentului Surey. Fin urmăritor. Fin hăitaş.

- Prea fin. Mult prea fin. Din nefericire pentru el... a suspinat în colţul lui Nathan. Noi i-am vorbit totuşi. Dar el n-a vrut să asculte. Numai Dumnezeu ştie că noi am folosit toate argumentele pe care le aveam la dispoziţie. Până la cele mai jignitoare materiale...

Am revăzut cele treisprezece feţe ale lui Donovan Phibes întunecându-se îndată ce unul dintre ai lor a început să evoce soarta tragică rezervată agentului Surey: Milton Millicent, un mercenar, un executor de treburi murdare mai ales, fusese însărcinat cu eliminarea omului respectiv şi a coechipierului său şi cu lăsarea apoi a unui indiciu grosolan care s-o incrimineze pe Keller...

- Pătratul de hârtie de sub uşa mea, era aşadar de la dumneavoastră, nu de la Surey... am şoptit eu.

- Trebuia evident ca cineva să descopere cadavrul, Tewp. Dacă nu, cura am fi lansat un ordin de arestare împotriva ei?

Am rămas interzis un moment prelungit. întorsesem bine problema pe toate părţile desigur, dar nu înţelegeam de ce mă trimisese Hardens la Hamett în seara aceea, în fruntea unei secţiuni de poliţie militară cu arme false, pentru a o aresta pe Keller. Vouille a fost cel care a luat cuvântul pentru a-mi da explicaţii.

- Noi am acţionat aşa cum trebuie mi întâi pentru că ştiam ca Surey vă vorbise şi că eraţi încă, în circuit, Tewp. El vă comunicase, desigur, îndoielile lui. Dumneavoastră aţi dat un ordin expres de arestare a lui Keller şi ne-aţi obligat să jucăm pe două tablouri şi să câştigăm. Fie că, ceea ce era cel mai probabil, v-aţi fi pierdut viaţa şi noi nu v-am mai fi rezervat soarta lui Surey, fie că aţi fi scăpat printr-un miracol şi aţi fi revenit de la Hamett convins de bunele intenţii ale colonelului Hardens. Evident aţi putea califica manevra noastră drept cinică. Ne-o asumăm, dar o considerăm cu toţii necesară.

Toate aceste mărturisiri m-au zdrobit. Să-l ucidă pe Surey şi coechipierul său, să aranjeze - fără urmă de scrupule - întâlnirea dintre o ucigaşă profesionistă şi oameni inconştienţi cu arme ineficace, şi să urzească în cele din urmă moartea propriului lor suveran... Cum dracu' oameni cu atât de înalte responsabilităţi, oameni care trebuiau să fie exemple ireproşabile, puteau să conceapă aceste crime abjecte? întrebarea rămânea fără răspuns, ceea ce avea de altfel puţină importanţă pentru că nu ajunseseră la capătul mărturisirilor...

- Nu v-a trecut niciodată prin minte ideea că, în ciuda tuturor prevederilor, căpitanul Norrington ar fi putut s-o aresteze pe Keller la Hamett? am întrebat eu, care de multă vreme simţeam cum îmi îngheţase sângele în vine şi că nici un muşchi nu mai vibra în mine.

-Nici o singură clipă, locotenent Tewp. Noi nu ne-am îndoit nici o clipă că vor mai fi supravieţuitori în grupul dumneavoastră. Probabil nici dumneavoastră... Dar aveam certitudinea că Keller nu ar putea fi prinsă... Chiar dacă ar fi fost serios rănită.

- Dar armele... ele nu puteau fi totuşi sabotate... Mi-am verificat eu însumi Webley-ul...

O tăcere jenantă a urmat după remarca mea. Hardens a tuşit cu pumnul strâns la gură. Obadiah şi-a aţintit privirile în tavan. Nevill îşi concentrase privirea asupra solului... în sfârşit, Dolester s-a hotărât să reia firul discursului...

- Este un punct destul de delicat de explicat... Agentul Keller mi-a făcut o demonstraţie extrem de impresionantă la prima noastră întrevedere. O demonstraţie pe care nu mi-am explicat-o niciodată prin origini şi consecinţe. Voi economisi timp trecând peste descrierea completă a scenei. Pentru a simplifica, să spunem că ea...

Dolester a lăsat fraza în suspensie. Buzele sale erau strânse, fruntea i se încreţise. Se simţea bine că făcea un efort să-şi găsească cuvintele, să le aleagă... în speranţa de a fi explicit, fără ca pentru asta să fie silit să folosească termeni poate ridicoli. în ciuda bunelor sale intenţii, nu a reuşit... Hardens a suspinat brusc, asemenea unei morse bătrâne înainte de a se hotărî să-i vină în ajutor.

- Sir Dolester încearcă să vă spună că această „Friţă” posedă facultatea de a provoca disfuncţionalităţi armelor de foc, a intervenit colonelul, înainte ca întreaga sa fiinţă să fie zguduită de un hohot de râs nervos.

*

Trei mici lovituri în uşa mea m-au smuls dintr-un fel de somn agitat, încărcat de amintirile şi de frazele din timpul nopţii. Sărind nervos în picioare, nu am avut timp decât să-mi înfăşor şoldurile într-un cearşaf pentru a mă duce să deschid. Politicos, răbdător şi grav, Jay want aştepta pe culoar cu braţele încrucişate pe piept.

- Doamna Simpson vă transmite că ea nu va părăsi proprietatea în timpul zilei, domnule locotenent. Domnul şi doamna Galjero vă informează în ceea ce-i priveşte că seara vor face o primire simplă unor prieteni, în schimb, ziua de mâine va fi consacrată unei excursii... Asta e tot ce aveam să vă comunic domnule ofiţer.

Am mulţumit intendentului cu o frază neterminată, apoi, în timp ce închideam uşa în faţa lui, am crezut că-l văd ridicându-se pe vârfurile picioarelor pentru a privi în interiorul camerei mele. Asta mi-a trezit interesul şi m-am întors să văd care era obiectul ce-i trezise interesul. N-am văzut în mijlocul camerei decât o învălmăşeală din hainele pe care le purtasem în ajun şi pe care în grabă le aruncasem nervos pe duşumea. Cum acceptasem oferta pe care mi-o făcuse Jaywant de a duce uniforma la spălătorie, în timp ce îi întindeam haina, un lung şi foarte fin reflex arămiu a strălucit pe mâneca ridicată în lumina dimineţii care se revărsa în valuri. Maşinal, am

prins între degete ceea ce la început părea un simplu fir de praf. Nu era totuşi praf, ci un fir de păr. Un fir lung, roşu... Urma infimă, aproape imaterială, dar cu atât mai evocatoare, a unui om înspăimântător, a unui om cum nu mai văzusem niciodată şi care îmi fusese prezentat de colectivul Donovan Phibes în „Apartamentul Princiar”...

- Tewp, îmi spusese Hardens după ce încetase râsul nebun care îl cuprindea la evocarea puterii miraculoase pe care Dolester pretindea că o are Keller asupra armelor de foc, cred că este timpul să încetăm explicaţiile detaliate. S-o scurtăm pentru că, de-acum înainte situaţia este simplă. Noi am încercat să manipulăm agenţii SD şi să-i facem să poarte pălăria unui atentat asupra doamnei Simpson. Un atentat pregătit de noi, bineînţeles şi care ar fi trebuit să-i elimine în acelaşi timp pe suveran şi pe americancă. Dacă totul s-ar fi petrecut după previziunile noastre, noi i-am fi învins pe Keller şi Kiineck, apoi am fi furnizat opiniei publice britanice toate dovezile implicării germanilor în această dramă. Ar fi urmat un război imediat şi noi l-am fi câştigat. Oamenii pe care i-am întâlnit aici în seara asta nu formează decât partea vizibilă a unei altfel de rădăcini mult mai vaste. Donovan Phibes nu se rezumă la treisprezece persoane. Donovan Phibes are de douăzeci, treizeci, cincizeci de ori mai mulţi membri decât vedeţi aici... Bancheri, generali, industriaşi, filosofi, deputaţi, miniştri, oameni de ştiinţă din unsprezece naţiuni diferite repartizaţi pe cinci continente... Sunt şi nemţi printre noi, Tewp! Da, nemţi care ştiu că singura soluţie pentru a evita catastrofa care se anunţă este de a o lua înainte şi de a mătura căpcăunii

care au luat puterea la Berlin, la Roma, de curând la Madrid, în România... Toţi aceşti oameni a căror susţinere o avem, nu aşteaptă decât o scânteie pentru a convinge vechii aliaţi să reia armele şi să pătrundă în inima Europei unde se instalează în sfârşit un regim compatibil cu democraţia noastră. Un regim pacifist de care nimeni nu ar avea de ce să se plângă.

- Şi vă trebuie cu adevărat moartea unui rege pentru asta? am întrebat cu tristeţe.

- Asta va uimi opinia publică. Este cel mai simplu şi cel mai direct *casus belii*... O ocazie pe care nu putem s-o pierdem, chiar dacă Keller a dispărut. După operaţia de la Hamett, ea ar fi trebuit să se ducă la locul pe care i-l fixasem în caz de dificultate. Totul era pregătit. Banii, materialul... tot ceea ce i-ar fi trebuit. Dar ea nu s-a dus. Şi am pierdut pe deasupra şi orice urmă a lui Kiineck. Operaţia se încurcă, Tewp. Ea ne scapă. Agenţii SD au înţeles cu siguranţă rolul pe care noi voiam ca ea să-l joace. Ei au făcut totul ca operaţia noastră să eşueze. Dar noi putem încă să cădem în picioare... Un om îi urmăreşte pe nemţi. El ştie deja că Keller este încă în oraş... în curând o va găsi. în curând o va ucide.

La un semn al lui Hardens, numitul Borway s-a ridicat pentru a deschide în tăcere o uşă în capătul salonului. Un om a trecut prin ea, un om sau mai degrabă un monstru de bâlci. Un luptător. Un Hercule. Un gigant. Ce talie şi ce greutate putea avea acest monument de came şi de muşchi? Cu mult peste şase picioare. Şapte pe puţin... Şi trei sute de livre minimum. Poate trei sute cincizeci chiar... Era aşa de mare că a fost obligat să se aplece pentru a trece pe sub tocul uşii. Totuşi, în ciuda

extraordinarei corpolente, nu părea nici greoi, nici stângaci. Dimpotrivă, îşi deplasa masa lui enormă cu vioiciune şi chiar cu un ritm hoţesc, natural, care făcea parcă din el un fel de fantomă transparentă şi tăcută. Dacă, din toate punctele de vedere, acest om era enorm, venirea sa printre noi nu deranja totuşi nimic din echilibrul subtil al camerei şi al decoraţiilor.

- Diarmuid Langleton! a spus cu mândrie Hardens. Vânătorul nostru! Cel care o va scoate din bârlog pe Keller şi o va face bucăţi.

Ca un geambaş de oameni, colonelul nu şi-a ascuns admiraţia în faţa incredibilului fenomen care era după el acest Diarmuid Langleton. Scoţian din Edinburgh, cu un obraz imberb şi în acelaşi timp rotund şi bucălat - caracteristic ceiţiior - avea faţa încadrată de o claie de păr roşu, căzând în valuri impetuoase şi ochii iluminaţi de doi irişi de un verde tandru, uimitor de lucioşi.

- Diarmuid este un om din alte vremuri, locotenent Tewp. El nu foloseşte niciodată armele de foc. Iată de ce o va găsi pe Keller şi nu va crede nimic din pretinsele ei puteri magice pe care Dolester i le atribuie acestei femei şi pe care nu le menţionează decât tremurând.

L-am surprins atunci pe consilierul lordului Linlithgrow, înfundat în fotoliu său. Murmurând printre dinţi o injurie la adresa lui Hardens.

- De altfel, a continuat colonelul fără să remarce injuria, acest munte nu se poate plânge nici că ar putea fi rănit de oţelul pumnalului SS atât de îndrăgit de această fată. Arată, Diarmuid!

Sub ochii mei uimiţi şi sub privirea consternată a celor doisprezece oameni, se derula un spectacol incredibil. Scoţianul a făcut să plesnească nasturii cămăşii, de la gât până jos şi, aruncând resturile destrămate pe un umăr, ne-a arătat un tors şi un gât acoperit în întregime de nenumărate inele de metal. Confundate cu pielea, acestea formau un fel de împletitură strânsă, impenetrabilă, la fel de imposibil de înlăturat sau de rupt... Viziunea acestei cămi umane, prinsă pentru totdeauna în reţeaua de oţel era fascinantă, dar şi dezgustătoare. Mai mulţi membri ai onorabilului ansamblu Donovan Phibes nu şi-au putut reprima interjecţiile de dezgust.

- Nu vă îndoiţi cred, că tot corpul său ar fi în întregime astfel protejat, domnilor... s-a avântat Hardens, indiferent la comentarii, ca şi cum noi am fi avut nevoie Să fim convinşi de forţa sufletească pe care o dovedise scoţianul pentru a-şi impune această modificare.

Diarmuid şi-a jucat o scurtă vreme muşchii, făcând să-i tremure carcasa, înainte de a se opri, imobil, la doi paşi de mine. Ca magnetizat de masa metalică pe care o vedeam lucind sub lămpile care îşi cerneau lumina din plafonul camerei, mâna mea a înaintat către inelele frecate cu ulei. O fracţiune de secundă, am revăzut solzii şarpelui, doborât de doamna de Reault în camera 511 de la Harnett. **Îm**pletitura savantă a reţelei care îl acoperea pe Diarmuid, am recunoscut ceva din pielea ophidia- nului. Aceeaşi catifelare şi aceeaşi răceală. Aceeaşi ameninţare şi aceeaşi senzualitate... Apoi ca o lovitură venind de sus, pumnul uriaşului s-a strâns deodată în jurul gâtului meu. Ridicat de la pământ de mâna monstru

lui, m-am trezit, pe jumătate strangulat şi pe jumătate leşinat, în faţa obrazului schimonosit al lui Diarmuid. Gura sa enormă era aproape de a mea şi meşele roşii de păr mi-au măturat obrazul înainte ca vocea sa cavernoasă să tune un avertisment pe care nu l-am putut înţelege. Aceasta a fost desigur clipa, când unul dintre firele sale de păr a căzut pe ţesătura hainei mele...

Dharma

Din ziua de 17 octombrie 1936, nu mi-au rămas decât puţine amintiri. Jaywant mă avertizase de dimineaţă că doamna Simpson îşi exprimase dorinţa să-şi petreacă cea mai mare parte din timp odihnindu-se în camera sa. Cât despre soţii Galjero, ei pur şi simplu dispăruseră. Servitorii nu se aşteptau ca aceştia să se întoarcă până seara şi de altfel nu primiseră nici o dispoziţie specială până atunci. Această relativă libertate de mişcare, care îmi era oferită, îmi convenea foarte mult, deoarece aveam multe lucruri asupra cărora să meditez. Şi, de asemenea, multe decizii de luat... Ştiam bine şi că acea zi era una dintre puţinele clipe de linişte dinaintea furtunii. Totul se lămurise, câteva ore mai devreme, în cadrul Apartamentului Princiar. Dar eu chiar nu avusesem răgazul să reuşesc să-mi dau seama ce implica în realitate consimţământul pe care i-l dădusem lui Donovan Phibes.

- Prin urmare, acceptaţi să ni te alături, locotenent Tewp, ofiţer? trăsese concluzia Hardens, la capătul acelor lungi discuţii şi dezbateri care se derulaseră în incinta, deopotrivă luxoasă şi apăsătoare, a hotelului Ascot.

- Accept, cedasem eu, convins pe moment de pertinenţa argumentelor care-mi fuseseră prezentate.

- Fiţi atent, totuşi! mă avertizase atunci micul Obadiah. Sunteţi absolut sigur că aţi înţeles ceea ce vă cerem, locotenent Tewp?

Oh, Dumnezeule mare! Da, pricepusem bine ce aştepta până la urmă de la mine Donovan Phibes. Asta nu fusese

amenințarea de a mâ preda, fără să încerc să mă apăr, a lui Diarmuid, care mă convinsese să mă „strecor" în tabăra complotiștilor. Era vorba despre altceva. De fapt, nimic altceva decât curata, simpla și înfiorătoarea realitate. Acești indivizi mă determinaseră să vin pentru a mă convinge de justețea cauzei lor. Și reușiseră. Da, aveam să fac ceea ce îmi ceruseră. Chiar cu mâna mea, aveam să-l ucid pe regele Eduard al VlII-lea. Ca și pe metresa lui! Urma să declanșez un război mondial! Da, totuși, poate - și noi, cu toții, speram aceasta - chiar ultimul război la scară planetară din istoria omenirii!

- Dacă Keller află sau pricepe că, totuși, dumneata ești cel de care depinde reușita planului nostru, este foarte clar că te va căuta, ca să te elimine. începând din acest moment, intri în linia întâi, Tewp. Dar fii liniștit: nu vei pomi la treaba asta fără acoperire. Diarmuid te apără. El îi va găsi pe agenții SD, înainte ca aceștia să poată face întreaga noastră acțiune să eșueze.

- Scoțianul vostru nu va trebui să se ocupe de Kuneck - i-am replicat atunci lui Donovan Phibes. A murit sub ochii mei, măcelărit de naționaliști.

Din moment ce îmi alesesem tabără, am avut impresia că nu mai aveam nimic de ascuns în legătură cu ceea ce ar fi dorit noii mei parteneri. Doar câteva fraze îmi erau de ajuns pentru a-i informa în legătură cu ceea ce știam despre intențiile lui Bose și ale fachirului Darpân. O tăcere lungă urmase, după spusele mele. O tăcere, nu de consternare, ci solemnă, fiindcă îndoiala încă nu era acceptată: în mod cert, două tabere se confruntau, scoțându-i în față pe agenții SD aliați cu oamenii lui Netaji, împotriva complotiștilor din gruparea lui Donovan Phibes. Pe de o parte, menținerea pe termen

scurt a unei păci premergătoare, de fapt, unui război total. Pe de altă parte, o provocare de proporţii, care să justifice un conflict rapid şi precis localizat, destinat să distrugă - odată pentru totdeauna - „abcesul" gri care prindea proporţii în inima Europei... Nu regretam alegerea pe care o făcusem. Chiar dacă niciodată nu-mi făcuse plăcere să fac o diferenţiere între aceste două părţi. Dar cursul evenimentelor hotărâse altceva, în legătură cu toate acestea. Totuşi, orice mi s-ar fi întâmplat, nu mă mai puteam mulţumi să mă ascund în spatele micului funcţionar lipsit de importanţă, anonim, care de altfel îmi convenea ca identitate, altădată, atât de mult. Donovan Phibes tocmai îmi deschisese poarta Istoriei. Fie că asta îmi plăcea sau nu, trebuia chiar acum să păşesc dincolo...

*

Pe parcursul acelei întregi zile, doamna Simpson nu a găsit de cuviinţă să-şi facă simţită prezenţa. Ea a rămas tot timpul în camera sa, unde să-i fie servită chiar şi cina. Asta îmi convenea foarte mult. Bineînţeles, nu aveam nici cea mai vagă dorinţă să mă întâlnesc cu această femeie, acum, când ştiam că că ea avea să moară din cauza mea. Nu ştiam încă detaliile pe care oamenii din „Apartamentul Princiar" le puseseră la punct pentru a-l elimina pe rege şi pe metresa lui. Tot ceea ce aflasem era că nu urma să mi se ceară să acţionez înainte ca regele să fi sosit la Calcutta. Modalităţile atentatului nu aveau să-mi fie comunicate decât în ultimul minut de colonelul Hardens în persoană. Ce mi se promisese în schimb? Puţine lucruri de fapt. Imunitate, desigur, şi

aceasta reprezenta lucrul cel mai neînsemnat. Bani, de asemenea. Chiar mulţi bani. Dar refuzasem energic orice formă de recompensă materială. Nu eram un mercenar. Nu eram de vânzare. Intelectual şi moral, poziţia lui Phibes era justă. Prin gestul meu, prin crima mea, aveam să salvez sute de mii de vieţi - poate chiar milioane. Asta îmi era suficient ca retribuţie. Eram chiar bucuros. Aproape mândru.

Dimineaţa a trecut pentru mine în această stare de exaltare. Totul îmi părea clar. Mă angajasem să comit o crimă dublă, dar aceasta nu mi se părea câtuşi de puţin mai condamnabil decât uciderea unor câini bolnavi de turbare. Şi apoi, pe măsură ce ziua înainta, m-a copleşit o stare de febrilitate teribilă. Mâinile mi se încleştau, plămânii mi se strângeau. Căutam zadarnic să trag aer în piept. Cu cât trecea timpul, cu atât mai insuportabil devenea sentimentul de opresiune. Conştiinţa unei greşeli cumplite a ţâşnit ca un izvor întunecat din adâncul inimii mele şi m-a înghiţit. Ce promisesem aşadar, eu, acelor oameni? Ce demon mă prinsese şi mă plasase alături de ei? Phibes nu-mi ceruse să tai gâtul unor porci obişnuiţi în curtea unei ferme, Dumnezeule! Era un dublu asasinat pe care voiau să-l execut. Şi nu asupra cuiva lipsit de importanţă! Asupra regelui şi a celei cu care voia să se căsătorească. Cum putusem să consimt la o asemenea faptă abominabilă? Trebuia să reacţionez ca să fac să eşueze complotul! Dar aceasta însemna că trebuia să las câmp liber de acţiune lui Bose şi lui Keller, duşmani declaraţi ai Marii Britanii! De orice parte m-aş fi situat, eram într-un impas! Fie îi ajutam pe Phibes şi deveneam un criminal, fie o lăsam pe Keller să acţioneze şi favorizam jocul Germaniei şi a independenţilor hinduşi

asupra Angliei! Ce să fac atunci? Să nu acţionez? Să mă mulţumesc să mă supun evenimentelor? Aceasta nu mi se părea posibil. Nemişcat, prins între cele două focuri, nu puteam decât să fiu sfărâmat fără milă! Răvăşit de dureri nervoase, cu trupul scuturat de tremurături, vorbind de unul singur şi învârtindu-mă în camera mea, trebuie să fi avut aerul unui condamnat. Analizând din nou detaliile acestei situaţii, concluzia era mereu aceeaşi: eram definitiv singur în faţa acestor probleme! Un ajutor! îmi trebuia un ajutor! Dar către cine să mă îndrept? Şi în cine aş fi putut să am încredere? în Bartholomew Nicol? Desigur, dar el nu era decât un bătrân medic-că- pitan, fără putere, fără influenţă. El nu putea face nimic concret, eficace pentru mine. Doamna Garance de Rdault? Evident nu! Era o persoană inteligentă care putea decide fără dubii. Dar era o străină şi nu puteam uita că prin mijlocirea ei intrase Darpân în dansul macabru care se desfăşurase înjurai meu. Atunci cine? Habid Swamy şi aspirantul Shaw puteau fi de asemenea, îndepărtaţi din calcul. Un simplu caporal hindus şi un ofiţer atât de tânăr şi lipsit de experienţă ar fi avut mai puţină influenţă decât binevoitorul Nicol. Rămânea doar Zacharias Gibbet, locotenent-colonelul din poliţia militară. Puteam cu adevărat să mă destăinui acestui om? Nu ştiam nimic. Echerul şi compasul gravate pe mânecile lui, repetarea devizei lui MI 6, *Semper occultus* - mereu ascuns - pe care nu încetase să mi-o arunce în timpul întrevederii noastre, nu-mi inspirau la drept vorbind, nimic decât îndrăzneală, Gibbet era cu siguranţă el însuşi un om cu dublă personalitate. Trebuia totuşi să mă arunc cu capul înainte, să fac un pariu dacă nu voiam să suport singur, fără nici un ajutor, monstruoasa povară cu care îmi încărcasem cu greu umerii.

încetând brusc lupta cu mine însumi, am alergat, fără să mai aştept, până la santinelele postate în jurul vilei Galjero şi am ordonat sergentului lor să mă ducă cât mai repede posibil la cartierul general, în faţa „Marilor Apartamente". Eram încă în plină zi şi aveam conştiinţa că Hardens, unul dintre numeroşii spioni, care, cel puţin din cazarmă, părea devotat cauzei lui Donovan Phibes, mă putea zori şi putea înţelege intenţiile mele. Dar asta mă lăsa rece. Din momentul în care depăşeam pragul biroului şefului de poliţie militară, nu mai puteam face nimic care să mă atingă. Şi apoi miza era atât de mare, încât trebuia neapărat să-mi încerc şansa. Am sărit din patru în patru treptele scării care ducea la etajul lui Gibbet. Lungind pasul, am traversat în grabă culoarul serviciului său şi am bătut în uşă fără să-mi găsesc timp să vorbesc secretarei îngrozite, care se agita în spatele meu pentru a mă opri.

- Domnule locotenent! Domnule locotenent! Nu aveţi dreptul!

Neauzind nici un răspuns la bătăile mele în uşă, am încercat să lovesc cu pumnul. Dar cheia fusese răsucită în broască.

- Unde este colonelul Gibbet, caporale? Trebuie să-i vorbesc imediat! Este o chestiune de importanţă majoră! am urlat către plantonul scandalizat de ieşirea urâtă prin care călcasem regulile elementare ale etichetei militare.
- Colonelul Gibbet? Dar ştiţi... mi-a răspuns el jenat.
- Ce anume? i-am întors-o cu răutate.
- Ei bine, a murit ieri seara, domnule locotenent!

Brutalitatea anunţului m-a făcut să mă clatin. Din fericire, caporalul m-a susţinut şi a tras repede un scaun până la mine.

- Zacharias Gibbet e mort? Dar, în sfârşit, cum s-a întâmplat? am întrebat copleşit de uimire, imediat ce am depăşit şocul.

- O cădere, domnule locotenent. A trecut prin sticla geamului ultimului etaj de la Dunette, bătându-se cu un tip. Aparent o vulgară poveste cu o femeie. Au căzut amândoi. Au murit şi unul şi celălalt. Nu sunteţi la curent? Toată cazarma nu vorbeşte decât de asta.

- Un alt tip? Care tip, caporale? am întrebat eu, înţelegând din ce în ce mai bine cum stau lucrurile.

- Nu-i ştiu numele. Un tânăr arhivist. Se aude că se culca şi el cu metresa oficială a colonelului Gibbet. Dar nu e decât un zvon...

Un tânăr arhivist! Evident, Etic Arthur Blair! Nu putea fi decât el. Desigur nu acordam nici o secundă cel mai mic credit versiunii poveştii care circula prin birouri. Dacă Blair şi Gibbet nu se mai numărau acum printre cei vii, aceasta nu era din cauza unei poveşti de alcov. Era totul simplu, pentru că mă văzusem cu ei şi s-a înţeles că-i interogasem în legătură cu identitatea lui Donovan Phibes. Atrocitatea situaţiei mi-a uscat gâtlejul şi mi l-a strâns mai tare decât o făcuse Diarmuid în ajun. Anunţul acestor două morţi reuşise să mă trezească. Cum putusem să uit că aceşti oameni, cu toţii bancheri, diplomaţi sau conducători ai unor industrii, aveau deja pe mâini sângele agentului Surey şi al tovarăşului său? Aceste noi victime nevinovate îmi aduceau dovada că nu vor ezita să mă elimine o dată ce îmi voi îndeplini sarcina. Da vid Tewp era pentru ei un naiv util care fusese numit în serviciul lui Wallis Simpson cu scopul de a-i introduce în anturajul celor mai înalte personaje de stat. Dar când rolul lui Tewp, nătângul, avea să se dovedească perimat nu avea

să mai rămână altceva de făcut decât să fie eliminat şi el. Le ştiam numele. Le ştiam feţele şi motivaţiile. în nici un caz nu-şi puteau permite să mă lase în viaţă! Toate aceste reflecţii mi-au trecut prin minte într-o clipă, ca o lovitură de trăsnet. Ameţit, aproape strivit de evenimentele care se precipitau, am reuşit în acelaşi timp să mă ridic şi să părăsesc pe cât de discret posibil„Marile Apartamente". Nutream dorinţa fierbinte de a merge până la spital unde ştiam că la ora asta Nicol încă mai consulta. Mi-am înfrânat totuşi această tentaţie pentru că ştiam că de-acum înainte voi pune în pericol viaţa oricărui om cu care voi intra în contact. Ceea ce puteam face de-acum încolo era să înfrunt solitar catastrofa anunţată.

*

O sărbătoare improvizată se desfăşura din plin când am ajuns la casa Galjero. Dalibor şi Laiime adunaseră aparent, de nu ştiu unde, o mână de invitaţi ale căror haine de gală şi rochii lungi nu mascau decât foarte puţin din alura lor naturală, perversă şi arogantă, în faţa imaginii doamnei Simpson. Nu am făcut altceva decât să arunc o privire către aceşti oameni pentru că mi s-a părut inutil s-o însoţesc pe americancă prea de aproape, de vreme ce îmi menţineam titlul de ucigaş patentat, pe care mi-l decernaseră în seara din ajun acei Donovan Phibes, hidra cu treisprezece capete şi sute de mâni venind de la „unsprezece naţiuni diferite, repartizate pe cinci continente" ca să reproduc exact cuvintele lui Hardens. Am urcat în camera mea să mă odihnesc. Nu dormisem aproape de loc în ultimele douăzeci şi patru de ore şi lipsa somnului, contribuind la tensiunea generată de

ultimele evenimente. începea să-şi aducă un tribut puternic stării mele psihice. Lungit, am adormit îndată. Nu am avut senzaţia că dormisem mai mult de câteva minute, când am fost trezit de o adiere pe obraz. în ciuda umbrei care învăluia camera, am distins trăsăturile Laiimei Galjero aplecată asupra mea. Ca ars de un tăciune, m-am retras imediat şi, cu un gest aspru, mi-am tras cearşaful pe piept fără să dau atenţie inimii mele care bătea puternic. Femeia Galjero îmi surâdea, dar nu spunea un cuvânt. Profund răscroită, rochia ei neagră îi dezvelea umerii, braţele, cărarea blândă dintre sâni, în timp ce buzele ei întredeschise lăsau să i se vadă limba fină şi roz. Mi-a luat bărbia în mâini şi şi-a apropiat încet obrazul de al meu. Mireasma cărnii sale mi-a umplut fiinţa, mi-a pătruns sufletul şi l-a înlănţuit ca o vrajă. Aproape pietrificat, am crezut că era însăşi moartea care venea spre mine în timp ce mă simţeam incapabil să reacţionez, incapabil să gândesc. Apoi, în timp ce gura lui Lăţime începuse să o apese pe a mea, o ultimă scânteie de luciditate s-a deşteptat în mine, şi m-a făcut să resping din toate puterile creatura care mi se oferea. într-o clipă, respingerea mea a provocat un fel de luptă. Mâinile noastre se amestecau, băteau aerul; simţeam ungltiile ei lungi şi dure zgâriindu-mi trupul şi am văzut scântei de ură ţâşnind din ochii atât de frumoşi ai acestei femei. Dar lupta a încetat repede şi ne-am îndepărtat unul de celălalt fără să ne privim. Laiime s-a ridicat şi a părăsit camera. Fără a întoarce capul, a anunţat ca o sentinţă:

- Dacă v-aţi fi abandonat în seara asta, aţi fi avut doar de câştigat, David. Păcat pentru dumneavoastră... Da, cu adevărat păcat că mi-aţi frustrat astfel dorinţa.

Apoi a închis uşa în urma ei şi nu a mai rămas decât întuneric în jurul meu. Un întuneric înspăimântător, abisal, o obscuritate pe care nu o mai traversasem niciodată de când Darpân şi Anânda mă aruncaseră în catalepsie pe stânca din mijlocul apei învolburate pentru a îndepărta răul pe care Keller îl ţesuse în jurul meu. Mult timp am rămas aşezat în pat, interzis, tremurând, ascultând zgomotele sărbătorii orgiastice care urcau din saloane. Nu voiam să cobor, nu voiam să văd. îmi imaginasem prea bine ce se petrece pentru a-mi tulbura sufletul, participând ca un martor direct. Nu aveam nevoie de asta... nu, cu adevărat nici o nevoie...

în zori, invitaţii au plecat, puţin ameţiţi, puţin împleticiţi. Bărbaţii erau în cămăşi şi toate femeile pe jumătate goale. Maşinile îi luau de acolo, de pe peron şi nimeni nu părea şocat că servitorii, şoferii, valeţii puteau fi martorii unui asemenea dezmăţ şi unui asemenea abandon.

După cum mă aşteptam, proprietatea a rămas calmă întreaga dimineaţă. Am profitat de asta pentru a trimite o ştafetă lui Habid Swamy prin care îl informam că doream să se prezinte de urgenţă la gardul vilei. Cu mai puţin de o oră după aceea, micul hindus pocnea regulamentar din călcâie în faţa mea.

- Aştept ordinele dumneavoastră, domnule locotenent!

Swamy şi cu mine nu ne mai văzusem de câteva zile. Compania sa mi-a făcut bine, chiar dacă nu aveam să-i dau nici un ordin. Nu se punea problema să-i destăinui totuşi ceva despre Donovan Phibes sau despre alianţa tacită care se legase acum între Keller şi oamenii lui Bose, nu se punea problema să-i destăinui că brahmanii Darpân şi Anânda erau amestecaţi cu sanghataniştii. Am

preferat să-l întreb mai ales despre Khamurjee şi Misiunea Thomson.

-Nimic nou, domnule locotenent. Kham' se descurcă mereu pentru a-mi transmite rapoartele sale. Nu este aparent nici un element care să atragă atenţia în organizarea fundaţiei lor. Cred că chiar micuţul îmi va cere în curând să se joace puţin, adică să-l las să plece în vizuina lor din Berlin.

Nebunia acestei perspective m-a făcut să râd în sinea mea. Eram oare în acest moment plin de dispreţ faţă de oamenii de la Misiunea Thomson? Ce-mi imaginasem eu? Că erau monştri mâncători de copii? Nu, încă odată totul era ridicol. L-am întrebat pe Swamy despre zvonurile care circulau privitor la moartea lui Zacharias Gibbet şi Eric Arthur Blair, dar el nu mi-a raportat decât ceea ce plantonul de la „Beretele Roşii" îmi şoptise în ajun.

- Şi cu ce aş putea să vă fiu folositor, domnule locotenent? a sfârşit prin a mă întreba Swamy, care simţea bine că subiectele de conversaţie pe care le alesesem nu erau decât pretexte în spatele cărora îmi disimulam adevăratele preocupări.

- Nimic... sau mai ales... Ştiu eu? Căutaţi-l pe Darpân!

Ordinul nu a fost pe gustul micului om. M-a privit cu un aer caraghios înainte de a se hotărî să plece la templul de pe Calea Kalighât unde doamna de Reault aranjase să vină preotul cu turban negru pentru a-l îngriji pe Khamurjee la Hamett, şi unde, într-o seară cu furtună, îl surprinsesem eu însumi pe Darpân în timp ce organiza abjecta ceremonie Maithuna. Aşteptând cu febrilitate ca Bon Po să găsească de cuviinţă să apară, m-am întors

spre casă. Jaywant îmi evocase în ajun posibilitatea unei ieşiri, dar cei din casă nu dădeau nici un semn în acest sens.

- Cred că stăpânii mei şi doamna Simpson preferă să se odihnească astăzi, domnule locotenent Tewp. Trebuie să-şi protejeze forţele pentru vânătoarea de tigri pe care sultanul MQradevâ o va organiza peste trei zile.

- Această activitate este periculoasă, de obicei? am întrebat eu.

- Nu pentru vânători, domnule. Tigrii nu atacă elefanţii pe care sunt instalaţi trăgătorii. în schimb, hamalii sau hăitaşii pot fi atacaţi. Da, asta se întâmplă uneori. Chiar des. Se spune că este tributul care trebuie plătit...

Cu sufletul agitat de viziunea morţii şi a sângelui, mi-am regăsit camera pe care m-am hotărât să nu o părăsesc înainte de căderea serii. Am lăsat uşa întredeschisă pentru a nu pierde nimic din zgomotele domestice. Eram acum destul de familiarizat cu locurile pentru a distinge sunetele obişnuite de cele care marcau o activitate ce o implica pe Wallis Simpson. Dar toată după-amiaza nu am auzit decât murmure de conversaţie, ciocniri de ceşti de ceai, râsete înfundate, clinchete de gheaţă în pahare. Dacă ar fi fost programată o excursie pentru astăzi, devenea mai evident cu fiecare minut că aceasta fusese anulată. Nimeni în ziua aceea nu a urcat să se intereseze de mine. Am coborât de îndată să cinez în budoarul care îmi fusese rezervat. Am reuşit să mă retrag în apartamentul meu, contrariat, neacceptând rezervele lui Darpân în ceea ce privea dorinţa mea de a-l întâlni cât mai repede. Poate că Swamy nu-l găsise. Poate că Bon P6 socotise că e preferabil să părăsească oraşul aşteptând ca respectiva criză să se rezolve într-o

manieră sau în alta... Sau poate Diarmuid începuse să înlăture sanghataniştii implicaţi în lupta contra lui Donovan Phibes? Pentru că în nebunească mea pierdere de control din noaptea petrecută la hotelul Ascot, în acel moment de totală detaşare de mine însumi care mă făcuse să fiu de acord cu planul monstruos al celor treisprezece complotişti, avusesem slăbiciunea de a le spune numele lui Darpân şi al ucenicului său. La auzul acestor nume, obrazul lui Diarmuid se deformase pentru o clipă într-un rictus înspăimântător, un fel de grimasă de mistreţ care îşi descoperă toţi dinţii pentru a face prada fărâme! Poate că scoţianul începuse să o vâneze pe Keller urmărind această pistă. în acest caz, în ciuda aptitudinilor călugărilor Bon Po şi a gustului lor pentru cruzime, consideram că ei nu aveau nici o şansă în faţa monstrului din High- land, înfăşurat în armură.

Am petrecut astfel, rumegând tot felul de gânduri, două ore înainte de miezul nopţii. Afară, luna strălucea, plină şi rotundă într-un cer fără nori, scăldând peluzele cu o lumină stranie în acelaşi timp cenuşie şi deasă, care înfăşură într-o singură pânză toate volumele frunzelor, fântânilor, construcţiilor... Ochii mei se scufundaseră minute lungi în această contemplare inutilă când am remarcat dintr-o dată o mişcare neregulată care agita arborii din fundul grădinii. De-abia am avut timp să iau vechea mea lunetă de marină - pe care avusesem prezenţa de spirit să o strecor în bagajul meu - pentru a vedea un cortegiu avansând spre partea sălbatică a parcului. în capul cortegiului, am recunoscut silueta înaltă a lui Dalibor Galjero. Veneau apoi Laiime, Wallis Simpson, apoi o a treia siluetă feminină, îmbrăcată într-o rochie lungă, după moda hindusă, care o acoperea din

cap până în picioare. Am crezut că o identific pe Madurha, cea mai fină dintre dansatoarele sultanului Muradevâ. în faţa ei mergea o mică umbră tristă, drapată într-o lenjerie urâtă. Un copil! Ca în seara primei orgii, eram sigur că destinaţia nu putea fi decât faimoasa stupă neagră care se ridica în mijlocul sălbăticiei ca un deget subţire. Dintr-o dată, electrizat, m-am repezit la etajul superior de unde ştiam că am o mai bună vedere asupra parcului. Era unica mea şansă de a descoperi drumul ascuns pe care îl urma Galjero pentru a părăsi partea ordonată a grădinii. Cu picioarele goale, am alergat cât de repede am putut spre postul meu de observaţie, fereastra culoarului. în timp ce îmi reglam din nou luneta, grupul a ajuns la liziera pădurii. Luna lumina totul ca în plină zi. Vedeam totul! Doar Dalibor s-a apropiat de un mic arbust plantat în faţa celorlalţi şi a îngenuncheat respectuos în faţa lui ca şi cum ar fi fost un idol, un fel de mic zeu al pădurii. Din buzunar a scos o fiolă conţinând nu ştiu ce lichid pe care l-a vărsat cu respect pe pământ în jurul arbustului pitic. Buzele sale se mişcau, vedeam asta. Dar eram incapabil să ghicesc ce cuvinte pronunţa. Ce dracu făcea? Era un soi de ritual? Un act magic? Un act de pură superstiţie pentru a le impresiona pe Simpson şi pe dansatoare? Imposibil de spus. Voiam să prind în detaiiu grupul de femei şi copilul, dar un cutremur printre ramurile de jos, foarte apropiate unele de altele, mi-a atras atenţia. Fără să-mi vină să cred, am văzut distinct tijele cu ghimpi îndreptându-se ca printr-o magie, şi în câteva secunde au eliberat un drum perfect rectiliniu, o potecă dreaptă şi curată care se înfunda chiar în inima junglei! Ce artificiu de prestidigitator a produs acest miracol? O întreagă reţea de cabluri şi de roţi trebuie

să fi fost îngropată în sol pentru a comanda retragerea ramurilor şi a boscheţilor artificiali. Era o singură explicaţie logică şi îi ştiam pe Galjero suficient de excentrici pentru a recurge la o asemenea stratagemă. Aceasta trebuia să le asigure românilor un redutabil ascendent asupra sufletelor simple cărora le ofereau spectacole de acest fel. Wallis şi frumoasa Laiime au fost primele care au dispărut sub umbra neagră a marilor arbori. Dansatoarea îi urma împingând brutal copilul din faţa ei. Dalibor a trecut în sfârşit liziera, iar tufişurile s-au închis în urma lui, ţesând o reţea de spini de netrecut prin care nu se mai vedea pasajul secret. Totul a revenit la forma dinainte. Iluzia era perfectă. Chiar dacă ar fi fost prevenit de existenţa porţii vegetale, ochiul n-ar fi putut s-o distingă.

Am aplecat telescopul, după care am coborât la etajul inferior. Pentru prima oară după multe zile am avut, în sfârşit, sentimentul că am făcut paşi importanţi în această urmărire. Exista un detaliu care mă obseda. Simţeam că e vorba de un lucru foarte important. în timp ce mă uitam prin lunetă, am surprins ceva din timpul trecerii spre pădurea sălbatică, un detaliu pe care am fost nevoit să-l analizez mai târziu şi asta datorită faptului că în acel moment eram preocupat să înţeleg manevrele pe care le efectua Galjero pentru a-şi face un loc de trecere printre mărăcini. Dar iată că acest detaliu îmi scăpa ca un fluture din mâna unui copil... sau mai degrabă din mâna dansatoarei care l-a împins pe copil spre copaci. Am văzut această mână o fracţiune de secundă. Nu era închisă la culoare aşa cum ar fi trebuit să fie mâna lui Madurha. Era albă! Albă şi subţire ca cea a domnişoarei Keller! Am simţit că mi se opreşte sângele în vene. Keller

era chiar aici! Iată că vizuina ei era chiar stupă din fundul parcului soţilor Galjero. Gândindu-mă la acest lucru, întreaga mea fiinţă s-a cutremurat. Agentul de elită al SD Ausland, protejata lui Heydrich, cea pe care o urmărisem de câteva săptămâni, această austriacă care s-ar fi născut cu douăzeci şi trei de ani mai devreme la Gratz din iubirea dintre Althus Keller şi Carolina Ginter, această vrăjitoare care mângâia cranii şi îmblânzea şerpi, care străpungea cu pumnalul gâtul soldaţilor, această fată vânată de un uriaş roşu cu corpul acoperit de oţel se găsea doar la câţiva paşi de mine. Mă aflam la o încrucişare de drumuri. Puteam să dau doar un telefon sau să scriu un bilet şi scoţianul ar fi venit să-şi devoreze prada, într-o oră, totul s-ar fi sfârşit pentru Keller şi nimeni nu s-ar mai fi putut opune planului lui Donovan Phibes. Dacă aş fi ales calea tăcerii, dacă aş fi păstrat pentru mine tot ceea ce ştiam, lucrurile ar fi fost diferite. Istoria lumii s-ar fi schimbat! Aceste gânduri, aceste alegeri, aceste decizii erau ameţitoare, aiuritoare... Nu mai eram nimic şi cu toate astea, paradoxal, simţeam că în mâinile mele se concentra o putere uriaşă! Mă cuprinse ameţeala. Am închis ochii şi mi-am lăsat corpul moale, în cădere, fără nici o reţinere. Şocul a fost violent. Craniul meu se izbi de sol atât de puternic, încât am simţit că mor, dar durerea, paradoxal, opri dintr-o dată vraja abrutizării. Am deschis ochii trezindu-mă dintr-un lung coşmar. Eram din nou în picioare, aproape fericit. în sfârşit, ştiam ce am de făcut. Am luat un stilou şi o foaie de hârtie şi, dintr-o dată, fără ştersături, am aşternut pe hârtie tot ceea ce ştiam despre Donovan Phibes. Am menţionat şi numele complotiştilor şi vorbele lor din urmă cu două zile. Am procedat la fel şi cu sanghataniştii.

descriind tot ceea ce ştiam despre Bose, Darpân, Anânda... Am descris moartea lui Kiineck şi am precizat tot ceea ce a spus neamţul înainte de a muri. În scurt timp, totul era terminat. Am introdus acest dosar într-un plic şi am scris adresa procurorului vice-regelui din New Delhi. Urma ca a doua zi să-i încredinţez documentul lui Habid Swamy, cel care trebuia să-l predea celui în drept, în cazul în care mi s-ar fi întâmplat ceva până la sfârşitul şederii mele în Indiile regelui Eduard al VUI-lea. Pentru că nici suveranul şi nici doamna Simpson nu şi-ar fi găsit sfârşitul aici în timp ce eram ofiţer al MI 6 la Calcutta. Trebuia să fac asta. Am pus plicul în sertarul secretairului, pe care l-am închis cu cheia. Dintr-o dată, am auzit un zgomot. Cineva deschidea uşor o uşă de la parter. Am stins lumina, am scos pistolul din teacă şi m-am lipit de perete, în spatele uşii de intrare a apartamentului meu.

O voce interioară îmi spunea că cel sau cea care intra pe furiş în casa mea venise special pentru mine. Ciulind urechile, am auzit scrâşnind o treaptă a scării sub picioarele cuiva, după care s-au aşternut câteva clipe lungi de linişte totală. Să se fi scurs vreo trei minute. Sau poate patru. Apoi am văzut mânerul uşii mele mişcându-se... Mi-am ţinut respiraţia pentru a nu alerta intrusul, în timp ce ridicam lent cu degetul cocoşul revolverului. Mi-am plasat indexul pe trăgaci în momentul în care o siluetă înaltă apăru în prag. După turbanul său negru, l-am recunoscut imediat pe Darpân! Brahmanul se deplasa cu spatele încovoiat ca o felină la pândă temându-se să nu cadă într-o capcană. Am găsit de cuviinţă să-l las să mai înainteze puţin înainte de a lua o poziţie în faţa lui pentru că îmi era teamă să nu

declanşez o reacţie iraţională din partea sa. în momentul în care am putut să apreciez că distanţa dintre noi era suficientă pentru a asigura o securitate reciprocă, am lăsat să-mi scape un şuierat printre dinţi. Brahmanul se întoarse imediat. în mâna sa strălucea un pumnal lung cu două lame.

- Tewp! murmură el, în timp ce mi-am îndreptat arma spre fruntea sa. Tewp! L-am văzut pe Swamy, ordonanţa dumitale! Ce vrei să-mi faci?

Fără să cobor ţeava revolverului, am rămas în faţa lui, tăcut, încercând să ghicesc din privirea sa dacă intenţiile pe care le avea erau ostile sau dacă veneau să răspundă la apelul meu. A înţeles sensul imobilităţii mele, pentru că imediat îşi aşeză arma în teacă. Liniştit, mi-am lăsat şi eu braţul să cadă de-a lungul corpului.

- Pentru Dumnezeu! Cum aţi intrat aici, Darpân? am şuierat.

Brahmanul se mulţumi să se îndrepte spre un fotoliu şi se aşeză uşor.

- Ştii că britanicii l-au arestat pe Netaji, Tewp? îmi spuse în sfârşit pe un ton detaşat, în timp ce mă apropiam de el, basculând percutorul armei în poziţia normală. Râdeam de ceea ce putea să i se întâmple curând lui Bose, deşi aveam în minte alte preocupări, de o importanţă mult mai mare.

- Nu l-am trimis pe Swamy să vă caute, Darpân, pentru a vă cere noutăţi despre omul dumneavoastră, Netaji. Am multe lucruri să vă spun. Şi puţin timp ca să fac asta.

L-am informat pe brahman despre tot ceea ce se petrecuse în aceste zile. Am făcut-o aşa cum am putut mai bine şi cât mai repede posibil, fără să omit vreun

detaliu. I-am vorbit despre prezentarea lui Khamurjee la „Misiunea Thomson", despre vizita la colonelul Zacharias Gibbet, despre întâlnirea cu Donovan Phibes, chiar şi despre recenta descoperire a locului în care se ascundea Ostara Keller... în momentul în care mi-am terminat relatarea, pe chipul preotului s-a ivit un surâs straniu.

- Sunt fericit să constat că ai ales, în sfârşit, acest drum, Tewp. Ai făcut bine că m-ai avertizat. Eram pe punctul de a te elimina. Sper că nu-mi vei da ocazia să aplic acest ordin. în ceea ce priveşte oamenii care se ascund în spatele pseudonimului Phibes, îndrăznesc să sper că o să îmi spui numele lor...

- în afară de Hardens nu cunosc numele nimănui, am minţit. Toţi s-au prezentat la mine sub numere simple, de la unu la treisprezece. Dar nu asta e important. Informaţia capitală e că ei mi-au încredinţat misiunea de a îi elimina pe rege şi pe metresa sa!

- Am înţeles asta, Tewp. Şi am înţeles că ai refuzat să comiţi această crimă, nu-i aşa?

- Aşa e. Dar pentru a dejuca complotul lui Phibes, am nevoie de dumneavoastră.

- De mine, Tewp? De ce?

I-am descris lui Darpân monstrul de scoţian aflat pe urmele sale şi ale lui Keller. Dar descrierea pe care i-am făcut-o nu a părut să-l impresioneze foarte tare pe Bon Po.

- Mare figură acest Diarmuid Langleton, Tewp. Dar la urma urmei, e făcut şi el din carne şi sânge. Probabil că e eficace şi are încredere în grupul Phibes, dar până acum nimic din toate astea nu mi-au ajuns la urechi. Ce-ar fi să-l considerăm deocamdată o problemă minoră?

Uriaşul Diarmuid, o problemă minoră? Eu, care l-am văzut cu ochii mei şi am simţit uriaşele sale mâini care mă strângeau de gât, nu puteam să împărtăşesc calmul optimist al lui Darpân.

- O problemă minoră, spuneţi? Cu condiţia să ştiţi să mânuiţi Ia fel de bine - şi chiar mai bine decât Keller - magia neagră, am replicat eu, cu o anumită complezenţă.

- Ce vrei să spui mai exact, Tewp?

Am scos un lung şi delicat fir arămiu dintre paginile unei cărţi pe care o păstrasem cu grijă.

- Unul dintre firele de păr ale scoţianului a rămas pe vesta mea. Dacă sunteţi într-adevăr aşa cum v-a descris doamna de Reauit, aţi putea să-i veniţi de hac acestui monstru.

Cuvintele mele l-au însufleţit pe preot. într-o secundă i-am văzut chipul schimbându-se, deschizându-se la ideea de a face moarte de om. Un os delicios aruncat unui câine înfometat n-ar fi putut produce un asemenea efect.

- De cât timp spui că ai această relicvă?

- De aproximativ şaptezeci şi două de ore. E important?

- Trei zile e perfect! Mai mult decât perfect! Vrei să-mi încredinţezi acest eşantion, Tewp?

Am aşezat din nou firul de păr, cu un oarecare dezgust, între paginile volumului pe care i l-am întins lui Darpân, care-l făcu să dispară imediat sub cureaua sa lată.

- Pagina cincizeci şi unu, am precizat eu.

- Oricât de monstruos ar fi, acest bărbat e deja învins, mă asigură Darpân. Braţul înarmat al lui Donovan Phibes

va fi în curând tăiat! Bună treabă, ofiţer Tewp. Netaji n-a greşit când a avut încredere în dumneata.

Am preferat să nu-i răspund şi am insistat asupra problemei Keller. Această femeie era foarte aproape, cu siguranţă în stupă soţilor Galjero. Şi mai era şi un copil cu ei! Un puşti slab şi prost îmbrăcat, venit de undeva dintr-un cartier mărginaş. Unul dintre acei ţânci care dispar dintr-o dată fără să lase urme şi fără ca cineva să se ocupe cu adevărat de ei.

- Te gândeşti la ce e mai rău, locotenent Tewp, simt asta, îmi spuse Darpân, mângâindu-şi barba, după ce am atins acest subiect. Cred că ai dreptate, pentru că şi eu simt asta... Dacă nu l-ai fi făcut pe Phibes să creadă că o să intri în jocul său, prezenţa lui Keller aici ar fi fost un atu considerabil pentru noi, pentru că ar fi fost tentată să-i protejeze pe rege şi pe amanta sa. Dar acum, din moment ce ştim de unde va pleca atacul pe care-l plănuiesc complotiştii - de la dumneata Tewp, în această împrejurare - această femeie nu mai este utilă cauzei noastre. Ar fi chiar prudent să o eliminăm cel mai repede posibil pentru a evita să cadă în mâinile zbirilor lui Donovan Phibes. Pentru că sunt sigur că scoţianul nu este singurul lor vânător...

Eliminarea lui Keller? Da. Asta îmi convenea. Voiam să termin o dată cu ea pentru totdeauna. De fapt, asta făcea parte integrată din întregul meu plan. Cu câteva ore înainte am găsit, în sfârşit, soluţia la toate problemele mele. în ameţeala care m-a cuprins şi m-a făcut să mă prăbuşesc, am fost iluminat, am avut o revelaţie. De fapt calea de ieşire din acest maelstrom în care m-am scufundat, era atât de simplă, atât de copilărească, lucru

de care n-am putut să-mi dau seama înainte. Peste tot eram înconjurat de duşmani. Orice făceam, orice hotărâre luam. mă izbeam de imposibilităţi de contradicţii, de nenumărate pericole şi de interese definitiv antagonice... Unicul mod de a rezolva aceste conflicte era să lupt singur împotriva tuturor! Donovan Phibes era un duşman la fel ca şi Sanghataniştii. Keller trebuia eliminată. La fel şi Hardens. Şi Darpân ca şi Diarmuid! într-un fel sau altul, toţi complotau. Aşadar tuturor trebuia să le vin de hac. Dar cum să ajungi Ia un succes total altfel decât folosindu-te de forţele unora pentru a-i ucide pe ceilalţi? Era o tactică excesiv de periculoasă, bineînţeles, dar eficace şi redutabilă... Iată de ce l-am rugat pe Swamy să mi-l găsească pe Darpân. Brahmanul era prima piesă pe care voiam s-o mişc pe eşicherul bengalez. Da, am găsit soluţia: pentru a învinge, trebuia să refuz în mod hotărât rolul de pion pe care toţi voiau să mi-l atribuie şi să devin stăpânul acestui joc! Datorită acestui fericit hazard care a făcut ca scoţianul să lase o părticică din el însuşi pe vesta mea, am devenit capabil să-l asmuţesc pe brahman împotriva scoţianului. Tactica mea urma să prindă roade, eram sigur de asta. Dar nu trebuia să se oprească aici. Darpân era o figură redutabilă. Singura poate, cu excepţia lui Diarmuid, capabil să se opună eficace împotriva lui Keller. Trebuia să profit de acest avantaj şi să-l asmuţesc şi împotriva austriecei.

- Ştiu cum Galjero trec de partea cealaltă a zidului de spini care protejează stupă, i-am spus murmurând lui Bon Po, pe un ton confidenţial. Zorii zilei nu se vor ivi în mai puţin de două ore. Am putea să încercăm să pătrundem în turn, ce spuneţi?

Darpân nu se arăta foarte entuziast. Bineînţeles că voia să ştie că soţii Galjero şi Simpson se aflau exact în aceste locuri, dar am simţit că avea rezerve şi ezita să le formuleze. A trebuit să insist ca să-l fac să vorbească.

- Să vizităm tumul? Da... Să nu-ţi închipui însă că e un lucru uşor, Tewp. E cu siguranţă apărat într-un mod de care habar n-ai. Dacă nu greşesc, această construcţie e un templu. Un templu! Ştii cumva ce ascunde în realitate, acest cuvânt aparent inocent, Tewp?

Nu sunt sigur că l-am înţeles pe Bon Po. Era hotărât să acţioneze, sau dimpotrivă, să renunţe la o aventură de care îi era frică?

- Un templu nu e o construcţie simplă, Tewp! Este un loc în care se înnăbuşesc forţe cât se poate de reale! Dacă pătrundem în acest tum, va trebui fie să acceptăm energiile dinăuntru, fie să luptăm împotriva lor şi să le învingem. Aici nu e vorba despre o excursie improvizată. E nevoie de timp, de meditaţie, de rituri, de ajutoare...

- Nu putem să ne permitem luxul de a aştepta, Darpân! Chiar acum trebuie să acţionăm, am grăbit eu lucrurile.

- în afara cazului în care vrem să murim, te asigur că e imposibil să ne facem un loc de trecere către templu, în această noapte.

Văzând că sunt negru de furie datorită pesimismului său, Darpân se ridică brusc, mă apucă de mânecă şi mă trase afară din cameră.

- E pur şi simplu imposibil, şi o să-ţi dovedesc asta imediat, îmi spuse el apăsat.

în pas de lup, am părăsit vila şi am traversat întinsele peluze, alunecând dintr-un colţ de umbră în altul. Darpân voia să-l conduc exact în locul în care îl văzusem pe

Dalibor Galjero îngenunchind şi maimuţărindu-se în faţa arbustului pipernicit. Am ajuns acolo în câteva minute, înaintând prudent şi silenţios, fără să trezim pe cei adormiţi în iarbă.

- Tocmai de asta mă temeam, îmi spuse brahmanul, în timp ce eram aproape de avortonul vegetal.

- Despre ce îmi vorbiţi? l-am întrebat, iritat de aerele pline de subînţelesuri pe care le afişa companionul meu cu turban negru.

Nu vedeam în faţa mea decât o urâtă rădăcină răsucită, cu puţine ramificaţii, şi al cărei vârf ne privea jalnic de la două picioare de sol.

- Nu simţi nimic, Tewp?

-Nu!

- Şi continui să crezi că această plantă este un levier ce comandă un mecanism care face să culiseze tufişurile cu spini?

- Da, da!

- Atunci află cum poate să funcţioneze acest mecanism!

Resemnat, am vrut să îngenunchez pentru a scormoni pământul din jurul arbustului şi să degajez câteva din rotiţele pe care le ascundea. Dar, dintr-odată, am fost cuprins de o cumplită criză de teamă. Am început să tremur şi mi-am simţit stomacul dat peste cap, oripilat de ideea de a scormoni turba de sub rădăcini. Era o senzaţie foarte apăsătoare, care m-a afectat în asemenea hal încât am simţit nevoia să plâng... Pe obrajii mei se scurgeau lacrimi, în timp ce o tristeţe nesfârşită, inexplicabilă, mă doborî, devenind incapabil să mai fac cea. mai mică mişcare. îmi era ruşine, mă simţeam ridicol, şi în ciuda faptului că eram perfect conştient de ceea ce

mi se putea întâmpla, nici un gând nu reuşi să mă calmeze. Darpân mă trase violent în spate şi mă pălmui. încetul cu încetul, cumplita nefericire ce mă copleşise se risipi, redevenind eu însumi.

- Acest arbust nu e ceea ce pare, Tewp. Este un războinic vegetal, o fiinţă vie care gândeşte şi acţionează... A fost crescut şi educat pentru asta. Are o funcţie de paznic! Păzeşte intrarea în sălbăticie, iar dumneata nu poţi face nimic împotriva lui dacă nu ştii cum să-i vii de hac. Orice ai încerca împotriva lui în mod empiric va fi inutil şi foarte periculos pentru dumneata. Haide, va trebui să ne întoarcem. Nu trebuie să fim surprinşi în acest loc.

Am luat-o la pas uşor, în drum spre vilă. Pe cer, undeva jos, spre orizont, trecea luna plină făcând să vibreze parcul liniştit prin căderi repetate de valuri de lumină mov...

*

Darpân a plecat aşa cum a venit, discret şi misterios, cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Avusese puţin timp să-mi vorbească despre ceea ce numeam cu tot atâta respect şi neîncredere, „genii familiale".

- E un lucru cunoscut de când e lumea şi pământul şi care constituie baza esenţială a oricărei magii autentice. Scena deschiderii tufişurilor la care tocmai ai fost martor, o dovedeşte. Dalibor Galjero cunoaşte bine această artă subtilă. Cu certitudine el este maestrul lui Keller, el a format-o, el a iniţiat-o în vrăjile morţii! Trebuie să-l ucizi, aşa cum se va întâmpla şi cu austriaca. Şi pe femeia lui... Cum o cheamă?

- LaUme, i-am răspuns cu mare nelinişte, zdrobit de perspectiva de a ucide această fiinţă atât de frumoasă, atât de plină de vrajă şi totuşi atât de perversă!

- Trebuie să-i ucizi pe toţi trei, spuse fără milă brahmanul. Sunt puternici, din moment ce pot comunica cu arborii, dar e timpul ca cineva să se arate mai puternic decât ei... Dharma ar vrea ca eu să fiu acela.

Dharma. Era una dintre noţiunile cele mai simple şi cele mai complexe care regizau metafizica hindusă. Destin universal şi lege a echilibrului, Dharma era comparabilă cu Tao adepţilor religiei Zen. Nu era un judecător, nici un legislator. Purta în sine toate contradicţiile din ciclul vieţii şi al morţii, al iubirii şi al urii, al indiferenţei şi ataşamentului... Dharma era sufletul Indiilor. Atâta vreme cât un indus trăia pentru a o proslăvi, această ţară cu dimensiuni de continent avea să rămână ultima mare citadelă păgână a lumii...

Singur în cameră, după plecarea lui Darpân, n-am făcut altceva decât să mă frământ o bună parte din zi. După-amiază, în post mi s-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu colonelul Hardens. Acest şef trădător al MI 6 din Calcutta mă aştepta fumând o ţigară în spatele maşinii sale de serviciu pe care o parcase pe strada Shapflr.

- Regele Eduard soseşte mâine, Tewp, îmi spuse sobru reprezentantul lui Donovan Phibes. Pregăteşte-te să acţionezi...

- Când se va întâmpla asta?

- Peste trei zile. în timpul vânătorii de tigri. Pe pământurile sultanului Muradevâ. Va fi foarte simplu...

Aţ fi vrut să se întâmple mai repede, dar trebuie totuşi să fim foarte prudenţi.

Chipul lui Hardens reflecta o puternică teamă. în câteva zile doar, pierduse câteva kilograme. Obrajii îi erau supţi. Am observat că era bărbierit neglijent. Că era transpirat şi plin de teamă.

- Ce se întâmplă cu Keller? am întrebat cu ipocrizie. A găsit-o Diarmuid?

Colonelul se mărgini să pronunţe un „nu" în care se regăsea întreaga sa neliniște. Apoi, după o tăcere apăsătoare pe care n-am îndrăznit s-o rup, îmi spuse:

- Dolester. Consilierul lordului Linlithgrow... îţi aduci aminte de el, Tewp?

Am încuviinţat.

- A murit. Oribil. în biroul său fără fereastră. A fost mâna austriecei, sunt sigur. Nimeni nu ştie cum s-a întâmplat. S-a creat panică în jurul acestei morţi. E timpul ca totul să se sfârşească odată pentru totdeauna.

- Nu vreţi să-mi spuneţi, totuşi, de ce sunt ales să-i elimin pe rege şi pe amanta sa, domnule colonel? Asta m-ar ajuta să mă pregătesc...

Hardens grohăi ca un urs, apoi, după ce-şi aruncă restul de ţigară aprins pe fereastră, se întoarse spre mine.

- Eduard şi Simpson vor fi instalaţi în nacela aceluiaşi elefant. Exceptându-l pe îngrijitorul de elefanţi, vei fi singura persoană desemnată de şeful protocolului care ar putea să urce cu ei pe spinarea animalului. în mod oficial, vei fi însărcinat cu încărcarea armelor lor... în prima parte a dimineţii, conducătorul de elefanţi va îndruma animalul pe un anumit drum. Un drum de junglă care va duce într-o mlaştină. După ce animalul se va

înfunda în noroi, vei descărca două gloanţe din arma pe care o să ţi-o încredinţez, în capul suveranului, şi alte două în cel al americancei. Apoi vei sări din nacelă pe malul mlaştinii unde vei fi recuperat de oamenii noştri. Unul dintre ei te va însoţi în deplină siguranţă, în timp ce ceilalţi se vor ocupa de ultimele detalii...

- Care sunt ultimele detalii, domnule colonel?

- O să punem în nacelă un cadavru de mărimea corpului dumitale, îmbrăcat într-o uniformă asemănătoare. E absolut necesar ca anchetatorii să nu te considere asasinul lor. în mod oficial, nemţii vor fi acuzaţi de omor. Şi tot în mod oficial, locotenentul David Norman Tewp va fi găsit mort în acelaşi timp cu Eduard şi Wallis. Vei avea, firește, dreptul la funeralii naţionale, dar atunci vei fi prea departe de aici. Vei afla, desigur, de moartea dumitale din presă.

Hardens se aplecă şi trase de sub scaunul său un cufăraş din piele pe care mi-l întinse.

- în interior se află un pistol automat Ltiger cu trei încărcătoare pline. Bineînţeles că nu vei avea nevoie de atâta muniţie, dar e o măsură de precauţie. Cu această armă va trebui să tragi. Doar cu această armă, să fim înţeleşi. Şi de fiecare dată, în plină figură, şi mai ales, fără fasoane!

Hardens îmi lipi cufăraşul de piept, după care concluzionă în câteva cuvinte:

- Cam asta e Tewp. Cunoşti esenţialul. Indiferent din ce parte ar putea apărea Keller, Diarmuid va fi în permanenţă în apropierea dumitale în dimineaţa vânătorii. Te va proteja... Haide, acum, întoarce-te la treburile

duniitale şi nu uita scopul final, cel care ne motivează pe toţi... Adio, băiete.

Era ca un fel de despărţire definitivă. în mod stupid, mă simţeam aproape emoţionat. Acest ofiţer superior, mic şi îndesat, care avea mâinile mânjite de sângele agentului Surey, a tovarăşului său, a lui Gibbet şi a lui Blair, se pregătea acum să-l elimine pe propriul său suveran şi să-mi regizeze moartea... Cu toate asta nu puteam să-l urăsc... Cât de imbecil puteam să fiu!

Dimineaţa elefantului

Cu siguranţă, doamna Wallis Simpson nu era o persoană ca celelalte. Cu toate că oficial era încă legată de cel de al doilea soţ ale ei, un ofiţer de marină de pe costa de est, în 1935, îşi stabilise reşedinţa principală la Londra. Atrasă în mod natural de lux şi de bani, şi mai presus de toate mondenă, îşi câştigase repede o reputaţie incendiatoare, demnă de năzbâtiile celor mai importanţi prieteni ai ei din cercul americanilor expatriaţi: incontro- labilele şi coruptele Gloria Vanderbilt, Consuelo Thaw sau Thelma Furness... La aceasta din urmă, Wallis Simpson l-a îmbrobodit cu şiretenie pe administratorul ei actual, un personaj slăbănog cu păr subţire şi decolorat, prinţ de Walles în ţara sa şi viitor rege al Angliei! Atât de deosebiţi cât puteau fi - unul închis şi serios, celălalt, respectiv cealattă, expansiv şi obraznic - cei doi amanţi nu s-au mai putut despărţi. în ziua încoronării sale, în ianuarie 1936, Eduard a vărsat în contul lui Wallis, o treime din averea sa, pe puţin trei sute de mii de lire şi i-a oferit ca inel pentru această logodnă morganatică, un inel cu un smarald enorm despre care se spunea că aparţinuse Marelui Mogul în persoană... Absolut nimic nu părea să aibă puterea de a-l despărţi pe rege de metresa lui de acum încolo. Absolut nimic în afară, probabil, de machiavelismul unora care cunoşteau foarte bine înclinaţiile germanofile ale acestui cuplu, improbabil, dar teribil de influent. Influent, în măsura în care de viaţa sau de moartea lor putea depinde soarta lumii.

- Soţia mea şi cu mine suntem perfect conştienţi de poziţia în care se găseşte astăzi Wallis, îmi mărturisise Dalibor Galjero, în timp ce rulam amândoi în maşina care aparţinuse banditului Legs Diamond. Noi am întâlnit-o acum mai bine de zece ani. Nu era mare lucru la vremea aceea. Nu era o lady. Doar o femeie inteligentă care promitea mult, dar era sub tutela unui soţ alcoolic care o batea. Viaţa ei nu era simplă, şi noi am ajutat-o puţin. Ea ne-a fost recunoscătoare. Şi apoi a intervenit hazardul sau poate ceva mai mult decât hazardul însuşi, nu prea are importanţă... Şi iată că astăzi este gata să păşească pragul la Palatul Buckingham! Cine ar fi crezut? Nu cred că ea va fi vreodată regina Angliei, dacă vreţi părerea mea. Dar unii o cred. Şi alţii o speră. Orice va fi, aceasta nu va fi fără consecinţe, o ştiţi...

Da, o ştiam. Cu Liiger-ul care nu aştepta decât să-şi îndeplinească misiunea în masa cervicală a doamnei Simpson şi a regalului ei amant, eram în mod deosebit bine plasat pentru a evalua pertinenţa aserţiunii... Ultima zi ce a precedat venirea regelui a fost cu siguranţă cea mai lungă dintre zilele pe care le petrecusem în vila Galjero. Darpân îmi promisese că va reveni în timpul nopţii pentru a încerca să pătrundem împreună, fără să ne rănim, până la stupă, şi toate gândurile mele se focalizau pe această clipă mult mai mult decât pe vânătoarea de tigri prevăzută pentru poimâine, pentru că hotărâsem să acţionez la lovitură prin lovitură, fără să anticipez viitorul. Era luxul unui om eliberat de chinurile timpului. Totul era exact opusul meu...

Nervii îmi erau cu siguranţă încordaţi de venirea iminentă a suveranului, iar Simpson nu-şi mai găsea locul. Din câteva ascunzişuri ale vilei unde încercam să

mă refugiez, auzeam vocea ei, gravă şi înăbuşită de obicei, scoţând ţipete oribile care ajungeau până la mine. De mai multe ori în timpul zilei, s-a manifestat violent faţă de un servitor, cu şicane, şi chiar placidul şi impecabilul Jaywant a trebuit să suporte injusteţea reproşurilor ei. Enervată ca o muscă într-o zi cu furtună, această femeie electriza aerul în jurul ei. Am simţit-o de cum a apărut dimineaţa. Foarte iritat, am aranjat astfel încât să nu-mi încrucişez drumurile cu ale ei. în sfârşit, noaptea a căzut şi am putut să mă eliberez şi să-mi recâştig locul în cameră. N-am ştiut niciodată prin ce miracol ajunsese Darpân. Ochii lui străluceau ca aceia ai un păsări de pradă.

- Vei fx bucuros să afli că firul de păr roşu a fost folosit cu succes, Tewp... Omul căruia i-a aparţinut nu va trăi mai mult de cinci zile. Şi corpolenţa sa nu va schimba nimic.

- Cinci zile! Dar este prea mult! Nu ar fi posibil să scurtaţi această amânare?

Brahmanul mă străpunse cu privirea, înainte de a mă sfătui rece să-l elimin singur pe gigantul Diarmuid Langleton, dacă nu găseam metodele Bon Po suficient de eficace.

- Acest om nu va mai apuca luna viitoare, Tewp. I-a mai rămas încă puţin timp de trăit, dar un vierme, deja, îl roade în interior. Fiecare minut care trece îl face mai slab... Chiar dacă va trebui să-l înfruntăm cu mâinile goale, şansele noastre cresc cu fiecare clipă, în timp ce ale lui se diminuează.

- Şi în ceea ce priveşte neutralizarea acestui „paznic al pragului" de care vă temeţi atât. credeţi acum că sunteţi capabil să acţionaţi?

- Noi ne vom concentra asupra acestui punct imediat ce va fi posibil să ne streeurăm în grădini fără să atragem atenţia, locotenente.

A trebuit să ne înarmăm cu răbdare ceva mai muit de o oră, apoi, la fel de silenţioşi ca în ajun, ne-am îndreptat spre liziera de pădure sălbatică. Acolo brahmanul mi-a cerut sa mă întind în iarbă, alături de el, fără să mă mişc şi fără să vorbesc până când nu-mi va da un ordin precis. El însuşi a mers şi a îngenuncheat acolo unde Galjero o făcuse cu o noapte înainte şi, dintr-un sac de mătase pe care şi-l agăţase într-o parte, a scos un mic vas de grădină în care germina cu greu o minusculă ramură. Foarte încet, Darpân începu să psalmodieze cuvinte pe care nu le înţelegeam. Poate că erau în hindi, dar preotul murmura cu voce prea joasă ca eu să recunosc sonorităţile pe care le modula cu graţie. Ce tăcea el de fapt? îl fermeca pe paznicul vegetal? îl flata? îl convingea de fondul bun al cauzei noastre? Cântecul lui Darpân a durat mai mult de un sfert de oră. Era lent, era lung, era teribil de plictisitor. Atât de plictisitor, încât a reuşit să mă facă să aţipesc. Aş fi fost probabil chiar adormit în iarba proaspătă dacă, dintr-o dată, vocea hindusului nu ar fi devenit mai ameninţătoare. Când am deschis din nou ochii, l-am văzut smulgând brusc şi violent mlădiţa verde care se ridica în ghiveciul de pământ, ducând-o la gură şi mestecând-o sălbatic! Paznicul vegetal a fost scuturat de un frison. Nici o adiere de vânt nu trecea în clipa aceea prin parc şi totuşi tufişul a fost cuprins de un tremur ca şi când o suflare i-ar fi traversat ramurile. în acelaşi timp, am auzit un foşnet de frunze în spatele meu. întorcându-mă, am văzut că cele mai apropiate tufişuri se separau unul de celălalt... Darpân deschidea pentru noi drumul către tumul negru!

- Cum aţi reuşit să faceţi asta? am întrebat eu, în timp ce înaintam alături pe poteca degajată.

- N-am vrut să-mi pierd timpul flatându-l sau aducându-i o ofrandă pentru că ştiam că n-aş putea să-i propun nimic mai bun decât hrana care îi este oferită, cea care l-a adus pe lume. Atunci i-am povestit cine sunt şi că am făcut să sufere alte creaturi vii. A trebuit totuşi o mică demonstraţie pentru a-l convinge definitiv.

- Vreţi să spuneţi că aţi ameninţat arbustul?

- Spaima de suferinţă, David Tewp, este o cheie universală la care toate creaturile sunt sensibile. Este un secret simplu, dar care poate deschide aproape toate uşile din lume... Aproape toate...

Cuvintele lui Bon Po erau teribile. Dar această primă probă pe care o obţinusem îi confirma de asemenea valoarea. Dacă aveam să reuşim să o ucidem chiar în această seară pe Ostara Keller, eu nici nu mă îndoiam că preotul va fi în măsură să triumfe asupra agentului SD. Paşii noşti mari ne-au apropiat de turnul căruia îi distingeam din ce în ce mai precis detaliile arhitecturale. Dintr-o dată, de la colţul unei curbe, am coborât pe malul unui şanţ cu apă... Stupă se găsea acolo, la câţiva zeci de yarzi de noi, dar aparent inaccesibilă! Pentru că tumul se ridica în centrul unei insule artificiale, un muşuroi plin de iarbă apărea în centrul unui lac ale cărui ape lucitoare erau semănate cu nuferi şi flori acvatice multicolore. Un pod lega insula de grădină, dar era o pasarelă telescopică, al cărei mecanism, o savantă înlănţuire de cabluri, de scripeţi şi de manivele făceau ca el să poată fi ridicat şi lăsat numai de pe insulă, împiedicând orice intruziune de pe pământul din jur. Rapid, Darpân şi cu mine am făcut turul şanţului, în

speranţa că vom descoperi un vad, un alt pod, o limbă îngustă de pământ sau poate o barcă, permiţându-ne să ajungem Ia turn. Am înţeles clar: dacă voiam să acostăm pe insulă, trebuia să intrăm în apă! Resemnaţi, ne-am dezbrăcat, am împăturit lucrurile pe pământ apoi am intrat, goi, în apa întunecată şi rece. Ţineam în mâinile mele cuţitul şi o brichetă de care nu mă despărţeam niciodată, cu toate că nu aveam obiceiul să fumez. Distanţa pe care o aveam de străbătut nu era foarte lungă, dar am pierdut contactul cu solul noroios şi în câţiva paşi a trebuit să ne udăm în întregime, apoi să înotăm bras înainte de a ne trezi pe malul celălalt. Ieşind din apă, ne-am tras sufletul, ne-am scuturat de apă cum am putut şi ne-am frecat puternic cu vreo câţiva pumni de iarbă pentru a ne usca. Darpân ar fi fost aproape comic de privit dacă vârful amenințător al stupei nu s-ar fi înălţat deasupra noastră. Ciudata construcţie era un turn rotund, cu o circumferinţă de vreo doisprezece yarzi şi o înălţime de peste treizeci. Suprafaţa sa exterioară era în întregime sculptată cu figuri umane, bărbaţi şi femei surprinşi într-o învălmăşeală lubrică. Am crezut că recunosc, rânjind deasupra porţii, capul zeiţei Durgâ, preoteasa morţii şi a metamorfozei de care îmi vorbise doamna de Reault şi a cărei reprezentare similară o observasem deja în templul din Calea Kalighât, acela unde oficiase Darpân.

- Această figură, i-am spus eu preotului, este desigur stăpâna dumneavoastră, Durgâ, nu-i aşa?

- Durgâ nu este o zeiţă căreia să-i aparţii sau care să aparţină cuiva, a rectificat de îndată Bon Po. Este prea schimbătoare şi prea exigentă pentru asta... Vino, să încercăm să intrăm!

Am înaintat împreună spre turn, cu inima bătând, fascinaţi de sculpturile care împodobeau integral tamburul edificiului. Uitând că eram gol şi că cineva - dar cine? - m-ar putea observa, am vrut să întreprind o călătorie lentă în jurul turnului, mai întâi de la o distanţă apreciabilă, apoi mai aproape, pentru a observa detaliile frescelor de care privirea mea nu se putea despărţi. Toate arătau corpul uman în posturile cele mai explicite. Nu erau decât scene de desfrâu şi, în ciuda unei oarecare atracţii pe care o exercitau asupra mea, am obosit repede. Darpân descoperise deja unica poartă care permitea accesul în inima construcţiei. Am hotărât să nu mai pierd timpul analizând reliefurile dezmăţate şi mi-am lăsat paşii să alunece după cei ai preotului. Interiorul era obscur, fără ferestre. Mi-am aprins bricheta şi-am rotit-o în jur. Pe jos, spre norocul nostru, se găsea o veche torţă uscată, căreia nu mi-a fost greu să-i aprind capătul. Cu această torţă am luminat intrarea. Am văzut un spaţiu gol, un plafon coborât, Iară să fie perforat de vreo scară. Aparent, tumul fusese construit fără vreun mijloc de acces la nivelele superioare, dacă acestea existau în realitate. Solul era acoperit de o imensă dală de piatră lucioasă, strălucitoare şi dură, aparent fără legături între piesele care o compuneau, dai tăiată de fisuri împletite şi de volute cărora era imposibil să le distingi schema generală. Ochii mei au alunecat pe o linie profundă a acestei reţele şi am urmărit-o în ciuda voinţei mele. Mi-am simţit capul ca strâns într-un cleşte. Creierul părea că mi se strânge în cutia craniană şi răsuflarea mi s-a accelerat. Nu puteam decât să urmăresc această linie gravată care se înfăşură înjurai ei însăşi asemenea unui şarpe, răsucindu-mi capul până la ameţeală. Stomacul era acum dat peste cap şi mă

simţeam copleşit de o greaţă de neoprit. Am vomat un timp îndelungat, tâmplele îmi zvâcneau, ochii îmi erau tulburi şi muşchii îşi pierduseră toată forţa. Mă clătinam. Darpân m-a strâns puternic de umeri şi m-a obligat să ies la aer. Vreme de câteva minute am continuat totuşi să resimt efectele vertijului care mă paraliza. Ochii mei nu captau decât un portocaliu vag, palpitând de luminis- cenţe lăptoase, în timp ce creierul răsuna de urletul unui uragan. încetul cu încetul, mi-am recăpătat stăpânirea asupra propriei persoane şi am putut să mă târăsc până la mal, unde mi-am cufundat palmele în apă înainte de a-mi uda abundent obrajii.

- Te-am prevenit, Tewp. Acest spaţiu este un templu. Un templu adevărat. Străbătut de energii. Un loc care trăieşte. Dumneata eşti cel care a determinat totul. Eşti un profan. El nu te vrea.

După arborii care simţiseră teama, brahmanul atribuia acum suflet unei construcţii! Cu siguranţă că nu eram prea receptiv la lumea care mă înconjura... în ciuda tuturor întrebărilor care mi se învălmăşeau în cap, m-am mulţumit să mă aşez în iarbă, în tăcere, cu capul între genunchi. Eram decepţionat şi descurajat. Acest turn era o momeală, în întregime stupidă. Piesa pe care noi o descoperisem nu era decât un inutil fund de sac fără uşă, fără ferestre, fără trapă şi fără scară. Keller nu se putea ascunde aici. Trebuia să caute altceva, în altă parte!

- Te simţi mai bine? Putem să continuăm? m-a întrebat tovarăşul meu şi mi-a pus mâna pe umăr.

- Să continuăm, Darpân? Dar unde? Nu e nimic aici şi parcul e prea mare ca să rătăcim în el la întâmplare...

Brahmanul s-a aplecat spre mine cu un aer surprins.

- Este o scară în tum, Tewp. Aşadar, nu ai remarcat-o?

Cum nu răspundeam, Darpân m-a ridicat de la pământ şi m-a forţat să revin la intrare. Instinctiv, întreaga mea fiinţă refuza să depăşească din nou uşa acestei construcţii şi a trebuit să fac apel la toată raţiunea mea pentru a nu mă zbate şi a mă duce să mă înfund departe de acest loc unde mă simţeam atins de aripa îngerului morţii. Nu corpul meu era cel care nu voia să avanseze spre turn ci spiritul meu, care nu putea suporta ideea. Acolo, în această mică piesă rotundă, fusesem supus unui val teribil de emoţii întunecate, care mă bulversaseră. Stomacul meu reacţionase golindu-se, dar acesta nu fusese decât simptomul fizic al unui rău mult mai mare, aproape metafizic... Acolo, în câteva secunde după ce privirea mea se pierduse alergând pe linia gravată în solul de piatră, fusesem invadat de o disperare fără nume ce se rostogolise asupra mea ca o avalanşă de munte care mă aruncase în străfundurile propriei mele fiinţe. în viaţa mea nu mai voiam să simt asta! Tremurând, am ridicat ochii spre turn, care a avut asupra mea efectul ciudat de a-mi apărea asemenea unei acvile negre plasate pe un sol încărcat cu electricitate. îmi părea că tot pământul din jurul meu vibra de un geamăt înfricoşător emis de sute, de mii de voci. Era o impresie de coşmar! Darpân a simţit că mă înmuiam şi a recurs, ca şi în seara din ajun, la metoda unei palme bine aplicate pentru a mă readuce la realitate.

- Asta constituie un alt secret al magiei practice, care deschide de asemenea numeroase porţi, a comentat el cu răceală ceea ce îmi încinsese serios obrazul.

Laconismul comentariului m-a făcut aproape să izbucnesc în râs, lucru care mi-a făcut bine şi mi-a permis să-mi recâştig starea de spirit. într-o clipă, teama aproape

a dispărut, că m-am simţit destul de puternic pentru a mă întoarce în turn. De când am păşit pragul construcţiei negre am avut totuşi tentaţia de a-mi plimba privirea pe liniile de pe sol.

- Mai ales nu privi desenele! mi-a ordonat Darpân. Aceasta te va ucide! Vino, trebuie să coborâm imediat...

- Să coborâm? Dar unde? am întrebat eu nedumerit şi furios, pentru că scrutasem bine spaţiul, şi nu distinsesem nici cea mai mică trecere.

- Ei bine, pe această scară, domnule locotenent! a urlat preotul, arătând un vag amplasament la picioarele sale. Nu o vezi încă?

Am aplecat privirea şi, aşa cum s-a întâmplat cu puţin timp înainte, numai suprafaţa plată de piatră mi s-a oferit ochilor, perfect netedă, străbătută doar de gravurile fine care se întretăiau pe toată suprafaţa ei.

- Nu e nimic aici! am exclamat enervat în cel mai înalt grad, simţind deja că îmi revin simptomele răului.

- Destulă vorbă. Acum trebuie să coborâm! a scrâşnit brahmanul, înainte de a mă împinge fără menajament cu o lovitură în spate.

în loc să mă întind pe sol cum mă aşteptam, piciorul mi s-a înfundat în gol şi am avut senzaţia unei coborâri rapide în ascensor. Fără să ştiu cum, m-am regăsit lungit pe un şir de trepte. Gura mi s-a deschis larg. Nu puteam să cred! Dacă aş fi asistat la marşul pe apă al Domnului Nostru pe Marea Tiberiadei şi nu aş fi fost atât de uluit! Privind în jurul meu, a trebuit să accept evidenţa: mă găseam pe a doua sau a treia treaptă a unei scări care se înfunda în solul turnului!

- Nu îţi pierde timpul întrebându-te cum este posibilă sosirea dumitale aici, Tewp! Coboară!

Darpân era deja în spatele meu şi simţeam din tonul său poruncitor, din vocea sa, că ardea să exploreze meandrele subterane. Luminat de torţa pe care preotul o luase în mână, am coborât până jos pe această scară abruptă, fără balustradă, alunecând ca pietricele de pe o plajă spre reflexul apei. Prin aproximarea numărului de trepte, am calculat distanţa pe care am coborât-o şi înălţimea ei de peste douăzeci de yarzi, după ce am ajuns pe un palier terminai de unde plecau două culoare. Cel mai larg era cel din dreapta şi l-am urmat din instinct. Am trecut pe sub un boiandrug de piatră împodobit cu sculpturi reprezentând monştri gata să sfâşie forme umane crispate, neputând distinge dacă acestea din urmă erau pitici sau figuri de copii. Am pătruns, în sfârşit, într-o sală cu o geometrie stranie, cu muchii şi unghiuri ascuţite. în fiecare dintre aceste unghiuri se înălţa câte o statuie a lui Durgâ cea Neagră. Solul era spart de şanţuri în care se afla un lichid vâscos de culoare brun deschisă. Darpân s-a aplecat pentru a-şi umezi degetele în şanţ. Făină, miere, untdelemn, constituiau ofrande depuse în boluri de aramă.

- Sânge! a scrâşnit Bon Po. Răspândit de puţină vreme. Nu chiar din noaptea asta, dar probabil din cea de dinainte.

Am explorat camera fără să găsim vreun cadavru. De unde venea aşadar acest sânge? Judecând situaţia, trebuie să fi fost peste o duzină de litri răspândiţi pe sol. Puţin peste ceea ce ar putea conţine două corpuri de adult sau trei-patru corpuri ale unor copiii. Nu mai era nimic de făcut aici. Ne-am întors şi am luat-o pe culoarul din stânga. După câţiva zeci de yarzi străbătuţi în condiţii penibile pentru că pereţii se îngustau în pâlnie şi plafonul

cobora în acelaşi timp, am zărit o formă umană lungită pe sol. Era o fetiţă de vreo opt ani care purta doar o eşarfă murdară în jurul şoldurilor. Darpân s-a grăbit să încerce să facă ceva pentru ea, dar totul a fost în van. Puştanca fusese golită de sânge şi lăsată acolo să moară. Inima ei nu mai bătea, ochii îi erau daţi peste cap. Două răni o goliseră: una la jugulară, alta la încheietura stângă, ca şi cum una n-ar fi fost suficientă. Micuţa se zbătuse şi căutase sprijin pe perete unde, din loc în loc, se vedeau urme roşii, încă proaspete.

- Acesta este copilul pe care l-ai zărit cu luneta dumitale ieri seara, Tewp? m-a întrebat Darpân, care examina cadavrul palpându-l cu gesturi de medic legist.

- De la distanţa aceea nu era decât o umbră căreia n-am putut să-i disting cu precizie trăsăturile, am răspuns eu, răvăşit. Dar este posibil, da...

- Acest subsol este un abator, Tewp. Pregăteşte-te pentru imagini care riscă să nu îţi placă. Să continuăm!

Saliva abia putea ajunge în gâtlej. Gol, fără armă - a trebuit să-mi las revolverul golit pe mal - avansând aplecat prin aceste intestine de piatră, mă simţeam atât de fragil şi despuiat, ca un embrion germinând în matricea sa din măruntaie împuţite. în ceea ce îl privea, Darpân părea mult mai puţin tulburat decât mine. El se asigurase luând pumnalul cu lame gemene, singurul nostru mijloc de atac şi apărare, şi astfel ne-am continuat tăcuţi înaintarea laborioasă. Apoi am ieşit într-o sală cu boite înalte, în aparenţă destul de asemănătoare celei din prima navă. Aceleaşi statui ale zeiţei, aceleaşi metamorfoze şi aproximativ aceeaşi dispunere a locurilor, în acelaşi timp exista un detaliu deosebit. O

serie de inele de bronz coclit - circa patruzeci - erau fixate într-un motiv floral pe sol.

- Pentru moment nu atinge nimic, Tewp! m-a prevenit preotul, care a început să scruteze atent geografia locului.

Am aşteptat o clipă ca Bon Po să termine de plimbat lumina torţei în ungherele cele mai sumbre. Exceptând pâlpâitul sec al flăcării, tăcerea era completă, deasă, impresionantă. Tăcerea unei capele fierbinţi. Darpân a revenit şi m-a făcut să înţeleg printr-un semn din cap că mă autoriza să trag de inele. Ros de nerăbdare, am luat la întâmplare unul dintre cercurile de metal şi l-am tras cu putere. S-a deschis o trapă. Inelele erau fixate de mici capace de piatră care acopereau fose cu o suprafaţă având latura cam de un picior şi adâncimea cât jumătate din corpul unui adult. Preotul cu turban negru a îndreptat lumina spre orificii, unde amândoi am zărit o masă încreţită şi uscată, cu o formă grosolan umană... Cum nu puteam vedea bine cum ar trebui să acţionăm, a trebuit să procedăm la extragerea acelui lucru din gaura sa. Aşezaţi în genunchi, l-am prins într-un efort comun, dar când am reuşit să-l desprindem, muşchii braţelor noastre s-au relaxat şi obiectul ne-a alunecat şi a recăzut în nişa lui, producând un zgomot sec şi ridicând un nor de praf. Am fost constrânşi să reîncepem operaţia, pentru a scoate la lumină cadavrul depus în cavitatea respectivă, pentru că era efectiv un mort, mumia unui copil indigen de vreo doisprezece ani. Textura era friabilă şi se transformă în cenuşă sub degetele noastre. Trăsăturile obrazului păreau să exprime un intens sentiment de spaimă. în locul ochilor, două pete galbene luceau slab.

- S-ar zice... şopti Darpân, arătând cu degetul orbitele cadavrului.

- ... aur, am continuat eu neîncrezător. S-a vărsat aur topit în ochii lui!

Am tras cu furie de alte inele şi am scos la lumină alte cadavre la fel de uscate. Subsolul acestui turn era o necropolă de copii ale căror cavităţi oculare fuseseră umplute cu aur lichid.

Pentru prima oară de când îl întâlnisem, mi s-a părut că-l văd pe Darpân pierzându-şi controlul. Privirea sa trecea de la o mumie la alta, căutând să înţeleagă care a fost cauza pentru care suferiseră atât aceşti nefericiţi copii. Nu aveam nici o îndoială că îmi va mărturisi cum această descoperire îl lăsase mut de uimire.

- Nu ştiu ce ritual a fost folosit aici, Tewp! Nu cunosc practica şi nu-i cunosc finalitatea. La drept vorbind, n-am văzut niciodată nimic asemănător...

- Dar acestea sunt cadavre vechi, am remarcat eu. Datează de cel puţin câteva secole... Vedeţi cât sunt de uscate. Numai timpul le-a putut face atât de friabile.

- Faci o greşeală, Tewp. Sunt morţi recent. Foarte recent. Privindu-l pe acela...

Mâna sa întinsă îmi arătă un corp care nu era al unui copil, cu toate că avea aspect de făptură măruntă. Era cadavrul unei femei, al unei femei tinere. Cu toate că murise goală, purta în jurul încheieturilor de la mâini şi în jurul gleznelor strălucitoarele brăţări cu clopoţei. Nici o urmă de coroziune nu atacase aceste bijuterii ale căror motive ornamentale erau identice acelora de pe podoabele purtate de dansatoarele Rajiva şi Madurha!

- O recunosc! am exclamat eu. Este o curtezană care i-a fost oferită lui Simpson de către sultanul Muradevâ! Am văzut când Galjero a adus-o aici, pe ea şi pe una dintre semenele ei, acum patru nopţi.

îngrozit, am încercat să observ mai bine celelalte corpuri. Multe nu mai erau decât grămezi de cenuşă, contracţii derizorii de fiinţe umane pe care o combinaţie supranaturală ie micşorase şi le dezarticulase ajungând să le facă să semene cu nişte marionete groteşti, uscate şi înnegrite. Dar asupra unora, infernalul procedeu de uscare care fusese folosit pentru scurgerea tuturor fluidelor nu putuse să şteargă toate detaliile unor piese de îmbrăcăminte.

- Priviţi aceste fragmente de ţesături, i-am spus lui Darpân, în timp ce smulsesem o bucată de ţesătură dintr-o stofa groasă. Seamănă cu cea pe care o poartă copiii adunaţi Ia Misiunea Thomson!

Şi aceasta, vai! nu era decât adevărul! La lumina flăcării brahmanului plasată alături de mine, am recunoscut, fără umbră de îndoială, broderiile uniformelor primei promoţii Galjero, aceea pe care o văzusem în fotografia din biroul nefericitului arhivar Blair, aceea în care apăruse fiul unic al văduvei vânzătoare de ierburi pe care Swamy şi cu mine o întâlnisem în cartierele de jos. Ce soartă le fusese rezervată acestor copii? Şi pentru ce erau astfel conservate trupurile lor? Cu gâtul uscat, spiritul şi inima răvăşite de ceea ce scosesem la lumină, m-am întors spre Darpân. Obrazul lui neted părea acoperit de sudoare, iar pielea îi devenise din brună, cenuşie.

- Trebuie să mai fie ceva, a spus el printre dinţi. O raţiune pentru care s-a făcut asta. Şi precis aici, în spaţiul acesta! Căută Tewp! Căută!

Să caut, da, dar ce? Darpân făcuse deja turul sălii fără nici un rezultat. Cum aş fi putut presupune că aş fi descoperit ceva, când mă dovedisem incapabil să disting o scară care se deschidea la picioarele mele?

- Un alt paznic, simt că există un alt paznic care ne împiedică să vedem! mi-a spus Bon Po, ridicând tonul, în pragul unei crize nervoase. Trebuie să-l găsesc şi să-l distrug pentru a merge mai departe. Este singura soluţie!

Nu ştiam ce voia să spună, dar nu aveam alte posibilităţi decât să-l urmez. El a început să palpeze frenetic pereţii, cu mâinile tremurânde, atingând uşor piatra în căutarea unei deschideri sau a unui mecanism care să-i permită să arunce o privire. Dar scotocirea n-a durat mult. Scufundat într-un fel de transă, Darpân găsi în scurt timp, câteva minute, ceea ce căuta. în palma mâinii sale. mi-a arătat o piatră, una simplă şi mică, lustruită, de culoare gri, fără nici un semn deosebit, pe care o scosese din nu ştiu ce îmbinare între alte două pietre.

- Asta e, m-a anunţat el, fără să mă privească. Asta este cea care protejează locul. Nu cred însă că vom putea vedea ce se ascunde cu adevărat aici...

O piatră vie! Chiar dacă aceasta depăşea toate aşteptările, eu nu o mai consideram o nebunie; eu, a cărui came suferise efectul oribil al unei vrăji şi văzusem cu ochii mei tufişurile retrăgându-şi mărăcinii după ce pur şi simplu li se adresaseră ameninţări! Dar Darpân îşi trăsese deja de la centură pumnalul cu două lame şi lucra la suprafaţa pietrei cu vârful lui.

- Piatra este spartă. Este un lichid în interior pe care îl numim condensator. Obiectul vrăjit fabricat de Keller ca să te ucidă conţinea unul la fel, aminteşte-ţi.

îmi aminteam perfect burduful conţinând fotografia mea, actele mele şi un smoc de păr din craniul pregătit de austriacă în care era şi un fel de ulei pus într-un recipient de sticlă.

- Tewp, a urmat Darpân cu o voce egală, va trebui să acţionăm repede. Dacă vrei să ai o şansă de a ieşi din acest loc, va trebui să respecţi cu atenţie instrucţiunile mele!

Trăsăturile brahmanului păreau să se sfărâme dintr-o clipă în alta. îl copleşea o tensiune gigantică, o tensiune care mă cuprinsese şi pe mine şi făcea să-mi clănţăne dinţii de teamă.

- Pentru a dezactiva această piatră-paznic este necesar să se practice un sacrificiu. Aş putea să previn asta, dar mi-ar trebui timp. Mult timp. Ritualul se repetă de mai multe ori pe lună plină. Acum nu este posibil. Imi rămâne să acţionez în forţă. Ceea ce implică dacă nu propria mea moarte, cel puţin punerea mea în imposibilitatea de a acţiona un oarecare timp... Vreau să fiu franc cu dumneata, locotenente, nu ştiu exact ce se va petrece o dată ce voi deschide această piatră şi voi răspândi conţinutul ei pe sol. Se va produce asupra mea un şoc, asta este evident. Poate şi asupra dumitale, dar asta este puţin probabil. Orice aş face, oricare ar fi simptomele pe care le voi avea, chiar dacă ele sunt spectaculoase, nu te preocupa de mine, pentru că îţi pierzi timpul. Reîncepe să cauţi de-a lungul culoarelor. Cred că noi ne aflăm înaintea intrării celui de-al treilea pasaj care ţi se va arăta, o dată ce paznicul a fost dezactivat. Caută şi găseşte ceea ce trebuie să fie găsit... în sfârşit, nu ştiu ... va trebui să improvizezi. Dacă voi fi încă în stare, te voi ajuta cât voi putea mai bine... Elimină-i pe Keller şi pe soţii Galjero. Poţi chiar să alertezi autorităţile britanice. Ai de acum şi suficiente probe pentru asta.

Fără să pot face sau spune ceva pentru a mă opune planului său, mâna lui Darpân a înţepat piatra cu vârful

pumnalului său într-un loc unde am văzut că a pătruns fără să întâmpine vreo rezistenţă, în dreptul a ceea ce semăna cu un buton de ceară. Spart, orificiul a răspândit dintr-o dată o duhoare infectă, aproape corozivă, atât era de puternic. M-am retras instinctiv, dar Darpân, s-a încordat tot, şi, cu un gest hotărât, a răsturnat piatra din care au curs câteva picături dintr-un lichid limpede pe sol. Brahmanul a scuturat piatra pentru a se asigura că este total goală, apoi a aruncat-o cu toată puterea în obrazul zeiţei Durgâ, unde a explodat literalmente într-un nor de praf înecăcios.

- Darpân! m-am neliniştit eu. Totul e în ordine?

Dar brahmanul nu mă mai auzea. Invârtindu-se în încăpere ca un leu într-o cuşcă, obrazul său se deforma sub impresia unei neliniști puternice, în timp ce ochii îi erau injectaţi de sânge şi buzele i se ridicaseră deasupra dinţilor albi. Nu ştiam ce i se întâmplase, dar înfăţişarea lui pierdea în fiecare clipă câte puţin din caracterul uman. Cu privire ca de nebun, cu bale înfricoşătoare adunate în colţurile buzelor, preotul Bon Po era în pragul unei crize epileptice cumplite. Scuturat de tremurături din ce în ce mai violente, îşi ţinea totuşi corpul drept, în ciuda convulsiilor incredibile pe care le suferea acum. Aş fi vrut să mă apropii să-i leg membrele cu centura mea şi să-i înfund o batistă în gură ca să nu se sufoce înghiţindu-şi limba, dar eram gol, fără nimic pe mine cu care să pot veni în ajutorul preotului! Apoi, în timp ce căutam disperat cu privirea un obiect util, Darpân începu dintr-o dată să fugă spre ieşirea din necropolă. L-am strigat, i-am ordonat să se întoarcă la mine, dar în van. Fluturând în aer lumina, brahmanul s-a aruncat pe drumul strâmt, când am înţeles că trebuia să-l urmez

dacă nu voiam să rămân singur aici, azvârlit în întuneric, înconjurat de cadavre gata să se transforme în cenuşă, care mă umpleau de groază. Am pornit în fugă pe urma lui Darpân, dar acesta era mult mai sprinten decât mine şi luase un avans confortabil, aşa că nu-l puteam ajunge. Pe pereţi, în faţa mea, jucau luminile reflectate de torţă. Era singurul meu reper, singurul meu far de-a lungul acestui culoar de joasă înălţime, strâmt şi alunecos, înţesat cu un aer închis, dens, care nu-mi putea hrăni corpul decât cu o energie de proastă calitate. Gâfâind, am simţit că pierd teren; lumina flăcării se îndepărtase atât încât, dintr-o clipă în alta, ar fi trebuit să-mi continui drumul în beznă completă. Şi apoi am văzut că lumina creşte din nou. Brahmanul trebuie să se fi oprit pentru a mă aştepta. Uşurat, mi-am forţat muşchii slăbiţi de acest efort crescut pentru a mă întâlni cu tovarăşul meu, dar când, în sfârşit l-am găsit, nu mai era decât un cadavru în plus. Numai la câţiva yarzi de locul unde, cu puţin înainte, descoperisem trupul micuţei necunoscute, zăcea acum călugărul B6n Po. Copleşit de o spaimă de necon- troiat, el îşi străpunsese propria inimă cu pumnalul său cu lamă dublă... Oripilat, acoperit de sudoare, cu inima bătând într-un ritm infernal, am smuls arma din mâna sa şi am luat torţa care împrăştia un fum gros aproape de el. Ştiam că nu mai era nimic de făcut pentru el şi că, misterios şi puternic cum fusese întotdeauna. Darpân, preotul vrăjitor, îşi împlinise acum el însuşi Dharma sa. Dar de ce făcuse oare asta? Pentru a-mi permite să descopăr un pasaj pe care magia pietrei rotunde îl ascunsese profanului? Era acesta un lucru posibil? Suficient, în orice caz, pentru ca un om să-şi sacrifice viaţa. Am închis ochii hindusului şi am pornit la drum.

Pentru ca moartea lui să aibă un sens, trebuie cel puţin să mă forţez să parcurg din nou subteranele din stupă. Chiar dacă îmi închipuiam că nu o să găsesc nimic, trebuia să o fac. în memoria sa. Ştergându-mi cu dosul mâinii sudoarea care mi se prelingea pe ochi, am mers drept înainte şi a trebuit, în ciuda repulsiei pe care o simţeam, să trec din nou pe lângă cadavrul fetiţei măcelărite. Cum a trebuit să păşesc peste ea, flacăra torţei a tremurat şi s-a aplecat într-o parte, sub efectul unui suflu care m-a îngheţat până la oase. întorcând capul, am văzut o cavitate sumbră, de înălţimea unui om, marcând acum capătul unui pasaj! Cât timp rămăsesem acolo, Darpân şi cu mine, alături de cadavrul micuţei, fără să zărim această intrare? Cinci, opt minute poate... Şi nu văzu- serăm nimic!... Imposibil! Imposibil cel puţin ca Darpân să fi avut dreptate şi ca o vrajă să fi fost atât de puternică, încât să ascundă părţi întregi dintr-un edificiu atât unui ignorant ca mine, cât şi unui maestru al magiei, ca preotul Bon Po. Cu mâna dreaptă strânsă pe mânerul pumnalului, am împins flacăra înainte în aceste tenebre şi am înaintat. Culoarul nu era lung. De fapt, el părea mai mult o nişă decât o încăpere cu o intrare strâmtă. Şi ceea ce am descoperit, m-a surprins profund, deşi eram pregătit să înfrunt noi atrocităţi. Dar nu. Ceea ce fusese depus cu atâta grijă şi protejat cu atâta eficacitate nu era nici mai mult nici mai puţin decât un cufăr de lemn, cum poţi vedea în toate porturile lumii, un cufăr de transport de mărime modestă - cam aceea a unei mese de bucătărie - deschis şi revărsând bucăţi de talaş de lemn răsucite în sfredel. O etichetă, pe jumătate ruptă era lipită pe o parte a cufărului. Am descifrat cuvinte germane, imprimate cu caractere gotice: *Deutsche Lufthansa, Tempelhof...*

Ştiam că Tempelhof era numele celui mai mare aeroport din Berlin, cel situat cel mai aproape de centrul oraşului şi utilizat, de preferinţă de demnitarii partidului naţional-socialist. Ştiam de asemenea - Blair mă informase - că soţii Galjero sosiseră la Calcutta direct din capitala germană, folosind zborul lung al unui curse Lufthansa. Acest cufăr trebuie să fi călătorit cu ei. Acest cufăr care fusese ascuns în subsolul unui abator. M-am ridicat Jjî m-am lipit tot de scândurile de lemn, atât de puternic, încât o aşchie fină m-a înţepat în burtă şi a făcut să se prelingă o picătură de sânge şi să strălucească. Am lăsat pumnalul la pământ şi, cu inima bătând, am început să strâng bucăţelele de talaş de deasupra pentru a degaja conţinutul cufărului. Sub suprafaţa de protecţie, degetele mele au atins uşor o placă de marmură neagră pe care am scos-o cu amândouă mâinile. Cântărea cam şase livre şi avea dimensiunile apropiate de cele ale unui volum de format mare. Inscripţiile împodobite cu argint erau sculptate atât pe o parte, cât şi pe cealaltă, dar nu am ştiut să le descifrez, semnele utilizate fiind pentru mine complet necunoscute. Era totuşi o scriitură, pentru că am observat că semnele grafice se repetau cu o regularitate de alfabet. întorcând dala, am auzit un fel de clipocit în interior şi asta m-a făcut să-mi fie frică. M-am gândit la piatra-paznic pe care Darpân o golise cu câteva minute înaintea mea, şi la consecinţele pe care le provocase. Răvăşit de acest obiect pe care îl ghiceam ca fiind încărcat cu o forţă malefică, am repus piatra neagră în culcuşul ei de talaş şi m-am târât spre ieşirea din stupă, lăsând cu regret în urma mea cadavrul golit de sânge al brahmanului zăcând în subteranele reci. „Acest turn este protejat într-un mod de care nu aveţi nici un fel de

idee...” mă prevenise în ajun. Ce ironie! Nu eram eu „profanul” cum mă numise el într-o manieră atât de răutăcioasă, cel care zăceam acum în colţul cel mai obscur al acestui templu, şi el „iniţiatul” pe care mă bazasem atât pentru a o învinge pe Ostara Keller?! Neîncrezător în faţa oricăror perspective, Darpân părăsise *marele joc* după bunul său plac. Desigur, aceasta însemna un duşman mai puţin pe eşichier, dar era de asemenea o piesă puternică, cu care momentan dorisem să închei o alianţă şi care acum se retrăsese prematur din partidă... îmi rămânea să sper că *opus nefas*, vraja mortală pe care o lansase asupra lui Diarmuid, scoţianul, se va arăta în final eficace pentru că mă ştiam prea slab pentru a înfrunta biroul lui Donovan Phibes şi pe deasupra pe agentul lui Heydrich.

Rupt de oboseală şi de amărăciune a trebuit să traversez din nou înot şanţul îngheţat înainte de a putea să-mi reiau drumul spre vila Galjero. Nu ştiam dacă „paznicul pragului”, cel care dirija accesul în junglă accepta să mă lase să străpung perdeaua de spini, dar pe măsură ce mă apropiam de acea graniţă, tufişurile s-au desfăcut singure fără ca eu să fac nimic. O uşă mecanică nu şi-ar fi îndeplinit mai bine funcţia. Dimineaţa se apropia primejdios, în mai puţin de o oră de acum înainte va fi zi adevărată... Am plecat alergând spre vilă şi mi-am regăsit camera fără să mă fi întâlnit cu cineva, în afara unui băiat de serviciu care începea lucrul o dată cu lumina zilei. Hardens mă prevenise: astăzi era ziua când Eduard al VHI-lea trebuia să sosească la Calcutta. Puţin mai târziu, la începutul serii, majestatea sa regală avea să fi alături de metresa sa. Dacă voiam să acţionez, nu mi se lăsase prea mult timp. Să acţionez? Dar pentru ce, de fapt?

Să-i denunţ pe soţii Galjero ca asasini de copii? Era, evident, datoria mea. Dar era un moment bun? Poate că nu. Şi la cine puteam să-i reclam pe aceşti oameni, care se pregăteau, cu siguranţă, să-l adăpostească astăzi sub acoperişul lor pe cel mai important personaj al Imperiului? Cui să mă adresez ca operaţiunea să se desfăşoare discret? Cu siguranţă nu lui Hardens şi nici membrilor grupului Phibes, al căror interes era ca programul suveranului să nu sufere nici cea mai mică modificare până la ora vânătorii de tigrii. Oamenilor de la Scotland Yard-ul din Calcutta? Nu-i cunoşteam şi, după toate probabilităţile, aveau ei înşişi infiltraţi corupţi în mijlocul lor. Oamenilor din suita regelui? Nu, pentru că ştiam deja că şeful de protocol de aici era de partea lui Phibes. Cu siguranţă că nu era singurul trădător. încă odată, constatarea finală era simplă: exceptându-l pe caporalul Habid Swamy, pe care ştiam că pot să mă bizui fără grijă, eram absolut singur!

*

în ziua de 20 octombrie, spre ora cinci după-amiază, Eduard al VlII-lea şi-a făcut intrarea pe proprietatea din strada Shapur la volanul puternicului său Daimler blindat. în ciuda aparenţelor şi a ocaziei care îi fusese oferită, regelui nu-i plăcea nimic mai mult decât să se desprindă din constrângerea convenienţelor şi să iasă din povara rolului care i se impunea. Băiat fragil, crescut în severitatea epocii post-victoriene, era clar că Eduard nu avusese niciodată vână regală. De o majestate care îi fusese impusă, ei nu avea nici gestică, nici carismă. Cu hainele sale, întotdeauna puţin strâmte, purtând faimoşii

lui pantaloni a căror modă o lansase el însuşi, Eduard nu a vrut să renunţe niciodată la latura sa umană. Aceasta era atitudinea care îi adusese imediat simpatia, chiar a claselor de jos, dar o pierduse pe a celor de la Palatul Buckingham. Pretendenţilor la tronul Angliei li se cerea să abandoneze măruntele dimensiuni umane. Rareori un suveran dorise, asemenea lui Eduard, să uite această regulă frumoasă şi teribilă. Victoria, străbunica lui, înţelesese totul într-un mod impecabil. George al V-lea, tatăl său, vechi ofiţer de marină, era el însuşi bine înfipt în sol. Dar Eduard, toată lumea o ştia, nu avea forţa sufletească necesară pentru o asemenea renunţare... Cu Simpson, mai mult decât cu toţi ceilalţi, Eduard nu se purta ca un rege. Nici măcar ca un bărbat. Alături de Waliis, Eduard redevenea copil. L-am văzut imediat cum s-a grăbit spre ea de cum s-a dat jos din vehiculul său în faţa terasei vilei Galjero. Fără să dea atenţie cuiva, aproape a alergat pentru a se arunca în braţele ei, s-a ghemuit ca un motan pierdut lângă trupul slab al celei pe care o alesese pentru a-i acorda toată încrederea şi care devenise singurul său orizont, singurul său far, raţiunea sa esenţială de a trăi... Simpson însăşi a trebuit să sfârşească prin a găsi jenantă scena revederii, pentru că, după o lungă serie de îmbrăţişări şi mângâieri, ea îndepărtă braţul amantului său lipit de ea cu forţa unui crustaceu agăţat de stânca lui. Cu obrazul puţin şifonat de uimire, regele se întoarse dintr-o dată pentru a se interesa de soţii Galjero. El o salută pe Lăţime, dădu mâna cu Dalibor şi consimţi să pătrundă în vilă. Bineînţeles, eu n-am avut dreptul la cea mai mică atenţie, la cel mai mic semn de interes din partea suveranului. Ştiam că îmi văzuse uniforma pentru că eram plasat

aproape de uşa largă de sticlă pe care trebuia să pătrundă pentru a se instala în salonul cel mare, dar pentru el nu aveam mai multă importanţă decât un servitor hindus al casei Galjero. în vizitele private, suveranul nu tolera să fie insoţit de obişnuita hoardă de funcţionari, paji, gărzi, camerieri care compuneau Casa sa oficială. Cu excepţia unui secretar şi a valetului său particular, Eduard îi trimisese deja pe toţi aceşti oameni în Anglia. Publicul nu trebuia să ştie că regele mai petrece câteva zile în India. Oficial, suveranul era în drum spre Londra pentru a se consacra ceremoniei apropiate care impunea prezenţa sa în Camera Lorzilor.

Dar pentru că eram atât de oripilat, aceste detalii ale vieţii şi amorului regal nu mă perturbau câtuşi de puţin. Singuml lucru asupra căruia mi se polarizaseră toate gândurile era ziua următoare. M-am hotărât deci să devin mai puţin vizibil şi să fac să treacă seara evitând cu grijă abordările imediate ale celor două cupluri, a căror existenţă, la drept vorbind, îmi inspira un dezgust aproape egal... N-am putut dormi în noaptea aceea. Ar fi trebuit totuşi, dar cu cât orele avansau, cu atât mă copleşea o febrilitate pe care nu o puteam înăbuşi. Ce se va petrece la vânătoare? îmi spusese Hardens tot adevărul? Eram cu adevărat eu cel pe care Donovan Phibes îl alesese pentru a-l omorî pe rege sau totul nu era decât o nouă capcană? Şi eu, cum aş putea să trec peste această probă conservându-mi toată integritatea, onoarea mea? Ce va trebui să sacrific? Aceste gânduri mă conduceau la evocarea zeiţei Durgâ, stăpâna durerilor şi a schimbărilor. Mă conduceau la credinţa că evenimentele înfricoşătoare şi sângeroase care se succedaseră de când depăşisem pasarela lui *Altăir,* cu şase săptămâni în urmă, se datorau

faptului că din prima clipă divinitatea teribilă mă prinsese în umbra ei. Poate că ea era aceea care ţinea destinul meu. în întregime, în mâinile sale. în sfârşit, s-au arătat zorii. Resemnat, am strecurat pistolul german Liiger, pe care mi-l încredinţase Hardens, în teaca unde se odihnea de obicei revolverul meu englezesc, Webley, şi am coborât să aştept ordinele. Deja culoarele marii case erau străbătute de un du-te vino fără sfârşit. Aici servitorii aduceau bucătarilor platourile de la mic-dejunul servit lui Eduard şi Simpson în camera lor. Mai departe era un emisar al sultanului Murâdevâ care se enerva dând ordine unei armate de ajutori de băgători de seamă a căror atenţie nu era aparent îndreptată spre o calitate de primă mână. Mai era acolo secretarul regelui în persoană, care verifica la rândul lui conţinutul câtorva cufere ce urmau să fie încărcate în coşurile maşinilor destinate să transporte echipajul până la marginea junglei... în vârstă de vreo treizeci de ani, cu ochii albaştri, părul ras pe ceafă, omul trebuia să fie corespunzător pentru sarcina dată de Phibes când îl plasase în primul cerc al familiei regelui. Nu ştiam exact care era sarcina lui, dar Hardens îmi semnalase că gestionarea relaţiilor de protocol cădeau în sarcina acestuia. El era cel care trebuia să mă desemneze ca unică persoană autorizată să mă caţăr pe coşul elefantului alături de suveran şi de slăbănoaga lui americancă. Mi-a aruncat o privire răutăcioasă şi când m-am apropiat de el am văzut că era lac de apă. Sudoarea aluneca literalmente pe fruntea lui. Nici el nu trebuie să fi petrecut o noapte foarte bună! Acţiona din convingere, aşa cum se presupunea că o făceam eu însumi, sau se supusese unor presiuni care îl forţaseră să colaboreze în complot? N-am ştiut niciodată - dar în momentul în care mă apropiam

ca să angajez o conversaţie, am auzit o voce surdă strigându-mi numele de pe treptele scării principale.

- Ofiţer Tewp! Veniţi puţin aici!

Cea care mă striga era doamna Simpson şi tonul ei n-ar fi fost mai autoritar dacă s-ar fi adresat unui banal câine de companie. Asta m-a iritat. Mi-am simţit corpul străbătut de un frison. Trebuia totuşi să ascult, pentru că oficial eram ordonanţa particulară a acestei cotoroanţe. M-am întors. Wallis, sus pe scări, era pregătită pentru vânătoare: vestă şi pantaloni safari cu buzunare aplicate, cizme de piele roşie înalte până la genunchi. Alături de ea era o siluetă pală în pijama albastră. Regele Eduard! Am schiţat un salut regulamentar în direcţia lor, apoi am urcat la ei, cu inima bătând, bănuind că suveranul va refuza invitaţia lui Murâdevâ. în timp ce eu voi fi obligat s-o urmăresc pe amazoana lui la vânătoare. O anulare a planului iniţial era lucrul de care mă temeam cel mai mult pe lume pentru că voiam acum ca povestea să se termine cât mai repede posibil. Astăzi chiar, şi nu conta cu ce preţ. ar fi trebuit să livrez poliţiei pe complotiştii grupului Phibes, apoi, o dată atentatul dejucat, să dirijez arestarea imediată a acestor Galjero şi să-i fac să mărturisească motivul tuturor acestor ucideri de copiii ...

- Iată-l pe locotenentul David Tewp, i-a spus cu sobrietate Wallis lui Eduard, în timp ce eu stăteam încordat regulamentar în faţa lor. Locotenentul este un băiat absolut delicios care a făcut totul ca sejurul meu aici să fie... cu adevărat amuzant... Este exemplul perfect de tânăr englez sobru şi drept, care are capul pe umeri. Nu-i aşa, locotenente?

Cuvintele lui Wallis erau curtenitoare, dar intuiţia sa pe care o cunoşteam bine acum, trăda obiceiul unei ironii

subtile care mă rănea. Ce mai voia femeia aceasta de la mine?

- Locotenente, a continuat ea, în timp ce simţeam privirea regelui pe obrazul meu, locotenente, dumneas voastră care sunteţi atât de plin de spirit şi ştiţi să vă exprimaţi cu fervoare experienţele, convingeţi-l pe rege, care nu e deloc entuziast, să ne întovărăşească la această vânătoare atât de amuzantă.

Cuvintele lui Wallis au dat formă bănuielilor mele. Dacă regele nu răspundea invitaţiei lui Murâdevâ, numai Dumnezeu ţtie ce ar fi putut inventa Donovan Phibes ca soluţie de schimb pentru a-şi pune planul în aplicare. Dacă o asemenea opinie se materializa, erau puţine şanse ca mie să mi se acorde din nou întreaga încredere. Ar fi fost deci imposibil să fac să eşueze, prin intervenţia mea, tentativa de crimă. Pentru a mă obişnui, am început să bâlbâi câteva cuvinte stângace, apoi interesul şi-a spus cuvântul, iar eu am câştigat elocvenţă, inventând, sub efectul unei subite inspiraţii, minciunile cele mai uriaşe pentru a forţa decizia regelui.

- Sultanul este un om încântător, sire. Sunt sigur că veţi găsi multe plăceri în compania lui. Cred de asemenea, ştiu, dar poate n-ar trebui să menţionez aceasta în faţa doamnei Simpson...

Am lăsat fraza în suspensie pentru a suscita curiozitatea cuplului. Wallis m-a privit cu ochii rotunzi. Cred că ea nu înţelesese faptul că minţeam şi se gândea că efectiv Murâdevâ îi ascunsese veritabilele sale intenţii.

- Un secret? a spus Eduard, care s-a însufleţit dintr-o dată. Există un secret?

- Un secret. Da. Sau mai degrabă o surpriză, sire. O mare surpriză care vă este destinată amândurora şi

care şi-ar pierde întregul sens dacă numai unul ar profita de ea...

În pijamaua sa, pe al cărui buzunar de la piept erau brodate delicat însemnele regale, Eduard a sărit în sus de două ori. bătând din palme, surprinzând-o chiar pe Wallis care nu se aştepta la o asemenea demonstraţie.

- Grozav, grozav, grozav! Dacă este o surpriză, atunci se înţelege că vin.

Şi a plecat aproape fugind în camera sa pentru a se îmbrăca. Wallis m-a privit ţuguindu-şi buzele, neştiind dacă trebuia să gândească de bine sau de rău despre talentul meu de a improviza.

- Sper pentru dumneavoastră că această istorie nu este o invenţie, Tewp. Pentru că dacă Eduard nu va avea parte de surpriza pe care i-aţi promis-o, nu văd viitorul dumneavoastră prea sigur, domnule.

- Nu am nici o îndoială, doamnă! Vă promit că nici suveranul nostru, nici dumneavoastră, nu veţi trăi o zi obişnuită.

*

După mai bine de o oră, muşchii corpului meu erau literalmente sfârtecaţi, rostogoliţi, striviţi de zdruncinăturile enormului animal pe spatele căruia luasem loc, regele, Wallis şi cu mine. Partea de dinapoi a nacelei fixată pe un elefant indian, nu este cel mai confortabil loc din lume. Se simt toate zdruncinăturile şi balansările din drumul lent al animalului care, epuizat şi el îşi tăia singur drumul cu lovituri mari ca de secure. Aşa cum Donovan Phibes aranjase, m-am văzut desemnat ca unic tovarăş de drum al cuplului regal, obişnuita gardă de

corp a Majestăţii-Saie fiind redusă la simplul rol de însoţitor. Acoperit de aur şi de mătăsuri, elefantul nostru era cel mai mare şi mai puternic din turmă. Ceilalţi - în jur de cincisprezece animale - erau de talie mică şi mai puţin bogat împodobiţi.

- Acest animal este floarea grajdului meu, anunţase cu mândrie Murâdevâ. Doar un animal regal este demn de a purta un cuplu regal!

O vânătoare de tigri este întotdeauna un eveniment social de extremă importanţă. înconjurată de ritualuri, strălucind de obiceiuri, ea dă ocazia celui care o organizează să-şi etaleze tot fastul, atât în ochii celor din jur, cât şi în ochii rivalilor săi. Nu am priceput dacă Murâdevâ era un complice al lui Donovan Phibes, sau o simplă marionetă în mâinile complotiştilor. Dacă aventura era unul dintre numeroasele fire ale maşina- ţiunii, Phibes probabil că-i oferise foarte mult pentru ca el să accepte să participe la această aventură, pentru că moartea programată a regelui pe pământul său avea să îi păteze definitiv reputaţia.

- La ce vă gândiţi, Tewp? Visaţi cu ochii deschişi?

Doamna Simpson se întoarse şi ochii ei, mascaţi de ochelari negri pentru a-i proteja de lumina violetă care cădea din cer în linii aproape verticale, erau îndreptaţi asupra mea. Am răspuns printr-un surâs schiţat pe jumătate, încercând să disimulez ceea ce cu adevărat eram pregătit să fac în timp ce elefantul nostru îţi lungea pasul pentru a se fixa în fruntea grupului de patru sau cinci animale ce-i duceau pe principii şi gentilomii casei Murâdevâ. Pentru că nu visam cu ochii deschişi, contrar a ceea ce credea Simpson. Eram chiar în plină activitate: cu vârful unui cuţit mă străduisem să fac inofensive

cartuşele armei, separând gloanţele de plumb de tecile lor de alamă. Mai presus de toate, voiam ca armele purtate în mâini de suveran şi de metresa lui să nu fie utilizabile în nici un fel. Şi cu atât mai rău, dacă voiau să vâneze tigrii cu adevărat! Prin savante lovituri uşoare aplicate cu nuiaua lui de oţel îndoit, conducătorul elefantului i-a cerut animalului să accelereze mersul. încet, dar sigur, elefantul începu să se distanţeze de turmă. Balansul nacelei devenea din ce în ce mai amplu, ceea ce părea că-i amuză pe Wallis şi pe Eduard, dar făcea să crească în mine un vertij comparabil cu acela cauzat de răul de mare. Inima mea a început să bată mai tare căci simţeam cum capcana se strânge în jurul nostru. Elefantul s-a înfundat în desiş, ridicând un nor de praf în jurul corpului său enorm acoperit de zorzoane şi de steguleţe. Am auzit o voce pe care nu am recunoscut-o, strigând în urma noastră. Poate că era cineva care se neliniştea văzând că elefantul regal se îndepărtase de grupul principal. Dar conducătorul elefantului nu a încetinit ritmul, dimpotrivă l-a accelerat pentru a ne face să ajungem cât mai repede într-un crâng de bambus unde ştia că ceilalţi ne vor pierde... A ţinut ritmul pachidermului încă vreo sută bună de yarzi, apoi a intrat în adăpostul de arbori.

Wallis şi Eduard îşi surâdeau unul altuia cu toată gura, asemenea unor puştani îndrăgostiţi într-un manej de bâlci, în timp ce eu nu eram altceva decât un pachet de nervi, la capătul răbdării. De jur împrejur, ramurile suple biciuiau baldachinul nostru, şi eram obligaţi să ne strângem capul între umeri pentru a ne proteja obrazul. Wallis şi-a scos prompt casca uşoară pe care o purta, preferând să o ţină în faţa ei ca pe o mască. Eduard a imitat-o imediat. Conducătorul elefantului s-a întors să

vadă cum suportau preţioasele personaje traversarea pădurii pe sub copaci. Constatând că ele nu-l pot vedea, îmi surâse şi, crezând că-mi cunoaşte intenţiile, şi-a trecut degetul mare peste gât şi îi arătă pe Simpson şi pe Eduard cu bărbia. Apoi şi-a reluat treaba, pentru a ne conduce în sfârşit pe o potecă deschisă şi degajată unde ramurile nu mai atingeau nacela. Cu un mers vioi, ne-am continuat drumul vreme de mai multe minute, care mie mi s-au părut ore. Ne-am înfundat în inima junglei, unde lumina, filtrată de o vegetaţie de o incredibilă densitate, era aceea a unui crepuscul constant. Peste tot în jurul nostru se ridica un perete verde care ne încercuia, iar noi ne îndepărtam în fiecare clipă un pic mai mult de lumea celor vii. Inconştienţi, Wallis şi Eduard îşi mângâiau mâinile şuşotind fleacuri. Şi apoi, dintr-o dată, a venit şocul cel mare care ne-a azvârlit înainte! Am căzut tare în spatele suveranului, care a gemut la impact, în timp ce eu simţeam elefantul înfundându-se cu toată masa lui enormă într-un fel de prăpastie. Mlaştina! înnebunit, prins în noroiul care deja îl aspira, animalul şi-a ridicat trompa şi a scos un răget, lansând o chemare care a răsunat printre trunchiurile arborilor şi a făcut să se ridice în zbor o grămadă de păsării roşii... Wallis şi Eduard încercau să-şi recapete poziţia iniţială. Cât despre mine, mai prompt, conştient mai ales că evenimentele se vorînlănţui acum într-o viteză nebună, reuşisem să-mi reiau poziţia. De acolo am văzut cum conducătorul elefantului se întoarce spre mine şi îmi urlă să acţionez.

-Pistolul! Pistolul! Acum! a ţipat el şi a mimat gestul de a îndrepta arma de foc asupra regelui.

Prea leneş ca să-i răspund, am luat Luger-ul dar, în loc să-l îndrept spre cele două siluete din faţa mea, am

vizai conducătorul şi am golit încărcătura asupra lui. Amestecată cu răgetele animalului care se înfunda în mod inexorabil în mlaştină, împuşcătura s-a auzit destul de puţin. Atins de moarte, omul a alunecat de sus, unde era, de-a lungul greabănului, ca un sac de tărâţe şi a căzut cu capul înainte în nămolul brun unde a dispărut cu totul în câteva secunde. Wallis urla, în timp ce Eduard, pietrificat, mă privea fără să ştie ce să facă. Elefantul şi-a aruncat în luptă ultimele forţe, încercând să avanseze în mlaştină pentru a se elibera. Dar el ar fi trebuit să se retragă în loc să meargă înainte. Eforturile sale nu făceau decât să grăbească dispariţia sa în mlaştină şi ne duceau din ce în ce mai departe de pământul sigur şi tare. Trebuia să acţionez, şi repede! Cu o salvă din trei focuri am spart cutia cranianã a animalului. Au ţâşnit sânge şi bucăţi de piele şi oase, iar animalul a încetat să se mai mişte. Ca un vapor care să scufundă, corpul său continua să se înfunde în mâl, dar mai încet de data asta. Judecând pe loc, am estimat că sacrificarea animalului ne va face să mai câştigăm cel puţin un minut. Era puţin şi mult în acelaşi timp. Puţin pentru că, dintr-o dată tăcerea îmi permitea să aud zgomotul din tufişuri - cu siguranţă oamenii lui Phibes care veneau să se asigure că sarcina mea era îndeplinită, înainte de a mă asasina şi a mă arunca şi pe mine în groapa de noroi - şi mult pentru că voiam să cred că surpriza trădării mele îmi crea un avantaj asupra lor.

- Sire, doamnă! am şoptit eu către cuplul înghesuit pe scândura coşului. Mai presus de toate, nu vă mişcaţi, nu vorbiţi şi nu vă ridicaţi! Este un complot menit să vă înlăture! Dar noi suntem în avantaj. Acordaţi-mi încredere şi, în câteva minute veţi fi salvaţi şi în siguranţă!

Din prudenţă, am băgat un nou încărcător plin în pistol şi m-am ghemuit în ambuscadă în spatele unui panou al nacelei, nedepăşind decât cu ochii peretele de nuiele împletite. Zgomotul grupului venind spre noi era clar. Câţi puteau fi? Trei? Poate cinci cu totul, judecând după zgomote. în spatele nostru, exact acolo unde elefantul sfărâmase arborii pentru a se scufunda dintr-o dată în mlaştină, au apărut două siluete de occidentali, urmate imediat de alte două. Patru oameni cu totul, înveşmântaţi în crengi, toţi înarmaţi cu pistoale Stern. Primul, un tip destul de mare, aparent conducătorul, mi-a urlat numele:

- Tewp! Ne-a trimis Phibes! Treaba e terminată, bătrâne? Arătaţi-vă şi trageţi de acolo!

Ce trebuia să fac? Să joc comedia, aşteptând să-i pot îndepărta pe aceşti renegaţi de la scopul lor sau mai bine să acţionez în câmp deschis? „Acţionează repede! Fără ezitări! Este un secret!" mi-a urlat vocea mea interioară. Uitând toate raţiunile, uitând toată teama, am fost cuprins de o inspiraţie profundă, mi-am oprit respiraţia şi m-am redresat dintr-un salt pentru a deschide focul asupra zbirilor lui Phibes. Ştiam că Liiger-ul nu conţine decât nouă cartuşe şi că trebuia să trag cel puţin câte două gloanţe în corpul fiecărui asediator pentru a mă asigura că fiecare este realmente scos din luptă. Opt lovituri deci trebuiau să-şi atingă ţinta. Un glonţ, un singur glonţ putea să se piardă... Era puţin. Foarte puţin. Dar era de asemenea unicul mod de a învinge pentm că ştiam că nu voi avea timp să introduc un nou încărcător în pistol pentru că supravieţuitorii vor fărâmiţa nacela cu rafalele lor. în luptă declarată, deschisă şi la o asemenea distanţă, Sten-urile aveau toate avantajele. Toate acestea le

înţelesesem din momentul în care tipii sosiseră. Dar nu era timp de reflectat acum. Era prea târziu pentru asta. Metodic pe cât de rapid şi pe cât de precis am putut să fiu. am apăsat trăgaciul suplu al Luger-ului meu. Am tras unul după altul două focuri în aceeaşi ţintă. Puterea focului meu era foarte slabă. O eroare fatală ar fi fost să-i împrăştii. Dimpotrivă trebuia să organizez, să dirijez^ să concentrez totul cu o hotărâre implacabilă. Primele două gloanţe au fost îndreptate spre pântecul şi torsul conducătorului. Era mai bună o lovitură dublă în această zonă largă, decât să încerc un foc foarte dificil, unic, în plin cap. Cred că mercenarul uriaş nici n-a avut timp să mă vadă răsărind în spatele peretelui nacelei. Cele două gloanţe pe care le-a primit în stomac l-au culcat la pământ fără ca să poată reacţiona. Cu acelaşi succes am vizat omul din stânga lui, care, ca şi tovarăşul său, nu a putut înţelege de unde veneau loviturile. L-am secerat pe al treilea tip în clipa în care se pregătea să tragă cu pistolul său mitralieră. Braţul meu deja tremura un pic pentru că arma era grea în pumnul meu şi spaima eşecului îmi paraliza din nou hotărârea. Am văzut că al doilea glonţ a căzut alături şi a izbit un trunchi din apropiere făcând să cadă o ploaie de fibre de scoarţă. Imediat după ce a căzut, am tras a treia oară asupra lui şi l-am atins de data asta în plin gâtlej. Curajul şi voinţa mi-au revenit şi mi-am îndreptat atenţia spre ultimul om. Acesta, îngrozit de turnura evenimentelor, mă fixă fără să se mişte. Flutură Sten-ul fără să folosească arma. Am refuzat să cred că nu era o ameninţare pentru mine şi în timp ce lăsa arma jos, ceea ce semnifica abandonarea luptei, am tras asupra lui ultimele două focuri. A căzut încet, cu faţa înainte, la marginea gropii de noroi în care elefantul se scufundase

pentru totdeauna. Schimbul de locuri n-a durat mai mult de cincisprezece secunde, şi noi dispuneam încă de puţin timp înainte ca nacela la rândul ei să fie înghiţită de mlaştină. Din prudenţă, am garnisit mai întâi pistolul meu cu ultimul încărcător pentru u rnă pregăti de alte surprize neplăcute şi apoi mi-am aplecat ochii asupra suveranului şi a tovarăşei sale.

- Trebuie să ieşim acum din acest smârc. Pământul solid este destul de departe şi nu-l putem atinge. Va trebui să folosim un alt mijloc. Puteţi amândoi să vă aşezaţi pe gâtul elefantului, exact acolo unde călărea conducătorul lui?

Feţele lui Eduard şi a lui Wallis erau la fel de livide ca ale unor fantome. Contemplând expresia lui goală, am înţeles că regele nu înţelegea nimic din cererea mea, dar Siinpson, dotată cu siguranţă cu un instinct de supravieţuire mai dezvoltat, şi-a revenit. Şi-a tras picioarele de sub ea gl s-a îndreptat spre locul indicat înainte de a-şi trage amantul de mânecă.

- Repede, i-am grăbit eu. Treceţi peste peretele de nuiele şi agăţaţi-vă de hamaşament. Şi mai ales, nu alunecaţi.

Wallis s-a agăţat cum a putut pe umerii enormei mase al cărui greabăn era acum la mai puţin de trei picioare deasupra suprafeţei mlaştinii. Eduard a urmat-o. de bine de rău, în timp ce, cu pistolul ia centură, eu mă agăţam de podoabele de pe trupul animalului mort pentru a căuta un mijloc de a desface nacela şi a o face să cadă în mlaştină cât mai aproape posibil de mal, ceea ce mi-a luat un minut încărcat de efort soldat cu un rezultat jalnic pentru că n-am putut controla căderea coşului greu care s-a prăbuşit în noroi cu un zgomot de burete ud, de

foarte rău augur. Ce distanţă reuşisem să câştigăm prin manevra mea? în jur de şase picioare. Poate opt. Am trecut în banduliera din jurul torsului meu, o lungă curea de piele care urma să o recupereze, apoi m-am aruncat în nacelă unde am ajuns cu bine, dar am scufundat-o cu cel puţin două picioare în noroi sub greutatea mea. Am fixat cureaua între împletiturile de răchită ale nacelei, cuprins de febrilitate şi apoi am aruncat odgonul pe mal unde extremitatea lui s-a prins într-un hăţiş. în sfârşit, trebuia să sar din insula improvizată pe pământul tare. Nu aveam nici un elan. ci doar o şansă infimă să reuşesc să găsesc malul fără să dispar în nămol, dar trebuia să încerc. Atunci mi-am încordat muşchii picioarelor şi când mă pregăteam să sar am văzut desfăcându-se un tufiş din apropiere. Tăcută, a apărut o formă umană. O siluetă micuţă, cu un aer nevinovat, cu pletele blonde strângându-se într-un coc. Ostara Keller! Instinctiv, mâna mea s-a încleştat pe armă pe care am îndreptat-o spre fata rămasă nemişcată. Am tras, dar la fel ca în seara în care vizasem obrazul de aproape, nu s-a întâmplat nimic. Ca şi cum ar fi fost sudat, trăgaciul, cu toate că era apăsat cu toată forţa de care eram în stare, refuza să se mişte. Fără să se preocupe de mine, agentul SD s-a îndreptat spre cureaua din piele pe care o legasem de nacelă şi i-a verificat rezistenţa. Am înţeles că voia să ne ajute. Pentru o clipă eram în aceeaşi tabără. Le-am făcut semn lui Wallis şi regelui să revină în nacelă. Imediat ce au ajuns lângă mine, Keller a început să tragă din toate puterile de curea. Ar fi trebuit ca austriaca să fie dotată cu o forţă herculeană pentru a trage cu succes greutatea a trei adulţi într-o nacelă care era aspirată de un sifon de noroi. Şi n-a fost în stare s-o facă. Dar chiar

unicul succes pe care l-am înregistrat cu ambarcaţiunea noastră mi-a permis să sar spre ea mai uşor şi mai bine decât înainte. Mi-am luat elan şi am aterizat în picioare la marginea mlaştinii, atât de bine, încât Keller n-a mai avut nevoie să mă ajute să-mi refac poziţia pe pământul tare. Am tras de curea astfel încât să-i apropiem mai mult pe Wallis şi Eduard. Când nu am mai putut să-i tragem mai aproape, m-am hotărât să-i aduc. Am înaintat în mlaştină şi i-am urlat lui Wallis să sară în braţele mele, ceea ce ea a şi făcut fără să stea pe gânduri. Uşor, ca pe o simplă manta, am dus-o evitând să cad în mlaştină, apoi am aruncat-o pe ţărm unde a aterizat în genunchi la picioarele lui Keller. Şi apoi a fost rândul lui Eduard, foarte demn, care s-a aruncat spre mine, nu înainte de a-şi trece degetele prin păr pentru a-şi reface pieptănătura. Sub aspectul său de om slab, aproape fusiform, suveranul era mai greu decât părea. Sub greutatea lui m-am înfundat aproape până la subsuori în smârc.

Adunându-mi ultimele puteri, am aruncat în sfârşit povara mea regală pe ţărm unde a căzut cu mâinile înainte şi cu capul lovind solul cu un zgomot sec. Trebuia acum să ies la rândul meu din capcana cleioasă care mă înghiţea cu un gâlgâit atroce. Keller nu mă ajuta. Ştia cine sunt şi viaţa mea nu avea importanţă pentru ea. Misiunea care-i fusese încredinţată de SD era să facă totul pentru a salva viaţa lui Eduard, nu pe aceea a lui David Tewp! Nu puteam să iau în consideraţie nici un eventual ajutor din partea regelui sau a metresei sale, prea preocupaţi de propriile lor persoane pentru a fi conştienţi de situaţia în care mă găseam. Dar aceasta nu era prea gravă pentru că, fiind în copilărie un băiat ascultător, crescut pe plajele periculoase de la Brighton, învăţasem de la tatăl meu

singura tehnică eficace de a ieşi dintr-o mlaştină. Mi-am îndepărtat braţele în cruce şi m-am lăsat pe spate ridicând la suprafaţă gambele lipicioase, apoi m-am rostogolit încet pentru a ieşi din smârcuri, negru de nămol, epuizat şi febril, dar în viaţă! Respirând cu greu, mă pregăteam să-mi revin, când un nou zgomot mi-a ajuns la urechi venind dintr-o deschizătură de arbori. Am crezut mai întâi că un elefant din cortegiu ne localizase şi venea spre noi, dar nu un animal era cel care rupea crengile cu putere şi furie, era uriaşul Diarmuid Langleton, ucigaşul însărcinat de Donovan Phibes cu eliminarea lui Keller pentru a oferi cadavrul ei ca justificare pentru atentatul condus împotriva regelui şi a lui Wallis Simpson. Masa lui monstruoasă sfărâma crângul şi apăru înaintea noastră roşu de furie, atroce şi obtuz, dar nepurtând armă. Am văzut că pielea obrazului său era chinuită de un prurit sângeros, ca acela de care suferisem eu când Keller aruncase spre mine vraja ei cumplită! Graţie părului roşu pe care i-l dădusem, Darpân reuşise deci să lanseze un blestem asupra uriaşului şi pierderea puterilor sale devenea deja sigură. O secundă, el s-a oprit în loc pentru a evalua situaţia. În faţă, aproape de picioarele lui, zăceau, morţi, cei patru mercenari ai lui Phibes pe care eu îi doborâsem. Mai retraşi, la câţiva yarzi cel puţin, Wallis şi Eduard erau înlănţuiţi unul în celălalt, neînţelegând nimic din vârtejul care se desfăşurase dintr-o dată în jurul lor şi îi aruncase înnoroiţi, slăbiţi şi tremurând, în centrul arenei unde numărul morţilor îl depăşea pe al celor în viaţă. Keller era încă acolo. Pumnul ei nu strângea nici o armă. La şase picioare depărtare de ea, un Sten căzuse în mlaştină...

- Diarmuid! i-am urlat uriaşului. Opreşte-te! Phibes a eşuat. Nu încerca nimic sau asta va însemna moartea dumitale!

Monstrul nu mă asculta. Nu pentru că era prost, dar era un pretorian, un fanatic gata să se bată ca un lup pentru ca voinţa stăpânilor săi să triumfe, şi el înţelesese perfect că era încă în puterea lui să întoarcă situaţia dacă va reuşi să ne ucidă pe toţi patru... Creierul său a lucrat o fracţiune de secundă pentru a stabili ordinul de prioritate a ţintelor, apoi a încetat să reflecteze pentru a se arunca asemenea unei tornade asupra Ostarei Keller, duşmanul pe care îl considera cel mai periculos pentru el. Agentul lui Heydrich a înţeles că prima lovitură îi era destinată şi că nu are timp să smulgă pistolul mitralieră care strălucea nu departe de picioarele ei. A eschivat o primă lovitură, dar a subestimat agilitatea care îl caracteriza pe scoţian. Este adevărat că ea nu fusese martor, cum fusesem eu în „Apartamentul Princiar", al extraordinarei vioiciuni a acestui om care avea posibilitatea şi puterea de a-şi mişca masa lui umflată cu graţia şi supleţea unei pisici. Şocul, pentru fată, trebuie să fi fost teribil. Un cal în galop, rănit de lovituri de bici n-ar fi proiectat-o mai departe. S-a zdrobit parcă în noroiul fleşcăit de la marginea mlaştinii.

Diarmuid avea conştiinţa clară a faptului că el ar putea s-o tragă în smârcul în care tocmai dispăruse trupul elefantului. Ameţită, inconştientă poate, Keller nu se ridicase. Aveam de luat o decizie crudă. Trebuia să-l las pe Diarmuid să pună mâna pe fată şi s-o arunce în glod s-au trebuia s-o salvez pe vrăjitoarea din SD? De multă vreme deja, îmi trasasem o linie de conduită hotărând să joc partida şi să-mi las adversarii să se ucidă între ei. Ar

fi trebuit să fiu cinic şi să mă ţin de această linie. Da, ar fi trebuit. Dar, din nefericire, nu puteam suporta s-o văd pe Keller terminând astfel pentru că ştiam că dacă ea murea acum, toate secretele sale aveau să dispară o dată cu ea. Mi-am scos deci Liiger-ul şi am descărcat două gloanţe în corpul lui Diarmuid care încă nu o prinsese pe austriacă. Uitasem în timpul ăsta că trupul său era protejat de o adevărată piele de fier. Proiectilele îi penetraseră totuşi carnea, dar impactul fusese teribil, amortizat de inelele în care era înfăşurat uriaşul. Diarmuid s-a clătinat sub şoc, dar a rămas în picioare. Focurile mele nu au avut alt efect decât să-i atragă atenţia asupra mea. Keller fiind momentan ieşită din luptă, eu devenisem cea de a doua ţintă a sa... S-a îndreptat spre mine şi în patru salturi a fost deasupra mea. Nu am avut timp să-mi reglez tirul. Fără să văd nimic, am golit încărcătorul la înălţimea obrazului său, apăsând frenetic pe trăgaci. Concentraţia focului a fost atât de puternică încât un nor de praf albastru s-a înălţat spre ochii mei, mi-a întunecat brusc perspectiva, apoi am auzit un zgomot de arbori care se rup. în faţa mea, la un picior depărtare, cadavrul lui Diarmuid Langleton se prăbuşea cu toată încărcătura sa greoaie într-o baltă de noroi. Lovit în plină figură de focul meu disperat, ucigaşul aproape că nu mai avea cap şi toate cercurile de oţel nu-l protejaseră cu nimic. Am aruncat la pământ arma goală şi am ridicat primul Sten pe care l-am găsit vrând să mă apropii de Keller pentru a o face prizoniera mea. Dar acolo unde cu o clipă în urmă zăcea fără conştiinţă nu mai era nici o urmă! Fără să-mi vină să cred, am crezut vreme de o secundă că mlaştina o înghiţise, dar apropiindu-mă pentru a vedea mai bine, am observat

urme de paşi ducând de la locul în care căzuse, direct spre pădure... încă o dată, austriaca îmi scăpase! Nu am avut posibilitatea de a mă lansa în căutarea ei. Ţipete şi chemări răsunau în jurul nostru. Cărarea s-a umplut de oameni din suita regelui care acţionau acum rapid şi mi-au ordonat să mă lungesc în noroi cu mâinile încrucişate pe ceafa. Bulversat, aproape cu dinţii clănţănind* suveranul şi-a găsit totuşi destui forţă sufletească pentru a interveni în favoarea mea şi a explicat repede că metresa lui şi el însuşi îmi datorează viaţa. Relaxat, am putut să-i ofer suveranului primele detalii ale complotului Phibes.

- Majestate, am spus eu, presupun că este penibil pentru dumneavoastră să auziţi asta, dar cred că există şi o a doua afacere care o să vă atragă atenţia. O afacere care îi implică din nefericire pe domnul şi doamna Galjero.

După ce umerii suveranului au fost acoperiţi cu un pled uscat şi curat, l-am luat puţin deoparte pentru ca doamna Simpson să nu audă ceea ce aveam acum să-i destăinuiesc. Nu ştiu cum am început să-i prezint lucrurile într-o manieră cât mai concisă şi cât mai sobră posibil, dar câteva cuvinte mi-au fost suficiente pentru a evoca trupurile copiilor calcinate şi îndesate în nişele pe care eu însumi le descoperisem în subsolurile templului românilor, gazdele lui Eduard,

- Trebuie să trecem imediat la arestarea cuplului Galjero, sire, am spus pe tonul cel mai imperios. Şi trebuie de asemenea, să investigăm Misiunea Thomson pentru a-i proteja pe copiii găzduiţi acolo.

Eduard mă privea cu ochii lui impasibili şi reci, clătinând din cap şi tăcând tot timpul în care îi ofeream

incredibilele detalii ale poveştii mele. După ce am terminat povestirea şi am formulat cererile, a chemat ofiţerul cu gradul cel mai înalt dintre cei care erau disponibili: un comandor de marină.

- întovărăşiţi-l pe acest locotenent din MI 6 şi puneţi-vă provizoriu sub comanda lui. îi dau toată autoritatea poliţienească pentru a aresta cuplul Galjero şi toate persoanele legate de ei pe care el va considera că e bine să le numească. Nu lăsaţi pe nimeni să vă stea în drum. E clar?

Deloc jenat de noroiul care îi reducea jalnic efectul marţial, comandorul a pocnit din călcâie şi şi-a salutat suveranul cu un profund respect înainte de a se întoarce spre mine pentru a reitera salutul său impecabil, în ciuda jerbelor de murdărie care ţâşneau de sub tălpile lui. Nu ne-am pierdut timpul în prezentarea împrejurărilor. I-am cerut să-mi desemneze o duzină de oameni siguri şi am pornit într-un adevărat galop afară din pădure în căutarea elefantului soţilor Galjero, încredinţând altora sarcina de a-i duce la loc sigur pe Eduard şi Wallis. în ciuda eforturilor noastre, n-am găsit nici o urmă de români. Interogaţi unul câte unul, nobili locali, care nu mai înţelegeau nimic din evenimente, au afirmat că cei doi soţi dispăruseră de sub ochii lor încă din primele minute ale vânătorii, şi chiar Murâdevâ, palid ca o foaie de hârtie şi tremurând ca o frunză nu avea nici o idee despre ceea ce se întâmplase cu ei.

- Vă asigur, domnule locotenent, că nu ştiu mare lucru despre aceste persoane! De fapt îmi sunt cu totul străine... Doar simple cunoştinţe de salon... Şi asta este prea mult spus!

Nu mai ascultam mizerabilele negări ale prinţului. Sunau atât de fals încât deveniseră penibile.

- Domnule comandor, am spus eu, românii s-au întors cu siguranţă la Calcutta. în propria lor vilă unde va trebui să-i arestăm! Urmaţi-mă!

Ne-am adunat oamenii şi i-am urcat în maşinilecivile cele mai rapide pe care am putut să le rechiziţionăm, în vreme ce comandorul şi cu mine am luat Daimlerul regelui. înfundându-ne pe pistele pline de praf din Bengal, am pierdut o mulţime de timp atunci când am crezut că o luăm pe o scurtătură, atât de mult, încât atunci când pneurile noastre au scârţâit în sfârşit pe asfaltul fierbinte de pe strada Shapur, se făcuse din nefericire ora cinci seara. Făcând o haltă la pichetul de gardă, mereu la pândă, am aflat că cei doi Galero sosiseră cu aproape trei ore înainte şi că plecaseră cu circa treizeci de minute în urmă conducând două maşini. Era acolo un soldat pe motocicletă pe care l-am însărcinat imediat să meargă să-l caute pe caporalul Swamy şi să-l aducă la vilă. Motociclistul nu apucă să apese pedala pentru a demara, când sub direcţionarea mea, comandorul ambală puternic motorul pentru a traversa parcul în mare viteză. Desigur, ştiam că românii nu mai erau acolo şi nu avea nici un rost să cred că garda minţise, apoi nu aveam nici o idee despre direcţia în care o luaseră soţii Galjero aşa că, ultima carte pe care o puteam juca îi privea pe servitorii din vilă. în mod particular, asupra celui de al doilea regizor, Jaywant, mi se concentraseră toate speranţele. L-am găsit într-un salon unde împacheta lucruri într-o valiză. Intrarea noastră cu arma în mână n-a părut să-l surprindă.

- Jaywant, am întrebat eu grăbit, ştiţi unde au plecat stăpânii voştri?

- Nu, Sahib. N-am nici o idee. Şi chiar dacă aş şti, nu v-aş spune.

- Jaywant! am urlat eu, scuturând puternic omul de umeri. Ştiţi ce practicau stăpânii voştri în sala turnului negru? Ştiţi ce le făceau tinerelor fete? Dar copiilor?

Da, Jaywant ştia. O ştiuse dintotdeauna, dar aceasta nu l-a împiedicat, dintr-o raţiune obscură, să prefere tăcerea şi complicitatea criminală în locul trădării stăpânilor săi. întorcându-şi privirea, s-a închis într-o tăcere din care simţeam că nu mai poate fi scos nimic. Aş fi dorit să-l snopesc în bătaie pentru a-l convinge să vorbească, dar m-am abţinut, prăbuşindu-mă greoi într-un fotoliu.

—Trebuie să existe un mijloc de a ghici unde au plecat aceşti oameni, a intervenit comandorul. Galjero avea un birou? Poate ar trebui să-l cercetăm?

Nu ştiam unde se află biroul lui Dalibor Galjero. în timpul sejurului meu în vilă nu parcursesem decât câteva încăperi fiind ţinut cu grijă departe de camerele importante ale construcţiei. în timp ce încercam să-mi evaluez în forul meu interior şansele de a descoperi un indiciu folositor în eventualele documente abandonate de Galjero, Jaywant a plasat o extraordinară lovitură de pumn la încheietura piciorului comandorului, în spatele genunchiului. Atingând un nerv, şocul l-a făcut pe comandor să-şi îndoaie genunchiul în timp ce din mână îi alunecă încet crosa armei. Jaywant a fost destul de rapid pentru a prinde pistolul înainte ca acesta să atingă pământul şi ridicându-i piedica cu degetul mare, trimise un cartuş direct în ceafa bietului individ.

- Jaywant! Nu!

Dar acum nimic nu mai era posibil, nici pentru a-l salva pe compatriotul meu, nici pentru a evita să deschid

la rândul meu focul asupra celui de-al doilea regizor de la vila Galjero. Într-o secundă, am apăsat de două ori indexul pe trăgaciul pistolului şi l-am atins pe hindus în plină frunte, destul de adânc. Craniul său lovit de două ori semăna cu un soare roşu. Pentru a şasea oară într-o zi luasem viaţa unui om... Nu am întârziat să mă lamentez. Clătinându-mă, am ieşit în fugă din salon, unde se suprapuseseră într-un mod tragic cele două cadavre, al britanicului şi al hindusului. Servitorii încă prezenţi urlau şi încercau să mă împiedice să ies, dar vederea armei mele a cărei ţeavă fumega încă, a fost destul pentru a-i ţine la distanţă. Prezenţa mea aici nu mai era necesară. Ar fi trebuit să scotocesc de sus până jos vila, dar nu aveam timp să mă consacru unei asemenea munci de poliţie. Mă aştepta o sarcină mai urgentă, o sarcină care prima deasupra tuturor celorlalte: eliberarea cât mai rapidă a lui Khamurjee de la Misiunea Thomson.

Am luat din nou Daimler-ul regelui şi am fost chiar contrariat când am văzut că-l pot conduce eu însumi de data asta. Tensiunea, furia, neputinţa, au contribuit paradoxal la concentrarea şi canalizarea energiei mele, astfel încât n-am avut nici o piedică în a face să demareze maşina puternică şi a ajunge la ieşirea din proprietate. Cum atinsesem aproape capătul străzii Shapfir. m-am încrucişat cu soldatul pe care îl trimisesem să-l aducă pe Swamy. L-am recunoscut pe micul hindus aşezat în ataşul motocicletei acestuia. Am frânat amândoi pentru a-l aduce pe Swamy sus Ia mine.

- Treci la volan, Swamy! Pentru moment, nu mai e nimic de făcut la casa Galjero. Vreau acum să-l recuperez pe Khamurjee cât mai repede.

în timp ce caporalul alunecă uşor, cu o încântare de cunoscător, în scaunul de piele al automobilului de lux.

i-am făcut semn motociclistului să meargă înaintea noastră pentru a ne deschide drumul.

-Calea Durham! am urlat eu din toate puterile pentru a acoperi vacarmul celor două motoare. Mergem în Calea Durham!

Soldatul şi-a ridicat degetul mare, şi-a aranjat pe nas ochelarii de condus murdari de praf şi a făcut să geamă motorul maşinii. Swamy, cu dinţii strânşi şi bustul atât de aplecat că atingea motorul, îl urmărea îndeaproape, în ciuda puterii vehiculelor noastre, ne-a luat aproape treizeci de minute ca să ajungem la Misiunea Thomson. Acolo am găsit un grilaj închis, care s-a încăpăţânat să rămână aşa în ciuda apelurilor noastre şi a loviturilor date cu palma în tabla vibrantă. Un lanţ greu, uns, bloca intrarea.

- Am o pereche de cleşti în buzunarele de la şa, a spus cu o voce stridentă motociclistul.

Cu cleştii lui, motociclistul atacă la întâmplare una dintre verigi. Cu toate că strângea cu toată forţa, nu a putut să taie suficient oţelul pentru a face să cedeze ansamblul. A încercat din nou. Eram nerăbdător. Nu era nici urmă de mişcare în casă, cu toate că noi provocam un vacarm ca toţi dracii la intrare. Toate astea mi se păreau de rău augur.

- Ne pierdem timpul! Fă-mi mai bine o scăriţă! am ordonat eu.

Lăsând cleştele, soldatul îmi întinse mâinile unite ca o şa şi mă propulsă în sus peste zid. Cioburi de sticlă prinse în ciment îmi tăiară crunt palma dreaptă. Rănit, m-am lăsat să cad pe spate într-un strat uriaş de garoafe, apoi am scos din buzunar o batistă şi mi-am înfăşurat mâna lipicioasă de sânge, în timp ce se ivea şi Swamy, la rândul

său aruncat în incintă. îl auzeam pe cel de al treilea om al nostru dând lovituri furioase de pumni şi reluându-şi manevra de tăiere a lanţului. Nu ne-am mai ocupat de el, caporalul şi cu mine, şi am urcat în fugă o pantă cu gazon, conducând spre clădirea principală, ale cărei obloane erau toate închise. Am ajuns la uşa de intrare: închisă şi ea, după toate aparenţele zăvorâtă în două sau trei puncte. Swamy şi-a scos arma şi a tras opt cartuşe de 45 de milimetri în panoul inferior, făcând o gaură cât toate zilele. Loviturile violente pe care le-a aplicat au deschis în sfârşit o trecere suficientă pentru corpul său mărunţel. Hindusul s-a aruncat în gaura care se căsca în umbră în faţa lui ca un şoricar prăvălit în vizuina unor iepuri, apoi a desfăcut zăvoarele pentru a-mi permite să intru. în stradă, soldatul reuşise, în sfârşit, să termine cu lanţul şi alerga transpirat spre noi, curios să cunoască raţiunea pentru care au fost trase focurile care făcuseră toate păsările din împrejurimi să-şi ia zborul. în timp ce caporalul băga din nou un încărcător în automat, am avansat în salturi mari în holul de la intrare unde nu strălucea nici o lumină. O scară largă ducând la etaj, uşi închise, coridoare, era tot ceea ce zăream. Părea să nu existe nici un zgomot în edificiu. Unde au putut să fie duşi copiii? Erau încă sub supravegherea surorii Marietta şi a lui Peter Talbot? Un fascicul de lumină a măturat intrarea şi vocea motociclistului a răsunat în spatele meu:

- Sus pe scară, domnule locotenent! Cred că este ceva acolo!

Raza de lumină se oprise pe ultimele trepte, chiar înainte de palierul primului etaj. Acolo o masă inertă bloca trecerea. Am urcat cu paşi prudenţi, fiecare dintre noi ţinând arma în mână. Dar ceea ce ne aştepta pe palier

nu era periculos. Sau nu mai era. Era cadavrul unui om alb pe care nu-l mai văzusem înainte. Aproape de aceeaşi vârstă cu Talbot, era îmbrăcat în haine asemănătoare celor ale responsabilului din Misiunea Thomson. Cum pe corpul lui nu era vizibilă nici o urmă de sânge, n-aş fi ştiut să spun de ce murise. Probabil de un stop cardiac. Dar nu conta atât cauza morţii ci moartea în sine, care mi-a fost confirmată de absenţa oricăror pulsaţii în vena jugulară, acolo unde mi-am pus o clipă degetele pentru a verifica starea acestei noi victime.

- Este Peter Talbot? a întrebat Swamy.

Am negat clătinând din cap.

Caporalul a început să urce etajele strigându-l pe Khamurjee cu toată forţa pe care i-o permiteau plămânii. Soldatul s-a avântat şi el cu paşi mari. Nu ştia ce căutăm, dar simţea că acest loc era plin de vapori infecţi. Am urcat şi eu la etaj ca să-i ajut să scotocească sălile de curs, dar toate erau goale, ordonate şi curate.

Abia la etajul al treilea am descoperit ceea ce nici unul dintre noi nu avea să uite niciodată şi care ne-a marcat vieţile pentru totdeauna. Acolo, într-un dormitor vast, cu vreo douăzeci de paturi, copii din cea de a doua „promoţie Galjero" fuseseră adunaţi şi măcelăriţi sălbatic, tăindu-li-se beregata. Nu fusese nici unul iertat. Nici un băiat. Nici o fată. Privind la lumina slabă a unui bec electric aceste corpuri acoperite de sânge şi înconjurate de un nor atroce de muşte devoratoare de cadavre, am simţit cum mă clatin pe picioare. M-a cuprins un val de căldură care m-a ameţit. A trebuit să ies din cameră, să cobor, căutând cu disperare pe mozaic o urmă de răcoare, pentru a-mi calma febra, pentru a-mi vindeca ameţeala... Motociclistul n-a putut nici el să suporte acea

oribilă privelişte. Ghemuit la pământ, nu departe de mine, hohotea, cu obrazul ascuns în mâini, în timp ce o pată mare de urină se întindea între picioarele lui umezind podeaua. Doar Swamy avusese curajul să rămână. Nu ştiu cum. Iară lumină şi în mijlocul acelei stive de corpuri, l-a găsit pe Khamurjee, l-a tras afară din grămada de cadavre şi l-a luat în braţe. Când a ieşit din camera masacrului nu mai era acelaşi om. Ceva, în adâncul lui, se sfărâmase pentru totdeauna.

*

Ceea ce a urmat pe firul acestei zile este lipsit de importanţă. Salvasem viaţa unui rege şi pe aceea a unei intrigante şi demascasem un trio de asasini de copii. O mulţime de întrebări rămăseseră fără răspunsuri, o mulţime de mistere impenetrabile, în comparaţie cu care rotiţele complotului regizat de Donovan Phibes păreau de o perfectă simplitate. Ofiţerilor detaşaţi special de la Delhi cu această ocazie, le-am devoalat mai târziu toată afacerea, le-am dat toate numele şi le-am furnizat toate probele. Au urmat destul de puţine arestări. Cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi întâlnisem în „Apartamentul Princiar" preferaseră de fapt sinuciderea în locul unei inevitabile condamnări la pedeapsa capitală. Cât despre cei care se dovediseră destul de proşti pentru a se lăsa prinşi, au fost duşi într-un loc secret şi nimic din procesul lor sau din sfârşitul de care au avut parte nu a fost adus la cunoştinţă publicului. Oficial, ziua de 21 octombrie 1936 a rămas albă pe agenda regală, şi nici o persoană nu a mai vorbit de ea. Există acel fel de aranjamente care fac în general istoria şi care rezolvă

cel mai bine situaţiile jenante: acestea se fac pur şi simplu uitate spre mulţumirea tuturor părţilor. Nu am mai văzut-o niciodată pe Wallis Simpson şi nici nu am mai fost însărcinat cu ceva pentru care trebuia să apar în faţa lui Eduard al VlII-lea. în decembrie, la două luni după incidentul din Bengal, urmându-şi chemările inimii - fapt unic în istoria monarhiei britanice - regele a abdicat pentru a se însura cu femeia de rând pe care o iubea. Cuplul, bogat, posedând milioane, a ales exilul în Franţa pentru a duce o viaţă de petreceri şi de trândăvie. Aceasta, evident, se potrivea mai bine temperamentului nepăsător al protagoniştilor decât ameţitoarele probleme ale politicii internaţionale. Demnul George al Vl-lea a urcat pe tron şi curtenii germanofili care roiau în jurul fratelui său mai mare s-au eclipsat pentru totdeauna pe culoarele îngheţate ale Palatului Buckingham... Un nou colonel a fost numit la conducerea MI 6 din Calcutta, în locul trădătorului Hardens, găsit spânzurat în biroul său în seara eşecului complotului. Chiar din mâinile lui Flecker, acest nou superior - un chel solid, cu nas coroiat şi ochii mici care în curând n-a mai fost cunoscut decât sub dulcea poreclă ..Buclatul" - am primit galoanele de căpitan şi am fost făcut cavaler al Ordinului Jartierei prin decizia suveranului căruia i se raportaseră toate detaliile aventurii mele.

Câteva zile înaintea acestei ceremonii primisem o misivă de la Londra, cu litere fine, scrise cu cerneală albastră. Erau câteva cuvinte de Ia doamna Simpson. îmi mulţumea pentru ceea ce făcusem şi îmi prezenta scuze pentru că se purtase atât de rău cu mine. Dar nu aceasta era esenţa mesajului ei. Nu. La drept, vorbind mesajul nu era exprimat clar pe hârtie, trebuia descifrat

printre rânduri. Ceea ce nu mi-a fost deloc greu să fac pentru că eram perfect conştient de ce ar fi vrut să-mi ceară. Din seara când, cu vechea mea lunetă de marină* o zărisem în compania soţilor Galjero depăşind bariera spinoasă care proteja accesul în stupă, ţineam în întregime destinul ei în mâinile mele... Niciodată totuşi nu m-am servit de această informaţie formidabilă pentru a cere vreo favoare care aş fi crezut că mi se cuvine. N-am făcut-o cred, cu atât mai mult, cu cât aş fi simţit că aceasta se ridică pe cadavrele copiilor de la Misiunea Thomson. Aş fi trăit aceasta ca pe cel mai cumplit dintre sacrilegii. Şi apoi, ce ştiam eu cu adevărat despre mârşăviile doamnei Simpson? Ce îi arătaseră de fapt soţii Galjero? Mumiile copiilor? Sacrificiile? Liturghiile negre? A priori, mă îndoiam că românii o lăsaseră pe această femeie să pătrundă oribilele lor secrete. Şi mă îndoiam cu atât mai mult cu cât ştiam că, dacă ar fi fost introdusă în aceste mistere, doamna Simpson ar fi fost compromisă de aceste liturghii negre. Ea ar fi putut foarte bine să posede o personalitate complexă iubind până la ameţeală luxul şi viaţa uşoară, putea fi perversă şi abilă în manipulări, dar era în acelaşi timp inteligentă şi cu siguranţă conştientă de limitele care nu trebuiau depăşite. Dansurile frenetice, orgiile, chiar drogurile mondene rămâneau de domeniul său. Toate aceste vicii erau comune şi puteau fi controlate. Ceea ce, evident, nu era cazul plăcerilor pentru care se plătea cu preţul unor crime sângeroase... Jucătoare, Simpson ştia că era pe punctul de a câştiga miza vieţii ei căsătorindu-se cu Eduard. Reflectând intens, am ajuns la convingerea că ea nu şi-ar fi pierdut capul frecventându-i pe Galjero şi ştiind cine sunt în realitate.

- Cine sunt ei în realitate? Cinstit vorbind, nu ştiu! am răspuns eu direct unui comisar de la Yard, care într-o zi mă interogase despre români. Şi de fapt acesta era adevărul. Nu ştiam nimic din adevărata înfăţişare a acestor oameni. Gazdă rece şi curtenitoare, Dalibor mi s-a părut mult mai şters în comparaţie cu soţia sa, asupra căreia, de altfel, părea să nu aibă o prea mare autoritate. Laiime, ea, era mult mai interesantă decât soţul ei, mult mai atrăgătoare... Un autentic mister plutea asupra sa, simbolizat atât de bine de pântecul ei neted, şi mi-am spus că soţul nu era alături de ea decât o umbră pe care o târâia de obicei, dar fără să-i ofere o dragoste adevărată. Forţa cuplului era ea. Fără nici o îndoială. Voinţa şi înclinaţia ei spre rău...

După afacerea Phibes, dosarul Galjero a avut o interpretare scurtă. A existat evident o iluzie de anchetă conjugată între serviciile civile ale Yardului şi cele ale noastre, dar aceasta nu a ajutat la altceva decât să rătăcească piesele dosarului, să amestece competenţele într-o manieră artificială şi, în cele din urmă să dea naştere unui surâs. Desigur, aşa fusese dorită ancheta.

- îţi mai aminteşti încă, băiatul meu? mă întrebase căpitanui-medic Nicol, căruia, într-o seară de tristeţe, îi oferisem un pahar la popotă. Nu ştii totuşi ce soartă este rezervată acestui gen de lucruri. Dumneata eşti cel care a avut în mână un iepure sacru. Un iepure atât de gras, Tewp încât ai înfricoşat pe toată lumea. Imaginează-ţi puţin situaţia: un tip şi soţia sa burgheză - nu englezi, desigur, dar care se instalaseră în cele din urmă în diferite puncte ale înaltei societăţi britanice a oraşului, de mai bine de doisprezece ani, care cunoşteau toate micile secrete de alcov ale acestei societăţi, care au fost ei înşişi

persoane de vază vreme îndelungată... - ei bine, acest cuplu, el amantul a jumătate dintre tinerele femei şi fete şi poate a câtorva bărbaţi din înalta societate colonială, ea, acelaşi tablou, dar în cealaltă direcţie - aceşti oameni bogaţi, cu avere de milioane, autorii unor opere de binefacere fără număr, se dovedesc a fi asasini, maniaci, nebuni, măcelărind sau transformând în cenuşă şaizeci de tineri fără ca nimeni să bănuiască cine sunt de fapt... şi a trebuit ca dumneata, un boboc - scuză-mă, asta nu are nimic personal în ceea ce te priveşte - un boboc aşadar, abia coborât de pe pasarela navei, să ai suficientă luciditate sau şansă pentru a le smulge masca! Cum ai vrea ca toţi aceşti oameni curajoşi să înghită hapul? Imposibil! Absolut imposibil! Dumneata le-ai pus o problemă fără soluţie, ei preferă deci să considere că problema respectivă nu există! Şi iată! Puffff! a încheiat el, frecându-şi palmele una de cealaltă ca un magician care face să dispară un porumbel.

- Dar nu înţeleg, i-am replicat, ridicând vocea. Sunt morţi în această poveste. Şi nu doar un comandor din marină. Sunt copii nevinovaţi, Dumnezeule! Nu credeţi că merită interesul? Ca justiţia să se intereseze de ei ?

- în mod ideal... da... Dumneata spui adevărul. în realitate aceasta nu se va face.

- Dar aceasta ar fi contrar tuturor regulilor morale! m-am răzvrătit eu, lovind atât de tare cu pumnul în masă, încât cascheta lui Nicol a alunecat la pământ.

- Cu siguranţă, a înălţat tonul căpitanul, ridicându-şi cascheta şi ştergând-o cu dosul cotului. Contrar tuturor regulilor. în afară de o singură regulă care contează acum cu adevărat: aceea a inerţiei! îţi voi arăta biletul pe care

l-a primit „Buclatul”, cu ordinele guvernatorului Linlithgrow în persoană, pentru a înăbuşi toată istoria, încornoraţilor nu le plac scandalurile, ştii? Este o constantă simplă şi sigură a naturii umane.

- încornoraţi? Vreţi să spuneţi...

- Că soţia guvernatorului s-a culcat cu românii! Păstrează asta pentru dumneata, mai ales, Tewp! Inutil ca această bârfă să părăsească în vreun fel continentul! a spus Nicol, surâzând larg şi luând un ton dramatic, dar plin de cea mai curată ironie.

Aşadar afacerea era destul de întinsă şi de complicată. Oricât de atroce ar fi fost crimele lor, Galjero rămâneau liberi pentru a străbate lumea largă şi a măcelări câţi copii ar fi vrut. Nu mă îndoiam nici o secundă că ticăloşiile lor nu se opreau la marginile Calcuttei şi nici la frontierele Bengalului. Sub alte ceruri, pe alte continente, cu siguranţă ei îşi reîncepuseră vânătoarea lor infernală. Dar pentru ce, de fapt? în ce scop? Şi mai ales cum să fie arestaţi? Pentru că trebuiau arestaţi, evident. Şi această sarcină îmi revenea în mod obligatoriu, eram convins, îmi revenea nu numai pentru că hazardul făcuse ca drumul meu să se încrucişeze cu al acestor oameni, ci de asemenea, şi mai presus de toate, pentru că îi promisesem asta solemn lui Habid Swamy, chiar în seara în care îl regăsisem pe micul Khamurjee printre cadavrele de la Misiunea Thomson. De atunci cât am putut şi fără ştirea nimănui, caporalul şi cu mine am încercat să adunăm firele împrăştiate pe care avusesem imprudenţa să le trag din ziua în care, din nefericire, o urmărisem pe Keller pe malul fluviului Hoogly. Mult timp am tropăit amândoi, nereuşind să adunăm decât informaţii disparate, fiecare părând că aparţine unui alt puzzle. Discret,

în ciuda ordinelor care îmi fuseseră date şi anume să nu mă ocup de această afacere, am trimis totuşi un dosar gros cu descrierea soţilor Galjero şi a Ostarei Keller la câteva dintre posturile noastre din Madras, Goa, Delhi şi chiar la Sumatra, la Cairo şi la Bagdad - dar nimic nu mi-a venit ca răspuns... Mijloacele mele erau reduse şi, cu toate că mă bucuram de gradul de căpitan, nu puteam acţiona eficace. O dată ce Swamy a fost detaşat definitiv pe lângă mine ca ordonanţă, mi s-a încredinţat un post administrativ fără nici un contact cu terenul. înmormântat într-un birou unde nu aveam mulţumirea de la „Marile Apartamente", sarcina mea se rezuma la a redacta scurte note pentru „Buclat", schiţele discursurilor sale sau circularele destinate serviciului... Biroul semăna mult cu un fel de dulap aurit şi munca nu-mi ocupa decât câteva ore pe săptămână. Restul timpului îl petreceam rumegând tot felul de regrete sau cu gândul la Galjero şi întrebându-mă cum să-i regăsesc pentru a-i face să plătească pentru crimele tor, dar eram izolat şi ştiam că ceilalţi nu aveau încredere în mine. Cu atât mai mult, cu cât deşi în momentul acela nu mai eram un „boboc" naiv şi stângaci, devenisem un fel de paria. Desigur nu mi se mai rânjea pe la spate şi nimeni nu mai îndrăznea să-mi bareze trecerea, dar auzisem prin Nicol, unicul colonial care nu se temea să mă atingă - exista zvonul că aveam un ochi blestemat şi aduceam ghinion oricărui britanic care ar fi avut nefericirea să mă frecventeze, iar căpitanul-medic reprezenta, firește, fericita excepţie care confirma regula. Prin forţa lucrurilor, mă încrucişasem de mai multe ori cu căpitanul Gillespie şi chiar cu adjuncţii Mog şi Edmonds - acesta din urmă vindecat de rana pe care i-o provocasem la ficat, dar incapabil să

înghită o picătură de alcool din noaptea aceea teribilă când hotărâse să-mi spintece gâtlejul cu un ciob de sticlă. Cei trei derbedei preferau de fiecare dată să-şi întoarcă într-o parte capetele, în loc să mă salute. Singurele gânduri însă care îmi bântuiau mereu mintea erau legate de români şi de fata din SD. Mult timp, cu răbdare, am încercat să descurc de unul singur firele incredibilei intrigi care a condus la evenimentele al căror martor direct am fost. De la sfârşitul lui 1936 şi pe parcursul întregului an 1937, am devenit un fel de şobolan de arhivă, bântuind librăriile şi bibliotecile publice din Calcutta. Dezamăgit, nesatisfăcut de puţinele informaţii pe care le-am găsit, am împins mai departe cercetările şi m-am afiliat la cercurile de erudiţi din Societatea de Studii Asiatice sau Societatea Teosofică. Acolo, cu furie, cu febră, petreceam după-amieze întregi pentru a descifra vechile note de etnologie şi istorie a religiilor cu scopul de a pătrunde într-o zi în secretele vrăjitorilor Keller şi Galjero. Pentru că, pentru mine, de acum înainte, realitatea efectivă a magiei nu mai prezenta nici o îndoială. Raţional, fusesem şi altădată sigur de existenţa ei, dar fără excese şi fără prejudecăţi. Aşa că, fără un efort vizibil, am alunecat în supranatural şi posibilităţile sale în ceea ce priveşte sistemul meu de gândire şi metafizica generală. Nimic nu se opunea serios la aceasta, cu atât mai mult bunul meu simţ, iar coloana vertebrală suplă a legii creştine cu o banalitate liniştită şi dogmă puţin apăsătoare se puteau uşor acomoda la aproape totul, îmbogăţit, orizontul meu interior nu a fost profund modificat şi a continuat în esenţă să se orienteze după banalele busole ale Binelui, Răului şi Josniciei ca principală zeiţă conducând specia umană pe toate

latitudinile şi în toate epocile. Revelaţia că Universul era magic, traversat de forţe necunoscute oamenilor obişnuiţi, nu a declanşat în mine nici un fel de sete de putere* ci o surdă speranţă într-o mântuire oarecare. Am fost născut cu această şansă la fel de rară pe cât de imensă de a nu fi nici pasionat, nici avid. Aceste bune înclinaţii ale spiritului, asociate unei perseverenţe care trecea adesea drept manie în ochii celor care mă cunoşteau puţin, mi-au permis să înaintez de-a lungul anilor 1937-1938 cu o viteză rezonabilă de croazieră pe malurile stranii ale ştiinţelor secrete.

La început, nu a fost totul simplu. Doamna de Reault nu mai era aici ca să mă ghideze - franţuzoaica îşi închisese cuferele şi părăsise Bengalul - şi astfel am fost constrâns să-mi croiesc drum în jungla acestor întrebări cu propriul meu discernământ pe post de secure. India, din fericire, era de secole pământul alegerii cultelor celor mai stranii, atât de multe încât, cu toate că se manifesta puţin interes în domeniu, exista posibilitatea zilnică de a face descoperiri uluitoare. Dacă se exceptau fachirii şi alţi prestidigitatori de stradă, se puteau uşor întâlni europeni pătrunşi de misticismul unor valori mai mult sau mai puţin stabile. Foarte răspândiţi pe tot subconti- nentul unde mişcarea lor era născută de altfel din viziunile rusului alb Blavatsky în acord cu geniul publicitar al colonelului american Olcott, teosofii îi disprețuiau pe masoni, în ciuda recentului abandon al poetului Krishnamurti, profetul lor anunţat. De altfel, martiniştii şi rosicrucienii se împăcau uneori, fără ca vreodată să se aştepte fuziunea, în timp ce noii veniţi ai mişcării antroposofice a lui Rudolf Steiner încercau să prindă rădăcini pe un pământ deja saturat de grefele sectane

importate prin contrabandă din Occident de trei secole. La toţi aceştia am apelat vreme de cel puţin câteva săptămâni, înţelegând însă repede că nu din gura acestor oameni voi descoperi suferinţa sau iertarea, ceea ce voiam cu adevărat să aflu. Pentru că am avut ocazia să remarc, nu o dată, de două, de cinci ori şi mai mult de zece sau douăzeci de ori, că atunci când începusem să-i întreb pe pretinşi fraţi cu grade înalte pe treptele masonice, teosofi sau martinişti, despre magie, toţi aceşti domni frumoşi şi plini de importanţă protestau ca nişte bătrâne doamne zgribulite. După toate aparenţele, aceşti oameni nu căutau şi nu apreciau decât vaga emoţie intelectuală care se leagă de studiul filosofiei şi teologiei - fie ele trecute prin apele tulburi ale unei metafizici cu inspiraţii de ocultism. Ei nu erau interesaţi decât să peroreze în saloane, să peroreze în cluburi şi să facă paradă în lojele lor. Nici unul nu era pregătit să plătească preţul important pentru a se angaja pe o cale a veritabilei iniţieri magice.

Cu toate acestea, exista o persoană de acest fel. Sute de ore de lectură, de reflecţie şi de cercetări personale mă convinseseră. A trebuit totuşi să aştept o zi de august 1938 pentru a avea ocazia să vorbesc serios cu doamna de Reault, venită de câteva săptămâni la Calcutta pentru a depăşi perioada musonului. Nimeni nu ştia încă faptul că Europa şi lumea întreagă nu mai avea mai mult de douăsprezece luni de trăit în pace înainte de a se declanşa evenimentele care aveau să schimbe pentru totdeauna ordinea veche. Asia, ca şi celelalte continente, aveau să fie străbătute în curând de un uragan.

Aproape ignorantă în ceea ce privea evenimentele care se desfăşuraseră chiar imediat după plecarea ei,

franţuzoaica m-a făcut să-i povestesc în amănunt tot ceea ce trăisem de la ultima noastră întâlnire. Bătrâna doamnă m-a lăsat să-i înşir povestea mea, fără să exprime uimirea sau nerăbdarea, apoi, cu o voce devenită puţin mai răguşită cu vârsta, ea mi-a vorbit:

- OfiţerTewp, cred că vă puteţi socoti norocos! Sunt puţini oameni a căror raţiune n-ar fi luat-o razna după ce ar fi trecut prin ceea ce mi-aţi descris. Eu văd în asta un semn. Văd chiar o predestinare. Care va fi finalul, nu ştiu, şi dumneavoastră sunteţi singurul căruia îi aparţine descoperirea lui într-o zi. Aşadar, asupra acestui punct, eu nu vă voi fi utilă. în schimb, dacă am înţeles bine ce aşteptaţi de la mine, pot efectiv să vă luminez asupra unor puncte pe care le-aţi menţionat. Aveţi vreo preferinţă pentru început?

- Să luăm lucrurile în ordine, m-am hazardat eu. Poate mi-aţi putea spune dacă este plauzibil ca soţii Galjero să fie tentaţi să urmeze o cale iniţiatică implicând în acelaşi timp dezmăţul sexual şi sacrificiile copiilor? Aceşti oameni sunt convinşi că este posibil să capete puteri superioare prin rituri religioase criminale sau sunt pur şi simplu alienaţi?

- Aveţi dreptate să gândiţi astfel, a spus ea. Dacă sunt nebuni, cei doi Galjero vor fi întotdeauna imprevizibili, schimbători, şi îşi vor reînnoi constant ţintele ca şi maniera de a ucide. încercarea de a prevedea comportamentul lor va fi totuna cu cartomancia sau ghicitul în zaţ de cafea, pentru că motivaţiile lor nu sunt călite la focul unei dorinţe unice ci dezvăluie capriciul clipei, într-un cuvânt: nu sunteţi pregătit să-i prindeţi! Totuşi, cred că putem să renunţăm la această ipoteză. Aşa cum mi i-aţi descris, aceşti oameni sunt metodici, reci.

chibzuiţi. Este evident că ei acţionează având în cap o schemă cu exigenţele bine precizate în ceea ce priveşte victimele şi ritualurile criminale. Dacă veţi ajunge să definiţi scopul lor şi tradiţiile din care îşi trag ştiinţa, atunci poate veţi anticipa mişcările lor, nevoile şi aspiraţiile lor. Nu veţi face *presupuneri,* ca în primul caz, ci *previziuni.* Nu va fi foarte simplu pentru dumneavoastră. Veţi avea nevoie de un timp oarecare şi mai ales de şansă, dacă într-o zi sau în alta veţi avea ocazia să îi arestaţi, dacă asta este ambiţia dumneavoastră.

Am discutat timp îndelungat cu mine însumi, în ziua aceea, în timp ce rafalele grele de apă loveau geamurile verandei pe care eram instalaţi. Cu toate că eram în plină după-amiază, norii întunecaţi făcuseră să scadă temperatura dintr-o dată şi doamna de Reault a trebuit să ceară unui băiat un pled de iarnă pe care şi l-a întins pe picioare, în timp ce furtuna se liniştea.

- Dar, în sfârşit, doamnă, am continuat eu, aveţi cea mai mică idee despre ceea ce căutau aceşti oameni sacrificând copiii în felul acesta? Aţi văzut ceva asemănător în timpul călătoriilor dumneavoastră? Acele mumii cenuşii? Acei ochi umpluţi cu aur?... Şi acea piatră neagră gravată care a fost transportată din Germania şi pe care oamenii noştri nu au mai găsit-o în subsolul stupei? Ce semnificaţie au toate acestea?

- Sincer, căpitane Tewp, nu am nici cea mai mică idee... în magie, aşa cum ştiţi, în ciuda a tot ce se poate citi - nu există maeştri. Nu sunt decât învăţăcei. Pentru că acesta este un subiect la fel de vast ca Universul. Nimeni nu poate pretinde că are o vedere de ansamblu aproape completă şi coerentă. Noi, care ne-am angajat

pe acest drum - fie că este vorba de predestinare, aşa cum consideră hinduşii, fie că este vorba de liberul arbitru, cum preferă să creadă occidentalii - nu suntem decât nişte orbi avansând prin pipăit... Da, nimic altceva...

Trebuie să spun că pesimismul de care făcea dovadă doamna de Reault în amurgul vieţii sale nu mai era atât de liniştitor. Ea, pe care doar cu câţiva ani în urmă o cunoscusem atât de vie şi de energică, apărea ca şi cum ar fi fost dintr-o dată copleşită de ani. Corpul i se micşorase şi ochii nu-i mai străluceau... Am avut grosolănia de a face această remarcă.

- Asta este pentru că ne-au atins de mult timp ravagiile lui Kaly Yuga, căpitane Tewp, vârsta discordiei şi a decrepitudinii... Suport şi eu consecinţele. Chiar dacă aceasta nu datează de ieri, ci din - 3102 al erei comune, ca să fiu mai exactă. De la sfârşitul războaielor povestite de *Mahăbhărata...*

- Kaly Yuga? am întrebat eu.

Mi se părea că citisem despre acest termen, dar nu îmi aminteam exact semnificaţia lui.

- Contrar monoteiştiior şi raţionaliştilor - aceştia din urmă sunt fiii demni ai precedenţilor, s-o spunem în treacăt! - hinduşii cred că timpul nu este linear, ascendent, ci evoluează ca întreaga natură, în cicluri de expansiune şi retragere. Kaly Yuga este iama timpului. Este şi iama moralei şi a cunoaşterii. O perioadă de tăgăduire şi de contracţie înainte de elanul unei noi expansiuni. Nu sunt foarte originale toate acestea. Doar o copie a tuturor ritmurilor naturale...

Doamna de Reault a tăcut o clipă, pierdută în gândurile sale. Simţeam că face un efort pentru a relua firul conversaţiei noastre. Am ajutat-o.

- încă odată, doamnă, nu aveţi nici o idee despre mobilul acestor Galjero?

- Dacă vreţi neapărat să le puneţi o etichetă acestor oameni, aş putea spun că ei corespund destul de bine celor pe care Migne - un călugăr enciclopedist din secolul trecut - i-a numit goeţi. Goeţia fiind arta de a invoca spiritele malefice în locuri subterane şi a le aduce drept ofrande copii, în măruntaiele cărora practicienii pot să citească viitorul şi să descopere un secret al naturii magice. Ceea ce caută acest om şi soţia sa este un accesoriu şi trebuie să fie destul de banal. Poate îşi imaginează că vor cuceri o anume longevitate sau că vor atinge nemurirea... Poate vor să intre vii într-un trup oarecare... Ce ştiu eu? Orice ar fi, a extrage energia vitală dintr-o fiinţă vie, în mod deosebit copii, este un act care poate să scoată la lumină rezultate uluitoare. Cu un număr atât de important de victime la activul lor, cred că aceşti oameni au activat deja în domeniul unor centre subtile care le-au deschis evantaie de posibilităţi la care nu au acces muritorii de rând. Din care faceţi parte dumneavoastră, ofiţer Tewp! Ei cred că sunt în curs de a-şi purifica sufletul înmuindu-se în sângele aproapelui. E paradoxal, dar aşa este! Şi asta le oferă un enorm avantaj faţă de dumneavoastră. Un avantaj aproape hotărâtor!

- Care?

- Keller şi soţii Galjero cunosc bine murdăriile care îi obsedează şi bănuiesc că asta este încă departe de cercetările dumneavoastră, ofiţer Tewp!

*

Vocea franţuzoaicei s-a stins spre sfârşit ca aceea a unei păsări bătrâne. Era oboseala ultimelor călătorii care în cele din urmă o învăluise sau poate alt motiv pe care nu-l ştiam, dar Garance de Reault nu mai era acel spirit aprins, pe care îl cunoscusem. Am părăsit-o aproape în vârful picioarelor, bucuros să fi aflat atâtea lucruri din convorbirea cu ea, dar de asemenea puţin încordat pentru că nu obţinusem de la această femeie nici un element concret folositor în vânătoarea mea de ucigaşi de copii.

Câteva timp după asta m-am străduit să duc viaţa austeră a unui funcţionar obişnuit din administraţia colonială. Ziua lucram la dosare anodine; noaptea eram bucuros când mă găseau zorii fără ca amintirea lui Khamurjee să vină să mă bântuie.

Adesea, poate prea adesea când melancolia şi disperarea deveneau prea greu de suportat, nu mă puteam împiedica să hoinăresc prin împrejurimile străzii Shapur. Proprietatea era lăsată în părăsire. Nimeni nu se mai ocupa de ea. Până când, într-o zi, ros de rugină, lanţul gros care fusese trecut printre barele grilajului, a cedat când am împins poarta. Nerăbdător, supărat şi bucuros în acelaşi timp, dar ros de curiozitate, am mers pe alei până la faţada impresionantei case. Peste tot se întindea putregaiul. Tencuiala zidurilor era acoperită de moloz, storurile ferestrelor se îndoiseră sub furtuni şi musoni, păianjenii enormi alergau pe terasa încărcată cu frunze moarte şi crengi rupte... Nu am intrat, m-am mulţumit să hoinăresc la întâmplare în acest loc straniu care emana o lumină scăzută. Am revenit în labirintul de bambus şi la fântâna sculptată unde Lattme şi doamna Simpson

făcuseră baie goale în faţa mea, am revenit la liziera sălbăticiei unde Darpân îl obligase pe „paznicul pragului” să ne deschidă trecerea, între vechile peluze atât de îngrijite şi junglă, toate diferenţele fuseseră aproape şterse. Cu mult efort am găsit arbustul magic. Degajând buruienile care crescuseră în jurul lui, n-am ştiut totuşi să obţin nimic de la el. Morocănos, şi de asemenea nostalgic în adâncul sufletului, am plecat din strada Shapur fără a reuşi să pătrund misterele şi sacrilegiile care se înfăptuiseră.

Şi apoi, după toate aceste luni de apatie şi de neputinţă a sosit în sfârşit acea zi stranie de decembrie 1938, când două fulgere uriaşe însoţite de tunete cumplite au luminat cerul la un interval de numai câteva ore. A fost la început o simplă lectură, în sala de lectură a Societăţii de Studii Asiatice, care m-a făcut să sar din loc. De la sfârşitul anului 1936, eram un obişnuit al locului şi mă duceam adesea să explorez enormul fond de arhive constituit de generaţii de conservatori, pe cât de scrupuloşi, pe atât de uimitori. Pentru că sub înfăţişarea foarte convenabilă a operelor unei congregaţii de umanişti atât de mândri şi cinstiţi, se ascundea un fel de infern conţinând nu doar o colecţie de scrieri licenţioase, ci, mai ales texte rare, consacrate magiei, vrăjitoriei, credinţelor diverse şi variate ale celor mai multe populaţii care se întindeau de pe râpele Libanului până pe coasta Coromandel... Şi toate acestea nu erau punctate de platitudinile unor pretinşi iluminaţi sau de fantasmagoriile mitomanilor în lipsa unor cunoştinţe reale. Nu. Toate documentele clasate şi conservate de Societatea de Studii Asiatice, la adăpost de praf, de lumină şi de şobolani, erau studii autentice şi serioase ale unor eruditi autentici, occidentali

în cea mai mare parte, şi chiar britanici într-o majoritate zdrobitoare! Toate acestea le remarcasem de multă vreme şi într-o oarecare măsură constituiau plăcerea mea. Dar, în ziua aceea, hazardul a vrut ca mâna mea să culeagă la întâmplare dintr-o grămadă de însemnări vechi, o scriere de trei pagini consacrată mitologiei pietrelor de pază în cetăţile antice din valea Iordanului, a Tigrului şi a Eufratului. Autorul era un oarecare Constantin Aloîs Chadwick, aparent un obscur cronicar - texte şi desene - a unei campanii de cercetare condusă din 1847 până în 1850 de un grup de la British Museum, Textul descria, în linii mari, misiunea condusă de aceşti oameni - de pe colinele care înconjoară Ierusalimul până la marginea deşertului mesopotamian. După această scurtă notă exista tradiţia antică europeană cât şi aceea medieval-orientală de a pune pietre sau statui pentru protecţia locurilor specifice - case particulare cât şi edificii publice, militare sau religioase. Acesta era cazul Greciei, la fel ca şi al Iudeei. în sprijinul textului - strict academic şi care nu spunea bineînţeles nimic despre ritualurile folosite pentru consacrarea obiceiului ca atare - era trasat desenul presupusului Palladium din Ierusalim. Era un pătrat obişnuit din piatră cioplită, gravată cu semne. Autorul sugera că interiorul era scobit şi umplut fie cu un lichid uleios consacrat dogmei, fie cu un praf de cristale. El nu cita sursa din care se inspirase pentru a avansa această ipoteză, dar asta nu avea mare importanţă pentru mine... Tot ceea ce am reţinut a fost paralela pe care o puteam face între descrierea acelor *palladia* din antichitate şi piatra neagră pe care o văzusem la Galjero în subsolul turnului diabolic... Frenetic, mi-am orientat cercetările în această direcţie şi, intrând chiar în contact epistolar

cu un faimos profesor de filologie de la Cambridge, am terminat prin a căpăta convingerea că piatra sumbră îndeplinea o funcţie comparabilă cu aceea a unei străvechi *palladia.* Trăgând concluziile privitoare la ceea ce văzusem în turn, am estimat de asemenea că lichidul pe care îl auzisem clătinându-se în cavitatea lui ar fi putut să fie nu un simplu ulei, ci pur şi simplu sângele copiilor sacrificaţi!,JFluidul sangvin posedă virtuţi foarte ciudate, ofiţer Tewp" îmi spuseseră Darpân şi doamna de Reault. „Este lichidul vieţii pe care toate religiile îl adoră într-o manieră directă sau simbolică". Din nefericire, eu nu puteam să acumulez şi să triez rarele documente disponibile asupra problemei - studii universitare seci în cea mai mare parte - pentru că spiritul meu era copleşit de alte întrebări. în seara zilei în cursul căreia descoperisem placheta lui Chadwick, am fost abordat dintr-o dată, în plină stradă, de un civil cu un aer de funcţionar notarial, care mi-a cerut să-mi vorbească într-un ioc liniştit. Judecând drept onestă înfăţişarea solicitatorului şi apreciind maniera reţinută pe care o folosise pentru a mi se prezenta, l-am condus la barul Hamett, unde făceam o haltă obişnuită în timpul ieşirilor mele în oraş. O dată instalaţi acolo, între pereţii de acaju şi abanos ai salonului deschis, omul a consimţit să-mi mărturisească ce-l aducea la mine.

- Mă numesc Sebastian Piggot, domnule ofiţer Tewp. Aparţin societăţii de anchetă „Xander şi asociaţii" din Londra, şi am fost mandatat special să vă întâlnesc.

După toate aparenţele, Piggot nu păşise pe solul colonial decât de puţin timp. Tenul său nu era bronzat şi reglajul său termic corporal era potrivit cu climatul metropolei - transpira cu picături mari în timp ce stăteam

aproape de verticala unui enorm ventilator, ale cărui pale lustruite de alamă tăiau aerul cu forţa unei brize caledoniene.

- Dacă înţeleg bine, domnule Piggot, sunteţi un fel de detectiv. Nu-i aşa?

-Nu chiar. Nu sunt decât un comisionar, ofiţer Tewp, nu un anchetator în sensul strict al cuvântului. Am venit aici ca să vă întâlnesc, nu pentru a vă susţine informaţiile, ci pentru a pune în mâini sigure un dosar al unuia dintre clienţii noştri care doreşte să-l luaţi la cunoştinţă.

A deschis servieta de piele pe care o trăgea după el şi a scos un dosar mare, legat, pe a cărui copertă era imprimat blazonul societăţii Xander. Mi-a întins documentul într-o manieră foarte graţioasă.

- Clienţii noştri sunt lordul şi lady Bentham. Numele vă sunt familiare, căpitane? a întrebat Piggot, în timp ce începeam să studiez paginile documentului.

Am tresărit. Auzisem odată vorbindu-se de aceşti oameni în biroul arhivistului Blair, în momentul în care acesta începuse să-mi dea date privitoare la originea acestor Galjero: „Într-o zi s-au găsit cadavrele celor doi copii ai lordului şi lady-ei Bentham în grădina românilor. .. Ancheta a concluzionat că e vorba de o sinucidere cauzată de o dublă pasiune adolescentină ... Afacerea a fost clasată."

- Lordul şi lady Bentham au mirosit ce se petrecea aici în cursul anului 1936, cu atât mai mult cu cât am descoperit că afacerea a fost magnific înăbuşită, da, cu adevărat magnific... Clienţii noştri au fost întotdeauna convinşi de vinovăţia directă a doamnei şi domnului Galjero în tragica dispariţie a fiului şi fiicei lor. Din nefericire, ei n-au putut dovedi nimic până acum, dar

au însărcinat agenţia noastră să adune maximum de informaţii împotriva lor... Şi trebuie să spun că după afacerea din India, dosarul lor s-a umflat serios.

Inima mea a început să bată puternic şi am observat că şi eu transpirasem cu picături mari. Piggot era foarte urât, dar l-aş fi luat bucuros în braţe ca pe un vechi camarad, atât eram de bucuros de ce aflasem: Swamy şi cu mine nu mai eram singurii care voiau să-i neutralizeze pe Galjero! în celălalt capăt al lumii, în metropolă, un cuplu pe care-l lovise nenorocirea începuse şi el vânătoarea! Emisarul lui „Xander şi asociaţii" m-a scutit de lectura imediată a dosarului şi a rezumat.

- De la sfârşitul anului 1936, cei doi Galjero au dispărut literalmente din circulaţie. Ei nu au mai plecat la New York, la Londra sau la Paris... O sursă de informaţii - puţin demnă de încredere totuşi - afirmă că i-a localizat pentru o vreme la Berlin şi mai apoi la Veneţia... Dar nu suntem siguri de nimic. Poate s-au retras pe pământul lor, în România; totuşi situaţia politică pe care o traversează această ţară face dificil accesul pe domeniul lor şi prezenţa observatorilor străini devine periculoasă pentru ei. Noi lucrăm acum la stabilirea unui contact fiabil cu locul respectiv, dar nu este încă hotărât. Orice ar fi - şi iată ce m-a adus realmente la dumneavoastră, căpitane Tewp - agenţia noastră a aflat că operele caritabile pe care soţii Galjero le-au susţinut la Calcutta erau departe de a fi unicele de acest fel. Centre asemănătoare au existat de la mijlocul anilor '20 la Borneo, Dakar, Ceylon, Damasc şi Buenos Aires... Toate funcţionând sub acelaşi model: selecţionarea copiilor săraci sub pretextul trimiterii lor în Occident, fără să mai fie vreodată văzuţi... De fiecare dată când

începeau plângerile care îi puteau atinge sau se năşteau presupuneri, soţii Galjero se descurcau compromiţând într-un fel autorităţile, închideau centrul şi plecau pentru a-şi organiza micul lor manej în altă parte. Afacerea din Bengal pare în acest timp să fi fost o lovitură...

Borneo, Dakar, Ceylon, Damasc, Buenos Aires, Calcutta... Ceea ce-mi comunicase Piggot mă ameţea... De vreo cincisprezece ani, Galjero selecţionau copii dotaţi intelectual de pe întreg globul. Câţi fuseseră sacrificaţi pentru aceşti monştri? Probabil patru sau cinci sute... Căci cum s-ar putea imagina că românii ar fi acţionat altfel faţă de copiii din Africa sau America de Sud decât faţă de cei din India? Amploarea crimelor lor te umpleau de dezgust...

- Dar de ce au dorit lordul şi lady Bentham ca eu să fiu informat de toate astea? l-am întrebat pe Piggot, după ce am dat peste cap paharul de alcool pe care îl cerusem.

- Pentru că ei au aflat detaliile afacerii în care aţi intrat. Şi au#Ştimat că dumneavoastră constituiţi de acum înainte unul dintre cele mai potrivite personaje pentru a-i prinde pe aceşti monştri. Vreţi să colaboraţi cu lordul şi cu lady Bentham, căpitane Tewp?

A TREIA CARTE
A LUI DA VID TEWP

Ivanii

Mi-am odihnit ceafa pe pervazul din beton rece şi am încercat să-mi destind muşchii corpului, întinşi de gerul intens de afară. în ciuda zarvei care mă înconjura în adăpost, al acelui du-te-vino al oamenilor din jurul meu, ordinelor date şi cântecelor intonate puternic, a duhorii de sudoare, de tutun negru şi de varză care satura aerul închis al redutei comandamentului, am reuşit să închid ochii şi să adorm pentru o clipă. Ca de fiecare dată când mă relaxam, m-am revăzut cu ani în urmă, pe vremea când eram încă în India. în această clipă chiar, rebegit şi epuizat de oboseală, sub uniforma mea de luptă, albă, acoperită de cristale de zăpadă şi de pete de noroi, acolo mi-ar fi plăcut să fiu, sub furtunile calde din Calcutta, mai mult decât în frumoasele cartiere din Londra sau pe un dig din Brighton. Am rămas opt ani în India, în serviciul MI 6, înainte de a fi fost trimis în toamna lui 1944 ca legătură în relaţiile pe care „Firma”

le întreţinea cu Moscova, cu aceşti aliaţi contra-naturii care deveniseră de un timp sovieticii. Paradoxul situaţiei mele consta în faptul că nu eram nici spion, nici clandestin. Alţii erau însărcinaţi cu asta. Misiunea mea personală era cât se poate de oficială, perfect cunoscută de autorităţile Armatei Roşii care îmi dădeau un sprijin pe care nu l-aş fi calificat drept absolut, dar care cel puţin din punct de vedere diplomatic îmi era suficient. Bineînţeles, nu mă bucuram de o totală libertate de mişcare şi, din primele minute în care am pus piciorul pe pământul Mamei Rusii, am fost însoţit de un comisar politic care nu m-a mai părăsit şi m-a urmat în toate drumurile noastre, ale lui Habid Swamy, şi ale mele. Pentru că, la rândul meu, eram păzit chiar de micul hindus shudra. E adevărat că reuşisem să câştig câteva privilegii din ziua în care Sebastian Piggot îmi propusese să profit de ajutorul lordului şi lady-ei Bentham. Graţie lor, am putut să-mi îmbogăţesc considerabil cunoştinţele despre români. Dacă n-ar fi survenit războiul, cred chiar că aş fi terminat prin a ceda cererii lor de a părăsi armata pentru a mă consacra în întregime urmăririi soţilor Galjero. Dar destinul a hotărât altfel.

în ’39, armatele germane au trecut frontiera poloneză, provocând o ripostă ezitantă a Marii Britanii şi a Franţei, care nu a făcut decât să precipite catastrofa. Incendiul a pornit în mai multe puncte, de la Narvik până la Cairo. Puţin câte puţin, s-a întunecat întreaga lume şi nu eram singurul care mă gândeam că traversăm Kaly Yuga, vârsta sumbră a sfârşitului de lume... în India, totuşi, conflictul nu ne-a atins direct. Desigur, câteva regimente au fost detaşate de formă în Europa unde au fost în exclusivitate tăiate în bucăţi în măcelul

de la Dunkerque, dar baza trupelor coloniale a rămas pe loc, suferind mai mult o redesfăşurare strategică destinată să prevină o tentativă de debarcare japoneză. Din ’41 până în ’45, luptele de mare amploare pe care Imperiul le conducea în Asia contra adversarului său nipon nu atinseseră niciodată direct subconştientul indian. în schimb, Bose, principalul adversar al prezenţei englezilor în India nu a ezitat să pactizeze cu germanii. Graţie unor complicităţi bine stabilite, Netaji a reuşit să scape din reşedinţa supravegheată unde era consemnat şi a ajuns la Berlin la sfârşitul lui martie 1941. Acolo, el a organizat primele elemente ale unei pretinse armate de eliberare, compusă în principal din propriii noştri soldaţi indieni din Armata a VUI-a, capturaţi de Rommel în Africa de Nord. Bose şi locotenenţii săi au reuşit atât de bine în acţiunea lor, încât au convins în jur de patru mii din compatrioţii lor să li se alăture cauzei şi astfel, sub emblema tigrului în salt, legiunea indiană a fost încorporată Wermacht-ului şi a devenit Regimentul 950 Infanterie. Aliaţii de război au scindat în curând acest corp în două. O parte a fost destinată luptelor din Olanda, apoi din Franţa, alta angajată pe Frontul de Est unde hinduşii au luptat cu mult curaj împotriva sovieticilor, unu contra o sută. Au fost mulţi morţi în rândurile lor. De asemenea prizonieri. Armata Roşie nu obişnuia să aibă prea multă grijă de nefericiţii care le cădeau în mână. Noi ceilalţi, britanicii, ştiam că indienii luptaseră împotriva aliaţilor noştri sovietici. Eu nu ştiam exact pentru care motiv, un suflet bun de la înaltul Comandament s-a înduioşat de soarta acestor oameni şi a hotărât ca prizonierii hinduşi să fie mai bine luaţi sub paza noastră decât să fie deportaţi în taberele din Siberia. Dorinţa

noastră era și aceea de a-l regăsi pe Bose. Noi aveam încă această speranță pentru că nu cunoșteam momentul în care părăsise Germania într-un submarin cu destinația Japonia, unde socotea că l-ar convinge pe împărat să debarce în India. Noi credeam că era încă în Europa pentru a comanda legiunea lor de renegați. Nu voiam să-l aducem în fața justiției și nici nu aveam încredere în comuniștii care ni l-ar fi putut trimite dacă l-ar fi prins. Poate doamna de Reault ar fi numit aceasta „predestinare". Cât despre mine, eu refuzam să dau un nume la întâmplare pentru a îndeplini funcția de intermediar între prizonierii legiunii indiene și autoritățile Armatei Roșii, chiar dacă acest nume ar fi fost al meu și nu al altcuiva. Sarcina mea oficială consta în a-i interoga pe captivii hinduși, să centralizez mărturiile lor, și să încerc să trag concluzii despre localizarea exactă a lui Netaji. Atât cât era posibil de făcut, mi se ceruse în egală măsură să strâng plăcuțele de identitate ale morților și să organizez întoarcerea în India a soldaților Legiunii pe care îi puteam recupera. Am insistat ca Habid Swamy să fie promovat sergent înainte de plecarea noastră, cu atât mai mult cu cât fusesem ridicat dintr-o dată în ierarhie cu două grade și devenisem colonel în MI 6!

- Rușii nu vă vor respecta dacă nu veți fi decât un simplu comandant, îmi spusese „Buclatul" când el însuși, devenit general, cu mâna constant tremurătoare - se îmbolnăvise de paludism când inconștient făcuse baie într-un râu - mi-a înfipt noile mele galoane.

Via Afganistan, Caucaz și Ucraina, am ajuns mai întâi la Moscova, de unde am fost transferat printr-un zbor special spre porțiunea de front unde Roșii se ciocneau cu brigada tigrilor lui Netaji, la frontiera occidentală a

Ucrainei. Era în noiembrie ’44 şi sovieticii deţineau de mult timp controlul situaţiei pe teren - nu după asaltul Stalingradului cum se spunea în mod curent, ci după uriaşa bătălie de la Kursk care literalmente spărsese pintenul dorsalei armatei germane pe teritoriu sovietic. Urmarea campaniei nu a fost decât o lungă retragere în agonie pentru toţi acei soldaţi pierduţi, înrolaţi de bună voie sau cu forţa sub Crucea de Malta. Legiunea indiană a lui Bose se număra printre aceştia, în mijlocul spaniolilor, italienilor, cazacilor, flamanzilor, francezilor, suedezilor şi chiar irlandezilor sau englezilor angajaţi voluntari de partea duşmanilor noştri. Nu voi vorbi despre detaliile jurnalului nostru de drum, acesta nu aducea nici un element nou privitor la sfârşitul războiului din est. Sprijinit numai de Habid Swamy, am obţinut rezultate suficient de puternice în misiunea mea pentru .recuperarea” hinduşilor din Legiune pentru că exista un acord între Londra şi Moscova ca să fiu lăsat să-mi termin treaba în pace. Comisarul politic pe care ruşii mi-l dăduseră ca ajutor se numea Grigor Tenidze. Mama sa era poloneză şi tatăl georgian. în ciuda „Capitalului” din care îmi recita adesea pasaje întregi aşa cum alţii îngânau catehismul, era un tip tânăr, destul de bleg, cu mâini mari, terminate cu degete ciudate, aplatizate, a căror vedere îţi făcea rău. N-aş zice că făcea dovada unei inteligenţe prea vii, dar vorbea o engleză foarte corectă, stricată doar de un accent prost. Ne suportam totuşi bine. Cred că el avea o părere destul de bună despre mine, ceea ce mi-a întărit poziţia unică de mediator calificat al armatei engleze în sânul trupelor Uniunii Sovietice! într-o zi de ianuarie ’45 vizitam la întâmplare o tabără unde Ivanii - aceasta era porecla

dată soldaţilor roşii - adunaseră vreo sută de combatanţi germani şi străini căzuţi într-o zonă mlăştinoasă de la frontiera ucraineană. Mi se raportase că oameni oacheşi făceau parte dintr-un lot şi că ecusonul companiei lor era un tigru în salt. Printre prizonierii jigăriţi, măcinaţi de frig, de teamă şi de foame, care erau înghesuiţi ca animalele în plin câmp noroios sub o copertină proastă de pânză gudronată, am găsit efectiv un pumn de legionari din Azad Hind Fauj, denumirea oficială a Armatei Indiei Libere, creată sub egidă germană. După obiceiurile mele şi conform ordinului de misiune, i-am interogat pe aceşti oameni atât de complex cât era posibil şi am alcătuit o fişă menţionând elementele biografice care îmi erau livrate. De ideea pe care mi-o făceam despre ei depindea în mare parte soarta lor. Dacă îi consideram simpli soldaţi pierduţi, trecuţi, fără să ştie cum, din trupele lui Montgomery, în cele ale diviziei de şoc Gross Deutschland, organizam întoarcerea lor în ţară unde erau închişi un timp, înainte de a fi redaţi rapid vieţii civile. Dacă stabileam că, dimpotrivă, acţionaseră din convingeri politice şi că angajarea lor în rândurile duşmanului nu era doar rodul unui hazard nefericit, îi destinam sârmei ghimpate din Tabăra 20, un centru de jurisdicţie special instalat în Marea Britanie unde noi adunasem şi păzeam în secret duşmanii Coroanei. Tot aici erau închişi prizonieri din Armata Republicană Irlandeză ca şi spioni nazişti capturaţi pe sol englezesc, cadre naţionale ale mişcării fasciste a lui Oswald Mosley, trădători britanici înrolaţi în SS apoi capturaţi pe Frontul de Vest, sau răsculaţi irakieni pro-germani ai partidului lui Rachid Aii Al-Qalaini.

Doi dintre hinduşii pe care i-am întâlnit în ziua aceea erau născuţi în Ceylon, un altul la Delhi, altul la Bombay şi ultimul la Calcutta. Nici un ofiţer sau subofiţer printre ei. Nu erau decât bieţi indivizi fără educaţie care nu se îngrijiseră să cunoască decât regulile militare pe care o fantezie tragică a destinului îi împinsese din oazele supraîncălzite ale deşertului libian în taigaua rusească bântuită de vânturi îngheţate. Nu mâncaseră de mai multe zile şi nu încetaseră a fi ţintele insultelor Ivanilor care se amuzau de pielea lor închisă la culoare şi de ochii lor blânzi. Cum eram bucuros să pot să le aduc un pic de căldură şi de linişte, interogatoriile au durat cât mai mult posibil, şi am profitat de ocazie pentru a-i înviora cu ceai, biscuiţi şi margarină... De la patru dintre ei n-am obţinut nici o informaţie de valoare, dar ceea ce ne-a spus ultimul ne-a făcut pe Habid Swamy şi pe mine să sărim din scaunele noastre. Omul se numea Khanansu şi era membru al corpului de sănătate al companiei. în timp ce se retrăgea în mijlocul convoiului hărţuit de partizani şi mitraliat de avioanele Yack, fusese chemat să îngrijească o femeie şi copiii care fuseseră răniţi când tancul blindat care îi transporta se prăbuşise într-o groapă. Şi după mai multe luni de debandadă era prima dată când vedea o nemţoaică şi copii printre oamenii din trupă. Toată lumea ştia ce li se întâmplă femeilor prinse de sovietici şi înaltul Comandament încetase de multă vreme să mai trimită personal feminin pe frontul rusesc. Khanansu le dăduse ajutorul pe care şi-l putea permite după slabul conţinut al trusei lui şi se pregătea să se alăture unităţii sale când un subofiţer a venit să-l anunţe că era momentan în serviciul exclusiv al acestei femei şi al copiilor. Trebuia să le asigure îngrijirea necesară, să

evite să existe răniţi, până când avea să fie eliberat din funcţie şi urma să-şi întâlnească din nou compania. A trecut direct sub ordinele femeii care, chiar dacă purta haine civile, nu avea o poziţie inferioară aceleia a ofiţerului de prim rang. Vreme de mai multe zile a întovărăşit această grupă ciudată pe drumurile desfundate ale Europei orientale. Femeia era blondă, subţire, destul de tânără. Purta constant un aparat foto pe care îl folosea frecvent. Vorbea o engleză foarte bogată, cu un puternic accent pe care Khanansu nu îl cunoştea. Când a descoperit că hindusul venea din Calcutta, a vorbit mult despre acest oraş unde spunea că a petrecut o vacanţă.

- Numele! îi ştii numele?

- Se numea domnişoara Keller, a spus cu nevinovăţie hindusul, departe de a bănui ce revelaţie ne oferea lui Swamy şi mie.

Febril, am scos din servieta mea o fotografie îngălbenită care nu mă părăsise de ani. Era clişeul care împodobea primul dosar pe care îl consultasem în ceea ce o privea pe austriacă, acela pe care mi-l dăduse căpitanul Gillespie, cu ani înainte, în dimineaţa însorită din biroul său.

- Asta e femeia? l-am întrebat eu nerăbdător pe infirmier.

- Da. Cred că ea este. Chiar dacă este mai tânără în fotografie.

- Știi unde se găseşte acum? l-a presat Swamy.

~ Ultima dată când am văzut-o era acolo unde am fost capturat, un sat în care convoiul s-a oprit şi în care a fost atacat de o coloană de blindate ruseşti, puţin după răsăritul zorilor. Am fost lovit de o bucată de zid care a

căzut asupra mea. M-am trezit într-o tabără de prizonieri. Asta e tot ce ştiu.

Sergentul Swamy şi cu mine ne-am privit un timp îndelungat în tăcere. După opt ani de urmăriri zadarnice şi în ciuda ajutorului neaşteptat al familiei Bentham, iată că hazardul formidabil ne punea pe urma Ostarei Keller, complicele soţilor Galjero, căpcăunii de pe Gange... Ne-a cuprins febra. Pe deasupra, noi ne temeam că fata e moartă, ucisă probabil în timpul încăierării descrise de Khanansu, sau în cursul luptelor viitoare. Oricare ar fi fost starea ei, moartă sau vie, trebuia obligatoriu să o regăsim. Chiar dacă nu am fi văzut nimic altceva decât cadavrul ei îngheţat într-o gaură făcută de un obuz.

Am mers să-l prevenim pe Grigor Tenidze şi i-am expus necesitatea de a studia o evidenţă cât se poate de precisă a luptelor duse în zonă în cursul ultimelor zece zile. Mă aşteptam la un refuz categoric sau, cel puţin, la o interminabilă serie de întrebări, dar aprobarea lui a fost imediată şi spontaneitatea m-a dezarmat de-a dreptul. Am petrecut noaptea întreagă şi ziua următoare până la prânz muncind, studiind amplasamentul presupus al unităţilor din sector, direcţiile de avansare şi de oprire, orele barajelor de artilerie, şi prezentarea morţilor şi dispăruţilor din registrele unităţilor regulate. Era imposibil de ţinut o asemenea evidenţă, din cauza grupurilor de partizani care săreau în spatele ostaşilor Wehrmacht-ului, în dezordine şi cauzând pagube considerabile fără să se poată ţină, fireşte, şirul acestor operaţiuni. După ce am reuşit să studiem tot ce am avut la îndemână, am aflat că un grup blindat purtând steaua roşie agăţase serios coloana lui Keller acolo, în locul care ne fusese descris

de Khanansu, dar o unitate de Pantere a ţâşnit dintr-o dată din pădure şi i-a bătut măr pe Ivani înainte de a bara retragerea coloanei germane. Nici un cadavru de femeie sau de copil nu a fost găsit printre duşmanii ucişi atunci când forţele ruseşti au recucerit terenul. Tenidze nu înţelegea suspinul de uşurare pe care l-a scos Swamy când am înţeles că Ostara şi copiii supravieţuiseră cel puţin acestui atac. în incapacitate de a afla alte ştiri, am hotărât să plecăm pe linia frontului şi să urmărim coloana lui Keller, oricât ne-ar fi costat, chiar dacă urma să ne pierdem vieţile...

Tigrii lui Netaji

Cu toţii am plonjat în infern. Tănidze încercase din răsputeri să ne facă să renunţăm la tentaţia unei asemenea aventuri, dar nimic nu a folosit. Resemnat, a trebuit să se îmbarce cu noi într-o şeniletă ZIS-42, un camion de teren extraordinar de rezistent, care ne servea ca vehicul de serviciu. Comisarul politic nu fusese niciodată pe front. Cred că perspectiva îl înspăimânta şi îl emoţiona în acelaşi timp. Ca şi noi, el nu înceta să parcurgă liniile din spate şi să constate îngrozitorul rezultat al luptelor care făceau ravagii nu departe de aceste locuri. Văzuse oameni aproape tăiaţi în două de mitraliere, agăţându-se încă de viaţă. îi văzuse pe unii cu toate cele patru membre amputate, pe alţii arşi pe tot corpul, cu picături de sudoare cauzate de durere strălucind pe feţele lor de o paloare de crin, fără ca să le poată fi administrat vreun medicament. Văzuse mâini umflate de degerături care le triplau volumul normal, văzuse obraji pe jumătate sfârtecaţi, organe sexuale strivite, cranii decalotate care lăsau să se vadă creiere încă active... Văzuse toate acestea în taberele de prizonieri, în spitale, în punctele de întâlnire... Văzuse toate acestea, dar totuşi simţea că ceva îi scapă. Voia să ştie ce ar mai putea suporta con- fruntându-se cu propriile sale limite. Acesta era motivul pentru care ne însoţea. Noi îi ofeream un pretext. Cred chiar, că într-un anume fel, el ne era aproape recunoscător...

*

Am plecat într-o dimineaţă de mijloc de februarie. Ne luasem toate proviziile posibile: piese de schimb pentru motor şi bidoane de benzină, conserve, hălci de slănină învelite în hârtie impregnată de grăsime. Câteva arme desigur. Nu aveam un ordin special de misiune, dar aceasta avea puţină importanţă. Zona în care voiam să ajungem nu era sub jurisdicţia nimănui. Era un loc al războiului, teritoriu de înfruntare, un loc al adevărului, al pericolului şi de asemenea al libertăţii. El nu mai aparţinea de acum înainte decât celor care supravieţuiau. Urma să vedem dacă noi eram în stare...

Din primele ore ale drumului ni se părea că am venit să schimbăm lumea. Totul ni se înfăţişa aici prea adevărat. Am văzut mai întâi la intrarea în stepă un şir de trei sute de T-34, apoi am urmat un curs lat de apă îngheţată, până când am găsit un pod. Conducea Swamy. Repede, cum o făcea el de obicei. Nu i-a luat mult timp să stăpânească subtilităţile condusului pe zăpadă, să înveţe totul despre derapajele datorate acceleărilor nervoase, să reuşească viraje prin blocajele roţilor vehiculelor şi să folosească şenilele fixe ca patinele de la sanie. Tablele grele ale unui ZIS îl făceau să se înroşească de plăcere. Orele de lumină fiind puţin numeroase, sergentul solicita cu duritate mecanismul. Puţin mai înainte ne înfundasem în război. Ziua se arăta în jurul orelor 9 dimineaţa şi lumina ceţoasă, sumbră, până spre ora 15. Lumina devenea atunci portocalie, vreme de vreo douăzeci de minute, apoi, o perioadă ceva mai lungă apărea violetă şi în cele din urma se acoperea cu un cenuşiu din ce în ce mai dens, până când noaptea se instala complet spre

ora 5 seara. Trebuia să ne oprim, temperatura scăzând brusc de la acceptabilele minus 20 de grade la prânz, la mortalele minus 35, minus 40 de grade, când se tăcea întuneric. Erau orele cele mai periculoase. Nu pentru că ne temeam de un atac german, ci pentru că frigul amorţea şi îngheţa puternic un om în câteva minute. Trebuia aşadar să rămânem în maşină, sa nu oprim motorul pentru ca piesele să nu fie sparte de gerul care învăluia totul, şi să dormim în schimburi, pe rând, câte douăzeci de minute şi să ne trezim pentru a ne scutura muşchii, să ne frecăm nasurile şi degetele, părţile corpului cele mai expuse la degerături. în trei zile cu un asemenea program, nu parcursesem decât circa şaizeci de mile. Tenidze vorbea însă în versete, ca în timpul Ţarilor. învăţase pe de rost aproape optzeci. I-am întrebat pe şeful de post cu care ne-am încrucişat pe drum, pe comandanţii unităţii pe care am depăşit-o dacă nu se înfruntaseră cu elemente ale brigăzii Hazad Hind Fauj sau dacă reperaseră o maşină blindată uşoară germană plină cu copii. Nu am obţinut vreun răspuns pozitiv până când un grup de cercetaşi venind de la o încleştare cu un grup de ariergardă duşmană ne-a raportat că ei reperaseră ţipi cu piele brună printre combatanţii adverşi şi că asta îi surprinsese - misiunea lor nu era să se angajeze serios în lupta cu duşmanii pe care îi întâlneau ci pur şi simplu să estimeze potenţialul lor de rezistenţă. I-au evitat când au înţeles că aceste străine figuri exotice erau soldaţi bine antrenaţi, înarmaţi şi evident hotărâţi să-şi vândă scump pielea. îi lăsaseră sa se replieze într-o pădure, la doua ore de mers de locul în care ne găseam noi. în schimb, nu ştiau nimic de un grup de copii şi de o femeie călătorind într-un camion blindat. Binevoitori, ei ne-au arătat pe o hartă

de Stat Major locul întâlnirii, dar ne-au sfătuit să nu ne încumetăm înainte ca zona să fie securizată de infanterie, acţiune care nu avea să aibă loc decât peste câteva zile.

- Nu doar că se va face întuneric peste puţin timp, dar meteorologii anunţă o furtună la noapte. Sper că veţi găsi un adăpost liniştit pentru următoarele patruzeci şi opt de ore. Viscolul îi va îngheţa pe toţi oamenii, de toate felurile. Pe vlăjganii voştri hinduşi ca şi pe ceilalţi...

- Are dreptate, a spus Tănidze. Să ne întoarcem în ultimul sat şi să aşteptăm sfârşitul acestei mizerii!

Aceasta era o soluţie rezonabilă. Curios, am adoptat-o fără ca Swamy să protesteze. Ne-am schimbat drumul până la un târg de ţară care fusese obiectul unor lupte intense zilele trecute, dar care păstra încă în picioare câteva case de zid şi câteva hangare cu pereţii laterali făcuţi din tije împletite de floarea-soarelui. Era chiar un adăpost de comandament în care am găsit refugiu printre echipajele a trei grupe de care KV 14, monştri cu o mobilitate detestabilă, dar ale căror tunuri împroşcau obuze de optzeci de livre. Făceau parte dintr-o brigadă de gardă, elita Armatei Roşii. încălzindu-mi corpul îngheţat la căldura unei sobe pentru prima oară în ultimele şase zile, şi profitând de o clipă de răgaz, am adormit, neţinând cont de cântecele răguşite ale tanchiştilor, auzind cum furtuna urcă încet şi simţind din ce în ce mai profund frigul nopţii. M-am scufundat în întuneric, legănat de amintiri din India, până când o serie de explozii au scuturat pereţii bunkerului. M-am trezit cu o tresărire şi am privit în jurul meu. în adăpost era panică. Cele trei lămpi cu gaz care dădeau toată lumina în adăpost nu lăsau să se vadă mare lucru şi oamenii trebuiau să pipăie pentru a-şi căuta armele şi să

meargă târâş pentru a părăsi micul fort cât mai repede ca să facă faţă atacului. Pentru că, afară, răpăitul mitralierelor anunţa lupta care urma să aibă loc. împotriva tuturor aşteptărilor, nemţii profitaseră de furtună pentru a încerca o lovitură în forţă de o îndrăzneală nebună şi pentru a dinamita vreo patruzeci din maşinile regimentului sovietic pe care îl urmăreau. Habid S wamy, Tenidze şi cu mine am lăsat ca bunkerul să se golească înainte de a ne mişca. Am înhăţat un pistol mitralieră de pe o masă şi am vrut să mă îndrept spre ieşire, dar Swamy a urlat:

- Nu vă mişcaţi, domnule colonel! Ascultaţi! Mitraliere puternice Spandau şi mortiere de 50! Fritz îl vânează pe Ivan! Sunt în curs să mature totul! Dacă ieşim, vom fi prinşi şi noi între flăcările lor!

Tenidze se retrăsese într-un colţ şi părea să nu vrea să facă dovada unui eroism înverşunat. Oricât de comisar politic ar fi fost, părea încă să ţină mai mult la pielea lui decât la victoria proletariatului - ceea ce în cele din urmă mi l-a făcut simpatic. Am aşteptat. Schimbul de focuri, intens, a durat cinci, poate opt minute. Au mai fost explozii, ţipete, ordine înăbuşite lansate în rusă, apoi frânturi de voci în germană răsunând foarte aproape de noi... Panicat, m-am înălţat la nivelul unei ferestre a bunkerului pentru a arunca o privire aproape. Tancurile ardeau ca nişte căpiţe de paie, luminând satul cu o lumină de zile de vară. Am văzut oameni alergând peste tot şi omorând fără milă siluete întinse pe pământ. După care a început să ningă cu fulgi mari, pufoşi, legănaţi de rafalele vântului de nord. în contact cu această umiditate, carcasele tancurilor în flăcări împrăştiau vapori care se întindeau aproape de sol în nori compacţi. Furtuna se apropia şi ruşii căutaseră să se pună la adăpost mult prea

devreme, lăsând unui mic grup de nemți câmp liber pentru a încerca o lovitură cumplită. în câteva minute, materialele și oamenii din compania blindată care ne adăpostise fuseseră distruși. Ieșind dintr-o perdea de fum ca un înger al Apocalipsei, un soldat ducând un aruncător de flăcări se îndrepta cu pași hotărâți spre bunkerul nostru. Sporadic el apăsa pe trăgaciul armei și lansa un înspăimântător jet albastru înaintea lui. Sigur de ceea ce urma să se întâmple, am reacționat cât se poate de repede, am desprins arma de pe umăr, am ochit omul cu precizie și am tras trei salve ca să-l opresc. L-am atins. S-a prăbușit în zăpadă fără ca încărcătura de nitrogen și de ulei pe care o purta în spate să explodeze. Am scos un suspin de ușurare. Propria-mi moarte părea acum o povară ușor de dus, dar perspectiva unei agonii îngrozitoare, acoperit de arsuri, mi se părea de nesuportat. S-a auzit un fluierat și dușmanii s-au retras. Pricinuiseră destule ravagii pentru a nu mai insista și a nu risca să provoace un contraatac pe care nu este sigur că ar fi putut să-l respingă. Ceea ce se petrecuse trebuie să fi fost opera unui grup de vreo treizeci de oameni cu totul, care și-ar fi câștigat pe bună dreptate Crucea de Fier, clasa I, dacă ar mai fi existat la Berlin un asemenea serviciu capabil să decerneze decorații. Când n-am mai auzit afară decât șuieratul vântului și trosnetul incendiilor, am părăsit cu toții bunkerul și n-am putut decât să ne limităm a constata dezastrele. Erau morți peste tot, poate o sută, aproape toți purtând uniformă sovietică. Zăpada acoperea deja parțial cadavrele. încă vreo câteva minute și aveau să fie complet înveliți în pătura albă. Curiozitatea a fost mai puternică decât frigul intens care îmi sfârteca mușchii, așa încât am pornit spre locul în care îl doborâsem pe

soldatul purtător de aruncător de flăcări. L-am găsit înţepenit de ger, cu vârful armei sub el. Am pus mâna pe maşinărie şi am răsucit grenadierul. Faţa sa era brună şi, pe mâneca sa, avea inscripţionat un tigru în salt pe un fond alb, verde şi şofran - cele trei culori ale Indiei.

*

- Nu mai este nimic de făcut decât să aşteptăm, a spus Tenidze. Furtuna era prea puternică. Este imposibil să ne ţinem pe picioare!

Georgianul avea dreptate. Câteva minute după ce reintrasem în bunker, viscolul se dezlănţuise şi zăpada cădea acum în cataracte. Dintr-o dată, termometrul a arătat o temperatură mai scăzută, atingând minus cincizeci de grade Celsius, limita fizică de la care pot crăpa pietrele. Singurul lucru de făcut era să ne ghemuim cât mai aproape posibil de soba cu cărbuni şi, mai ales - mai ales! - să mulţumim teribilei ironii a sorţii care ne desemnase ca singuri posesori ai unui adăpost relativ bine izolat, prevăzut cu un sistem de încălzire rudimentar, dar suficient de bine alimentat cu carburant. Aveam în plus un lot de rezerve de supravieţuire şi chiar un alambic artizanal al Departamentului de Gardă cu care oamenii făceau un trascău pe lângă care vodca făcea impresia unui dulceag produs lactat. Astfel aprovizionaţi, am fi putut aştepta primăvara fără să ne părăsim cuibul. Am supravieţuit trei zile în adăpost înainte ca furtuna să slăbească destul pentru a ne permite să ieşim. Tenidză şi cu mine am dezbătut mult probleme de istorie şi politică.

El m-a întrebat despre India, despre care era curios, şi despre moravurile englezeşti, pe care părea să le invidieze, fără o răutăcioasă conştiinţă proletară, pentru luxul burgheziei. încurajat de conduita lui, i-am mărturisit că îmi imaginasem un comisar politic sovietic mai fanatizat, frământat în întregime de intransigenţă şi certitudini.

- Comisarii politici sunt ca preoţii sau pastorii de la voi, mi-a spus el. Se întâmplă să-şi piardă credinţa...

- Aşa vi s-a întâmplat şi dumneavoastră?

- Da. Eu am pierdut credinţa puţin, din cauza dumneavoastră. Vreau să spun din cauza englezilor.

O dată în plus, Grigor mă înţepase trezindu-mi curiozitatea. Era dornic să vorbească. Nu a trebuit decât să-l încurajez.

- în septembrie '39, Uniunea Sovietică şi Germania erau încă ţări aliate, vă amintiţi?

- Da, am acceptat eu. Şi apoi?

- Apoi, în prima zi de septembrie, nemţii au invadat Polonia, ţara mamei mele, şi englezii le-au declarat război. Dar când, puţin mai târziu, URSS a intrat în Polonia şi a terminat de sfâşiat ce mai rămăsese din acea nefericită ţară, nici francezii, nici britanicii nu au lansat nici cea mai mică critică. Ceea ce era conceput ca un lucru rău în ceea ce-i priveşte pe nemţi, nu părea să aibă vreo importanţă atunci când era vorba de sovietici! Ei bine, pentru asta, vedeţi dumneavoastră, vă judec pe voi ceilalţi, occidentalii.

- Dar nu văd cum a putut asta să vă facă să vă pierdeţi credinţa în comunism!

- Asta m-a făcut să-mi pierd credinţa în onestitate! în cuvântul dat. în justiţia cauzei! Iată. în ziua când

sovieticii au intrat în Polonia fără să provoace vreo reacţie, mi-am spus că marea prietenie universală promisă de Marx şi de Lenin nu ar putea rivaliza niciodată cu lipsa de vlagă moştenită de specia umană. De atunci am încetat să cred în comunism, pentru că am încetat să cred în Om. Omul nu este decât o abstractizare. Un concept pur. Fără nici o legătură cu realitatea! Dar această revelaţie nu m-a făcut să comit nebunii. Din contra! Am carnetul meu de partid de multă vreme, am fost bine văzut de şefii mei, şi am avut un post bun care mi-a dat dreptul să împart un apartament cu numai două persoane. Aşadar, m-am purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunt dintotdeauna comisar politic şi am grijă să-mi păstrez avantajele. Dar nu mai sunt orb şi mă simt mai bine! Dacă voi putea să părăsesc URSS într-o zi şi să-mi încerc şansa în altă parte, nu voi avea nici un regret. De asta am învăţat să vorbesc limba dumneavoastră...

Această conversaţie m-a aruncat în abisurile circumspecţiei. După mărturisirea pe care mi-a făcut-o, am crezut că e bine să-i încredinţăm lui Tenidze ceea ce Swamy şi cu mine trăisem ia Caicutta. în timpul unei nopţi, i-am povestit deci cum îi urmăream pe asasinii de copii şi prin ce hazard extraordinar am venit, chiar aici, unde am fost puşi pe urmele unuia dintre ei. Povestea l-a fascinat şi a hotărât să ia parte la cruciada noastră. Contrar aşteptărilor, într-un adăpost pierdut în mijlocul unui sat devastat, în timpul unei furtuni care se înteţea în jurul nostru, iată că investisem un nou cavaler!

- Copiii pe care fata pare să-i aibă cu ea... ce credeţi că sunt? m-a întrebat el.

- Nu-mi pasă. Copii pierduţi, arestaţi la întâmplare pe drum, cred. Ea trebuie să-i păzească pentru ca să-i predea soţilor Galjero... Trebuie s-o prindem înainte ca să reuşească!

- Ştiţi că sunt zvonuri în sate şi în oraşe? Se pare că nemţii au selecţionat copiii din teritoriile invadate. Tineri răspunzând unor criterii fizice, dar dezvoltaţi şi din punct de vedere intelectual. îi iau pur şi simplu, sau, uneori, îi cumpără de la familiile lor. Se spune că sunt trimişi în Germania... NKVD-ul a reuşit să afle că nemţii au numit această operaţiune Lebensbom... Asta vă spune ceva?

Numele nu-mi spunea nimic. L-am întrebat cu privirea pe Swamy, dar el a scuturat din cap pentru a sugera că nu auzise acest nume de cod.

- Selecţia copiilor, am spus eu gânditor. La fel ca în India, la Dakar sau la Buenos Aires...

- Mămica Keller este probabil însărcinată să aibă grijă de această Lebensbom, a continuat Tenidze. Asta explică faptul că ea se plimbă pe aici jucându-se de-a dădaca!

- E posibil, da. Chiar dacă acei copii ucişi de Galjero nu corespundeau cu siguranţă criteriilor fizice căutate de teoreticienii lui Rosenberg.

- Atunci ce sunt aceşti oameni? s-a hazardat T6nidz6, jumătate în glumă, jumătate în serios.

N-am ştiut ce să-i răspund. După ani, mă izbeam de un zid. Ceea ce îmi spusese georgianul despre selecţiile de copii pe care germanii le efectuau în ţările cucerite, eram convins că nu avea decât o legătură periferică cu morţile copiilor din India. Dar exista o posibilitate pe care puteam paria, că soţii Galjero şi Keller hotărâseră această operaţiune Lebensbom, pentru a se aproviziona ei înşişi cu „materie primă" pentru Tenghem, Maithuna

sau oricare altă creatură a infernului. Totul era posibil. Războiul era el însuşi o operaţiune criminală de mare anvergură şi oferea infinite posibilităţi spiritelor bolnave şi o relativă garanţie că nu aveau să fie pedepsiţi. Aşa cum mă gândeam că-i cunosc pe români şi pe austriacă, ei nu aveau să lăse să treacă această ocazie fără să acţioneze. Cât despre faptul că aceşti oameni erau asemenea unor monştri, cred că în momentul acela părerea mea era conturată de mai multă vreme. Şi răspunsul era da...

*

După aproape trei zile în care nu scăzuse în intensitate, furtuna s-a calmat. Am petrecut mai multe ore ca să găsim şi apoi să degajăm ZIS-ul de cele şase picioare de zăpadă care îl acopereau. Din fericire, nu fusese distrus de lupte, dar ne-a luat o zi întreagă să-l facem să demareze. A trebuit mai întâi să înconjurăm vehicul cu foc pentru ca să încălzim tabla şi apoi să schimbăm piesele motorului sparte de ger, şi, în sfârşit, să punem maşina în mişcare toată noaptea pentru a pleca dimineaţa următoare. Frigul, mereu extrem, făcea ca orice mişcare să devină dureroasă şi ne era imposibil să rămânem mai mult de treizeci de minute în afara bunkerului; trebuia să ne întoarcem să intrăm pentru a ne încălzi şi pentru a evita degeraturile mutilante. Am muncit pentru a face maşina să meargă şi, în sfârşit, la primele ore ale dimineţii celei de-a patra zile, am putut să plecăm spre vest, acolo unde ştiam că se găsesc nemţii fugari. Spre mijlocul zilei am făcut o haltă în ceea ce rămăsese dintr-un cătun de cinci sau şase izbe desfundate. Pe un perete dintr-o

izbă era scris „Proletari din toate ţările uniţi-vă”, cu litere chirilice, într-o vopsea roşie care începuse să se scurgă. Nu ştiu de ce am crezut că e bine să scotocim printre dărâmături. A fost însă cumplit de rău pentru că am făcut descoperiri înspăimântătoare. Într-un colţ de baracă, am văzut corpuri umane contorsionate, chircite, răsucite, purtând uniforme germane. Obrajii unora dintre ele erau despicate cu securea.

- Desigur pentru a recupera dinţii de aur, a explicat Tănidzd.

Alţii, după toate aparenţele fuseseră doar răniţi când au fost luaţi prizonieri, dar apoi au fost legaţi şi înfundaţi cu capul în pântecele despicate ale tovarăşilor morţi, condamnaţi la o sufocare atroce în talmeş-balmeşul de viscere. în spatele unei magazii am mai găsit vreo zece soldaţi goi, aruncaţi pe jumătate în butoaie cu apă, acum îngheţată. Moartea care fusese rezervată acestor nenorociţi nu avea nimic de-a face cu legile războiului. Aici nu era decât pură barbarie, bucuria de-a umili şi de a-ţi face semenii să sufere.

- Partizanii... a şoptit cu tristeţe Grigor. Nimeni nu-i controlează. Şi nimeni nu-i va judeca niciodată pentru asta...

îngrozitor de nefericiţi după descoperirea noastră, ne-am reluat înaintarea în tăcere, apoi, la ieşirea dintr-un câmp imens de zăpadă îngheţată, am regăsit grupul de cercetaşi al cărui căpitan ne spusese că se încăierase cu hinduşii cu câteva zile în urmă. Unitatea sa nu avusese de parcurs mari distanţe pentru a-i regăsi pe nemţi, fuga lor fusese blocată de o armată de partizani care-i constrânsese să îngheţe în poziţiile lor. După estimarea căpitanului, trebuia să mai existe vreo opt sute de

duşmani, acum retraşi pe o movilă împădurită, încercuită de două sau trei mii de partizani, destul de bine înarmaţi, care nu ar fi întârziat să ceară întăriri de artilerie grea pentru a termina mai devreme acest cuib de rezistenţă. Nu era decât o chestiune de ore, şi ceea ce rămânea din coloana Keller avea să fie terminat de un tir de baraj care urma să niveleze terenul pe zeci de hectare. Am eşuat atât de aproape de ţintă. Chiar dacă am Fi reuşit să trecem peste dubla linie de foc a asediatorilor şi a asediaţilor, ne era imposibil să-i sustragem pe Keller şi pe copiii de sub paza sa, de la moartea lor programată. Toate întrebările care de ani de zile ne hăituiau pe Swamy şi pe mine erau pe punctul să rămână pentru totdeauna fără răspunsuri.

- Cine îi comandă pe aceşti partizani? l-a întrebat Tdnidze pe căpitan.

- Am vorbit cu un şef care pare să-i conducă într-un fel. Sunt nebuni, nişte brute, o ştiţi. Un amestec de jefuitori, de vechi dezertori din anii ’41-’42, oameni ai pădurilor, ţărani care n-au văzut o carte în viaţa lor...

- Nici „Capitalul”? l-a provocat T6nidze, nu fără o urmă de ironie.

- Ce „Capital”? a întrebat căpitanul, cu morgă.

Admiram curajul acestui om care îşi permitea luxul de a nu se sinchisi în modul cel mai deschis de un comisar politic a cărui funcţie o recunoscuse perfect distingând însemnele cusute pe uniforma sa. Dacă nu am fi fost atât de aproape de front şi dacă Tenidze n-ar fi fost pătruns de importanţa rolului său, fără nici un dubiu că acest căpitan ar fi fost sever scuturat pentru această imprudenţă. Dar Grigor nu ne-a adresat decât un surâs

vag, plin de moleşeală, înainte ca Swamy şi cu mine să ne tragem deoparte.

- Dacă cel care îi conduce ne lasă să o facem, există poate un mijloc de a vorbi cu nemţii şi de a le oferi şansa să-i scoatem pe Keller şi pe copii. O să mă ocup!

A preluat conducerea camionetei şi ne-a dus până la primul post de partizani unde s-a prezentat şi a cerut să-l întâlnească pe comandant. O persoană incredibil de curajoasă ca înfăţişare, purtând o blană de oaie pe deasupra hainelor, a bătut imediat în geamul vehiculului nostru. O clipă ne-am îndoit că acest om ar fi fost responsabil de atrocităţile văzute cu câteva ore mai devreme. A trebuit să mă stăpânesc să nu-l iau la bătaie acolo, pe câmp.

- Sunt generalul Tateiev! Ce doriţi, tovarăşi? a început el, deschizând gura cu un teribil surâs verde.

Avea o infectă dantură de alamă, complet oxidată, care îi făcea un rictus abominabil.

- Suntem aici ca să te ajutăm, tovarăşe general! a spus foarte serios Tenidze. Noi vom da ordin să se bombardeze această redută pentru ca să nu vă mai expuneţi unui asalt, dar înainte, vom merge să vedem dacă aceşti câini vor să se predea. Ne trebuie o oră pentru negocieri. îţi cer să dai ordin oamenilor tăi să oprească focul în timpul ăsta.

- De ce să facem prizonieri? a întrebat Tateiev. Ca să trebuiască să-i hrănim şi să-i păzim? Asta costă mai mult decât dacă-i omorâm!

- Tovarăşul Stalin vrea prizonieri, generale. Vrea prizonieri ca să-i arate la Moscova. Armata Roşie nu seamănă cadavre în urma ei. Asta nu e bine! Proletariatul moscovit vrea să-i scuipe în faţă pe duşmanii mamei noastre, patria, înţelegi? Avem destui nemţi morţi. Vor

fi puşi în cuşti ca la circ! Trebuie umiliţi, pricepi? Pentru victoria totală, tovarăşe! Dacă ne laşi să o facem, îţi promit că vei primul la Kremlin! Imaginează-ţi un pic! Stalin va face onorurile palatului. Ca un general roman sărbătorind triumful!

Ochii lui Tateiev începură să strălucească de emoţie. Desigur nu ştia ce înseamnă un general roman, darTenidze aprinsese în sufletul său de copil o flacără căreia avea să îi ia mult timp ca să se stingă.

- Stalin? Kremlin? Triumf? Da... Bine, mergeţi! Raportaţi-mi predarea acestor copii de târfe capitaliste! Decretez încetarea focului pentru o oră! Pentru victorie!

- Nu vei regreta! O ultimă problemă, tovarăşe... Ai cumva nişte tablă verde şi galbenă?

*

Cooperant, fără să îndrăznească să pună întrebări, Tateiev a găsit ceea ce-i ceruse Tănidză şi noi am fixat benzile de tablă colorată în faţa maşinii noastre albe, într-o manieră în care imitam grosolan drapelul Indiei. Peisajul fiind uniform, era puţin probabil ca asediaţii să ne permită să înaintăm spre ei fără să-şi îndrepte tirurile asupra noastră înainte de a vedea drapelul alb fluturând pe carlingă. Culorile vii, dimpotrivă, le puteau atrăgea suficient atenţia astfel încât un ofiţer să-şi folosească binoclul pentru a observa maşina noastră şi pentru a face semnul de încetare a ostilităţilor. Cel puţin asta era tactica noastră, speranţa noastră... Ţinându-ne respiraţia, am avansat cu ZIS-ul într-o manieră moderată de-a lungul perdelei de partizani sovietici care primiseră, fără să înţeleagă de ce, ordinul de a înceta tirul lor obişnuit.

Movila pe care se instalaseră nemţii din coloana lui Keller se afla la o distanţă de trei sute de yarzi. Am avut nevoie de aproape douăzeci de minute pentru a depăşi această distanţă, atât de distrus era terenul de găuri de obuz, denivelări bruşte şi plăci de gheaţă atât de alunecoase că şenileta noastră nu le putea sfărâma.

- Să sperăm că nu au mai rămas mine puse de„doriţi" în chip de capcane, a spus dintr-o dată Tenidze, surâzând cu toţi dinţii.

Pericolul părea să-i dezvăluie o altă faţă, mai feroce, mai vie. Swamy mi-a aruncat o privire plină de panică. Cât de departe erau pentru noi peisajele calde din India, oraşul umezit de musoni, atât de fertil, şi susurul calm al vieţii coloniale! Am intrat în marş lent într-un culoar făcut din arbori negri, trunchiuri deformate, copaci scoşi din pământ de obuzele ultimelor lupte germane. Un om a apărut înaintea noastră. Şi-a agitat braţele făcându-ne semn să ne oprim. Alţi cinci erau în jurul lui cu armele în mâini, feţele aspre şi ochii lucind de epuizare.

- Atenţie! ne-a spus Tenidze. Aceşti indivizi nu au obiceiul de a fi prea politicoşi dacă le ceri să se întoarcă şi să te lase să treci. Vor fi foarte bănuitori. Vom avea noroc dacă nu ne vor pune la pământ înainte să deschidem gura.

Ascultători, am coborât cu braţele în aer. Aşa cum sperasem, culorile hinduse ale maşinii făcură să fie trimis spre noi un mic gradat din legiunea Netaji, rătăcit printre nemţi de aici. El a fost cel căruia am încercat să-i explicăm oferta noastră.

- Nu am puterea să fac cine ştie ce pentru voi, a răspuns subofiţerul, total aiurit la vederea sosirii în ajutor în plină bătălie a trei suflete care vorbeau engleza. Trebuie

să-l întâlniţi pe căpitanul Linden. El este cel care comandă aici... Vă voi servi de interpret. Veniţi...

Escortaţi de patru ţipi cu mutre numai bune de spânzurat, am fost condus de hindus în vârful movilei pe un mic drum abrupt. De-abia ne îndepărtasem câţiva paşi că am auzit deschizându-se uşile tanchetei noastre. Eram siguri că celor din spatele nostru nu le va lua mult timp ca să jefuiască totul, dar asta nu ne impresiona. Pe punctul de a ne afla faţă-n faţă cu vânatul pe care-l urmăream, nu ne gândeam la nimic altceva decât la ţinta noastră. Nu eram prea concentraţi asupra modului în care-i vom face faţă lui Keller. Aceasta n-ar fi servit la nimic. Nu acţionam decât gândindu-ne la clipa prezentă, ca nişte animale. Trebuia să ne comportăm ca faţă de o fiară, fără nimic calculat, să abandonăm raţiunea şi să ne lăsăm purtaţi doar de inspiraţie, doar de instincte... Ele aveau să ne ajute în cele mai grele momente.

în drum spre vârful colinei am putut vedea cum trupele nemţeşti erau îngropate perfect, metodic, după ce săpaseră tranşee, tasaseră măguri de zăpadă în redute, tăiaseră arbori şi adunaseră pietre pentru a adăposti mitralierele grele şi ultimele unităţi PAK ale căror arme erau pregătite să mănânce nu cerul, ci orizontul apropiat. Aceşti oameni ştiau că erau prinşi în capcană, că, după toate aparenţele vor muri acolo, că trupurile lor se vor prăbuşi în curând în zăpada a cărei albeaţă o vor păta cu roşul sumbru al viscerelor, iar ei se vor stinge dispreţuiţi, blestemaţi, uitaţi de toţi... Pe feţele lor, totuşi nu era amărăciune. Lupta lor era pierdută dinainte şi urmau să fie pisaţi de o artilerie pe care nu o vor vedea niciodată sau bombardaţi de o escadrilă de care nu puteau să se

apere, însă aceasta nu mai avea importantă. Cred că aceşti oameni nu mai aveau şi nu mai simţeau aproape nimic. Nici un fel de angajare sau de credinţă. Şi cu atât mai puţină speranţă. Nu mai aveau pentru ei înşişi de acum înainte decât certitudinea morţii foarte apropiate. Dar asta nu-i înspăimânta. Nu ştiu de ce aceşti oameni mi-au evocat-o pe doamna de Răault. Cei pe care-i vedeam aici aveau ochii limpezi şi privirea calmă, ca şi cum ar fi intrat în altă lume. Nu exista panică. Fiecare rămăsese la postul lui cu un calm incredibil. Pădurea era o catedrală asediată în care ne reculegeam parcurgând-o asemenea traveelor unui templu... Am sosit la ultimul bastion, un perimetru degajat unde ultimele vehicule însemnate cu Crucea de Malta şi cu acoperământ alb marcând distinct Gross Deutschland erau dispuse în grupuri de câte cinci, ultimă şi derizorie baricadă contra unui asalt care nu va avea loc niciodată. în centru trosnea un foc mare. Oamenii glumeau şi îşi reîncălzeau porţiile. Dacă nu ar fi fost arme înşirate peste tot ai fi zis că e vorba de o tabără liniştită de cercetaşi. Un om, înfăşurat într-o manta albă de camuflaj dublă ca grosime, inspecta instalarea unui Nebelwehrfer, un lansator de rachete cu opt tuburi, îndreptat spre drumul pe care apucasem noi, armă care ar fi ciopârţit primul val de partizani dacă Tateiev lansa atacul. Hindusul ne-a adus până la un controlor şi a rămas în poziţie de drepţi, doi paşi în urmă, pentru a ne traduce cuvintele.

- Sunt căpitanul Linden, cel mai înalt grad de aici. Vă rog să vă prezentaţi.

Căpitanul nu avea cu siguranţă mai mult de treizeci de ani, ceea ce-i conferea un statut de bătrân printre trupele sale a căror medie de vârstă era extrem de scăzută.

Ochii îi erau vii, vocea plăcută. Am declinat numele noastre, toate trei şi gradele, apoi am întrebat dacă există copii printre refugiaţii pe care îi escortau. Asta l-a făcut să râdă.

- Aici sunt aproape numai copii, colonele Tewp! Priviţi! a spus el, arătând cu degetul doi artilerişti aflaţi aproape de noi.

Am aruncat o privire spre cei pe care mi i-a arătat. Drace, dacă aveau până în şaptesprezece ani...

- Aveţi copii mici care nu luptă? am reluat cu un suspin.

- Da. Din nefericire avem. Ce doriţi de la ei?

- Vă propunem să le permiteţi să iasă, să-i scoatem din acest câmp înainte de a fi prea târziu.

- îmi propuneţi să-i salvaţi? Este prima dată când aliaţii fac dovada unui suflet mare. Credeam că obiceiul lor este să lichefieze civilii în fosfor sub raidurile bombardamentelor. Dacă nu este o capcană, accept propunerea asta!

- îi întovărăşeşte o femeie, nu-i aşa?

-Da.

- Dorim să-i propunem să vină şi ea cu noi.

A fost un moment de tăcere, apoi Linden a cerut să se meargă pentru a o căuta pe Keller.

- Nu pot să răspund pentru ea. Nu are un statut militar. Este membra unui bizar institut al Partidului. Ea are dreptul de a dispune de ea însăşi. De fapt de unde ştiţi că este aici?

- Este o lungă poveste pe care nu am nici o dorinţă să v-o încredinţez, căpitane. Dar vă promit că, dacă ea

vine cu noi, se va afla, ca şi copiii, sub protecţie britanică, şi nu sovietică.

- E un punct destul de bun pentru dumneavoastră... a remarcat Linden gânditor. Ţineţi s-o convingeţi, dar vă previn că este o turbată...

Am aşteptat exact momentul în care Grigor a schimbat o ţigară cu Linden. Cu obrajii aplecaţi unul spre celălalt pentru a-şi aprinde tutunul la flacăra aceleiaşi brichete, îmi păreau gemeni. Nu prin trăsăturile lor, evident, ci prin spiritul care îi anima. între georgian şi neamţ, ce diferenţă era în fond? Aceasta a fost clipa în care am descoperit că acest conflict care măcina Europa de şase ani nu era o luptă ideologică opunând un imperiu al răului unei coaliţii de nevinovaţi, cum voiau politicienii să ne facă să credem... Nu. Acest conflict era un abominabil război civil şi, oricare ar fi fost rezultatul, noi aveam să ajungem toţi, fizic şi psihic, aproape nişte cadavre, amputaţi pentru totdeauna de o parte esenţială din noi-înşine... Eram scufundat în gândurile mele când, alături de Linden, a apărut o mică siluetă albă. Am recunoscut-o pe Ostara Keiler. Inima mi s-a oprit. Nu îndrăzneam să respir. Nu o mai văzusem de mai bine de zece ani, de când îmi scăpase, acolo, la celălalt capăt al lumii în dimineaţa vânătorii de tigri organizată de sultanul MAradevâ. Judecând după trăsăturile sale, totuşi, momentul respectiv părea că s-ar fi petrecut ieri. Desigur, obrajii ei erau marcaţi de oboseală şi ochii subliniaţi de cearcăne profunde, dar liniile obrazului său erau la fel de simetrice, la fel de netede, la fel de armonioase. Scoţând capul din gluga îmblănită, două sau trei şuviţe

i-au fluturat în vânt. Mâinile, în mănuşi de piele groasă, strângeau un pistol mitralieră. Linden i-a transmis propunerea noastră. Ea ne-a măsurat cu o privire dispreţuitoare şi apoi ni s-a adresat în engleză.

- Credeţi că sunt dintre aceia care se lasă prinşi? întoarceţi-vă de unde aţi venit şi s-o terminăm. Cât despre copii, ei sunt ai mei şi n-am de gând să vă las să mi-i luaţi! Nu mai am nimic să vă spun decât că vă puteţi considera norocoşi că nu golesc încărcătorul în pântecele voastre!

Gura ei cu buze roşii a scuipat ameninţările cu un puternic accent de dincolo de Atlantic; aş putea să jur că fusese crescută ia New York sau la Chicago. Oricare ar fi fost situaţia, răspunsul ei nu mă mira. M-am întors spre Linden. El singur putea găsi cuvinte pentru a o convinge. Şi-a trecut mâna pe frunte şi a aşteptat puţin în tăcere. A trecut apoi în faţa tinerei femei şi, din toate puterile, i-a administrat un pumn în tâmplă. Ostara a căzut lată în zăpada moale şi nu s-a mai sculat. Linden i-a legat imediat mâinile cu un capăt de sfoară pe care îl avea în buzunar. Eram stupefiaţi.

- Vom căuta copiii, ne-a spus ofiţerul german. Vor pleca toţi cu voi. Ca şi ea. Sper că vă veţi ţine cuvântul şi nu îi veţi preda acelor barbari, pentru că aş prefera să-i ucid cu propria mea mână ca să evit un asemenea dezastru. Asta e tot ce pot face... Acum părăsiţi locul!

Tenidze m-a bătut pe umăr şi mi-a arătat ceasul de la mână. Tateiev ne acordase o oră şi nu ne mai rămăsese mult timp până la reînceperea ostilităţilor. Dacă întârziam, riscam să fim blocaţi pe câmpul duşman. Din

fericire, copiii au venit repede. Erau cincisprezece, toţi de sex masculin, cu vârste cuprinse aproximativ între şapte şi doisprezece ani. Puţin cam slabi, păreau totuşi să aibă o stare de sănătate bună, în ciuda câtorva semne de uşoare contuzii pe pomeţi şi pe frunte. Nici unul nu vorbea engleză, dar au ascultat toţi cu mare atenţie cuvintele lui Linden prin care eram desemnat drept acela de care trebuiau să asculte de acum înainte. Am văzut treizeci de ochi întorcându-se spre mine deodată. Asta m-a impresionat şi mi-a sfâşiat inima. Am mai aşteptat puţin un soldat care primise ordin să adune lucrurile lui Keller, apoi Tănidze a luat fata care zăcea încă în zăpadă, i-a pus un căluş şi a aruncat-o pe umerii săi largi ca pe un balot de rufe şi a deschis marşul de întoarcere. Swamy a pus copiii în rând şi s-a plasat în capătul şirului pentru a le putea supraveghea mişcările. Descumpănit, cu un nod în gât, l-am privit pe Linden pentru ultima oară, apoi m-am hotărât, în sfârşit, să părăsesc, la rândul meu, locurile. Mergeam cât de repede posibil. Din găurile săpate de oameni aproape peste tot în zăpadă, am văzut ridicându-se siluete slabe în costume albe de camuflaj. Una dintre ele flutura un drapel pe care-l ridicase sus. Tigrul din Armata Indiei libere se agita sălbatic în vântul hibernal.

- *Auf Wiedersehen, Kinder*! au strigat ultimii supravieţuitori ai lui Azad Hind Fauj.

Copiii s-au oprit şi li s-au făcut semne cu mâna. Câţiva, plângeau. Unul dintre cei mai mici a ieşit din rând în fugă şi, în ciuda zăpezii în care se cufunda până la jumătate la fiecare pas, a înaintat şi s-a grăbit să se arunce în braţele celui mai apropiat soldat, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai drag membru al familiei... Lui

Swamy i-a fost destul de greu să-l smulgă de lângă omul de care se agăţase ca un nebun. Copilul plângea, vărsând parcă toate lacrimile pe care le avea în corpul său şi era de neconsolat. Alţii se opriseră din plâns, dar nu păreau mai puţin bulversaţi.

- Trebuie să-i înţelegeţi, domnule colonel, a explicat sergentul. Aceşti copii au călătorit săptămâni întregi cu oamenii de aici. Le-au acordat toată afecţiunea. Vor face la fel şi cu noi, dar asta va lua ceva timp...

Avea dreptate, o ştiam. Emoţia acestei despărţiri mă uimea, şi mă neliniştea în acelaşi timp. Mă întrebam mai ales care sunt legăturile pe care această bandă de copii pierduţi le-a putut stabili cu Keller. Cum o judecau pe această femeie sub ordinele căreia fuseseră strânşi? Ghiciseră atrocităţile pe care ea le rezervase pentru ei? Aceste gânduri m-au urmărit în tot timpul care ne-a trebuit ca să regăsim camionul. Contrar a ceea ce crezusem, acesta nu fusese jefuit. Nu lipsea nimic. I-am urcat pe copii în draghină însoţiţi de Grigor. Am legat-o pe Keller, în stare de inconştienţă, în cabină, şi am pornit spre poziţiile sovietice, abandonându-i pe nemţi şi pe aliaţii lor ciudaţi, Tigrii lui Netaji. Apoi am coborât spre poziţiile deţinute de partizanii sovietici. Fluturându-şi arma, Tateiev a venit să ne întâlnească, obligându-ne să ne oprim. Mi-ar fi plăcut să-i dau lui Swamy ordinul să forţeze trecerea printre liniile sale pentru a economisi cel puţin explicaţiile, dar mă temeam că acest mojic ar putea ordona să se tragă asupra vehiculului nostru dacă am încerca să fugim. Grigor a sărit din camion şi l-a anunţat că noi am eşuat în încercarea de a face trupele duşmane să se predea, ceea ce l-a aruncat pe general într-o furie neagră. Tateiev visase timp de o oră cum va

deveni erou naţional. Spulberarea acestui vis nu îi convenea deloc. Furia lui a crescut şi mai mult când i-a văzut în cabină mai întâi pe Keller şi apoi copiii înspăimântaţi strângându-se unul în altul. A urlat ca toată lumea să coboare, când un şuierat lung a străbătut aerul. Am ridicat ochii spre cer. Am văzut pornind de la poziţiile germane o lungă trenă de condens ce brăzda cerul deasupra noastră. A urmat o teribilă jerbă de explozii la două sute de yarzi în stânga noastră. Bucăţi de pământ, de piatră şi de zăpadă au ţâşnit în frumoase eclipse lente şi privirile ni s-au întors spre locul care tocmai îl părăsisem şi de unde se auzea acum un cântec:

Mărkische Heide,
Mărkischer Sand Sind des
Mărkers Freude Sind
mein Heimatland...

Siluete minuscule coborau pantele în fugă, cântând şi trăgând în acelaşi timp. Răpăitul armelor de foc răsunau de jur-împrejurul nostru. Aşa cum un lup se întoarce împotriva haitei, „friţii" aleseseră să-i atace pe Ivani. Tateiev a scos o înjurătură abominabilă, ne-a plantat acolo, alergând drept în faţa lor pentru a-şi aduna oamenii, dintre care unii, panicaţi deja, începusem să fugă. Swamy a pornit ZIS-uI cât de repede a putut. Am reuşit şi eu să mă caţăr împreună cu Grigor. în câteva minute doar, puteam să observăm în urmă lupta cumplită.

Prin oglinda retrovizoare, am văzut drapelul Indiei fluturând în fruntea valului de asalt al căpitanului Linden, apoi ceaţa şi întunericul au acoperit totul ...

Nu vom şti niciodată care a fost soarta acestei bătălii. Eram fericiţi că am putut scoate cincisprezece copii din acest infern, era singurul lucru care avea importantă.

Am mers cu toate luminile aprinse vreme de două sau trei ore, fără să vorbim, fără să surâdem. Keller se trezise şi înţelesese situaţia. Nu se mişca. Părea resemnată. Am continuat să mergem spre est, departe, foarte departe, în spatele liniei frontului.

Palatul de sticlă

Era ca o hipnoză. Desigur mai întâi de toate era oboseala. Frigul. Tensiunea constantă a acestor ultime zile petrecute în vecinătatea morţii. Dar era mai ales confuzia pe care o simţi când, în sfârşit, un eveniment căruia i-ai consacrat gândurile cele mai intime, cele mai înfocate de-a lungul unor ani întregi, prinde contur. Ostara Keller era aici, prizonieră, lângă noi. Swamy şi cu mine nu îndrăzneam s-o privim. Amândoi aveam ochii aţintiţi drept înainte, pe drumul precar, plin de găuri îngălbenite de lumina farurilor camionului care sfâşia inima nopţii. Nu slăbisem din ochi drumul mic şi prost pe care părea că vom găsi singurul lucru important din lume, important de acum înainte. Asta a durat mult timp. Şi apoi a fost un prim sughiţ al motorului, un altul, mai sinistru, şi încă un al treilea care ne-a făcut să ne oprim dintr-o dată. Trebuia realimentat. Am sărit pe pământ şi am făcut câţiva paşi pentru a-mi dezmorţi picioarele. Eram într-o pădure. Cerul era curat. Luna, aproape plină. Am mers să arunc o privire în spate. înfăşuraţi în mormanele de cuverturi pe care le recuperasem din bunkerul gărzilor, copiii dormeau înghesuiţi unul în altul. Grigor veghea asupra lor cu un aer îndoşat. Am mai mers puţin în timp ce Swamy punea un baril de kerosen în rezervor, în lumina albastră care scălda peisajul, am zărit un grilaj de fier de cealaltă parte a drumului. Am înaintat, am

deschis poarta şi am distins, în spatele unei mici perdele de arbori, o construcţie mare care scânteia dulce sub stele. Am mai făcut câţiva paşi ca să văd mai bine. Era un fel de mic palat, destul de jos ca înălţime, în stilul secolului al XVIII-lea, probabil reşedinţa de agrement a unei importante familii nobile din regiune, cu siguranţă nelocuită.

- Perfect pentru a petrece restul nopţii, colonel Tewp! Suntem toţi sfârşiţi de oboseală!

Nu îl auzisem pe Tenidze care se furişase în urma mea. L-am privit. Era jalnic. Fiecare fărâmă din obrazul său trăda epuizarea. M-am cutremurat la gândul că trebuia să-i semăn. L-am chemat pe Swamy, care a înaintat cu maşina până în faţa casei mari, apoi am pomit în explorare cu Tenidze. Am spart uşa de la intrare şi am pătruns în interior. Am avut impresia că o gravură dintr-un basm mi se înfăţişează în faţa ochilor. Palatul avea încă întregul mobilier, dar totul era acoperit de chiciură. Un strat alb, imaculat, smălţuia fiecare piesă, fiecare obiect, până şi cea mai mică parte din decor... Nimeni nu mai locuia aici de mult timp, dar era suficientă o rază de lumină, pentru a reîncălzi spaţiul şi totul s-ar fi putut, credeam eu, învioa într-o clipă. Am vizitat în grabă câteva saloane de gală, cu tablourile lor fixate pe pereţi, o bibliotecă mare, completă, cu toate cărţile înţelept aliniate, de jos până la plafon, să fi fost vreo trei sau patru sute, o sală de muzică având clavecin, harfă şi o sală împărţită în strane, apoi o bucătărie imensă cu nenumărate grămezi de porţelan translucid şi pahare înalte de cristal roşu şi auriu... Am găsit o rezervă de lemne

uscate într-o pivniță și am făcut focul în șemineul din salonul mare. Am plecat, în sfârșit, să-i căutăm pe copii și să-i instalăm în fața focului. Torni s-a efectuat în tăcere. Ca și noi, cred că ei înțeleseseră din instinct că această clipă și acest loc nu aparțineau de fapt realității, ci unui alt timp, unei alte istorii față de aceasta în care țările lumii întregi se încleștează, devorându-se ca niște fiare. Nu era nici un zgomot în afara lemnelor de stejar și de mesteacăn care trosneau în vatră, iar afară nu se auzea nici un murmur, nici o suflare. Vântul slăbise și prin ferestre se vedea cerul și el încremenit. Băieții adormiseră, strânși unul în altul, cei mari ținându-i de mână pe cei mai mici. Toți ne priveau fără ca în aparență să se plângă și ascultând directivele noastre traduse de Tenidze, fără să încerce să se revolte. Mulți chiar ne surâdeau...

- Ce să facem cu Keller, domnule colonel? m-a întrebat Swamy, după ce toți copiii au fost pregătiți de noapte.

- O s-o aducem aici, evident. înăuntru este mai cald. Dar nu trebuie să-i desfacem legăturile. Pe fața sergentului a apărut o strâmbătură. Cred că i-ar fi plăcut s-o abandonăm în camion unde ar fi fost moartă de hipotermie în cel mult două sau trei ore. I-am lăsat pe hindus și pe Tenidze să aibă grijă de copii și m-am dus s-o caut pe Keller, cu inima bătând la ideea primei noastre întrevederi față în față, fără martori. Am deschis ușa camionului și am găsit-o zăcând ghemuită pe bancheta șoferului. încercase așa cum putuse să se încălzească. Obrazul ei devenise aproape vânăt și respira greu. I-am scos căluşul din gură și am ajutat-o să meargă înăuntru.

Membrele sale erau ţepene de frig şi circulaţia sângelui încetinită de la legăturile strânse făcute de Linden. Căpitanul nu trişase. Nu-i lăsase nici o şansă să-şi desfacă legăturile. Slăbită cum era, am socotit prea puţin periculos să o lăsăm câteva clipe fără legături, aproape de foc, sub supravegherea lui Swamy şi a armei sale şi l-am luat pe Tănidze cu mine la camion ca să descărcăm cutiile cu raţiile de mâncare. Totul a durat un ceas.

Nu mai ştiam ce însemnă un festin, dar sunt ocazii în care o simplă bucată de varză pe o felie de pâine neagră degajă o savoare şi o plăcere pe care n-o pot atinge toate operele savante ale unui mare maestru bucătar parizian. Vântul se auzea de afară de parcă plângea şi copiii adormiseră unul câte unul legănaţi de cântecul hindus pe care Swamy începuse să-l fredoneze pentru ei. Când ultimul băiat a închis ochii, am legat-o pe Kellerîn modul cel mai puţin confortabil în care am putut şi, cu un pistol mitralieră sovietic pe genunchi m-am instalat într-un fotoliu mare, aproape de rezerva de lemne pentru a face primul de gardă şi pentru a supraveghea focul. Trebuia să reflectez. în plină iarnă şi în plin război, devenisem subit responsabilul destinului a cincisprezece copii străini, orfani, şi al unei femei despre care tot ceea ce puteam crede era că participase activ la o serie de evenimente şi morţi ale altor copii, de pe cel puţin două continente. Cui să-i încredinţez pe aceşti micuţi? Cum să le asigur întoarcerea în patrie? Şi ce vor deveni ei în cele din urmă? Vor fi plasaţi în institute competente unde li se va oferi o educaţie convenabilă sau vor fi aruncaţi pur şi simplu în această lume nebună pe care războiul

era gata să o nască? Şi Ostara Keller? Unde va fi judecată? Cum ar putea fi acuzată în faţa unui tribunal obişnuit? Swamy şi cu mine nu aveam decât un dosar compus din suspiciuni, din dubii, din presentimente... Dacă eu ştiam că ea găsise un timp refugiul în tumul familiei Galjero, nu exista nici o dovadă palpabilă că fusese complice la crimele românilor. După toate astea, noi nu o văzusem niciodată cu proprii ochi pe Keller spintecând un copil sau bându-i sângele... Mi-am fixat privirea asupra lui Swamy un timp mai îndelungat. Unul dintre băieţi îşi pusese capul pe genunchii lui şi, somnoros, se juca legănând placa militară de identitate pe care hindusul o purta în jurul gâtului. Sergentul îi pusese mâna pe frunte cu aceeaşi blândeţe de care dăduse dovadă la căpătâiul lui Khamurjee, cu ani în urmă. Tenidze îşi lungise trupul său osos, mare, la marginea grupului de copii şi căzuse într-un somn nevinovat. Ghemuită, Keller nu se mişca. Trecuseră două ore fără să găsesc soluţii la problemele care îmi bântuiau sufletul, şi, în cele din urmă m-am dus să-l scol pe Tenidze pentru a mă înlocui în gardă.

- Keller nu s-a mişcat? m-a întrebat el, murmurând.
- Nu. Pare liniştită.
- I-aţi făcut un control corporal?
- Ideea asta nu mi-a venit.
- Mâine dimineaţă o să trebuiască să o facem. Pentru securitate. Până atunci să aruncăm o privire în bagajul ei. Unde este?

M-am întors la camion să caut sacul lui Keller. Trebuie să fi fost 3 sau 4 dimineaţa. Luna strălucea. Departe, dintr-un colţ al pădurii am auzit lupii urlând.

Tenidze şi cu mine am mers în bucătărie pentru a examina conţinutul sacului, fără să trezim copiii. Pe masa mare din oficiu am întins un aparat fotografic, o duzină de pelicule nedevelopate, câteva piese de uniformă disparate, câteva obiecte mici lipsite de importanţă, o mapă de acte, având modelul celor purtate de ofiţerii germani, o servietă mare de piele conţinând aparent dosarele medicale ale copiilor şi vreo cincisprezece documente oficiale împodobite cu ştampilele mai multor ministere din Berlin.

- Ce este, după părerea dumneavoastră, în această drăcească cutie de fier, a întrebat Tenidze, scoţând un cofret de metal cu pereţii întăriţi şi închis cu un lacăt mare de oţel.

- N-am nici o idee, dar deschiderea va fi dificilă fără cunoaşterea codului. Sunt şase rotiţe cu câte zece cifre. Ştiţi câte posibilităţi reprezintă?

- Nu am timp de pierdut ca să ghicesc, am spus eu scoţând arma şi am tras un cartuş în lacătul care s-a spart ca un balon.

Am deschis cutia. Văzusem deja multe lucruri legate de Keller, dar conţinutul acestui recipient blindat m-a stupefiat de-a dreptul. Am scos vreo cincisprezece ace lungi făcute dintr-un material care părea să fie chihlimbar, o bilă de ceară şi alta de răşină degajând un miros de miere, foarte plăcut, bucăţi de lumânări de diferite culori, ierburi uscate mirositoare şi, de asemenea, două figurine de ceară în formă de oameni. Privindu-le de aproape, am distins clar fragmente umane - înglobate în interiorul lor. Cuie ruginite erau înfipte peste tot în

aceste trupuri de ceară. Ansamblul inspira un imens dezgust. Exista o a treia statuie, foarte diferită de primele două. Era groasă, din argilă arsă angobată, cu o formă vagă, amintind-o pe aceea a unui fetus uman pe care erau gravate desene geometrice complicate. M-am gândit la liniile spiralate văzute odinioară pe solul stupei soţilor Galjero. Un dop sigilat închidea obiectul deasupra. Clătinându-l la ureche, am auzit un fel de lichid mişcându-se în interior.

- Este dezgustător, domnule colonel, a spus brusc Swamy, pe care zgomotul împuşcăturii l-a atras spre noi.

- Adunătură de vrăjitoare! a scrâşnit Tenidze. Blestemată femeie! Toate aceste murdării sunt bune de pus pe foc!

Eram la rândul meu profund oripilat de toate aceste lucruri care îmi aduceau bine aminte de efigia descoperită mai demult în baia camerei 511 de la Hamett. Aveam încă perfect în minte înspăimântătoarele zile în cursul cărora îmi văzusem corpul măcinat lent de o pestă imundă pe care a putut-o stăvili doar o ceremonie de exorcism ţinută în mijlocul apelor unui râu în fierbere. Cele două figurine de ceară împănate cu ace murdare mă făceau să le plâng în sinea mea pe cele două victime nefericite ale lui Keller. Cine puteau fi aceşti oameni? Şi cum să-i ajut? Distrugerea acestor păpuşi demonice ar fi fost suficientă pentru a-i salva? Numai Keller putea să răspundă.

- Să aşteptăm sa vedem ce ne va spune ea despre aceste obiecte, am spus eu. Vreau să ştiu cui îi erau destinate.

- Vreţi să susţineţi o teză de psihiatrie privitoare la cazul ei? s-a mirat Tenid/A Vă garantez un mare succes la universitate.

începusem să surâd, când o voce clară a răsunat atroce din încăperea în care îi lăsasem pe Keller şi pe copii. Ne-am repezit toţi trei afară din bucătărie şi am alergat spre salon gândindu-ne la tot ce e mai rău. Ceea ce auzisem nu era strigătul unui copil pradă unui simplu coşmar. Era un strigăt de groază, un strigăt de panică îngheţându-te până la oase. Cu arma în mână am năvălit în cameră. Copiii erau acolo, înghesuiţi în grup într-un colţ întunecat, departe de şemineu. Locul care fusese ocupat de Ostara Keller era gol şi, cel mai rău dintre toate, două siluete mici erau întinse, inerte, în faţa focului.

- Unde e femeia? i-a întrebat Tenidze pe copii, în timp ce Swamy şi cu mine ne-am aruncat peste trupurile întinse.

Nu am putut decât să constatăm neputinţa noastră în a reduce la viaţă cei doi băieţi sălbatic uciși, cu beregata tăiată. Pentru ei nu mai era nimic de făcut. în faţa cadavrelor, Swamy nu şi-a putut stăpâni lacrimile: unul dintre cei doi era cel care adormise cu capul pe genunchii lui.

L-am auzit pe unul dintre băieţi, cel mai mare cred, răspunzându-i curajos lui Tănidză.

- Băiatul spune că s-a trezit când l-a auzit pe unul dintre cei mai mici agitându-se pentru că Keller voia să îi ia ceva din mână. Apoi s-a enervat şi i-a tăiat gâtul cu un cuţit pe care l-a scos din cizmă. Copilul a ţipat. Şi ea a avut timp să-l ucidă pe altul şi să-l ia pe al treilea

înainte ca noi să venim. A ieşit pe uşa aceasta, a spus el, arătând o trecere care se deschidea în capătul sălii.

- Un cuţit în cizmă! Dumnezeule! am urlat blestemându-mă că nu îndrăznisem să o percheziţionez, întrebaţi-l pe băiat ce voia femeia să ia din mâna băiatului, i-am cerut lui Tenidză.

- E o prostie! Spune că era vorba de lanţul unui sergent, a răspuns el fără să înţeleagă.

Ochii noştri s-au întors spre Swamy. El a înţeles.

- îmi scosesem placa de identificare pentru a-l amuza pe micuţ. A adormit ţinând-o în mână... a adăugat înduioşat sergentul. Ce ar vrea sau ce ar putea face cu ea? a întrebat cu o voce ştearsă.

- Pentru moment nu prea are importanţă! Swamy, pune o cuvertură peste cadavre şi rămâi cu băieţii. Tănidză, veniţi cu mine! Keller nu a putut să meargă prea departe!

Am înaintat în umbra care se deschidea în capătul culoarului. Inima mea a început să bată puternic. M-am revăzut în subsolul stupei din Calcutta. Aveam aceeaşi impresie de strivire, aceeaşi sudoare rece îmi curgea pe trup lăsându-mi parcă venele goale, lipsite de sânge. Eram aruncat din nou în cel mai profund dintre vechile coşmaruri... Grigor venea în urma mea. Şi el părea învăluit într-un soi de greaţă care n-ar fi trebuit să aibă nimic în comun cu acţiunea a doi oameni înarmaţi urmărind o femeie pe culoarele unui palat gol. Noi ne consideram vânători şi totuşi, într-un mod obscur, ne simţeam de fapt prada... Am traversat cu precauţie mai multe săli pe care încă nu le vizitasem. Ca peste tot în castel, acestea erau acoperite de o

pojghiţă groasă, cristalină. Podeaua scârţâia sub paşii noştri. M-am întors şi am aplecat ochii.

- Ce faceţi? m-a întrebat Tenidze.

- Dumnezeule, priviţi! am exclamat. Când mergem lăsăm urme clare, vizibile pe chiciură. Fata trebuie să fi trecut înainte. Totuşi nu este nici o urmă! Nimic de la începutul drumului! E imposibil!

- Nu cred că micuţul a minţit! în afară de culoarul pe care am luat-o ca să mergem din bucătărie în salon, nu este decât un singur coridor care pleacă din această cameră. Este cel pe care suntem noi!

Am refăcut parcursul în sens invers cercetând meticulos torni în trecerea noastră şi, mai ales, fiind atenţi să nu trecem cu vederea urmele de paşi. Dar n-am văzut alte urme decât ale noastre şi nu am găsit nici un indiciu trădând prezenţa lui Keller sau a copilului. Ne-am întors acolo unde ne aşteptau Swamy şi copiii.

- Aşadar? a întrebat nerăbdător sergentul.

Noi i-am răspuns în tăcere prin semne de neputinţă. Eram dezorientaţi.

- Voi merge să verific camionul, am spus eu, şi să demontez carburatorul. Tenidze, mergeţi să recuperaţi lucrurile din bucătărie. Vom aştepta să se facă de zi pentru a cerceta totul în condiţii convenabile. Există prea multe zone întunecoase unde se poate ascunde.

- Aşa e înţelept, domnule colonel, a aprobat Swamy.

M-am întors pe esplanada unde lăsasem ZIS-ul, dar nu am reuşit să demontez carburatorul. Nu m-am alarmat. Toate piesele motorului erau contractate de ger şi cel puţin două ore de încălzire ar fi fost indispensabile

înainte de a putea face să demareze vehiculul. Era imposibil pentru Keller să pună mâna pe vehicul fără a face această operaţie prealabilă. Oriunde s-ar fi ascuns ea în palat era prinsă în capcană. Dacă austriaca ar fi fost singură, cred că aş fi abandonat-o bucuros. Să moară îngheţată sau devorată de lupi în stepele Europei orientale nu era un sfârşit rău pentru un monstru ca ea. Sufletul meu ar fi putut fi uşor mulţumit de ceea ce, în alte timpuri, unii ar fi numit .judecata lui Dumnezeu". Dar avea un copil cu ea, pe care îl luase ca ostatic. Trebuia să încercăm să-l salvăm, să-l scoatem la lumină. Nu puteam să-l părăsim. Mereu atent, am revenit în interiorul construcţiei. Auzindu-mă că mă întorc, Tenidză m-a chemat în bucătărie unde l-am găsit în faţa lucrurilor lui Keller întinse în faţa lui.

- Lipsesc obiecte! a anunţat el pe un ton funebru. Bila mare de ceară nu mai este aici. Nici acele de chihlimbar...

- Sunteţi sigur? Credeţi că le-au putut mânca şobolanii?

- Nu sunt şobolani iama în această regiune. Şi apoi, presupunând că sunt, ar fi putut mânca ceara poate... Dar acele?

- N-aţi văzut urme pe sol?

- Nici una! Dar, fără nici un dubiu, ceara şi acele au dispărut!

Ne-am aruncat unul altuia o privire întrebătoare. Pentru ce această fată ar fi venit aici să caute cu precizie obiectele respective? Şi cum ar fi făcut să se deplaseze, fără să lase urme pe solul îngheţat?

Incapabili de a ne furniza unul altuia nişte răspunsuri satisfăcătoare, am adunat tot ceea ce rămăsese din panoplia lui Keller şi ne-am întors la Swamy care adusese copiii în salonul de muzică, ca să nu mai vadă trupurile tovarăşilor executaţi. Hindusul supraveghea focul pe care tocmai îl aprinsese în şemineu.

- Aţi dat ea de ea, domnule colonel?

- Nu, Swamy. Nu se ştie unde este. Vom reîncepe vânătoarea în zori, probabil cam peste o oră. Ce fac copiii? am întrebat eu, aruncând o privire mormolocilor lipiţi unul de altul ca nişte pui de leu atacaţi dintr-o dată de o hienă.

- Nu prea bine, cred. Vă imaginaţi şocul lor...

Da, îmi imaginam ce ar putea fi în sufletele lor chiar în clipa asta. Unul dintre micuţi s-a adresat lui Tdnidze.

- întreabă dacă ne poate ajuta să o ucidem pe Baba Iaga... a tradus georgianul cu un surâs trist.

- Baba Iaga?

- E vrăjitoarea cea rea din poveştile noastre slave. Ea prinde copii, îi mănâncă şi face felinare din craniile lor... Nu vă mai întrebaţi ce gândesc ei despre Keller, domnule colonel!

Epuizat, îngheţat până la oase de înspăimântătoarea noapte de iarnă care ne învăluia din toate părţile, m-am apropiat de focul în care trosnea acum o flacără frumoasă. Swamy era acum alături de mine şi ţinea să-şi înece supărarea în contemplarea flăcării. L-am privit cu coada ochiului, neîndrăznind să-i tulbur suferinţa. Rămăsese imobil, ca o stană de piatră. E greu de spus dacă mai respira. Apoi am văzut curgând o picătură groasă, roşie

de-a lungul tâmplei sale. Nu am înţeles prea bine despre ce era vorba, dar lumina pe care o arunca focul m-a făcut curând să nu mai am nici un dubiu.

- Swamy eşti rănit? l-am întrebat eu pe shudra cu o voce blândă şi m-am întors spre el.

Nu mi-a răspuns, dar am observat alte picături scurgându-se, erau deja pârâiaşe pe obrazul său şi îl acopereau ca o sudoare de sânge. A început să tremure. L-am scuturat şi l-am strigat. Fără rezultat. Hindusul intrase deja într-o catalepsie profundă, şi am văzut imediat sângele ţâşnindu-i de sub veşminte. Pete mari, întunecate se întindeau pe costumul lui de camuflaj alb, saturau fibrele şi căpeau în picături groase pe sol. O băltoacă se întinse rapid şi îl împresură pe shudra. Un copil a ţipat. Swamy s-a prăbuşit şi a intrat în convulsii, bătând din mâini şi din picioare, proiectând sânge de jur-împrejurul lui. I-am deschis haina, pentru a localiza plaga, dar ştiam deja că nu voi găsi nici una: întregul său corp elimina sânge ca o sudoare păcătoasă. Swamy murea de un rău provocat de vrăjitoarea Keller şi ştiam că hemoragia generală care îl golea ca pe un animal de măcelărie nu va înceta. Tenidze s-a apropiat şi a rămas mut. Cred că instinctiv ştia şi el că nu mai exista speranţă pentru salvarea micului sergent din Calcutta. Swamy a respirat câteva minute fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Copiii care făcuseră cerc în jurul lui plângeau dispariţia noului lor prieten.

- Conduceţi copiii în camion şi începeţi să-i încălziţi. Blocaţi toate uşile din spatele dumneavoastră. Dacă nu revin până când ZIS-ul va fi gata să demareze, luaţi un

aruncător de flăcări, incendiaţi palatul şi părăsiţi locul. Este ultima soluţie.

- Şi dumneavoastră? Ce veţi face? a întrebat georgianul.

Nu am răspuns. Nu mai eram în stare să vorbesc. Doar emoţia şi furia mă înecau şi îmi conduceau voinţa şi raţiunea. Am băgat un încărcător plin în pistolul mitralieră, am împins primul glonţ în camera de percuţie şi am plecat singur s-o caut pe austriacă în labirintul sumbru al imensei clădiri. Corpul şi simţurile îmi erau încordate la maximum. Nu ştiam unde să scotocesc şi mă torturam singur, negăsind nici un punct raţional pe care să mă sprijin pentru a mă orienta în căutările mele. Era o mare osteneală dacă reuşeam să disting la dreapta, la stânga, la înălţimea solului, înainte şi înapoi. Tremurând, cu arma în mână, am înaintat ca într-un ocean de bumbac. La ce mă aşteptam eu din partea unei femei înarmate cu un cuţit? Şi eu ce eram? Un om animat de o dorinţă feroce de răzbunare... Degetele mele erau crispate pe o maşinărie care putea produce moartea de la o sută de metri. În mod logic, ştiam că Keller nu dispune de vreo şansă în faţa mea pentru că nu poseda nici un obiect care îmi aparţinuse şi pe care l-ar fi putut folosi în vrăjile ei. Era suficient s-o scot din bârlog şi s-o dobor pe câmp. Fără să-mi pun întrebări. Fără urmă de ezitare. Atunci? De ce eram un lac de apă, terorizat de frică, măsurând interminabilele culoare ale palatului acoperit de chiciură? Credeam oare că temerile mele cele mai profunde se vor materializa dintr-o dată? Credeam că monştrii copilăriei se deşteptaseră şi veneau

să mă ducă în peştera lor pentru a mă devora încet, aşa cum un păianjen se delectează cu musca prinsă în plasa lui? Disperarea m-a cuprins în întregime, apoi, venind ca o maree irezistibilă, am fost cuprins de furie şi, o dată cu ea, mi-a revenit curajul... Am încetat dintr-o dată să stau adus de spate ca un bătrân. Mi-am întins corpul, mi-am îndreptat umerii lărgindu-i şi mi-am umplut cu aer plămânii, prin lungi inspiraţii lacome. Am desfăcut copcile patrafirului alb pe care îl pusesem peste uniformă şi care mă deranja la orice mişcare, l-am aruncat în spatele meu înainte de a ajunge în centrul culoarului şi am continuat să înaintez astfel descoperit, fără să mai caut să mă camuflez. Afară începea să se crape de ziuă şi o lumină slabă de culoarea ardeziei urca puţin câte puţin pe pereţii palatului. Am înaintat fără să mă mai ascund sau să încerc să maschez zgomotele pe care le făceam. Dimpotrivă. Eram destul de sătul de acest joc de-a faţa-ascunselea. Voiam să termin cât mai repede, oricare ar fi fost rezultatul întâlnirii... Am traversat parterul dintr-o parte în alta, deschizând uşile cu mare zgomot, împingând mesele şi fotoliile în spatele cărora Keller s-ar fi putut adăposti. Am pipăit cu degetele cearşafurile albe, înţepenit de ger, care fuseseră aruncate pe aproape toate mobilele şi am verificat minuţios fiecare colţ de cameră. Auzul, văzul îmi păreau mai ascuţite ca niciodată. Pătrundeam astfel în cele mai mici detalii de decor, percepeam cele mai mici sunete care se propagau de-a lungul sălilor abandonate. Am revenit în holul de la intrare de unde o scară frumoasă de marmură neagră ducea spre etaje. Am urcat şi am intrat în prima încăpere

situată chiar în faţa mea, o lungă galerie de gală pe ai cărei pereţi erau suspendate mai multe tablouri impresionante prin dimensiune şi frumuseţe. Şi ele erau acoperite de chiciură şi ger. Păreau acoperite de un Iac incolor care înviora încă în mod ciudat culorile. Pe ici, pe colo, gheaţa avea chiar un efect nedorit şi făcea să iasă în relief detalii pe care artistul le-ar fi vrut discrete, dar care datorită acestui fenomen neaşteptat erau propulsate în fruntea operei. Pe prima pânză, o femeie goală alerga într-o pădure. Era urmărită de un cavaler în armură neagră care asmuţise o haită de câini alergând pe urmele sale Mai departe, am văzut un dragon răpus ca un vierme în agonie, sub loviturile unei armate de copii agitând săbii scurte, ale căror lame erau împodobite cu desene stranii în relief. Mai departe era un fel de Saturn răpus, pictat în maniera lui Bosch, care părea să-şi scotocească prin propriile excremente în căutarea unei bucăţi de came de copil nedigerată, pe care putea încă să o mestece... M-am oprit în faţa unei mari reprezentări a Sfântului Gheorghe. Era o pânză imensă, instalată într-o scobitură din perete flancată de două nişe de înălţimea unui om. Se mai puteau vedea resturi de lumânări şi nişte rămăşiţe care trebuie să fi fost flori de câmp. O bancă de rugăciune era pusă în faţa picturii făcând ansamblul să semene cu o capelă. înaintând, am văzut că armura sfântului cavaler reflecta miriade de feţe de copii aşezate parţial unele peste altele... Nu m-am obosit să înţeleg semnificaţia acestei imagini, dar ea degaja o energie puternică şi am simţit o uriaşă relaxare contemplând-o. Simţeam nevoia să îngenunchez o clipă

pe banca de rugăciune şi să mă reculeg pentru a-mi umple sufletul cu putere sfântă, dar o masă compactă, plasată mai departe pe sol, mi-a atras atenţia. Am simţit o înţepătură în inimă. Pândind din nou totul, am înaintat încercând să pătrund cu privirea tenebrele din fundul galeriei. Plin de furie, m-am aplecat asupra cadavrului băieţelului luat pe sus de Keller. Avea şi el beregata tăiată şi trupul său era deja pradă acelui *rigor morţiş,* pietrificarea internă care se produce când muşchii nu mai primesc influxuri nervoase. Pielea obrazului său se retrăsese apăsând oasele frunţii, ale pometilor şi ale maxilarelor. în vârful micului său nas, cartilajul fusese deja înfundat într-un mod oribil, lăsându-te să ghiceşti detaliile scheletului feţei. Am estimat că fusese ucis cam de o oră, aproape de momentul în care Swamy începuse să sângereze. Am cercetat atent locul în care se găsea: nici o urmă de paşi, în afară de urmele mele, nu tulburau virginitatea cristalelor de chiciură care aici, ca şi la subsol, acopereau uniform solul.

La doi sau trei paşi am remarcat un obiect mare de cel puţin câteva degete. L-am ridicat şi l-am analizat cu un amestec de repulsie şi inexplicabilă atracţie. Era o bucată de ceară modelată grosolan sugerând o formă umană: dreptunghi pentru corp, patru cilindri pentru membre şi o bilă pentru cap. Nici un alt detaliu. Putea să reprezinte orice. Păpuşa era acoperită de un lichid negru, lipicios, al cărui miros metalic nu permitea nici un dubiu: marioneta fusese înmuiată în sângele copilului agonizând. Palpând simulacru] imund, mi s-a părut că simt o structură rigidă înăuntru. Am scormonit cu unghiile şi am scos la lumină

o plăcuţă mică din metal aşa cum poartă la gât toţi militam din întreaga lume. Cheaguri negre o acopereau, dar am putut să citesc numele şi numărul matricol al lui Habid Swamy. Toată raţiunea m-a părăsit şi, imprudent m-am aşezat pe vine îh centrul galeriei, fără să-mi pese de timpul care trecea. Privirea mea era fixată în clipa aceea pe trei pete mici de sânge care se întindeau pe chiciură. Noile cristale care se formau frecau în mod constant urmele roşii, le absorbeau, le redimensionau... Acest spectacol mă fascina. Aveam sentimentul intens că mai trăisem această clipă, sau poate nu era una dintre propriile mele amintiri cea care îmi revenise în memorie, ci o clipă arhetipală, un moment şi o situaţie de un simbolism major din care nu reuşeam să mă smulg cu toată fiinţa. Un bâzâit puternic mi-a izbit tâmplele şi am fost prins într-un vârtej care m-a făcut să mă întind pe spate. La lumina zorilor care umpleau cu fiecare clipă sala, am văzut că plafonul reproducea bolta cerească şi stelele. Vedeam Cercul Polar, dar de acolo nu pornea o singură Ursă Mare, ci patru, orientate către punctele cardinale, echinoxuri, solstiţii, anotimpuri... Totul era ca şi cum cele patru anotimpuri principale ale anului se suprapuneau într-un singur punct, un unic gălbenuş de ou celest unde timpul înceta de a mai fi o linie pentru a se încolăci în jurul lui însuşi, făcând spirale, curbe, un ciclu etern... O rază de soare străbătu camera şi trecu peste obrazul meu, scoţându-mă deodată din letargia în care mă înecam. M-am sculat în picioare, am părăsit galeria de tablouri şi am coborât scara. Afară, Tenidze aştepta aproape de camion. Nu urcase copiii încă.

- N-aţi găsit-o, nu-i aşa?

- Nu. Nu încă. Poate a ales să se ascundă în pădure.
- Cred că asta a făcut. Priviţi!

Întinzându-mi binoclul, comisarul politic mi-a arătat liziera de nord unde, în mod bizar, razele soarelui erau reflectate la patru sau cinci sute de yarzi în faţa noastră. N-am putut să văd ce strălucea atât de puternic, dar, cu siguranţă, nu era ceva natural.

- Vreţi să merg să verific ce este? mi-a propus georgianul.

Am refuzat oferta lui. Keller nu îmi aparţinea decât mie şi nu voiam să las pe nimeni să o prindă. Am luat deci din zbor câteva obiecte din ZIS - o busolă, raţii pentru o zi şi cartuşe - şi am plecat fără să mai întorc privirea, după ce îl prevenisem pe Tănidze:

- Lăsaţi-mi timp până la următorul răsărit de soare. Dacă nu mă voi întoarce cu capul căpcăunei, în momentul acela puteţi să părăsiţi câmpul fără să mă aşteptaţi.

Georgianul mă cunoştea deja prea bine ca să nu simtă că hotărârea mea era fără drept de apel. M-a lăsat să plec promiţându-mi că va veghea asupra copiilor orice s-ar întâmpla.

Cu puternicul meu pistol mitralieră agăţat de gât peste piept, am început să înaintez în direcţia pădurii spre nord. Corpul meu, îngreunat de echipament, se înfunda în zăpadă. Din fericire, aceasta era acum întărită de ger şi nu ceda deloc sub greutatea mea, aşa încât am putut, după câteva minute de familiarizare, să găsesc un ritm bun pentru a-mi propulsa corpul într-o manieră eficace şi destul de rapidă pentru ca pasul următor să aibă şansă de reuşită. Trebuia încă să fiu sigur că urmăresc o pistă

bună. Ceea ce n-am putut ști cu adevărat înainte de a ajunge la locui unde faimoasa strălucire persista încă, reflectând razele soarelui de iarnă. Ajuns în punctul de unde plecau aceste reflexii, am văzut un pumnal înfipt în trunchiul unui arbore, într-un mod în care lama lui să capteze lumina cât mai mult timp posibil. Am recunoscut imediat forma caracteristică a acestei arme. „Pumnal SS, forjat și lucrat după modelul spadelor legiunilor romane" spusese odinioară Hardens când am pus pe biroul său o armă similară pe care Keller o folosise pentru a sparge traheea soldatului Liman. Pentru că, da, acest semafor înfundat deliberat în lemn era de origine germană. Crucea încâriigată și runele de luptă care îi împodobeau mânerul erau explicite. Circumspect, am tras de mâner și am degajat lama. Un fir ușor de sevă fluidă a curs în afară, semn că pumnalul atinsese fibrele de lemn cu mai puțin de o oră înainte. Cu inima zvâcnind, am căutat alt indicii și am pătruns desișul de la marginea adevăratei păduri. Foarte repede, am descoperit urme pe sol. Erau pașii unui singur om. înfundate destul de adânc în zăpadă, urmele indicau un individ de talie mare, cu o greutate serioasă. Crengile rupte pe drumul pe care apucase erau alunecoase ca excrementele unui animal. M-am debarasat de tot ce era de prisos păstrând doar pistolul mitralieră și un Thokarev cu două încărcătoare. Am început să fug de-a lungul acestui drum care se deschidea clar în fața mea. în timp ce aerul rece îmi lovea pieptul, încercam să ghicesc cine putea fi acela care îmi semnala prezența sa într-un mod atât de neașteptat. Dar cu toate că mă scufundasem în cele mai profunde dintre amintirile mele

şi luasem în consideraţie toate ipotezele posibile, n-am putut găsi nici un răspuns satisfăcător. Eram doar un vânător necunoscut pornit pe urmele lui Keller. Nici un moment nu mi-a venit în minte faptul că toată această regie avea scopul de a mă deruta. Dimpotrivă, cu cât îmi croiam drumul printre desişuri şi torentele forestiere, cu atât aveam mai multă încredere în omul aflat înaintea mea pe câmp, oricare ar fi fost culoarea uniformei lui. Dacă el a vrut să-l urmez era pentru că avea nevoie de ajutorul meu... Am alergat, m-am ridicat de fiecare dată când am căzut - şi aceasta se întâmpla frecvent pentru că picioarele mele îngreunate mă dureau rău mai ales când evitam rădăcinile şi pietrele din ce în ce mai numeroase - forţându-mă să înaintez până la epuizare.

Spre prânz, am traversat un lac imens, îngheţat, în mijlocul unei câmpii chinuită de vânturi violente care scădeau atât de tare temperatura, încât pădurea de pini pe care tocmai o părăsisem semăna cu o baie de aburi. Luminozitatea pe acest lac era teribilă, atât de puternică, încât a trebuit să înaintez închizându-mi complet ochii ca să nu-mi ard retina. Ajungând, în sfârşit, la marginea întinderii de apă îngheţată, am crezut că pierdusem urma predecesorului meu şi că acesta profitase de intersecţia netedă pentru a o lua pe alt drum, dar am regăsit amprenta paşilor lui după câteva minute de căutare nervoasă... Am continuat astfel până spre mijlocul după-amiezii neputând să mă gândesc la nimic şi fără să-mi fie frică. Corpul meu nu era decât un mecanism repetând neobosit aceeaşi cursă până la distrugerea muşchilor, la frângerea oaselor. Se lăsă noaptea când am ajuns, după ce

traversasem o interminabilă limbă de taiga, într-o nouă zonă forestieră. Depăşisem de mult timp punctul de unde m-aş fi putut întoarce şi ştiam că-mi va fi imposibil să regăsesc până la următorul răsărit palatul de sticlă unde mă aşteptau Tenidze şi copiii. Nu mai aveam forţă... După toate aparenţele, fără hrană şi fără un adăpost în care să petrec noaptea, aveam să mă prăbuşesc peste câteva ceasuri şi să nu mă mai trezesc niciodată... Speranţa de viaţă mă părăsise. Nu îmi mai rămăsese decât voinţa de a o prinde pe Keller înainte ca întunericul să înece întregul peisaj într-o opacitate impenetrabilă oricărui ochi uman. Mi-am fixat pistolul mitralieră pe coapsă şi m-am strecurat în pădure. Trecerea de la lumina de zi la umbra crepusculului făcea să trosnească copacii şi să geamă pietrele, dar eu nu ţineam cont de asta. Gândurile mele erau încă concentrate asupra urmelor de cizme ale ghidului meu, acum mai puţin vizibile în zăpadă. Cu obrazul aplecat până aproape de sol, am ajuns într-un vast luminiş unde mai pătrundea o rămăşiţă de lumină. Urmele se opreau brusc la margine! Disperat, am încercat să le regăsesc şi am avansat, cocoşat ca o femeie bătrână, până în centrul rariştei, dar eforturile mele au fost inutile. Un prim fulg a căzut blând pe mâna mea. Apoi altul mi-a zburat prin faţa ochilor. Noaptea adusese nori, şi cu ei, o nouă revărsare de zăpadă care, în câteva minute, avea să cureţe toată pista - presupunând că mai exista una. Ultimele speranţe de a o găsi pe Keller se topiseră dintr-o dată, şi m-am prăbuşit puternic pe sol, epuizat, ameţit, îngheţat de frig şi măcinat de neputinţă. .. Vreme de câteva minute, privirea mea a străbătut

cerul negru, unde încercam zadarnic să găsesc căldura unei stele, dar totul deasupra mea devenise atât de întunecat şi tăcut ca şi cum aş fi fost deja sub pământ. Am închis ochii, m-am rostogolit ghemuit la pământ şi am început să aştept moartea...

Un suflu de aer cald mi-a trecut dintr-o dată ca o flacără pe piele. M-am îndreptat repede, dar un adversar apăsa deja cu toată greutatea asupra mea; genunchiul său mă împingea în spate şi mâna îmi prinsese părul şi mă trăgea înapoi cu o forţă de diavol. O lumină albă mi-a trecut prin faţa ochilor şi am început să mă lupt din toate puterile înţelegând că lama unui pumnal îmi căuta carotida. Disperat, luptându-mă pentru viaţa mea fără să ştiu împotriva cui luptam, nu am reuşit decât să-mi apăr corpul cu mişcări haotice fără eficacitate. Un antebraţ mic se agita în faţa mea şi am înţeles că este austriaca, agentul SD Ausland care se străduia să-mi străpungă pielea subţire a gâtului. încordându-mi muşchii, am încercat să o dezechilibrez, dar era bine prinsă de mine şi rezista loviturilor pe care i le administram cu toată puterea, uitând în panica mea că ar fi fost suficient să-mi degajez Thokarev-ul pentru a deschide focul asupra ei! Dintr-o dată, am simţit o lovitură puternică în obraz, care m-a făcut să ţip atât de tare, încât puteam să-mi rup coardele vocale. Am vrut să-mi umplu plămânii cu aer dar, inspirând, nasul mi s-a umplut cu un lichid cald şi gras, care mi-a intrat în cascadă în gât şi m-a făcut să mă înec. Teroarea, furia cauzată de durerea fizică care se accentuase paralizându-mi o mare parte din obraz, totul mi-a înzecit forţele

şi hotărârea de a supravieţui. Mi-am destins picioarele, mi le-am sprijinit gata să-mi rup muşchii coapselor şi m-am ridicat suficient pentru a o dezechilibra pe Keller care s-a rostogolit sub umărul meu în zăpadă. Sângele meu continua să ţâşnească fără să pot localiza exact tăietura. Obrazul meu era tot numai o durere. Mi-am trecut mâna pe obraji, pe buze, pe nas, în locul căruia am simţit un gol înfricoşător... Era clar că lama austriecei mi-l tăiase! Profitând de stupoarea mea, Keller s-a sculat cu supleţea unei gimnaste şi a revenit în luptă învârtind arma foarte sus. Am căutat să fac o eschivă, dar piciorul mi-a alunecat pe chiciură şi m-am prăbuşit greoi, fără să pot face ceva. Cu o cruzime infernală, fata a îngenuncheat peste mine, apăsând cu toată puterea pe coastele mele, dintre care câteva au pârâit sub asalt, presându-mi plămânii, amplificându-mi şi mai mult suferinţa, neliniştea, nebunia... Am văzut lama plonjând asupra toracelui meu fără ca grosimea veşmintelor mele de iarnă să o poată opri. O nouă durere cumplită mi-a fulgerat umărul drept şi m-a paralizat cu totul. Am închis pleoapele şi am aşteptat eliberarea - nu mai aveam decât vreo câteva secunde de suferinţă înainte ca binefăcătorul neant să mă învăluie în veşnicia sa. Dar a urmat un şoc teribil, un zgomot de crosă lovind un craniu, pe care l-am auzit în locul şuieratului lamei spintecând aerul. în ciuda durerii, în ciuda fricii, am deschis ochii. Lipsită de conştiinţă din cauza loviturii, austriaca a basculat alături de mine. Dominându-ne pe amândoi de la o înălţime considerabilă, un uriaş cu păr blond şi ochi cenuşii, cu maxilarele încleştate sălbatic, îşi ridică arma,

fără îndoială pentru a o lovi din nou pe Keller dacă avea să facă cea mai mică mișcare. Pe mâneca uniformei de luptă strălucea ecusonul negru cu rune duble de argint ale blestematei armate SS!

*

Nu am avut cunoştinţă de amănuntele întoarcerii noastre la palatul de sticlă. După ce luptasem împotriva lui Keller în luminiș și ea îmi tăiase nasul, eu leșinasem de fapt și ultima mea amintire era aceea a apariţiei bruște a unui om purtând însemnele celor mai înverşunaţi dușmani ai noștri. Când mi-am recăpătat conștiința, eram instalat într-o sanie improvizată pe care o trăgea chiar Keller, nelegată, neîmpiedicată de nimic, dar supravegheată de aproape de uriașul blond. Aș fi vrut să vorbesc, să-l întreb pe acest om cine este, dar accentuarea durerii pe care am simţit-o era atât de violentă că am recăzut aproape imediat în inconștienţă. Căldura unui foc mare a fost cea care m-a scos definitiv din abisul meu. Deasupra mea se agita Tenidze care mă forța să înghit câteva linguri dintr-o supă fierbinte pe care mi-o pregătise.

- Suntem încă în palatul alb, mi-a spus el. V-a salvat un om. V-a adus, pe dumneavoastră și pe Keller... Este încă noapte. Odihniţi-vă, colonele, vom pleca mâine și v-aș spune că...

Găsisem destulă forţă pentru a mă scula și a insista asupra faptului că aș fi dorit să mi se explice mai bine ce s-a petrecut. Resemnat, Grigor mi-a relatat câteva detalii

pe care le-a putut afla de la străin. Acesta apăruse la trei zile după plecarea mea şi mă depusese în faţa peronului palatului, înainte de a chema pe cineva să mă ridice. Spre stupoarea lui Tenidzd, care îl ochise cu arma la simpla vedere a uniformei sale, tipul i-a mărturisit că se numeşte Gărensen şi că a lucrat mult timp pentru Ausland.

- Pentru noi, războiul este deja pierdut, îi spusese georgianului. Această femeie este dintre ai noştri, dar acum trebuie să fie judecată de învingători pentru crimele sale! Totuşi mai există un lucru de făcut pentru ca această judecată să fie posibilă...

Apoi, sub ochii holbaţi ai sovieticului şi în ciuda rugăminţilor fetei, care începuse să strige disperată fiindcă înţelesese intenţiile lui Gărensen, a scos din buzunar oribila păpuşă angobată, în formă de fetus, pe care o descoperisem în cutia blindată şi a spart-o cu o lovitură de crosă bine administrată. Apoi, în timp ce Tdnidzd nu înţelesese mare lucru şi Keller se prăbuşise în zăpadă ca şi cum ar fi fost lipsită de oase şi de nervi, neamţul s-a întors pe călcâie şi a plecat, fără nici o explicaţie, fără ca ceva să-l mai reţină...

Grigor chiar nu avusese curajul de a-l opri sau de a-l dobori. La ce bun? Era mulţumit să ridice din umeri, să se asigure de soliditatea legăturilor lui Keller şi să mă tragă în interiorul clădirii pentru a-mi spăla rănile şi a-mi încălzi corpul îngheţat.

— Iată. Asta e tot ce ştiu, domnule colonel, a spus el cu un aer fatalist, încheindu-şi povestirea. Dacă înţelegeţi ceva, înseamnă că ştiţi mai multe decât mine...

De fapt nu eram mai bine informat decât Tenidze. Ştiam numele lui Thoriin Gărensen. îl păstrasem de aproape zece ani în străfundurile memoriei mele şi, chiar dacă nu-l mai pronunţasem de multă vreme, ştiam perfect că îmi vorbise despre el, într-o casă în India, un om cu ochelari rotunzi şi cu buze subţiri pe care mulţi îl numeau Netaji... „Gărensen este ofiţerul superior al lui Keiler spusese Bose. Este un om de încredere al lui Heydrich, el însuşi mâna dreaptă a lui Himmler...'t Aşadar cel care îmi salvase viaţa şi care îl livrase serviciilor noastre pe propriul său discipol era unul dintre cele mai înalte personaje ale organigramei naţional-socialiste! Asta mi se părea de necrezut! Oare responsabilul uneia dintre cele mai puternice reţele de spionaj din lume îl vânase pe unul dintre propriii agenţi? Asta nu avea nici un sens!

Această problemă a dat în curând naştere altor întrebări, numeroase, şi asta m-a ameţit de-a binelea, dar dintr-o dată, în timp ce credeam că sunt în sfârşit în măsură să-mi ordonez gândurile şi să stabilesc o serie de legături logice între aceste evenimente disparate, Tenidze şi cu mine am auzit un strigăt sălbatic răsunând din camera vecină. Georgianul s-a grăbit, îngrijorat de copii... L-am urmat cu greu, ţinându-mă de pereţi şi de catul uşilor pentru a înainta fără să cad. Cred că l-am întâlnit pe sovietic pentru a asista la cea mai teribilă scenă a existenţei mele. într-un mic salon unde georgianul o aruncase pe Keiler după ce o legase cu grijă, aceasta se zbătea, urla, se răsucea ca o „călugăriţă" feroce atacată de miriade de furnici. Deasupra ei colcăia marea de copii care o muşcau cu furie, o sfâşiau cu micile lor

unghii, îi zdrobeau carnea cu lovituri de pumni, de picioare, de genunchi şi de coate... Tenidze îi lăsă să o facă, asistând satisfăcut ca un maestru de vânătoare la goana câinilor săi. Austriaca încerca din toate puterile să se bată, dar cei doisprezece copii agăţaţi de ea îi împiedicau orice mişcare. Era terminată. O ştia. Urla... Veşmintele i-au fost făcute bucăţi şi carnea sa a apărut goală, fragilă, oferindu-se voracităţii micilor răzbunători. înnebuniţi la vederea acestui corp moale care se oferea din plin ghearelor, băieţii o jupuiau pe fată cu dinţii, curăţând-o de piele ca pe un fruct de coaja lui, fără milă, fără urmă de regret. Nu s-au oprit decât atunci când victima n-a mai fost întreagă, pielea smulsă dezvăluind nervii, muşchii, tendoanele ca un mulaj de om jupuit pentru şcoala de medicină... Trăia încă, totuşi, şi chiar a găsit forţa să se mişte; germene roşu şi vâscos condamnat să se târască pe solul îngheţat al palatului de sticlă... Temdzc a alergat pe culoar, a dispărut pentru câteva clipe, apoi a revenit la mine pentru a-mi lega o cârpă înjurai feţei. Bulversat de ceea ce tocmai văzusem, n-am avut forţa să reacţionez. Apoi I-am văzut adunând trupa de copii nebuni, scăldaţi în sânge şi ordonându-te să se îndepărteze de corpul palpitând al Ostarei Keller. L-am auzit deschizând aruncătorul de flăcări pe care îl avea în spate şi făcând să crească presiunea în interiorul mecanismului. A fost mai întâi un lung zgomot de ulei căzând în picături fine şi îmbrăcând corpul lui Keller cu o peliculă groasă lucitoare. Tenidză a lansat bricheta de la capătul armei. Cu ochii sleiţi, Keller apucase să vadă, să înţeleagă ce i se va întâmpla. Corpul a fost cuprins de

flăcări într-o secundă şi un val atroce de căldură amestecat cu un indescriptibil miros de came arsă ne-a învăluit. Keller urla, deşi nu mai era decât o torţă incandescentă. Nici chiar soţii Galjero n-ar mai fi fost în stare să facă ceva pentru ea.

- Viaţă de vrăjitoare, moarte de vrăjitoare! a declarat sentenţios Tănidză, lăsând să cadă pe sol oribila sa armă. Sper că nu mai există altele ca ea, a spus georgianul înainte de a-şi trece braţul pe după umerii mei ca să mă ajute să ies din palat.

Copiii ne-au urmat Iară să arunce o privire spre victima lor, pe care ar fi vrut s-o mai audă scoţând sunete sfâşietoare.

Din salon, focul s-a propagat rapid în restul edificiului, în două ore, totul n-a mai fost decât cenuşă...

Orizonturi transatlantice

Tot ceea ce a mai urmat este de ordinul amănuntelor. Nu am părăsit împrejurimile palatului de sticlă înainte de a-l fi văzut cum se prăbuşeşte în el însuşi. împreună cu copiii şi georgianul am făcut o lungă rugăciune pentru Habid Swamy, fiecare în limba lui. în forul meu interior ştiam că ar fi fost bucuros să ştie că trupul său va fi purificat de foc. O secundă aş fi vrut să împărtăşesc credinţa poporului său. Aş fi fost atunci convins că micul sergent shundra din Calcutta se va reîncarna în curând şi va duce, în sfârşit, o existenţă demnă de inteligenţa, de tenacitatea, de bunătatea sa. Tănidzd m-a instalat în draghină şi i-a luat alături de el în cabină pe cei doi băieţi mai mari.

Nu îmi amintesc decât vag peripeţiile întoarcerii pentru că, imediat ce ZIS-ul îşi reluă drumul, am căzut într-un somn profund. M-am trezit în camera de spital militar sovietic. Consulul britanic era la căpătâiul meu. Eram la sfârşitul lui ianuarie ’45, şi luptele cele mai crâncene pentru eliberarea Europei urmau să vină. Aveau să mai treacă cinci luni de atrocităţi. Pentru mine însă se sfârşise totul. îmi băteam joc de cuvintele încurajatoare ale diplomatului englez. îmi vorbea de Bose, a cărui urmă părea definitiv pierdută pentru toată lumea şi despre hinduşii din Legiunea Indiei libere care fuseseră prinşi în focurile funebre ale războiului, dar eu nu-l ascultam.

Nu acestea erau noutăţile pe care voiam să le aud. Gândurile mele erau îndreptate spre copiii din coloana lui Keller. După ce îl pierdusem pe Khamuijee, am putut totuşi să-i salvez. Conştiinţa îmi interzicea acum să-i părăsesc cu laşitate lăsându-i pradă destinului de orfani de război. Am întrebat pe toată lumea ce se întâmplase cu ei, dar nimeni nu a putut să-mi răspundă. Şi apoi, într-o dimineaţă, Tenidze a intrat în camera mea. Era tot un zâmbet, părea bucuros, dar emoţia pe care mi-a produs-o vizita lui m-a subjugat şi am început să plâng îndelung. Foarte blând, ca şi cum i-ar fi vorbit unui suferind, Grigor mi-a explicat că reuşise să încredinţeze provizoriu copiii câtorva familii dintr-un cătun, nu departe de oraşul unde eram spitalizat. Copiii nu mai voiau să se despartă şi aşteptau nerăbdători să mă revadă.

- Veţi fi uimit, comandant Tewp! Aceşti ştrengari sunt extraordinari! Nu suntem încă decât la începutul unui lung şir de surprize pe care ni le vor oferi. Cred că sunt cu toţii deosebit de înzestraţi şi se comportă ca şi cum ar fi cu adevărat fraţi.

Ceea ce mi-a mărturisit georgianul nu m-a surprins. Şi eu zărisem un foc straniu strălucind în ochii acestor băieţi, un foc care lumina pupilele lui Khamuijee când ronţăia un fruct, îşi mângâia mangusta sau recita legendele vechilor regate ale Indiei...

înainte să fiu repatriat în Marea Britanie, le-am scris lordului şi lady Bentham pentru a-i informa despre incredibilul succes pe care l-a avut vânătoarea noastră de monştri. De la începutul anilor ‘40 ei nu mai locuiau

în Londra şi părăsiseră bătrânul continent pentru a se instala la New York. Locul unde mi-a propus să-i întâlnesc - atât eu, cât şi copiii pe care îi salvasem din ghearele lui Keller... Nu a fost uşor pentru că lumea era încă în război, iar raporturile dintre sovietici şi aliaţi deveniseră tensionate. Erau neîncrezători unii faţă de alţii, poate mai neîncrezători decât faţă de duşmanii zilei... Dar graţie averii familiei Bentham şi câtorva relaţii de care am profitat, am reuşit, îndată ce Berlinul a căzut, să-i îmbarc pe copii pe un vas cu destinaţia America. Tenidze ne întovărăşea. Georgianul se hotărâse să dezerteze din rândurile Armatei Roşii...

- Vreau să văd America! mi-a aruncat-o el triumfător, aţâţând focul, fără remuşcări, peste uniforma cu însemnele cu steaua roşie, pe care o pusese să ardă cu totul într-o sobă emailată. Şi apoi copiii au nevoie de mine. Sunt singurul care îi înţelege! Cum veţi face să-i învăţaţi engleza, fără mine?

Am râs din toată inima. Cu masca de piele pe care eram forţat s-o port pe obraz pentru a-mi ascunde urâţenia, este adevărat că mă simţeam mai slab şi mai trist. Prietenia georgianului, a copiilor şi încrederea soţilor Bentham era tot ce îmi mai rămăsese, în afara urii mele pentru cei doi Galjero...

Pe puntea pachebotului am dat primele noastre lecţii de viaţă occidentală copiilor. Toţi se dovedeau extraordinari de dotaţi pentru învăţătură, eficacitatea cursurilor fiind chiar mărită de experienţa şi abilitatea de care făcea dovadă Tenidze. Este adevărat că vechiul comisar politic din NKVD primise el însuşi o educaţie solidă la Moscova

în materie de manipulare şi de instruire pedagogică. Excelenţa acestui învăţământ făcea minuni. în câteva săptămâni de muncă, transformasem aceşti copii care auziseră pentru prima oară vorbindu-se englezeşte în şenileta bălăbănită condusă de Habid Swamy, în mici *kidds* despre care s-ar fi putut spune că n-avuseseră niciodată un alt orizont decât pietrişul din Coney Island. în toate serile din timpul traversării oceanului, i-am dus şi ia cinema pentru a-i obişnui cu manierele şi accentele din Lumea Nouă. La fel de încântaţi pe cât de circumspecţi, micuţii au descoperit vestele lui Cary Grant, pălăriile neşifonabile ale lui Spencer Tracy şi mutra de bebe a lui Sinatra. întorşi în dormitoarele lor, se amuzau să reproducă mimica de gangster a lui James Cagney şi să repete mult timp ca un exerciţiu în clasă: „Gimme a whiskey - ginger ale on the side, and don't be stingy, baby" ca Garbo, în *Ana Christie...*

îndată ce am depăşit porţile proprietăţii Bentham, toţi puteau să se prezinte şi să răspundă corect întrebărilor cuplului, încântaţi, aceştia şi-au luat sarcina educaţiei lor. Băieţii puteau astfel să aibă acces în cele mai prestigioase *high schools* din Noua Anglie înainte de a se integra în universităţi şi a-şi realiza prin propriile mijloace cariere strălucite de avocaţi, cercetători, profesori... Am ţinut mult timp contactul cu ei, dar cu timpul scrisorile au devenit mai puţin frecvente şi, la un moment dat, au încetat cu totul...

în primele lunii ale instalării la familia Bentham, am rămas totuşi aproape de ei, profitând şi eu de ospitalitatea gazdelor mele. Oficial, aparţineam încă de MI 6 din

Calcutta, dar aceasta nu avea nici o semnificaţie deosebită. India se îndrepta acum în plină viteză spre independenţa ei, şi împărţirea în mai multe entităţi teritoriale separând hinduşii de musulmani crea tulburări de o amploare pe care puţini oameni, la Londra, o anticipaseră. Ultimul vice-rege din India însărcinat să lichideze „Perla Imperiului", Mountbatten, a făcut tot ceea ce a putut ca să evite masacrele, dar puterile sale erau mărunte şi avantajele se reduceau în fiecare zi, pe măsură ce creşteau cele ale lui Gandhi... Au fost răzmeriţe. Au fost masacre. Dar nici Europa, nici America nu s-a interesat cu adevărat de aceste probleme. Cât despre mine, am urmărit evenimentele cu tristeţe. Ştiam că niciodată nu voi mai revedea Calcutta, cartierul ei colonial, grădinile şi templele ei... Dar adevărata dezolare venea din faptul că nu putusem să o strâng în braţe pe Lajwanti, soţia lui Habid Swamy... Ce va fi devenit această femeie, lipsită de susţinerea micului ei sergent mândru, din corpul de geniu? Totuşi am înaintat în numele ei o scrisoare lungă adresată Ministerului Vechilor Combatanţi, pentru ca pensia oferită de Coroană să-i fie aproape dublată. Nu am mai revăzut-o niciodată pe Lajwanti. Nici pe Gillespie, Mog, Edmonds, „Buclatul" şi nici pe căpitanul-medic Nicol... Această parte a vieţii mele era, de acum înainte, de domeniul trecutului. Iremediabil...

- Ce doriţi să faceţi de acum înainte, colonele Tewp? mă întrebase lordul Bentham într-o seară când rămăsesem singuri în salon.

— Să-mi reiau slujba într-o parte oarecare a lumii, sir. Cred că sunt prea bătrân acum ca să mă gândesc să

părăsesc armata. M-au chemat la Londra. în curând va trebui să vă părăsesc...

- Şi soţii Galjero? a întrebat bătrânul dintr-o suflare. Abandonaţi deci urmărirea lor? Eu nu. Societatea de anchetă Xander este mandatată în continuare să-i vâneze.

- Nu, sir. Nici eu. Nu i-am abandonat, şi drumul meu se va încrucişa din nou cu al lor. Sunt sigur. Mi-a prezis o franţuzoaică...

- Ah! Franţuzoaicele! a suspinat lordul, cu un mic surâs. Aveţi dreptate. Ele ştiu întotdeauna mai mult decât alte femei. De asta trebuie să le credem.

Şi apoi, cu două zile înainte de data pe care o fixasem pentru plecarea mea din New York, doi vizitatori au dorit să mă vadă. Unul - pe care nu îl cunoşteam - era gras şi scund - părul grizonat se ondula pe gâtul său gros şi ochii îi erau negri cum e cărbunele. îmbrăcat într-un mantou de păr de cămilă aruncat peste un impecabil costum de alpaca, s-a prezentat ca fiind senatorul Lewis Monti, de curând ales la Cameră. Forma un cuplu straniu cu omul care îl întovărăşea, la fel de mare şi blond pe cât era el de brun şi îndesat. La vederea acestei siluete, inima mi s-a strâns atât de tare încât, din instinct, am dus mâna la coapsă pentru a scoate vechiul meu Webley, în timp ce încordasem fără să vreau pumnul. Un gest care a dat naştere unui surâs pe obrazul lui Lewis Monti.

- Acest om v-a salvat viaţa. Nu este duşmanul dumneavoastră, v-a dovedit-o deja. Lăsaţi-ne să vă oferim ajutorul nostru pentru a-i urmări pe cei pe care îi căutaţi...

în faţa mea, căpitanul Gărensen nu mai purta uniforma neagră cu rune de argint. îmi surâdea ca unui

vechi prieten, o lumină foarte clară strălucind în adâncul ochilor săi albaştri.

- Avem multe să vă comunicăm despre familia Galjero, colonel Tewp, mi-a spus înaintând spre mine pentru a-mi întinde mâna sa mare şi puternică.

Departe, foarte departe, în altă parte a lumii, o femeie cu pântecul neted înţepa cu degetele ei lungi şi albe braţele fragile a trei păpuşi de ceară...

Nota autorului

Celor care vor fi dispuşi să discearnă adevărul istoric de ficţiune în trama *Căpcăunilor Gangelui* Li se aduc următoarele precizări:

Cu toate că nu se bucură de nici o notorietate veritabilă în Occident, şeful naţionalist hindus Shubhas Chandra Bose este o figură recunoscută în istoria recentă a Indiei. Dacă întâlnirea lui cu locotenentul David Tewp este, desigur, inventată, conţinutul faptelor şi vorbelor sale este în schimb în deplin consens cu natura angajamentelor sale politice. Aliat cu germanii în timpul Celui de al Doilea Război Mondial, a luptat cu sălbăticie contra rivalului său Gandhi căruia îi reproşa că a fost favorabil împărţirii ţării. Mort în 1945 în împrejurări misterioase, armata sa „Armata Indiei Libere", s-a evidenţiat pe câmpurile de luptă din Birmania, Normandia şi Europa de Est.

Vizita regelui Eduard al VlII-lea şi a doamnei Simpson în India, în toamna lui 1936, este pură ficţiune, întors recent dintr-un sejur pe coastele Atlanticului, cuplul se pregătea să anunţe lumii vestea abdicării suveranului.

Portretul cuplului Windsor poate părea exagerat. în acelaşi timp, cititorul avid de detalii biografice va considera, fără îndoială, că această ficţiune are în adâncul ei adevăruri picante. Prezentate într-o notă mai gravă, simpatiile cuplului pentru conducătorii nazişti sunt din nefericire binecunoscute.

Existența călugărilor Bon P6 este menționată de numeroși martori. Considerați adesea „vrăjitori" capabili să stăpânească misterele morții, confreria lor a fost revelată pentru prima oară în Occident de exploratoarea franțuzoaică Alexandra David-Neel (care m-a inspirat în crearea personajului Garance de Reault).

în sfârșit, oricare ar fi forma sub care au apărut, elementele privind mizele geopolitice, filozofice sau ale practicilor magico-religioase se referă întotdeauna la realități și concepte atestate.

Cuprins

PRIMA CARTE A LUI DAVID TEWP

Bine-ai venit în Indii 7
Un superior, doi subordonaţi 15
Un ceai la Hamett 28
Pe malul morţilor 40
Camera 511 56
Noaptea în strada Shapur 73
întâlniri. O luptă 89
Arestarea de rigoare 116
Casa cu ierburi înalte 136
Opus nefas 182

A DOUA CARTE A LUI DAVID TEWP

Regele fără coroană 237
Calea Kalighât 247
Omul cu ochelari rotunzi 264
În media res 282
Sosirea aventurierei 307
Marile jivine 323

Apartamentul princiar 352
Dharma 381
Dimineaţa elefantului 410

A TREIA CARTE A LUI DAVID TEWP

Ivanii 481
Tigrii lui Netaji 491
Palatul de sticlă 516
Orizonturi transatlantice 545

Secolul himerelor, voi. III

Îngerii din Palermo

Philippe Cavalier

închisoarea Blackwell's Island, New York, *1909.*

în bezna unei celule destinate condamnaţilor la moarte, zace Luigi Monti, imigrant sicilian, executant al operaţiunilor Mafiei, o organizaţie criminală despre care autorităţile americane nu ştiu încă aproape nimic. Arestat în timp ce citea una dintre scrierile oculte păstrate în biblioteca ultimei sale victime, Monti este un mister pentru gardienii care îl păzesc. Taciturn, puternic şi violent, fără să fie cunoscut cu adevărat de nimeni. El este al treilea personaj care are ca sarcină prinderea cuplului Galjero. Acţiunea acestui volum din ciclul *Secolul himerelor* se derulează într-un ritm trepidant, pornind din Sicilia şi până la New York, de la Buenos Aires şi până la Istanbul. Va rezista oare alianţa dintre Tewp, Gărensen şi Monti obstacolelor care apar pe drum?

Secolul himerelor, voi. IV
Doamna din Toscana

Philippe Cavalier

Vreme de cincisprezece ani, Ruben Hezner a lucrat în umbra acelora care au programat distrugerea poporului său. Deținător a numeroase secrete, el a devenit sufletul unei rețele de tineri partizani care intenționează să îi aducă în fața justiției pe criminalii de război hitlerişti. El ezită totuşi să se lege de cuplul Galjero, despre care are informații că a întreținut paranoia multor şefi nazişti. Trei nebuni, măcinați de durere şi în acelaşi timp însetați de dreptate, vor bate la uşa lui Hezner, iar acesta se va decide să desfăşoare ultima luptă împotriva Doamnei din Toscana şi a vijeliosului său amant.

Secolul himerelor, voi. II
Lupii din Berlin

Philippe Cavalier

într-o atmosferă dintre cele mai stranii, tânărul universitar norvegian Thorun Gărensen, acuzat de
0 crimă pe care nu a comis-o, este constrâns să-i slujească pe viitorii stăpâni ai Germaniei. El este racolat de Ahnenerbe, cel mai misterios serviciu condus de naziști. Thorun intenționează să se apropie de seducătorul cuplu de români, Galjero, dar nimerește într-un mediu dubios și depravat. Salvarea va veni din partea unei femei „abate" și a unui intelectual evreu. în timp ce îngroapă cadavrul iubitei sale asasinate de către Galjero, Thdrun jură să-
1 găsească pe asasini. Și vom afla care este prețul pe care trebuie să-l plătească.

kikliitrn Ir iirmr kiklitlrrt Ir tini»

Calcutta, 1936. india colonială a lui Kipling şea pierdut din măreţia sa. Naţionaliştii hinduşi pactizează cu serviciile secrete germane pentru a-i vâna pe britanici. David Tewp, **un** tânăr ofiţer **al MI 6, părăseşte Londra şi debarcă În India unde descoperă urzeala unui complot de o amploare înspăimântătoare. Aftat pe urmele unei seducătoare tinere fotoreporter austriece şi l unui cuplu de aristocraţi români cu simpatii politice ambigue.** Tewp **plonjează Într-un univers plin de tenebre care-i** punt **Mţ dificultate educaţia şi raţiunea.**
Eroul evoluează în acest univers şocant, jalonat de THpfftti funerare şi de palatele de o noblețe decadentă din Calcutta. **de jocurile periculoase ale spionilor, de război civil, de dispariţii de copii şi rituri bizare; un univers amalgamat în** care **are loc vânătoarea Căpcăunilor Gangelui**

Thriller complex, cu suspansuri care Îţi laie respiraţia. *Căpcăuni Gangelui* este un roman de spionaj asimilat romantismului negru ce marchează marea tradiţie a fantasticului european Ep<>t>e»u crepusculară a lui David Tewp inaugurează un ciclu de patru romane intitulat *Secolul himerelor.*

Philippe Cavalier are 41 de ani. Licenţiat ai Institutului Naţional Francez **de Limbi** ţi **Civilizaţii Orientale şi de Literatură Comparată, (dl pasional de studiul istoriei religiilor şi al magiei.**

10Uî9Oâ259Sa'

t - CâptJunn Canfdtd
rol, II - Lupii du MIR
ii - ~~foştrii~~
- Doarmă «Rn T«M M

www.all.ro

ISBN 978-973-7ă

&N 97843!

9* 8 9 7 37*2 *17 9!

9|78 9?3TliIt^S4